Andrea Cremer

Umbra Nopţii – Volumul 1 – Umbra Nopţii

CAPITOLUL I.

Pentru mine, războiul a fost întotdeauna bine-venit, dar, în luptă, pasiunea a crescut pe nesimțite.

Mormăitul ursului îmi spărgea timpanele. Simțeam în nări răsuflarea lui fierbinte, care-mi întețea setea de sânge. În spatele meu, auzeam gâfâitul întrerupt al băiatului. Sunetul disperat al unghiilor mele scurmând în pământ. Am mârâit din nou la animalul mai mare de pradă, provocându-1 să încerce să treacă de mine.

Ce naiba fac?

Am riscat şi am aruncat o privire spre băiat, iar inima a început să-mi bată mai tare. Se ținea cu mâna dreaptă de coapsa rănită. Sângele îi şiroia printre degete, pătându-i jeanşii, care păreau murdari de vopsea neagră. Tricoul făcut ferfeniță de abia dacă îi mai acoperea rănile roşii care îi brăzdau pieptul. Am scos un mârâit gutural.

M-am ghemuit la pământ, cu muşchii încordați, gata de atac. Ursul grizzly s-a ridicat pe picioarele din spate. Eu nu m-am ferit.

Calla!

Am auzit în gând strigătul lui Bryn. Un lup maroniu şi sprinten s-a ivit din pădure şi s-a năpustit asupra ursului, atacându-1 dintr-o parte. Acesta din urmă s-a întors, aterizând în patru labe. Împroşca salivă şi se uita de jur-împrejur după agresorul nevăzut, însă Bryn, iute ca fulgerul, l-a fentat. S-a ferit de fiecare dată din calea labelor puternice şi groase ale ursului, mişcându-se cu o fracțiune de secundă mai repede ca el. A profitat de avantajul pe care îl avea, muşcându-1 din nou batjocoritor. Când ursul s-a întors cu spatele la mine, am făcut un salt înainte şi mi-am înfipt dinții în călcâiul lui, smulgând o bucată de carne. Ursul s-a întors clătinându-se spre mine, iar în ochi i se citea durerea.

Bryn şi cu mine ne-am apropiat încetişor, încercuind uriaşul animal. Sângele ursului îmi ardea buzele. Întregul corp îmi era încordat. Am continuat să ne apropiem din ce în ce mai mult de el, dându-i târcoale de parcă am fi dansat. Ursul ne urmărea cu privirea. Îl simțeam cum şovăie, miroseam teama care îl acapara din ce în ce mai tare. Am scos un lătrat scurt şi pătrunzător şi mi-am arătat colții. Ursul a fornăit, s-a întors cu spatele şi a dispărut împleticindu-se în pădure.

Am ridicat botul şi am urlat, sărbătorindu-mi triumful. Un geamăt m-a readus însă cu picioarele pe pământ. Drumeţul se uita la noi cu ochi mari. M-am apropiat curioasă de el. Îmi trădasem stăpânii, le încălcasem legile. Toate acestea pentru el.

De ce?

Am lăsat capul în jos şi am adulmecat aerul. Sângele drumeţului şiroia pe pământ, iar mirosul metalic îmi începeţoşa mintea, intoxicându-mi gândurile. M-am împotrivit tentaţiei de a-1 gusta.

Calla? Simţind neliniştea din glasul lui Bryn, mi-am luat ochii de la excursionistul căzut la pământ.

Pleacă de aici. Mi-am dezvelit colţii înspre lupoaica mai mică. Ea s-a ghemuit la pământ şi a venit spre mine, târându-se pe burtă. Apoi şi-a ridicat botul şi m-a lins pe falcă.

Ce ai de gând să faci? M-a întrebat, privindu-mă cu ochii ei albaştri. Se uita înspăimântată la mine. Mă întrebam dacă nu cumva se gândea că aveam să-l omor pe băiat din pură plăcere. M-a cuprins un sentiment de vinovăţie şi de ruşine.

Bryn, nu poţi rămâne aici. Pleacă. Acum.

A scheunat uşor, dar a plecat, tiptil, făcându-se nevăzută în spatele perdelei de pini.

M-am apropiat încet de băiat, dând din urechi. Se chinuia să-şi recapete suflul, iar pe chip i se citeau durerea şi groaza. Avea răni adânci pe coapse şi pe piept, unde ursul îşi înfipsese ghearele. Din rănile deschise încă îi şiroia sângele. Ştiam că hemoragia nu avea să se oprească. Am mârâit, observând cu amărăciune cât de fragil este corpul uman.

Băiatul părea să fie de-o vârstă cu mine: şaptesprezece, poate optsprezece ani. Părul castaniu, cu uşoare irizaţii aurii, îi cădea în dezordine pe faţă. Şuviţele pline de sudoare i se lipiseră de obraji şi de frunte. Era suplu şi puternic – un tip care cu siguranţă se descurca pe munte, după cum şi dovedise, căci în această zonă puteai ajunge doar dacă urcai o potecă abruptă şi neprimitoare.

Mirosul spaimei îl învăluia, stârnindu-mi instinctele de prădător, dar dincolo de asta mai era ceva – simţeam un miros de primăvară, de frunze ce abia înmuguresc, de pământ ce se dezgheaţă. O mireasmă plină de speranţă, ce îţi deschidea o mare de posibilităţi. O adiere abia perceptibilă şi ispititoare.

Am făcut încă un pas, apropiindu-mă şi mai mult de el. Ştiam ce vreau să fac, dar asta ar fi însemnat să încalc pentru a doua oară, şi mai grav, Legile Păzitorilor. A încercat să se dea înapoi, dar a gemut de durere şi a căzut, sprijinindu-se în coate. I-am privit chipul. Maxilarul, parcă sculptat, şi pometii înalţi îi zvâcneau în agonie. Era chipeş chiar şi acum, când se chinuia, iar muşchii i se încordau mereu, ca o dovadă a forţei lui, a luptei corpului împotriva colapsului iminent, transformându-i tortura într-o încercare sublimă. Mă mistuia dorinţa de a-i veni în ajutor.

Nu pot să-l privesc cum moare.

Mi-am schimbat înfăţişarea înainte să-mi dau seama ce fac. Băiatul a făcut ochii mari în momentul în care a văzut că făptura care îl privise până

atunci nu mai era un animal, ci o fată cu ochi galbeni de lup şi părul blond ca de aur. M-am apropiat de el şi am căzut în genunchi. Tremura din tot corpul. Am dat să-l ating, dar am ezitat, dându-mi cu mirare seama că mi se înmuiaseră picioarele. Nu-mi fusese niciodată atât de frică.

Gemetele lui mi-au întrerupt şirul gândurilor.

— Cine eşti?

Băiatul se uita fix la mine. Ochii lui aveau culoarea muşchiului de copac, o nuanță pală de verde-gri. Am rămas o clipă pierdută în ochii lui, în privirea aceea întrebătoare, care se contura în pofida durerii.

Mi-am dus brațul la gură şi am simțit carnea moale. Mi-am dorit să mi se ascută caninii şi m-am muşcat tare de mână, aşteptând să simt gustul propriului sânge pe vârful limbii. Apoi am întins brațul spre el.

— Bea. E singurul lucru care te poate salva, i-am spus cu o voce joasă, dar fermă.

A început să tremure din ce în ce mai tare şi a clătinat din cap.

— Trebuie s-o faci, am mârâit eu, arătându-mi caninii încă ascuțiți ca nişte lame de ras, după ce îmi deschisesem rana de pe braț.

Am sperat că îşi va aminti de înfățişarea mea canină şi că, înfricoşat, se va supune. Însă pe chipul lui nu mai vedeam urmă de groază. Băiatul mă privea uimit. Am clipit şi am încercat să-mi păstrez calmul. Sângele mi se scurgea pe braț, iar picăturile purpurii cădeau pe covorul de frunze.

A închis brusc ochii, cu chipul schimonosit, cuprins de un nou spasm. Mi-am lipit brațul însângerat de buzele lui întredeschise. Atingerea lui era electrizantă, arzându-mi pielea şi făcându-mi inima să bată mai tare. Mi-am muşcat buzele, înăbuşindu-mi un geamăt, uimită şi înfricoşată de senzațiile necunoscute pe care le trăiam.

Băiatul a tresărit, dar mi-am trecut celălalt braț prin spatele lui, ținându-l nemişcat în timp ce sângele meu încă i se prelingea pe buze. Când îl strângeam la piept şi îl trăgeam mai aproape de mine, sângele îmi clocotea în vine.

Îmi dădeam seama că voia să se împotrivească, dar nu mai avea forță. Am schițat un zâmbet. Chiar dacă trupul meu reacționa într-un mod neprevăzut, ştiam că puteam ține totul sub control. M-am înfiorat când m-a prins de mână, înfigându-şi unghiile în pielea mea. Respirația îi redevenise acum egală.

Am simțit o durere surdă în adâncul meu, iar degetele au început să-mi tremure îmi doream să-mi pot plimba mâinile pe pielea lui. Să-i ating uşor rănile pe cale să i se vindece şi conturul muşchilor.

Mi-am muşcat buza, încercând să alung ispita. Haide, Cal, tu ştii ce trebuie să faci. Aşa ceva nu-ți stă în fire.

Mi-am smuls brațul din strânsoarea lui. Băiatul a scos un geamăt de dezamăgire. Nici eu nu mai ştiam cum să fac față golului pe care îl simțeam acum când nu îl mai atingeam.

Regăseşte-ți forța, foloseşte-te de puterea lupului. Asta eşti.

Mârâind amenințător, am scuturat din cap şi am rupt o bucată de pânză din tricoul sfâşiat al băiatului, apoi mi-am înfăşurat-o în jurul rănii de pe braț. Îmi urmărea fiecare mişcare cu ochii lui de culoarea muşchiului de copac.

M-am ridicat în picioare împletindu-mă şi am rămas uimită în momentul în care am văzut că şi el făcea acelaşi lucru, şovăind uşor. M-am încruntat şi m-am dat doi paşi înapoi. M-a privit cum mă retrăgeam, după care s-a uitat la hainele lui sfâşiate. Şi-a cercetat cu luare-aminte tricoul făcut zdrențe. Când a ridicat ochii spre mine, m-a cuprins pe neaşteptate amețeala. A deschis uşor gura. Nu puteam să-mi iau ochii de la buzele sale moi şi care, schițând un zâmbet vag şi plin de curiozitate, se curbau pline de interes, în timp ce în ochii lui nu vedeam nici urmă de teamă, aşa cum mă aşteptasem la început, ci doar o mulțime de întrebări.

Trebuie să plec de aici.

— O să fii bine. Pleacă de pe munte. Nu te mai apropia niciodată de locul ăsta, i-am spus, dând să plec.

Am simțit un fior în tot corpul în momentul în care băiatul m-a apucat de umăr. S-a uitat la mine surprins, dar deloc temător. Asta nu era bine. Pielea încă îmi ardea în locul în care mă atinsese cu degetele. Am aşteptat preț de o clipă, poate mai mult, privindu-l şi reținându-i trăsăturile, după care am mârâit la el şi m-am smucit, îndepărtându-i mâna.

— Aşteaptă, a spus el şi a mai făcut un pas spre mine.

Cum ar fi dacă aş putea să aştept, dacă aş putea să opresc un pic timpul în loc? Cum ar fi dacă aş fura câteva minute şi aş gusta din fructul care mi-a fost atâta timp interzis? Ar fi chiar atât de rău? Nu aveam să-l mai văd niciodată pe acest străin. Ar fi rău dacă aş mai zăbovi aici, dacă aş rămâne pe loc, ca să văd dacă va încerca să mă atingă aşa cum mi-aş fi dorit s-o facă?

După mirosul pe care îl emana, îmi dădeam seama că şi el simțea acelaşi lucru. Adrenalină şi mosc, semn că încerca să-şi înăbuşe dorința. Întâlnirea noastră durase deja prea mult, iar eu trecusem peste limitele de siguranță. Mi-am încleştat pumnul, simțind cum mă încearcă regretele. Îşi privea trupul de sus până jos, cercetându-se cu atenție, amintindu-şi acel sentiment pe care îl avusese când îşi lipise buzele de pielea mea. A zâmbit şovăitor.

Destul.

L-am lovit peste falcă. A căzut la pământ, fără să mai mişte. M-am aplecat şi l-am luat în cârcă, aruncându-mi rucsacul lui pe umăr. Am simțit mirosul de pajişti verzi, de ramuri de copaci sărutate de roua dimineții şi iar m-a cuprins acea durere stranie care îşi găsise culcuş undeva în adâncul meu, ca o amintire fizică a faptului că îndrăznisem să cochetez cu trădarea. Umbrele amurgului se întindeau spre munte, dar eu aveam să ajung la poalele lui până la lăsarea serii.

O camionetă părăsită şi jerpelită era parcată în apropierea pârâului susurător care marca hotarul aşezământului sacru. Pe o pancartă neagră, de pe malul apei, stătea scris cu litere de un portocaliu strident: NU INTRAȚI. PROPRIETATE PRIVATĂ.

Maşina, un Ford Ranger, era neîncuiată. Am deschis larg portiera, aproape smulgând-o din balamalele ruginite. L-am aşezat pe băiat, acum

nemişcat, în scaunul şoferului. Capul i-a căzut în față şi am zărit pe ceafa lui conturul unui tatuaj, ieşind în relief. Era o cruce neagră, stranie.

Şi intrus, şi hipster. Slavă Domnului că am găsit ceva ce nu-mi place la el.

Am aruncat rucsacul pe scaunul din dreapta şi am trântit portiera. Carcasa de oțel a maşinii a scârțâit. Tremurând încă de frustrare, m-am preschimbat în lup şi am luat-o la goană înspre pădure. Însă îi simțeam mirosul pe pielea mea, iar asta îmi slăbea instinctul de orientare. Am adulmecat aerul şi am bătut în retragere, căci un nou miros m-a făcut să-mi amintesc de trădarea mea.

Ştiu că eşti aici, am spus eu în gând, mârâind.

Eşti bine? Întrebarea plină de îngrijorare a lui Bryn nu a făcut decât să mă bage şi mai mult în sperieți. După câteva clipe, a apărut alergând lângă mine.

Ți-am spus să pleci. Mi-am arătat colții, dar nu puteam să neg că mă simțeam mai uşurată, acum că era lângă mine.

Nu te-aş lăsa baltă niciodată. Şi ştii că n-am să te trădez vreodată.

Bryn ținea fără probleme pasul cu mine.

Am luat-o la goană, țâşnind printre umbrele din ce în ce mai întunecate ale pădurii. Am renunțat să mai fug din calea fricii, mi-am schimbat forma şi m-am prăvălit peste o buturugă tare. Zgârietura pe care mi-a lăsat-o scoarța copacului pe piele nu a reuşit să-mi alunge gândurile mistuitoare care îmi treceau prin cap.

— De ce l-ai salvat? A întrebat ea. Oamenii nu înseamnă nimic pentru noi.

Îmi înfăşurasem brațele în jurul trunchiului de copac şi am întors capul într-o parte, ca s-o pot privi pe Bryn. Acum se lepădase şi ea de blana de lup şi îşi pusese mâinile suple şi mici, de fată, pe şolduri. Mijise ochii, aşteptând un răspuns.

Am clipit, dar ochii mă usturau în continuare. Lacrimi fierbinți şi nedorite mi se prelingeau pe obraji.

Bryn a făcut ochii mari. Eu nu plângeam niciodată. Nu de față cu alții. M-am uitat în altă parte, dar îmi dădeam seama că mă privea în tăcere, fără să mă judece. Nu aveam nici un răspuns pentru Bryn. Nu aveam un răspuns nici pentru mine însămi.

CAPITOLUL 2

În momentul în care am deschis uşa, am împietrit. Mi-am dat seama după miros că aveam musafiri. Pergament vechi, vin bun: mirosul lui Lumine Umbra Nopții emana o eleganță aristocratică, însă gărzile ei îmbâcsiseră casa cu o duhoare insuportabilă de smoală încinsă şi de păr ars.

— Calla!

Vocea lui Lumine era numai lapte şi miere.

Am făcut un pas înapoi, încercând să-mi adun gândurile şi să intru în casă cu gura închisă. Nu voiam nici să miros, nici să simt gustul acelor creaturi.

Lumine şedea la masă faţă în faţă cu actualul şef al haitei, tatăl meu. Stătea nemişcată ca o statuie, avea o postură ireproşabilă, iar cosiţele ei ciocolatii erau prinse într-un coc la spate. Era îmbrăcată în costumul ei imaculat de culoarea fildeşului pe care îl purta întotdeauna şi o bluză albă, apretată, cu guler înalt. Era flancată de doi strigoi, care se înălţau ameninţători, ca nişte umbre, peste umerii ei înguşti.

Mi-am supt obrajii ca să mi-i muşc pe dinăuntru. Numai aşa puteam să mă abţin şi să nu-mi dezvelesc colţii în faţa strigoilor.

— Ia loc, draga mea, a spus Lumine, făcând semn spre unul dintre scaune.

Am tras scaunul mai aproape de tata, mai degrabă ghemuindu-mă decât aşezându-mă pe el. Nu puteam să mă relaxez în prezenţa strigoilor.

Oare a aflat deja că am încălcat legea? A venit aici să mă condamne la moarte?

— A rămas mai puţin de o lună, fată frumoasă, a murmurat ea. Aştepţi cu nerăbdare căsătoria?

Am răsuflat uşurată, dându-mi seama abia acum cât de încordată fusesem.

— Sigur, am spus.

Lumine şi-a unit degetele arătătoare în dreptul frunţii.

— Asta e tot ce ai de spus despre viitorul tău promiţător?

Tata a izbucnit în râs.

— Calla nu e aşa de romantică precum mama ei, Stăpână.

Deşi tonul vocii lui era calm, mi-a aruncat o privire plină de înţeles. Mi-am plimbat limba peste caninii care simţeam că încep să se ascută.

— Înţeleg, a spus ea, cercetându-mă cu privirea din cap până în picioare.

Mi-am împreunat mâinile la piept.

— Stephen, ar fi bine dacă ai învăţa-o bunele maniere. Am aşteptări de la femelele mele alfa, îmi doresc să fie o întrupare a eleganţei. Naomi şi-a îndeplinit întotdeauna rolul cu o graţie absolută.

Se uita în continuare la mine, aşa că nu-mi puteam dezveli colţii la ea, cum mi-aş fi dorit.

Eleganţă pe dracu'. Sunt o luptătoare, nu o tânără mireasă.

— Mă aşteptam să fii mulţumită de această căsătorie, draga mea copilă, a spus ea. Eşti o alfa frumoasă. Iar în haita Năpasta nici că a mai existat un mascul ca Renier. Până şi Emile recunoaşte asta. Uniunea aceasta este de bun augur pentru toţi. Ar trebui să fii recunoscătoare că ai un asemenea partener.

Mi-am încleştat fălcile, dar am privit-o în ochi fără să clipesc.

— Îl respect pe Ren. Este un bun prieten. O să ne fie bine împreună.

Prieten. Într-unfel. Ren stă cu ochii pe mine de parcă aş fi un borcan cu dulceaţă din care ar vrea să se înfrupte şi nici că i-ar păsa dacă ar fi prins cu mâna în el. Şi, cu siguranţă, nu el ar plăti pentru furt. Deşi am fost ţinută sub cheie din prima zi în care am fost promişi în căsătorie, nu m-am gândit nicioda că avea să-mi fie atât de greu să joc rolul gardianului în relaţia asta. Însă lui Ren nu-i plăcea să joace după reguli. Şi era suficient de atrăgător cât să mă

facă să mă gândesc dacă merita să risc să-l las să guste un pic din fructul oprit.

— Bine”? A repetat Lumine. Dar îl doreşti pe acest băiat? Emile s-ar înfuria dacă ar ştii că îl iei în râs pe moştenitorul lui.

Lumine bătea uşor darabana cu degetele în masă.

Mă uitam fix în podea, blestemând văpăile care îmi mistuiau obrajii.

Cum naiba ar putea să conteze dacă doresc sau nu pe cineva din moment ce oricum nu am voie să fac nimic în privința asta? În acel moment o detestam.

Tatăl meu şi-a dres glasul şi a luat cuvântul.

— Doamna mea, uniunea a fost stabilită încă de la naşterea copiilor. Haitele Umbra Nopții şi Năpasta rămân credincioase angajamentului luat. La fel şi fiica mea, şi fiul lui Emile.

— După cum am spus, o să ne fie bine, am şoptit, nereuşind să-mi înăbuş mârâitul care mi-a însoțit spusele.

Mi-am întors privirea înspre Păzitor când i-am auzit râsul strident. Lumine asista la frământările mele cu un zâmbet de superioritate întipărit pe chip. I-am aruncat o privire duşmănoasă, nemaiputând să-mi ascund indignarea.

— Într-adevăr, a spus ea, apoi şi-a întors privirea către tata. Ceremonia nu trebuie întreruptă sau amânată. Sub nici o formă.

S-a ridicat şi ne-a întins mâna. Tata şi-a lipit preț de o clipă buzele de degetele ei albe. Apoi s-a întors spre mine. I-am strâns fără prea multă tragere de inimă mâna ca un pergament, încercând să nu mă gândesc cât de tare îmi doream să o muşc.

— Toate femelele demne de admirație sunt înzestrate cu eleganță, draga mea, mi-a spus ea atingându-mi obrazul şi înfigându-şi un pic unghiile în pielea mea, cât să mă facă să tresar.

Simțeam un gol în stomac.

Tocurile ei cui scoteau un sunet sacadat în timp ce păşea pe lespezile de piatră şi ieşea din bucătărie. Strigoii pluteau agale în urma ei, iar tăcerea lor mă neliniştea mai tare decât ritmul constant al paşilor ei. Mi-am strâns picioarele la piept şi mi-am aşezat bărbia pe genunchi. Am răsuflat abia în momentul în care am auzit uşa de la intrare închizându-se.

— Eşti foarte încordată, mi-a spus tata. S-a întâmplat ceva în timp ce patrulai?

Am clătinat din cap.

— Ştii că nu-mi plac strigoii.

— Nimănui nu-i plac.

Am ridicat din umeri.

— Oricum, de ce a venit aici?

— Ca să vorbim despre uniune.

— Glumeşti, am spus eu încruntându-mă. Doar despre mine şi Ren ați vorbit?

Tata şi-a dus mâna la ochi, cu un aer obosit.

— Calla, ar fi de folos dacă nu ai mai privi această uniune ca pe un lucru pe care trebuie să-l faci ca să mulțumeşti pe toată lumea. Aici nu e vorba „doar despre tine şi Ren”. Sunt zeci de ani de când nu s-a mai format o haită nouă. Păzitorii sunt foarte serioşi când vine vorba de asta.

— Îmi pare rău, am mințit eu.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Trebuie să dai dovadă de seriozitate.

M-am îndreptat în scaun.

— Emile a trecut pe aici mai devreme, a spus el, cu o grimasă.

— Poftim? Am strigat eu. De ce?

Nici că-mi puteam imagina o conversație civilizată între Emile Laroche şi rivalul său alfa.

Vocea tatălui meu era rece.

— Din acelaşi motiv ca Lumine.

Mi-am îngropat fața în palme, simțind din nou cum îmi iau foc obrajii.

— Calla?

— Scuze, tată, am spus, încercând să-mi ascund stinghereala. Doar că Ren şi cu mine ne înțelegem bine. Într-un fel, suntem prieteni. Ştim de multă vreme că trebuie să ne unim destinele.

Iar eu n-am nici o problemă cu asta. Şi nici Ren, din câte ştiu. Dar povestea asta ar fi mult mai simplă dacă toată lumea s-ar relaxa. Presiunile nu ajută la nimic.

Tata a încuviințat din cap.

— Asta-i viața unui alfa. Presiunile nu ajută niciodată, dar nici n-ai să scapi de ele.

— Minunat, am spus cu un oftat şi m-am ridicat de pe scaun. Am teme de făcut.

— Noapte bună, atunci, mi-a spus în şoaptă.

— Noapte bună.

— Şi, Calla?

— Da? Am răspuns, oprindu-mă în dreptul scărilor.

— Fii drăguță cu mama ta.

M-am încruntat şi am început să urc scările. Când am intrat în dormitorul meu, am tras un strigăt. Hainele îmi erau împrăştiate prin toată camera. Pe pat, pe podea, atârnând de pe noptieră şi agățate de lampă.

— Aşa ceva nu se poate, a spus mama, arătând acuzator cu degetul înspre mine.

— Mamă!

Unul dintre tricourile mele preferate, de la un concert Pixies din anii '80, era mototolit în pumnul ei încleştat.

— Ai măcar vreo haină frumoasă? A întrebat ea, scuturând ofensată tricoul înspre mine.

— Defineşte frumosul, am replicat eu.

Mi-am înăbuşit un mârâit. Am început să mă uit după hainele pe care aş fi vrut cu orice preț să le apăr şi m-am aşezat pe hanoracul cu glugă pe care scria Republicans for Voldemort.

— Dantelă? Mătase? Caşmir? A întrebat Naomi. Ai ceva care nu e din bumbac sau denim?

Flutura de zor tricoul cu Pixies, aşa că am bătut în retragere.

— Ştii că azi a venit Emile aici? A întrebat ea, aruncând o privire spre pat şi cercetând cu luare-aminte mormanul de haine aruncate.

— Mi-a zis tata, am răspuns cu o voce joasă, deşi în sinea mea simțeam că îmi vine să urlu.

Mi-am plimbat degetele pe coada care îmi atârna pe umăr, am apucat-o de capăt şi am strâns-o între dinți.

Mama a strâns din buze şi a lăsat deoparte tricoul ca să-mi poată desprinde degetele din şuvițele încurcate de păr. Apoi a oftat, s-a aşezat pe pat şi a smuls elasticul care îmi lega coada.

— Şi părul ăsta, a spus ea, descurcându-mi buclele cu degetele. Nu pot să înțeleg de ce îl ții strâns tot timpul.

— E prea des, am răspuns. Mă deranjează.

Am auzit clinchetul cerceilor mari ai mamei în timp ce dădea dezaprobator din cap.

— Floarea mea frumoasă. Nu-ți mai poți ascunde atuurile. Eşti deja femeie.

M-am rostogolit pe cealaltă parte a patului, îndepărtându-mă de ea, mârâind dezgustată.

— Nu sunt o floare, am spus, aruncându-mi pletele pe spate.

Acum că era despletit, părul mi se părea prea greu şi incomod.

— Dar tu eşti Calla, a spus ea zâmbind. Floarea mea superbă.

— E doar un nume, mamă, am spus în timp ce-mi adunam hainele de pe jos. Nu mă reprezintă.

— Ba da. Am tresărit când am auzit tonul amenințător al vocii ei. Termină. Nu-i nevoie să faci asta.

Mâinile mi-au înghețat pe tricoul pe care îl înşfăcasem. A aşteptat până când am lăsat din mână tricoul pe jumătate împăturit. Am încercat să protestez, dar mama a ridicat mâna, reducându-mă la tăcere.

— Luna viitoare se formează noua haită. Tu vei fi femela alfa.

— Ştiu asta, am spus, încercând să mă împotrivesc impulsului de a arunca în ea cu şosete murdare. Ştiu asta de când aveam cinci ani.

— Şi a venit vremea să te porți ca atare. Lumine este îngrijorată.

— Da, ştiu. Eleganță. Ea îşi doreşte eleganță.

Îmi venea să râgâi.

— Şi Emile este preocupat de ceea ce îşi doreşte Renier, a adăugat ea.

— De ceea ce-şi doreşte Renier? Am repetat eu, tresărind la auzul vocii ei stridente.

Mama a ridicat unul dintre sutienele mele de pe pat. Era alb, din bumbac sută la sută. Nu aveam altfel de sutiene.

— Trebuie să începem să ne pregătim. Porți vreodată şi o lenjerie mai ca lumea?

Am simțit din nou cum îmi iau obrajii foc. Mă întrebam dacă nu cumva îmbujorarea excesivă mi-ar putea provoca o depigmentare permanentă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nici nu m-a băgat în seamă şi a bodogănit mai departe, în timp ce îmi sorta hainele şi le arunca în două mormane diferite. Din moment ce îmi ordonase să nu le împăturesc, nu puteam decât să-mi imaginez că le tria, în „acceptabile” şi „de aruncat”.

— Ren este masculul afla şi cel mai popular băiat din liceu. Asta cel puțin din câte am aflat eu.

Vocea ei a devenit nostalgică.

— Sunt sigură că este obişnuit cu atențiile din partea fetelor. Când va veni vremea, tu va trebui să fii pregătită să-l mulțumeşti.

Am înghițit în sec, simțind un gust amar în gură.

— Mamă, şi eu sunt o alfa, ştii? Ren are nevoie de mine ca să fie conducătorul haitei. El vrea ca eu să fiu o războinică, nu şefa echipei de majorete.

— Renier are nevoie ca tu să-i fii parteneră în adevăratul sens al cuvântului. Doar pentru că eşti o războinică asta nu înseamnă că nu poți fi şi seducătoare.

M-am blocat la auzul tonului ei aspru.

— Cal are dreptate, mamă, s-a auzit vocea fratelui meu, care tocmai intervenea în conversație. Ren nu-şi doreşte o majoretă. A fost cu toate în ultimii patru ani. Probabil că e plictisit de moarte. Cel puțin, sora mea mai mare îl va ține în stare de alertă.

M-am întors şi l-am văzut pe Ansei sprijinindu-se de tocul uşii. Cerceta camera din priviri.

— Uau, uraganul Naomi a făcut ravagii.

— Ansei, s-a răstit mama, cu mâinile în şold. Te rog să ne laşi pe mine şi pe sora ta să discutăm între patru ochi.

— Scuze, mamă, a spus Ansei, rânjind în continuare, dar Barrett şi Sasha sunt jos şi te aşteaptă pentru rondul de noapte.

A clipit, surprinsă.

— S-a făcut deja atât de târziu?

Ansei a ridicat din umeri. Când mama s-a întors cu spatele, mi-a făcut cu ochiul. Mi-am dus mâna la gură ca să-mi ascund zâmbetul.

— Calla, a spus ea, cu un oftat. Vorbesc foarte serios. Ți-am pus nişte haine noi în dulap şi vreau să începi să le porți.

Am dat să protestez, dar m-a întrerupt.

— De mâine, porți haine noi sau îți arunc toate tricourile şi jeanşii rupți. Şi cu asta, basta.

S-a ridicat în picioare şi a ieşit valvârtej din cameră, cu fusta învolburându-i-se pe coapse în timp ce păşea. Când am auzit-o coborând scările, am mormăit şi m-am trântit pe pat. Abia aşteptam să-mi îngrop capul în maldărul de tricouri. Mă tenta ideea să mă transform în lup şi să fac patul bucăți. Dar sigur aş fi fost pedepsită. În plus, îmi plăcea patul şi, cel puțin pentru moment, acesta era unul dintre puținele lucruri pe care mama nu intenționa să le arunce.

Salteaua a scârțâit. M-am sprijinit în coate şi l-am privit pe Ansei, care s-a aşezat pe marginea patului.

— Încă o discuție afectuoasă între mamă şi fiică?

— Doar ştii prea bine, am spus eu, rostogolindu-mă pe spate.

— Eşti bine?

— Mda, am spus, în timp ce-mi frecam tâmplele, încercând să alung durerea usturătoare care mă încerca.

— Deci., a început Ansei.

M-am întors şi l-am privit. Zâmbetul ştrengăresc dispăruse.

— Deci, ce?

— Legat de Ren., a spus el, iar tonul vocii lui a devenit deodată mai serios.

— Zi odată, An.

— Îți place de el? Adică îți place cu adevărat? A şoptit el.

M-am prăbuşit pe pat. Îmi acopeream ochii cu brațele, ca să mă feresc de lumină.

— Nu începe şi tu.

S-a târât înspre mine.

— Doar că., a spus el. Dacă nu vrei să fii cu el, nu ar trebui să fii.

Am deschis larg ochii, acoperindu-i în continuare cu brațele. Preț de o clipă, am simțit că mă sufoc.

— Am putea să fugim. Aş sta eu cu tine, a spus Ansei, atât de încet încât abia l-am auzit.

M-am ridicat brusc în capul oaselor.

— Ansei, am şoptit. Să nu mai spui niciodată aşa ceva. Nu ştii ce. Las-o baltă, bine?

Se juca cu marginile cuverturii.

— Vreau să fii fericită. Păreai atât de supărată pe mama.

— Sunt supărată pe mama, dar pe mama, nu pe Ren, am spus eu, trecându-mi degetele prin părul lung care mi se revărsa pe umeri şi gândindu-mă c-ar trebui să mă rad în cap.

— Deci, eşti de acord? Vrei să fii partenera lui Ren?

— Da, sunt de acord, am spus eu, întinzându-mă spre el şi ciufulindu-i buclele de un blond-cenuşiu. În plus, şi tu o să fii în noua haită. La fel şi Bryn, Mason şi Fey. Împreună o să-l ținem pe Ren în frâu.

— Cu siguranță, a spus el rânjind.

— Şi nu sufla nimănui o vorbă despre ideea asta a ta cu fugitul. Sari calul, An. Şi oricum, de când ai început tu să gândeşti aşa de unul singur? Am întrebat eu, făcând ochii mici.

Mi-a arătat caninii ascuțiți.

— Doar sunt fratele tău, nu?

— Deci eu sunt responsabilă pentru impulsurile tale de trădător? Am întrebat, înghiontindu-1 în joacă în piept.

— Cal m-a învățat tot ce ştiu.

S-a ridicat în picioare şi a început să țopăie pe pat. Am sărit şi eu, apropiindu-mă de marginea patului, după care m-am rostogolit pe jos,

aterizând fără prea multă greutate pe vârfuri. Am înşfăcat capătul cuverturii şi am tras tare de ea. Ansei a căzut râzând pe spate şi a mai țopăit o dată pe saltea înainte de a se opri.

— Vorbesc serios, Ansei. Să nu scoți o vorbă.

— Nu-ți face probleme, surioară. Nu-s tâmpit. Nu i-aş trăda niciodată pe Păzitori, a spus el. Decât dacă mi-ai cere tu. În calitate de alfa.

— Mulțumesc, am spus eu, încercând să zâmbesc.

CAPITOLUL 3

Când am intrat în bucătărie să iau micul dejun, au amuțit cu toții. M-am dus glonț înspre cafetieră. Mama s-a repezit la mine, m-a apucat de mâini şi m-a întors spre ea.

— O, draga mea, eşti de vis, a spus ea, sărutându-mă pe amândoi obrajii.

— Este doar o fustă, mamă, am spus eu, smulgându-mă din strânsoarea ei. Revino-ți.

Am luat o cană din dulap şi mi-am turnat cafea. Am reuşit în ultima clipă să-mi dau capul pe spate ca să nu-mi înmoi buclele blonde în lichidul negru.

Ansei mi-a aruncat un baton de ciocolată şi a încercat să-şi ascundă rânjetul întipărit pe chip.

Trădătorule, am bâiguit eu, în timp ce mă aşezam la masă. Abia am luat două înghițituri, când mi-am dat seama că tata se holbează la mine.

— Ce e? Am întrebat, băgând în gură o lingură cu proteine de soia.

A tuşit şi a clipit de mai multe ori. Apoi s-a uitat când la mama, când la mine.

— Scuze, Calla, dar cred că nu mă aşteptam să iei în seamă sugestiile mamei tale.

Mama i-a aruncat o privire aspră. Tata s-a aşezat mai bine pe scaun şi a deschis ziarul Denver Post.

— Eşti chiar femecătoare.

— Fermecătoare? Am întrebat, simțind cum vocea îmi devenea din ce în ce mai piţigăiată. Mâinile îmi tremurau pe cana de cafea.

Ansei s-a înecat cu tartina din care tocmai muşcase şi a întins mâna spre paharul cu suc de portocale.

Tata a ridicat ziarul, încercând să se ascundă în spatele lui, în timp ce mama mă bătea încurajator pe mână. I-am aruncat o singură privire duşmănoasă înainte de a mă cufunda în aburii cafelei.

Am luat micul dejun într-o tăcere stânjenitoare. Tata citea şi încerca să evite orice contact vizual cu mine şi cu mama, care îmi tot arunca priviri încurajatoare, pe care i le întorceam cu răceală. Ansei ne ignora, ronțăindu-şi voios tartina. Am dat pe gât ultimele picături de cafea.

— Haide, An.

Ansei a sărit de pe scaun, aruncându-şi pe umăr geaca în drum spre garaj.

— Succes, Cal, a strigat tata după mine, în timp ce eu îmi urmam fratele mai mic înspre uşă.

Nu i-am răspuns. De cele mai multe ori de-abia aşteptam să merg la şcoală. Astăzi însă îmi era groază.

— Stephen! A strigat mama, în timp ce eu ieşeam pe uşă, lăsând-o să se trântească în urma mea.

— Pot să conduc? A întrebat Ansei, privindu-mă plin de speranță.

— Nu, i-am răspuns, aşezându-mă pe scaunul şoferului, în Jeepul nostru.

Ansei s-a prins cu mâinile de bord în timp ce eu ieşeam din parcare scrâşnind din roți. Maşina s-a umplut de miros de cauciuc ars. După ce am depăşit a treia maşină pe drum, Ansei mi-a aruncat o privire usturătoare, străduindu-se să-şi pună centura de siguranță.

— Ştiu că îți vine să te sinucizi pentru că trebuie să porți dresuri, dar asta nu înseamnă că şi eu vreau acelaşi lucru.

— Nu port dresuri, am spus printre dinți, virând brusc pentru a depăşi o altă maşină.

Ansei a ridicat din sprâncene.

— Nu porți? Nu se zice că-i total dizgrațios să nu porți?

A rânjit, dar după ce i-am aruncat o privire de gheață s-a făcut mic în scaunul lui. Când am ajuns în parcarea de la Mountain School, era alb ca varul.

— Cred că o să-l rog pe Mason să mă ducă acasă, a spus el, trântind portiera în urma lui.

Când am băgat de seamă că strânsesem atât de tare de volan încât încheieturile mi se albiseră, am respirat adânc.

Sunt doar nişte haine, Cal. Nu e ca şi cum mama ta te-ar fi obligat să-ți faci o operație de mărire a sânilor.

M-am înfiorat, sperând să nu-i vină vreodată asemenea idei lui Naomi.

Bryn m-a întâmpinat în mijlocul parcării. A făcut ochii mari, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Se cheamă eleganță, am mormăit eu şi am pornit-o spre intrare.

— Poftim?

Buclele subțiri de un blond-cenuşiu îi săltau în toate direcțiile în timp ce alerga pe lângă mine.

— Se pare că, dacă eşti o femelă alfa, trebuie să faci mai multe decât să alungi Căutătorii, am spus. Cel puțin aşa cred Lumine şi mama.

— Deci, Naomi încearcă să te convingă să accepți o nouă schimbare de look? A întrebat ea. Ce s-a întâmplat de data asta?

— De data asta vorbeşte serios, am spus eu, aranjându-mi fusta în talie şi dorindu-mi să fi purtat jeanşi. Şi Lumine la fel.

— Păi, probabil că cel mai bine ar fi să te conformezi, a spus Bryn, ridicând din umeri în timp ce treceam pe lângă internatul asemănător unui conac din Elveția, din care ieşeau împleticindu-se studenți muritori, cu ochii înceţoşați.

— Mersi pentru votul de încredere, am spus eu.

Nu reuşeam să-mi dau seama cum trebuia să stea de fapt fusta, aşa că am renunțat s-o mai îndrept.

Am intrat în tăcere în şcoală şi am străbătut holul, îndreptându-ne spre şirul lung de dulapuri ale studenților din ultimul an.

Mirosul şcolii, miros care mă întâmpina în fiecare zi, se schimbase. Metalul strident al lacătelor dulapurilor, mirosul înțepător al cerii pentru podele, ce acoperea mireasma proaspătă a grinzilor de cedru de pe tavan, dar lipsea cu desăvârşire frica pe care o emana de regulă pielea muritorilor.

În schimb, oamenii miroseau a curiozitate, a surprindere, o reacție bizară din partea elevilor de internat, care îşi trăiau viața separat de Păzitori şi de Gardieni. Singurul lucru pe care îl aveam în comun cu ei erau orele de curs. Mă neliniştea faptul că mă priveau în timp ce îmi croiam drum prin mulțimea de studenți care se înghesuiau pe holul îngust.

— Se holbează toată lumea? Am întrebat eu, încercând să nu par agitată.

— Mda. Cam toți se holbează.

— Of, Doamne, am oftat eu, strângând ghiozdanul în mâini.

— Cel puțin arăți sexy.

Când am auzit replica ei plină de voioşie, am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Te rog să nu mai spui niciodată aşa ceva. Niciodată. De ce mi-a făcut mama asta?

Mă simțeam ca o atracție la un spectacol de circ.

— Îmi pare rău, a spus Bryn, jucându-se cu brățările multicolore de metal care îi zornăiau pe braț.

Mi-am scos caietele şi cărțile de care aveam nevoie pentru primele două cursuri. Hărmălaia de pe hol s-a oprit, lăsând loc murmurului studenților curioşi, iar Bryn şi-a îndreptat repede spatele, renunțând la postura relaxată pe care o adopta de obicei.

Ştiam ce însemna asta. Era prin preajmă. Mi-am aruncat ghiozdanul pe umăr, am trântit uşa dulapului şi m-a cuprins din nou acel sentiment pe care îl detestam. Am simțit cum inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare, în timp ce îl căutam din priviri pe Renier Laroche.

Mulțimea de studenți a făcut loc masculului alfa al haitei Năpasta şi lupilor lui. Ren, urmat de Sabine, Neville, Cosette şi Dax, păşea pe hol parcă fără să atingă pământul. Se mişca de parcă întreaga şcoală i-ar fi aparținut. Îşi rotea privirea de jur-împrejur – fusese întotdeauna un lup, întotdeauna în căutarea prăzii.

Pun pariu că n-a fost niciodată obligat să treacă printr-o schimbare de look.

Când m-a văzut, pe chip i s-a întipărit un zâmbet glumeț. Am rămas nemişcată, înfruntându-i privirea provocatoare. Bryn a făcut un pas înainte. Îi simțeam răsuflarea în spate.

Zarva de pe hol a încetat. Toți se uitau fix la noi şi şuşoteau între ei.

Am văzut cu coada ochiului că ceva se mişcă în dreapta mea. Mason, Ansei şi Fey s-au ivit din mulțimea de studenți şi s-au aşezat de o parte şi de alta a lui Bryn. Mi-am îndreptat spatele.

Nu mai eşti singurul alfa, nu-i aşa?

Ren a mijit ochii, concentrându-se asupra lupilor din haita Umbra Nopții, aflați acum în spatele meu. Deodată, a izbucnit în râs.

— Ai de gând să renunți la soldații tăi, Lily?

Am privit înspre haita Năpasta. Toți stăteau ca nişte santinele în jurul şefului lor.

— De parcă tu ai fi venit singur, am spus eu, sprijinindu-mă de dulap.

A râs pe înfundate, mârâind abia sesizabil. Apoi s-a uitat la Sabine.

— Pleacă de aici. Trebuie să vorbesc cu Calla. Între patru ochi.

Fata cu părul negru ca abanosul care stătea în dreapta lui părea, în mod clar, nemulțumită, dar s-a întors cu spatele şi a plecat, pierzându-se în mulțimea de elevi. Ceilalți trei lupi au urmat-o, deşi Dax a aruncat o ultimă privire înspre şeful lui înainte de a se face nevăzut.

Ren a ridicat din sprâncene. Eu am încuviințat din cap.

— Bryn, ne vedem la oră.

Am auzit foşnetul cozilor ei în momentul în care şi-a plecat capul. Cu coada ochiului i-am văzut şi pe Mason şi pe Fey aplecându-se şi şoptindu-i ceva la ureche în timp ce se îndepărtau.

Am aşteptat, însă Ren privea fix peste umărul meu. M-am întors şi am observat că Ansei se afla încă în spatele meu.

— Şi tu. Acum.

Fratele meu mai mic şi-a plecat capul şi a luat-o la fugă după restul haitei Umbra Nopții.

— Te protejează, nu? A râs Ren.

— Cam aşa ceva, am spus eu, încrucişând mâinile la piept. Ce e cu spectacolul ăsta, Ren? Toată şcoala se uită la noi.

— Se uită mereu la noi, a spus el, ridicând din umeri. Se tem de noi. Aşa şi trebuie să fie.

Am strâns din buze, fără să răspund.

— Ai un nou look, a spus el, măsurându-mă încet cu privirea din cap până-n picioare.

Fir-arsăfie, mamă.

Am încuviințat din cap fără prea multă tragere de inimă şi am lăsat privirea în pământ. Ren şi-a strecurat mâna pe sub bărbia mea, făcându-mă să mă uit la el. Când am ridicat ochii, am băgat de seamă că îmi zâmbea fermecător. M-am tras la o parte. Am auzit un mârâit gutural, blând, de-abia perceptibil.

— Nu te speria.

— Nu contează cum arăt, am spus eu, apropiindu-mă şi mai mult de dulap. Încetează să te mai joci cu mine. Ştii cine sunt.

— Bineînțeles, a murmurat el. De-asta îmi şi place de tine.

Am simțit cum mi se încleştează dinții în timp ce mă împotriveam pasiunii mocnite pe care mi-o insufla băiatul acela, din creştet până-n tălpi.

— Sunt imună la farmecele tale, am mințit eu. Lasă vrăjeala, Năpastă. Ce vrei?

— Haide, Cal. Am crezut că suntem prieteni, a spus el, râzând.

— Suntem prieteni, i-am spus eu, făcând apoi o pauză, ca să-l las să digere ceea ce spusesem. Suntem până pe 31 octombrie. Apoi totul se schimbă. Astea sunt regulile. Tu eşti cel care se poartă ca un berbec încolțit acum. Spune-mi ce ai de zis.

Mi-am ținut răsuflarea, întrebându-mă dacă nu cumva exagerasem. Însă nu am primit nici un răspuns ostil, iar, pentru o fracțiune de secundă, pe chipul lui am întrezărit o umbră de blândețe.

— Păzitorii încep să fie din ce în ce mai duri cu noi, a spus el. Eu, îți spun sincer, m-am săturat să fiu supravegheat 24 din 24. Mă întrebam dacă nu cumva te-ar interesa să facem ceva în privința asta.

Am aşteptat poanta, însă în zadar. Nu era o glumă.

— Cum.? Am reuşit în cele din urmă să bâigui.

A făcut un pas şovăielnic spre mine.

— La ce le stă lor gândul acum? A întrebat el încet, aplecându-se spre mine.

Am început să respir din ce în ce mai greu.

Pot să mă controlez. Pot să mă controlez.

— La uniune. La noua haită, i-am răspuns.

Era atât de aproape de mine încât zăream irizațiile argintii din ochii lui întunecați.

Ren a încuviințat din cap. Zâmbetul de pe chipul lui s-a transformat în rânjet.

— Şi cine răspunde pentru succesul sau eşecul haitei?

— Noi, am spus, simțind cum inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— Exact.

Şi-a îndreptat spatele, iar eu mi-am recăpătat suflul.

— Mă gândeam să facem ceva în privința asta.

— Cum ar fi? Am întrebat, văzând cum îşi încordează umerii şi gâtul. Aproape că am tresărit.

E agitat. Oare ce ar putea să-l neliniştească pe Ren?

— Cum ar fi să petrecem mai mult timp împreună. Să atragem loialitatea haitelor de partea noastră, nu a bătrânilor, a spus el. Poate îi convingem pe prietenii noştri să înceteze să se mai urască între ei. Asta ar putea să-i facă pe Păzitori să se mai relaxeze, să ne lase un pic în pace.

Mi-am muşcat buza de jos şi am căzut pe gânduri.

— Acum vrei să arăți mai mult interes uniunii?

El a încuviințat din cap.

— Linişteşte-te. În felul ăsta, toată lumea o să se obişnuiască mai repede, iar noi n-o să mai fim atât de ostili unul față de celălalt în octombrie. M-am gândit să petrecem ceva timp împreună.

— Să petrecem timp împreună? Noi doi? Am izbucnit şi mi-am muşcat tare de tot buza ca să nu pufnesc în râs.

— N-ar strica, a spus el în şoaptă.

Mi-a pierit orice urmă de veselie când mi-am dat seama că vorbea cât se poate de serios.

Doar dacă n-o să sară unii la gâtul celorlalți.

— E riscant, am spus eu.

— Vrei să spui că nu poți controla haita Umbra Nopții.

— Nu, bineînțeles că nu, i-am răspuns şi i-am aruncat o privire aspră. Dacă le zic eu, se conformează.

— Atunci n-ar trebui să fie prea greu, nu?

— Păzitorii te-au luat şi pe tine la ochi, nu? Am spus, cu un oftat.

Ren s-a uitat în altă direcție.

— Efron şi-a exprimat îngrijorarea cu privire la. Năravurile mele. Se teme că n-o să fii prea încântată sau că o să îți faci griji în privința fidelității mele.

A accentuat ultimul cuvânt.

Am izbucnit în hohote de râs. Preț de o clipă, a părut ofensat.

— Aşa-ți trebuie, Don Juan, am spus eu, mimând că vreau să-l împuşc şi țintind spre pieptul lui. Dacă nu ai fi fost fiul lui Emile, vreun tată a cărui fiică a rămas cu inima frântă ți-ar fi atârnat de mult blana într-un cui deasupra şemineului.

— Ai perfectă dreptate, a spus Ren, zâmbind malițios. Şi-a rezemat mâna de dulap, exact deasupra umărului meu. De o lună de zile, Efron vine la noi acasă în fiecare săptămână.

Rânjea în continuare, însă în ochi i se citea neliniştea.

De frică l-am prins de tricou şi l-am tras mai aproape de mine.

— În fiecare săptămână? Am şoptit eu.

El a încuviințat din cap, trecându-şi mâna prin părul negru ca abanosul.

— Să nu te mire dacă o să vină cu o puşcă la uniune.

Am zâmbit, dar mi s-a tăiat răsuflarea când s-a aplecat spre mine. Mi-a sărutat în treacăt urechea. Eu m-am tras mai în spate. Păzitorii chiar luau în serios chestia asta cu puritatea, cu toate că lui Ren nu-i păsa prea mult.

— Se tem probabil că următoarea generație nu va respecta regulile. Dar eu nu te-aş părăsi niciodată în fața altarului, Lily.

L-am lovit în stomac, dar am regretat pe dată. Abdomenul lui Ren era tare ca piatra. Mi-am scuturat mâna care acum mă durea.

M-a strâns tare de încheietură, continuând să zâmbească.

— Frumoasă lovitură.

— Mersi de observație, am replicat, încercând să mă smulg din strânsoare, deoarece el nu părea să aibă nici cea mai mică intenție să-mi dea drumul.

— Deci, ce spui?

— Despre petrecutul timpului împreună?

Nu puteam să mă uit în ochii lui. Era mult prea aproape de mine. Simțeam căldura trupului lui, şi asta mă făcea şi pe mine să mă înfierbânt.

— Da.

Chipul lui era la câțiva centimetri de al meu şi mirosea a piele şi a lemn de santal.

— Ar putea să meargă, am spus eu, aproape convinsă că aveam să mă topesc cât de curând. O să mă gândesc.

— Bine, a zis el, făcând un pas înapoi şi dându-mi drumul la mână. Mai vorbim, Lily.

Apoi s-a îndepărtat. Îl auzeam cum râde, în timp ce se pierdea în mulțimea de studenți.

CAPITOLUL 4

M-am repezit să mă aşez în bancă fix când suna primul clopoțel. Bryn, care stătea în banca din spate, s-a întins spre mine şi mi-a suflat la ureche:

— Zi tot.

— A fost interesant, am spus eu, cufundându-mă în scaun.

Domnul Graham şi-a dres glasul.

— Domnişoarelor, domnilor. Acordați-mi o clipă din timpul dumneavoastră prețios.

Mi s-a tăiat răsuflarea în momentul în care Bryn m-a apucat de mână şi şi-a înfipt unghiile în brațul meu.

— Bryn, ce ai?

Privea țintă spre intrarea în sala de clasă. Zumzetul studenților care pălăvrăgeau începea să se stingă.

— Vă mulțumesc, s-a auzit vocea hodorogită a domnului Graham. Avem un nou coleg care s-a înscris astăzi la Mountain School.

Am început să mă foiesc pe scaun şi am tresărit, convinsă că Bryn mă zgâriase când mă înşfăcase atât de tare de mână. Apoi am împietrit, am simțit mirosul proaspăt al unei adieri primăvăratice şi al razelor de soare.

Nu, nu se poate. Dar era adevărat.

Lângă domnul Graham stătea stingher în picioare chiar excursionistul pe care îl salvasem cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Acesta este Seamus Doran, a continuat profesorul, holbându-se la băiatul care se simțea, în mod evident, stânjenit.

— Shay. Mi se spune Shay, a spus el în şoaptă.

— Atunci, bine ai venit, Shay, a zis domnul Graham, aruncând o privire prin sala de clasă.

Am simțit cum mi se strânge inima în momentul în care am băgat de seamă că se uită fix la scaunul gol din dreapta mea.

— Uite un loc liber acolo, lângă domnişoara Tor.

Bryn a lovit insistent cu piciorul în spatele scaunului meu.

— Încetează, m-am răstit, întorcându-mă spre ea. Ce vrei să fac?

— Orice, a spus ea în şoaptă, dar suficient de alarmată.

Nu ştiam dacă să mă bucur sau să mă îngrozesc că îl revedeam. Chiar dacă nu reuşeam să-mi dau seama exact ce simțeam, ştiam că în momentul în care avea să mă recunoască, totul urma să se transforme într-un dezastru. Mi-am dat părul peste față, încercând să-mi ascund chipul.

Unde este hanoracul cu glugă când am nevoie de el?

Shay a înaintat agale înspre banca lui. Când a ajuns în dreptul scaunului care i se oferise, i-am întâlnit privirea de un verde-deschis, după care m-am uitat în altă parte. Băiatul nu mai avea nici o îndoială. Mă recunoscuse. Mă temeam, aşa cum şi trebuia de altfel, însă frica pe care o simțeam se combina cu o urmă de satisfacție. În acea fracțiune de secundă în care privirile ni s-au întâlnit, i-am văzut uimirea. Pentru el fusesem un vis, care devenise acum realitate. Ghiozdanul i-a alunecat printre degete. Câteva pixuri s-au rostogolit

pe podea, împrăştiindu-se pe sub bănci. Mi-am înăbuşit un geamăt şi mi-am ascuns faţa în palme; aveam impresia că îmi ia foc stomacul. Bryn a lovit din nou cu piciorul banca mea, atât de tare încât am simţit cum sar în faţă câţiva centimetri.

M-am panicat şi am luat-o la fugă înspre ieşire. Domnul Graham a făcut câţiva paşi înapoi când a văzut că vin în goană spre el.

— Crampe, sunt balonată, am şoptit eu.

Domnul Graham s-a înroşit şi a mâzgălit ceva pe o foaie de hârtie: un permis ca să pot ieşi pe hol. Am luat-o la fugă spre baia fetelor. Din fericire, era goală. M-am prăbuşit tremurând pe podea. Uşa de la baie s-a deschis cu un scârţâit.

— Cal, a şoptit Bryn, îngenunchind lângă mine.

Mi-am sfidat soarta, iar acum totul s-a întors împotriva mea. Trebuia să las ursul să-l omoare. Însă rămâneam fără suflare numai la gândul că acel băiat ar fi putut păţi ceva.

— N-are ce căuta aici.

— Ştiu, a spus Bryn, apropiindu-se de mine şi strângându-mă în braţe. Dar probabil că e cineva important. În lumea muritorilor, vreau să spun. Altfel de ce s-ar fi înscris aici în ultimul an? Nimeni nu prea face asta.

— Oh, Dumnezeule, Bryn, am spus, descoperindu-mi faţa. Dar dacă au aflat şi Păzitorii?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. N-au aflat. Dacă se întâmplă ceva greşit, Stăpâna noastră sesizează imediat. Eşti în siguranţă.

— Ai dreptate.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre chiuvetă.

— N-au aflat.

— Doar oare cine ar putea să fie? Am spus, privind-o prin oglindă.

— Probabil că odrasla vreunui mare bancher sau senator, ca de altfel toţi oamenii care vin la şcoala asta, a spus ea. Nu înseamnă nimic pentru noi.

Sunt atât de proastă. Îmi simţeam în continuare picioarele moi. Nu-mi vine să cred că l-am salvat.

— Dă-ţi cu asta, eşti palidă, a spus Bryn, scoţând un fard de obraz din poşetă. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat în afară de noi şi de băiat. Şi probabil că nici lui nu-i prea vine să creadă. De fapt, oricui din afara lumii noastre i s-ar părea incredibil. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic.

— Bine, am spus, înghiţind în sec şi dându-mi seama cu groază că de fapt îmi doream să-l văd. M-a străbătut un fior în momentul în care mi-am amintit de gura lui lipită de braţul meu.

Tot stresul din pricina uniunii mi-a venit în cele din urmă de hac. O iau razna.

Am hotărât să chiulesc de la primele ore, cu toate că ştiam că nu aveam cum să mă ascund la nesfârşit de Shay Doran. Cum în ultimul an erau mai puţin de treizeci de studenţi, era clar că aveam să-l văd la un alt curs, mai târziu în acea zi.

Oare la franceză?

Nu.

Biologie?

Nu.

Chimie organică?

Da.

Domnişoara Foris i-a făcut instructajul excursionistului care n-ar mai fi trebuit să fie în viaţă să se alăture unei echipe formate din doi muritori. De parcă ar fi simţit că sunt cu ochii pe el, Shay s-a întors şi mi-a surprins privirea. M-am uitat repede în altă direcţie, deşi n-aş fi vrut să-l scap din ochi. În schimb, m-am întors spre Ren, care tocmai aşeza în ordine instrumentele noastre de laborator. Am încercat să mă concentrez asupra orei de curs, însă simţeam privirile iscoditoare pe care mi le arunca străinul din cealaltă parte a sălii de clasă. Mi-am muşcat buza ca să nu zâmbesc.

Şi el vrea să-l privesc.

— Deci, te-ai gândit? A întrebat Ren, înmânându-mi un pahar.

— La ce să mă gândesc? Am spus, lăsând paharul jos şi întinzându-mă spre o eprubetă.

— Să petrecem timp împreună, a continuat el, mângâindu-mă pe spate. Sau crezi că nu poţi să-ţi controlezi haita?

M-a cuprins brusc un val de căldură, de parcă atingerea lui m-ar fi înfierat. Nu m-am uitat la el.

— Am o sticlă plină cu acid clorhidric în mână, Ren. Nu mă enerva. Ştiu că nu joci după reguli.

A râs, dar şi-a retras mâna. După ce am măsurat lichidul volatil, am lăsat sticla jos.

— Am avut alte lucruri pe cap, am bâiguit eu, sperând să nu-mi doresc să mă mai atingă încă o dată.

— Îmi pare rău, a spus, zâmbind şi dezvelindu-şi caninii, cu un aer deopotrivă prietenos şi ameninţător.

— Şi de ce-ţi pare rău? Am întrebat eu, aplecându-mă peste masă.

— Pentru că aveam de gând să-ţi fac o invitaţie mai deosebită, a spus el, luându-şi notiţe în caietul de chimie.

— 0 invitaţie? Unde? Am întrebat, aruncând o privire peste umărul lui.

Notiţele lui erau ca de obicei fără cusur, dar mie îmi plăcea să mă prefac că-i pun sub semnul îndoielii scrupulozitatea. M-am împotrivit tentaţiei de a-i smulge creionul din mână şi de a începe clasicul joc de-a „cald-rece”.

A schiţat un zâmbet strâmb.

— Nu cred că pot să arăt bunăvoinţă dacă tu ai dubii în privinţa capacităţii noastre de a interacţiona în mod paşnic.

N-am muşcat momeala.

— Mă interesează chestia asta, Ren. Unde mă inviţi?

Ochii i-au scăpărat şi iar am văzut irizaţiile argintii din irişii lui negri.

— Efron organizează o petrecere VIP la unul dintre cluburile lui din Vail vinerea asta. A mai venit un ştab în oraş, iar Stăpânul nostru îi face curte şi îl invită la cină, cum îi stă în obicei. Noi mergem. Ai putea să vii şi tu. Adu-ţi şi haita.

Am rămas uimită la auzul vorbelor lui.

— Pe bune?

— M-aş juca eu cu tine? A întrebat, ridicând capul şi uitându-se la mine cu ochi mari şi inocenți.

— Da, am răspuns, iar el a izbucnit în râs.

De data asta mi-a atins mâna, iar eu nu am tresărit când şi-a strecurat degetele printre ale mele.

— Oferta rămâne valabilă. Poți să accepți sau să refuzi, a spus el, întorcându-se cu spatele şi vârându-şi nasul în caietul de notițe.

Şi-a retras mâna, dar inima mea continua să bată cu putere.

— În ce club?

— Eden.

Mi-am încleştat fălcile ca să nu rămân cu gura căscată.

— Bine. Vom fi acolo. Mersi.

Am încercat să mimez o atitudine degajată, deşi simțeam că-mi tremură picioarele de nerăbdare.

Ren nici n-a încercat să-şi ascundă zâmbetul.

— Numele voastre vor fi trecute pe listă.

Mi-am muşcat buza.

— Ce este? A întrebat Ren, încruntându-se.

— Nu ştiu dacă ar trebui să vină şi Ansei.

Ren a ridicat din umeri. A apucat cu ambele mâini de marginile mesei şi s-a aplecat în față, arcuindu-şi spatele şi întinzându-se leneş.

— Dacă numele lui e pe listă, o să intre.

Mi-am ascuns mâinile la spate, abținându-mă cu greu să nu-l ating ca să simt cum i se încordează muşchii.

— Are cincisprezece ani, am spus eu, luându-mi privirea de la liniile arcuite ale corpului său.

— Şi Cosette are cincisprezece ani şi o să fie acolo, a mai spus el, apropiindu-se de mine. Crezi că o să te ierte dacă n-o să-l laşi să vină cu tine?

— Probabil că nu, am spus eu, imaginându-mi deja cât de furios avea să fie Ansei dacă i-aş fi povestit despre club, iar apoi l-aş fi exclus de la acea ieşire.

— Numele lui o să fie pe listă, dar e fratele tău. Alegerea îți aparține, Lily.

— Poți să încetezi să-mi mai spui aşa? M-am rățoit eu.

— Niciodată.

— Ăăă, salut, s-a auzit o voce necunoscută în spatele meu.

Ren s-a încruntat, iar eu m-am întors să-l privesc pe cel care ne vorbise.

Excursionistul se ivise lângă masa noastră de laborator.

O, Doamne.

— Pot să vorbesc cu tine? A întrebat Shay.

— De ce?

Răspunsul meu a sunat mai aspru şi mai dur decât îmi propusesem. Îmi doream să vorbesc cu el, dar nu aveam de ales.

Nici nu trebuia să mă uit la Ren ca să-mi dau seama că era surprins de ostilitatea mea. Duritatea răspunsului meu l-a făcut pe masculul alfa să se

apropie de mine. Nu puteam să-mi dau seama dacă îi eram recunoscătoare sau mă simțeam jignită. În fond şi la urma urmei, şi eu eram o alfa.

Băiatul cel nou s-a uitat la Ren. Vedeam privirea lui amenințătoare reflectată în ochii băiatului. Nici un muritor nu putea ține piept căutăturii înfricoşătoare a unui Gardian, mai ales dacă lupul mai era şi un mascul alfa. Aproape că îmi părea rău pentru bietul băiat.

— Nimic, lasă, a îngăimat Shay, privind nelinişti când la mine, când la Ren, ale cărui mâini se odihneau acum pe şoldurile mele.

Instinctele mele oscilau undeva între dorința de a-l plesni peste mână şi cea de a-i mulțumi că mă ajuta să-l țin pe Shay la distanță. M-am desfătat cu atingerea puternică, dar blândă a mâinilor lui, dar am rezistat încercării lui de a mă poseda. L-am privit indignată. Şi apoi, când m-am uitat din nou la musafirul nostru nepoftit, mi-am dat seama. Nu vreau ca Shay să mă vadă aşa.

Shay a scuturat din cap de parcă atunci i s-ar fi ridicat un văl de pe creier. Atunci clopoțelul a sunat şi s-a grăbit să plece.

— Ciudat puştiul, a spus Ren încet, lăsând să-i cadă uşor mâinile de pe şoldurile mele. E nou, nu?

— Presupun. A fost la prima oră cu mine şi cu Bryn. A fost aşezat în bancă cu mine, probabil că voia indicații, am spus eu, cu un aer plictisit. Încă nu şi-a dat seama care sunt regulile. Nu ne amestecăm.

Ren a pus la loc instrumentele noastre de laborator, după care s-a întors către mine.

— A, da, acea regulă.

— Doar pentru că tu ai probleme cu acceptarea regulilor nu înseamnă că toți gândim la fel. Noi, ceilalți, respectăm dorințele Păzitorilor.

Vocea mea era dulce ca mierea.

El a ridicat nepăsător din umeri.

La naiba. Nu mai fi aşa de arogantă.

— Auzi, eu mor de foame. Te ocupi tu de astea?

Am făcut semn spre restul eprubetelor şi sticlelor care trebuiau aşezate pe rafturile dulapurilor de laborator.

— În regulă.

— Mersi, am spus eu, aruncându-mi ghiozdanul pe umăr şi ieşind în grabă din clasă.

Gardienii luau întotdeauna prânzul într-un colț mai retras al cantinei. Deşi cele două haite stăteau la mese diferite, animozitatea dintre lupi era omniprezentă. De cealaltă parte a încăperii se aflau copiii Păzitorilor, îmbrăcați din cap până-n picioare în Gucci şi Prada. Se credeau prea importanți ca să stea în apropierea noastră. Studenții muritori stăteau înghesuiți între lupi şi copiii stăpânilor noştri. Câteodată îmi părea rău pentru muritori. În lumea lor, aveau o putere nemăsurată. Dar aici nu. La Mountain School, oamenii ştiau că se află la baza lanțului trofic.

Ansei şi Mason ocupaseră deja masa la care stăteam de obicei, iar eu mi-am tras un scaun lângă fratele meu.

— Deci, ce voia Ren? A întrebat Ansei, privindu-mă nerăbdător.

Mason s-a aplecat uşor în faţă, interesat să audă ce aveam de spus, dar fără să scoată o vorbă.

— Să aşteptăm până vin toţi, am spus eu şi mi-am scos din ghiozdan un sendviş cu şuncă de curcan.

Ansei a mârâit nerăbdător, dar l-am străfulgerat cu o privire ameninţătoare. Picioarele de oţel ale scaunului au scârţâit pe lespezile de gresie când Bryn s-a aşezat lângă mine. Fey s-a cufundat în scaunul de lângă Mason.

I-am privit pe rând pe membrii haitei care de-abia se aşezaseră lângă mine, după care m-am uitat înspre masa de lângă noi, unde stătea haita Năpasta. Sabine lovea uşor în masă cu unghiile ei lungi de vampă, date cu ojă, şi îi şoptea ceva la ureche lui Cosette. Fata mai tânără, blondă, se bosumflase. Avea pielea atât de albă încât ţi se părea că poţi să vezi prin ea, iar agitaţia ei permanentă îţi lăsa impresia că asta îşi şi dorea, de fapt.

Dax şi Neville au început să joace skanderbeg. Deşi Dax, îmbrăcat într-un tricou al echipei Broncos şi în pantaloni largi, era în mod evident mai puternic decât suplul Neville, cu câţiva ani mai tânăr, pe frunte i se adunaseră broboane de sudoare. Neville, îmbrăcat din cap până în picioare în negru, îl dobora încetul cu încetul pe Dax. Ren, cocoţat pe marginea mesei, se amuza pe seama jocului, însă privirea îi aluneca adesea înspre masa noastră.

Am luat o îmbucătură din sendvişul cu şuncă de curcan şi pâine de casă şi am spus:

— OK, fiţi atenţi.

Fără să mai stea pe gânduri, s-au apropiat cu toţii de mine ca să audă mai bine. Doar Mason s-a lăsat pe spate, legănându-şi scaunul pe două picioare şi încrucişându-şi mâinile la ceafă. S-a uitat la clanul Năpasta, după care mi-a făcut cu ochiul. M-a pufnit râsul.

— Ren e cu ochii pe noi. Staţi relaxaţi. Ca Mason.

Restul membrilor haitei şi-au cerut ruşinaţi scuze, încercând să se aşeze în poziţii cât mai relaxate. Unii au reuşit, alţii nu.

— Masculul alfa din haita Năpastă mi-a făcut o propunere interesată, am spus eu, ciugulind din sendviş şi încercând să ignor golul din stomac.

— Ce propunere? A întrebat Bryn, răsucindu-şi furculiţa în farfuria cu spaghete.

— Vrea să începem să petrecem timp împreună, am spus eu, încercând să nu dau înapoi când am văzut că haita mea se străduia să-şi păstreze calmul.

Ansei a împrăştiat toţi fulgii de porumb pe masă. Fey a schiţat o grimasă de dezgust, aruncându-i o privire neîncrezătoare lui Bryn, care, la rândul ei, a oftat adânc. Doar Mason a rămas netulburat. Şi-a întins nepăsător braţele, cu un aer mulţumit. Am mârâit lung, iar haita s-a liniştit.

Bryn a vorbit prima, pe un ton conspirativ.

— Adică vrea să iasă în oraş cu tine?

Am tresărit când mi-am dat seama cât de suspicioasă era.

— Nu cu mine, cu noi. Vrea să petrecem cu toţii timp împreună, am spus eu. Haitele noastre. Crede că Umbra Nopţii şi Năpasta ar trebui să înceapă să fie una şi aceeaşi haită acum, încă dinainte de uniune.

— Să fim serioşi, a spus Fey, palidă la faţă. De ce am vrea să facem asta chiar mai devreme decât suntem obligaţi?

A făcut bucăţi şerveţelul de hârtie care avusese ghinionul să zacă pe tava ei de prânz.

Mason se legăna în faţă şi în spate pe scaun.

— Ar putea fi interesant.

— Bryn? Ce spui? Am întrebat eu, întorcându-mă spre ea.

— De ce vrea să facă asta? A întrebat ea, uitându-se spre masa celor din haita Năpasta.

Am privit în direcţia în care se uita şi ea. Dax avea o expresie descurajată pe chip, iar Neville îşi trăsese şapca de tweed pe ochi, sprijinindu-şi capul de marginea scaunului ca să tragă un pui de somn. Ren luase loc lângă Sabine, care se apropiase de el, iar buzele i se mişcau repede în timp ce îi vorbea. Cosette o asculta şi încuviinţa din cap.

— Din acelaşi motiv pentru care şi eu vreau, am îngăimat. Efron îl presează. Iar Lumine face acelaşi lucru cu mine. Ieri-noapte a venit cu nişte strigoi la noi acasă.

Haita a tresărit la auzul acelor cuvinte.

— Ren crede că, dacă le demonstrăm din timp că suntem de acord cu uniunea, am continuat eu, adică dacă respectăm ordinele înainte să devină cu adevărat ordine, atunci Păzitorii ne vor lăsa în pace.

— Tu ce crezi? A întrebat Ansei, adunând fulgii de porumb într-un morman.

— Cred că ar trebui să încercăm. Treptat. Dacă nu merge, renunţăm şi aşteptăm până când se va da ordinul, în octombrie.

Mason a încetat să se mai legene pe scaun.

— Cum adică treptat? Ce vrei să spui?

— Suntem invitaţi la o petrecere la clubul Eden, vineri seară.

— Uau, a spus Mason, înghiontindu-1 pe Ansel, care a rânjit.

— Dar., am spus eu, dându-mi seama că se uitau cu toţii la mine. Nu vreau ca Năpasta să preia controlul. Eden este teritoriul lui Efron. Teritoriul lor.

Bryn s-a aplecat mai aproape de mine, uitându-se la ceilalţi lupi şi dezvelindu-şi dinţii.

— Are dreptate, nu-i putem permite lui Ren să controleze uniunea.

— N-o s-o controleze, am spus eu. Am de gând să-l ţin în expectativă. A fost întotdeauna prea sigur de el.

Haita a râs, încuviinţând din cap.

— Acum am nevoie să mă urmaţi şi să vă purtaţi frumos, am spus eu. Chiar dacă ceea ce am de gând să fac va fi oarecum. Şocant.

Mason bătea cu degetele în masă. Ansei a lăsat capul în jos, iar Bryn a încuviinţat. M-am uitat lung la Fey, care a muşcat dintr-un măr înainte să vorbească.

— Tu eşti şefa, Cal, a spus ea, cu gura plină. Dar aşa, de chestie, să ştiţi că o urăsc pe Sabine. E o ticăloasă.

— Poate că e drăguţă odată ce ajungi s-o cunoşti, a spus Ansei, dându-se apoi un pas în spate, după ce Fey l-a străfulgerat cu o privire nimicitoare.

— Deci, ne-am înțeles? Am spus eu, îndreptându-mi spatele în scaun şi aşteptând răspunsul lor.

Au încuviințat cu toții din cap. Mason primul, iar Fey ultima, fără prea mare tragere de inimă.

— Bine, copii. Acum să lansăm bomba, am spus întorcându-mă spre haita Năpasta. Hei, Ren! Am strigat eu.

Şi-a întrerupt conversația cu Sabine, care s-a strâmbat, nervoasă. A ridicat din sprâncene, mirat, dar şi-a recăpătat imediat calmul, luându-şi o expresie nepăsătoare, dar politicoasă.

— Da?

— Unim mesele?

Am auzit-o pe Fey înjurând în barbă. Am zâmbit larg în momentul în care am băgat de seamă că Ren tresărise.

— Bineînțeles, a spus el.

I-a aruncat o privire scurtă lui Dax şi a făcut semn cu capul spre masa noastră. Vârstnicul cel puternic al haitei s-a apropiat de noi şi a apucat masa cu o singură mână. A tras-o, târşâind-o pe podea, iar metalul a scârțâit cu un sunet îngrozitor pe gresie, până când s-a lovit de masa lor. Toată lumea din cantină a ridicat capul şi şi-a întors privirile spre locul din care venea zgomotul. Păzitorii erau în mod evident şocați, iar din încăpere s-a ridicat un murmur general de uimire.

Bun. Lumine şi Efron vor auzi de asta chiar mai repede decât credeam.

Mason era deja în picioare; şi-a tras scaunul mai aproape de Neville, care a părut surprins, dar a zâmbit şi şi-a dat scaunul într-o parte ca să-i facă loc. Mason i-a făcut semn cu mâna lui Ansei. Fratele meu s-a apropiat vesel de prietenul lui, iar Neville i-a întins prietenos mâna.

Hmm. Nu m-am aşteptat ca haitele noastre să se apropie atât de repede.

Sabine s-a tras repede înapoi când a văzut că Fey se apropie de mesele unite. Fey s-a uitat lung la fata Năpastă, aşezându-şi scaunul pe cât de departe posibil de Sabine.

Poate că n-o să meargă chiar atât de uşor.

— Calla? A întrebat Bryn, care aştepta lângă mine.

— Fey are nevoie de sprijin moral. Şi poate de cineva care s-o țină în frâu. Stai lângă ea.

Îmi țineam privirea ațintită asupra lui Ren. S-a aplecat spre Dax. Vedeam că îi spune ceva, deşi nu auzeam ce anume. Dax a devenit mai reticent. Ren i-a pus o mână pe umăr, pe care Dax a dat-o nervos la o parte.

Lupul lat în umeri a trecut pe lângă mine, a ridicat scaunul pe care stătusem şi l-a adus la masă, lângă Bryn şi Fey. Am încuviințat din cap, iar ele şi-au dat fără tragere de inimă scaunele la o parte, făcându-i loc impozantului Bane. Ren a făcut semn cu mâna spre scaunul de lângă el şi a ridicat din sprâncene către mine.

Am înşfăcat ce-mi mai rămăsese din masa de prânz şi m-am îndreptat spre scaunul gol. Sabine s-a bosumflat. Cosette mi-a zâmbit stingheră în timp ce mă aşezam.

— Bună, fetelor, le-am spus.

Sabine a mârâit, strângându-şi şi mai mult mâinile în jurul corpului.

— Salut, Calla, a murmurat Cosette, jucându-se cu o chifteluță de carne din farfuria cu spaghete.

Se uita nelinişştită, când la mine, când la Sabine.

— Interesantă mişcare, Lily, a spus Ren, luând o înghițitură dintr-o sticlă cu apă.

Am început să ciugulesc din nou din sendvişul meu cu şuncă de curcan şi am dat din umeri.

— M-am gândit că aşa vom avea mai multe şanse să ne abținem de la vreo încăierare la Eden. Sunt sigură că lui Efron nu i-ar face plăcere să trebuiască să despartă nişte lupi adolescenți în mijlocul petrecerii.

Ren a pufnit în râs, balansându-şi scaunul pe picioarele din spate, însă Sabine mi-a aruncat o privire dușmănoasă.

— Deci, vii? A întrebat ea, înfigându-şi atât de tare unghiile în carnea de pe brațe, încât şi-a lăsat pe piele urme adânci şi roşii.

— Bineînțeles, de-abia aşteptăm, am spus eu, pe un ton suav.

— Mi-e indiferent, a răspuns ea, scoțând din geantă o pilă şi începând să-şi aranjeze unghiile.

Ren a încetat brusc să-şi mai balanseze scaunul.

— Încetează, Sabine. Acum!

Sabine a scăpat din mâini pila şi i-a aruncat o privire rugătoare lui Cosette. Mezina Năpastă şi-a muşcat buza, a ridicat pila de pe jos şi i-a înapoiat-o lui Sabine.

De la cealaltă masă au răsunat nişte hohote nebuneşti de râs. Fey rânjea în timp ce-l urmărea cu privirea pe Dax care gesticula vehement.

— Ei bine, iată o privelişte ciudată, am spus. Râsul este pentru ea un păcat capital.

Ren s-a aplecat spre mine.

— Dax e un tip amuzant. Un povestitor înnăscut. Ai tăi o să-l placă.

— Aşa se pare.

Mason, Neville şi Ansei erau atât de absorbiți de conversația lor – şi din frânturile care îmi ajungeau la urechi îmi dădeam seama că vorbeau despre cele mai bune formații de indie şi despre oraşele lor de proveniență, Montreal, Austin sau Minneapolis – încât nici nu se mai uitau la restul lupilor. M-am cufundat în scaunul meu, simțindu-mă destul de mândră de mine.

E simplu.

M-am înecat cu o bucată de sendviş în momentul în care Ren mi-a pus mâna pe picior, explorând cu degetele interiorul coapsei mele. Am tuşit şi i-am smuls sticla de apă din mână, luând disperată câteva înghițituri, înainte să-i dau una peste degete.

— Încerci să mă omori? Am spus eu, tuşind. Țineți mâinile departe de mine.

Ren a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să răspundă, însă a sărit deodată ca ars şi s-a uitat peste umărul meu. M-am răsucit în scaun.

Shay se oprise în mijlocul cantinei şi se uita lung la mesele noastre, iar pe chip i se citea o expresie de curiozitate, îmbinată cu frică.

— Cred că ai dreptate, Lily, a spus Ren. Băiatul ăla are nevoie de indicații. Arată de parcă ar vrea să vină încoace.

Shay a făcut un pas şovăielnic spre noi. Mă privea fix, ca fermecat. Am dat din umeri şi am îndesat restul sendvişului în punga maro de hârtie.

Sabine a râs pe înfundate.

— Vai, vai, nu prea ştiu eu ce înseamnă iubirea, dar cred că în ochii băiatului ăstuia se citeşte dragostea. Se pare că nou-venitul e îndrăgostit de Calla. Ce drăguț! Săracul muritor.

Amestecul de teamă şi plăcere pe care îl simțeam ori de câte ori mă gândeam la băiatul cel nou şi mă întrebam oare ce credea el despre mine îmi devenise familiar.

Am auzit mârâitul înfundat al lui Ren.

— Poate că ar trebui să-l iau la o discuție, să-i explic cum stau lucrurile între noi. Şi unde îi e locul în şcoala asta.

S-a ridicat încet în picioare. Nu puteam să-l las să se ducă la Shay.

— Nu, Ren, te rog. E un simplu muritor. Nu ştie prea multe, am spus eu, prinzându-l de braț şi trăgându-l în jos. Mai lasă-l o zi, până la urmă o să-şi dea seama. Toți îşi dau seama.

— Asta vrei? A spus el în şoaptă. Să-l las în pace?

— N-avem voie să socializăm cu oamenii. O să atragi atenția asupra ta dacă îl iei la întrebări.

Mi-a îndepărtat uşor mâna de pe brațul lui, trecându-şi degetele printre ale mele.

Am tresărit, dar nu am încercat să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui.

OK, ne putem ține de mână. E OK. O să fie OK.

Însă inima îmi bătea de parcă aş fi alergat pe ultima sută de metri la maraton. Uram faptul că nu mă puteam controla în preajma lui, deşi ar fi trebuit să o fac. Restul haitei, deprinsă cu schimbul brusc şi dur de vorbe dintre cei doi alfa, şi-a întrerupt conversațiile şi s-a întors către străin. Au mârâit lung şi gutural, iar mie mi s-a făcut părul măciucă. Reacția lor defensivă a fost prima acțiune comună a tinerilor Umbra Nopții şi Năpasta.

Noi suntem o haită.

Shay a început să tremure văzând zece perechi de ochi ostili ațintiți asupra lui. A aruncat o privire prin cantină, căutându-şi colegii de la laboratorul de chimie organică. S-a îndreptat grăbit spre masa lor, aruncându-mi pe furiş o privire plină de regret.

— Se pare că ai avut dreptate, Lily, a spus Ren, cu un râs diabolic. Iată că începe să învețe.

Am zâmbit vag şi am mototolit punga cu mâncare, dându-mi seama de dezamăgirea care mă copleşise din momentul în care Shay plecase.

CAPITOLUL 5

La „Mari idei ale omenirii”, după cum se intitula, patetic, singurul meu curs din acea după-amiază, se treceau în revistă principalele curente filosofice, începând cu cele clasice şi terminând cu cele actuale. În ciuda tematicii vagi, cursul devenise unul dintre preferatele mele, însă în momentul în care l-am văzut pe Shay aşezat într-o bancă de lângă ferestrele înalte de la perete, mai să-

mi sară inima din piept. M-am îndreptat spre ultimele bănci, încercând să mă aşez cât mai departe de el. Shay mă urmărea cu privirea în timp ce luam loc. Am scos din ghiozdan dosarul gros care conținea lucrările pe care trebuia să le citim până la sfârşitul anului şi am început să răsfoiesc temele pe care le făcusem cu o noapte înainte. În timp ce încercam să-mi recitesc notițele, rândurile îmi fugeau de sub ochi.

Cine e? De ce e aici?

Am auzit un hohot de râs aspru şi înfundat, aşa că mi-am îndreptat privirea spre uşă, unde i-am văzut pe trei dintre cei mai vârstnici membri ai haitei Năpasta intrând în sala de curs. Sabine îi zâmbea lui Ren. Am strâns din dinți când am văzut că îşi încolăcise mâinile în jurul brațului lui. Dax mergea în spatele lor. Ren a scrutat cu privirea sala de clasă pe jumătate plină. În momentul în care l-a văzut pe noul nostru coleg, zâmbetul i-a pierit de pe chip.

Ren şi-a smuls brațul din mâinile lui Sabine, s-a întors către Dax şi a făcut un semn cu capul în direcția băiatului necunoscut. Cei doi lupi au pornit foarte siguri pe ei în direcția lui Shay, mergând umăr la umăr. Shay a făcut ochii mari văzându-i pe lupii care se apropiau de el. Mi-am încleştat mâinile de marginile scaunului, gata să intervin între lupi şi neştiutoarea lor pradă, în cazul în care lucrurile aveau să scape de sub control. Colțurile buzelor lui Ren s-au ridicat brusc, însă expresia de pe chipul lui nu avea nimic de-a face cu un zâmbet. Mi-am înăbuşit un mârâit, în timp ce îl priveam pe masculul alfa apropiindu-se de băiat.

Dacă te atingi de el, te omor. Mi s-a tăiat răsuflarea numai la gândul nepermis că aş fi putut face aşa ceva şi m-am bucurat că nu aveam acum înfățişarea de lup. Ren era ultima persoană pe care aş fi putut s-o amenințe. El era viitorul haitei. Viitorul meu.

Ren a întins mâna.

— Eu sunt Ren Laroche. Eşti nou aici. Te-am văzut la ora de chimie organică.

Shay s-a încruntat şi a întins încet mâna, tresărind când Ren i-a atins degetele. Însă în loc să se facă mic în scaunul său, cum ar fi procedat majoritatea muritorilor, străinul s-a uitat lung la Ren şi şi-a smuls mâna din strânsoarea lui.

— Shay. Shay Doran, a spus el, masându-şi degetele pe sub masă.

— Mă bucur să te cunosc, Shay, a spus Ren, aruncând o privire spre prietenul lui cel solid. El e Dax.

Dax s-a dat în spectacol trosnindu-şi degetele.

— Salut, frate. Sper să faci față. E o şcoală dură.

În acelaşi timp, agili, Ren şi Dax s-au strecurat în băncile aflate de o parte şi de alta față de Shay. Am strâns creionul atât de tare în mână, încât s-a rupt în două. Ren mi-a făcut cu ochiul din banca în care se aşezase. I-am aruncat o privire dușmănoasă, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet şi mai larg.

Clopoțelul a sunat de intrare, iar domnul Selby, profesorul nostru, a început să scrie pe tablă. Mâzgălise următoarea întrebare: CARE ESTE ORDINEA NATURALĂ A LUCRURILOR?

— Înainte să începem să dezbatem subiectul de astăzi, aş vrea să vă atrag atenția că avem un nou coleg, a spus el, întorcându-se către noi şi făcând semn cu mâna spre Shay.

Shay stătea încordat între cei doi băieți din haita Năpastă, care se lăfăiau unul în stânga, iar altul la dreapta lui.

— Domnule Doran, nu vreți să ne spuneți câteva cuvinte despre dumneavoastră?

Shay a început să se foiască pe scaun, aruncând priviri prin clasă.

— Eu sunt Shay. Tocmai m-am mutat aici împreună cu unchiul meu. Am stat în Portland în ultimii doi ani. Şi înainte de asta, ei bine. Nu am stat niciodată într-un singur loc prea mult timp.

Domnul Selby i-a adresat un zâmbet noului nostru coleg.

— Bine ați venit la Mountain School. Înțeleg că probabil nu ați avut timp să parcurgeți toată bibliografia necesară pentru curs, dar dacă doriți, nu vă sfiiți să luați parte la dezbatere.

— Mulțumesc, a spus Shay, apoi a mormăit ceva de genul: „O să încerc să țin pasul".

Domnul Selby s-a întors din nou cu fața la tablă.

— Din seria de lecturi: ideile filosofilor despre ordinea naturală a lucrurilor. Unde a început totul, cum arăta totul?

— În paradisum. Rai. Eden, a spus Ren, aruncându-mi un zâmbet malițios.

— Foarte bine, domnule Laroche. Starea naturală sub forma paradisului. Pierdută pentru veşnicie – poate că da, poate că nu? Filosofii iluminişti erau de părere că Noua Lume ar putea fi noul Eden, a spus domnul Selby, notând răspunsul pe tablă. Ce altceva?

— Tabula rasa, am răspuns eu.

— Da. Fiecare om se naşte cu posibilități infinite de cunoaştere. Teoria lui Locke a avut o mulțime de adepți. Ar trebui să dezbatem dacă această idee încă mai poate fi valabilă în societatea contemporană. Alte păreri?

— Bellum omnium contra omnes.

Toți muritorii din încăpere au împietrit în scaunele lor şi şi-au întors capetele către cel care vorbise. Restul studenților au părut impresionați să audă acele cuvinte rostite în latină, dar după expresia lor reieşea clar că habar n-aveau ce înseamnă.

— Războiul tuturor împotriva tuturor, a spus Shay, încruntându-se în momentul în care şi-a dat seama că domnul Selby nu nota cuvintele sale pe tablă. Thomas Hobbes este considerat de mulți un exponent de bază al teoriilor despre starea naturală, a continuat Shay, pe un ton mai ezitant.

Domnul Selby, palid la chip, s-a uitat lung la noul elev.

Lui Shay i-a picat fața văzând expresia de pe chipul domnului Selby.

— Citesc mult de unul singur, a spus el.

— Hobbes nu este în bibliografia noastră, a remarcat cineva, pe un ton rece.

Am tras adânc aer în piept. Cel care vorbise era un băiat al Păzitorilor, cu o claie de păr blond şi țepos în cap. Logan Năpastă, singurul fiu al lui Efron, i-a

aruncat o privire plină de dispreț lui Shay. M-am uitat lung la tânărul Păzitor. Logan nu lua niciodată parte la dezbateri şi de obicei dormea pe tot parcursul orei.

— Dar, n-are nici un sens, a spus Shay, învârtind un creion între degete. Hobbes apare în toate bibliografiile şcolare.

Domnul Selby s-a uitat la Logan, care i-a făcut un semn din cap profesorului şi a ridicat din sprâncene.

— Programa. Şcolii noastre nu include textele lui Thomas Hobbes, a spus domnul Selby, continuând să se uite cu ochii cât cepele la tânărul Păzitor.

Shay arăta de parcă ar fi vrut să se urce pe masă şi să protesteze.

— Poftim?

Logan s-a întors spre el.

— S-a ajuns la concluzia că teoriile lui sunt, ca să zic aşa, prea banale pentru a fi dezbătute aici.

— Cine a decis?

Păzitorii şi Gardienii îl sfredeleau cu privirea pe Shay. Muritorii arătau de parcă ar fi vrut să se ascundă sub mese până la sfârşitul conversației.

Logan şi-a scos ochelarii pe care îi purta întotdeauna, indiferent de vreme sau de ora din zi.

Îl priveam, uimită. Pesemne că era un subiect important.

— Directorii, a spus el, de parcă ar fi corectat greşeala unui copil. Iar unul dintre aceştia este chiar unchiul tău, Shay. În plus, şi tatăl meu, şi alți oameni importanți care protejează reputația acestei instituții au decis astfel.

Am rămas cu gura căscată. Unchiul?

— Şi l-au cenzurat pe Hobbes? A spus Shay. N-am auzit în viața mea ceva mai ridicol.

— Să trecem mai departe, nu? A propus domnul Selby, de pe fruntea căruia se scurgeau broboane de sudoare.

— De ce? De ce nu vreți să-l studiați pe Hobbes? Se consideră că este chiar fondatorul acestei teorii! A izbucnit Shay.

Mi-am încleştat mâinile de marginile pupitrului. Ar fi putut la fel de bine să se plimbe prin fața unui pluton de execuție cu o țintă pe cap. Nu pot să cred că trebuie să-l salvez din nou.

— Pentru că ştim mai bine de-atât, am ripostat eu. Putem să evoluăm din lumea dezastruoasă a lui Hobbes, fără să ne desfătăm cu violență. Războiul este un profesor crud, nu-i aşa?

— Vă mulțumesc, domnişoară Tor, a spus domnul Selby, zâmbindu-mi recunoscător şi ştergându-şi fruntea cu o batistă. L-ați parafrazat foarte frumos pe Tucidide. Teoreticienii pe care îi studiem la curs au o perspectivă mai optimistă asupra lumii decât domnul Hobbes.

Ren bătea darabana cu creioanele pe pupitru de parcă ar fi fost două bețe de tobă.

— Nu ştiu ce să zic. Mie cruzimea mi se pare OK.

Toți Gardienii din clasă, printre care şi eu, am pufnit în râs. Muritorii s-au făcut mici în scaunele lor, cu o expresie de groază pe chip, mai puțin Shay

pe fața căruia se putea citi doar pura confuzie. Tinerii Păzitori zâmbeau compătimitor, aruncându-le lupilor priviri disprețuitoare.

Următoarele cuvinte ale lui Shay au fost rostite pe un ton de uşoară dezamăgire, dar cu insistență.

— Hobbes nu vorbeşte despre cruzime. Ci despre neîncetata luptă pentru putere. Eterna rivalitate pune lumea în mişcare. Aceasta este ordinea naturală a lucrurilor. Nu putem să ignorăm asta doar pentru că nişte afectați care cred că le ştiu pe toate spun că este vulgar.

Ren s-a întors spre Shay, privindu-1 pe noul student aproape admirativ, dar încă suspicios. Dax s-a uitat la mine, apoi la şeful lui şi într-un final la Shay. Părea că se aşteaptă ca unul dintre noi să explodeze. Sabine se holba la Shay de parcă băiatul ar fi avut solzi în loc de piele. Logan a oftat adânc şi a început să-şi examineze unghiile.

Shay s-a uitat rugător la domnul Selby.

— Putem să vorbim, vă rog, despre războiul tuturor împotriva tuturor? Cred că este cea mai importantă idee filosofică despre care am citit până acum.

Broboanele de sudoare de pe fruntea domnului Selby au început să i se prelingă pe față.

— Păi, presupun că., a zis el, apoi a luat markerul în mână pregătindu-se să scrie pe tablă.

Degetele au început să-i tremure, de parcă ar fi fost cuprins de un spasm, iar markerul a aterizat pe podea.

— Trebuie să vă mai antrenați reflexele, domnule Selby, l-a tachinat Ren.

Copiii din clasă au început să râdă pe înfundate, uşor neliniştiți.

Profesorul nu a răspuns; acum începuse să-i tremure tot brațul. Îl apucaseră convulsiile. S-a lăsat pe spate, tremurând din toate încheieturile şi s-a prăbuşit pe podea, cuprins de spasme. O spumă albă i se adunase în colțul gurii şi i se prelingea pe maxilar.

— Dumnezeule, are un atac! A țipat o tânără muritoare, pe care cred că o chema Rachel.

Nu-mi bătusem capul să le rețin tuturor numele.

Dax a fugit glonț din banca lui şi a îngenuncheat lângă trupul convulsionat al domnului Selby.

— Taci din gură şi adu pe cineva să ne ajute! A țipat el la fata care încă se smiorcăia.

Fata a ieşit împleticindu-se din sala de clasă. Mai mulți muritori îşi scoseseră telefoanele mobile.

— Lăsați telefoanele acum! Le-a ordonat tăios Logan.

— Adu-o pe asistenta Flynn, Rachel! I-a spus el fetei, pe un ton răspicat, dar totuşi nepăsător.

Păzitorul cel blond părea plictisit. M-am uitat lung la el. Asistenta Flynn făcea şi ea parte din grupul Păzitorilor şi avea în grijă micul cabinet medical din Mountain School, dar nu eram sigură că urmase vreun curs de specializare în medicină.

Dax, care reuşise să oprească spasmele profesorului prin forță brută, s-a încruntat.

— Are nevoie de o ambulanță.

— Nu, n-are nevoie. Când o să vină Flynn, dragul nostru profesor o să fie bine, a spus rece Logan, scrutând cu privirea sala de clasă.

Apoi a ridicat vocea şi s-a adresat întregii clase, clar şi răspicat.

— În caz că nu v-ați prins, distracția s-a terminat. Plecați de-aici.

Majoritatea muritorilor au ieşit glonț din încăpere. Câțiva dintre ei s-au mai uitat preț de un minut la Dax, care încă îl ținea pe domnul Selby pironit de podea, după care s-au făcut nevăzuți, şuşotind între ei. Restul Păzitorilor au încuviințat din cap înspre Logan şi au ieşit tăcuți din încăpere. Gardienii şi Shay ezitau. Ne uitam fix la Logan, care ne întorcea privirile încrezător şi plin de sine. O femeie cu părul negru ca smoala, diformă, cu o cocoaşă imensă, s-a ivit în dreptul uşii. În spatele ei, doi bărbați împingeau o targă.

— De aici ne ocupăm noi de el, Dax.

Dax i-a dat drumul domnului Selby, care a început imediat să tremure. Sora Flynn a scos o seringă din buzunarul halatului, a îngenuncheat în dreptul profesorului şi i-a făcut o injecție în ceafă. Spasmele domnului Selby s-au domolit şi a gemut înainte de a-şi pierde cunoştința. Sora Flynn a dat din cap spre cei doi bărbați care o însoțeau, iar aceştia l-au urcat pe domnul Selby pe targă şi l-au scos afară din încăpere.

Apoi s-a întors spre Logan.

— Mulțumesc că ați trimis-o pe Rachel să mă anunțe, domnule Năpastă.

Băiatul cu părul blond i-a făcut semn cu mâna să plece.

— Devotamentul cu care te-ai ocupat de această chestiune a fost reținut, Lana.

Sora Flynn a făcut o plecăciune adâncă şi a părăsit sala de clasă.

Logan s-a îndreptat agale spre Shay.

— Hai să facem o plimbare.

Shay s-a ridicat încet în picioare.

— Ce naiba s-a întâmplat adineauri?

— Domnul Selby este epileptic. Mare păcat. E un profesor bun, a răspuns Logan, care ținea o mână la spate, iar degetele îi licăreau bizar.

Shay a clipit, iar Logan i-a zâmbit şi l-a luat de după umeri. A plecat apoi cu noul nostru coleg, care mergea împleticindu-se, stupefiat.

— Te duc eu acasă cu maşina. Sunt sigur că Bosque este nerăbdător să afle despre prima ta zi la şcoală.

Cei doi băieți s-au făcut nevăzuți. Logan s-a întors la un moment dat şi le-a aruncat un zâmbet Gardienilor, care erau acum singurele persoane rămase în clasă.

Ren s-a ridicat în picioare şi a tras o înjurătură.

— Ce a fost asta?

Am vrut să mă ridic, dar am decis să n-o fac. Picioarele mele parcă erau de gelatină. Ren m-a privit lung. S-a ghemuit lângă banca mea şi mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Calla, a spus el. Eşti bine?

M-am smuls din îmbrățişarea lui.

— Unchiul lui. Logan a spus că unchiul lui Shay este director. Aşa ceva nu se poate. Dumnezeule, Ren! De ce ar vrea Păzitorii să aibă de-a face cu un muritor? Cine este Bosque?

— Nu ştiu. N-am auzit să fi primit vreodată în rândul lor un om.

Ren şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Efron n-a suflat o vorbă despre asta. Cel puțin, nu mie.

— Şi ce s-a întâmplat cu domnul Selby? A spus Dax, apropiindu-se de Ren. Nu ştiam că e epileptic.

— De când v-ați prostit cu toții? S-a răstit Sabine pe un ton aspru. Nu este epileptic. Ştiți doar că fraza pe care o tot repeta tâmpitul ăla este interzisă. Probabil că a atras după sine vreuna dintre vrăjile Păzitorilor. Selby a fost pedepsit pentru că a dezbătut un subiect interzis. Păzitorii nu tolerează un asemenea comportament.

Dax s-a întors spre ea.

— Deci nu a venit nici o ambulanță?

— Un doctor nu ar fi putut să-l ajute cu nimic, a spus ea. Sora Flynn este în mod evident cea care se ocupă de vrăji în şcoala noastră. Chiar nu ştiți nimic?

S-a ridicat în picioare şi, aruncându-ne o ultimă privire plină de superioritate, şi-a dat pe spate părul lung şi a ieşit din sala de clasă.

CAPITOLUL 6

— Doar nu vorbeşti serios? Am spus, smulgând corsetul din mâinile lui Bryn.

Catifeaua a alunecat senzual printre degetele mele, iar eu m-am înfiorat la simplul gând că aş fi putut să port aşa ceva în public.

— Crudul moment al adevărului.

Bryn mi-a deschis şifonierul şi a început să scotocească printre haine.

— N-ai nimic care să se potrivească. Gândeşte-te că e petrecerea de Halloween.

— Mda, asta mă face să mă simt mult mai bine, am spus, întorcându-mă spre oglindă şi lipindu-mi corsetul de corp. Şi cine ştie ce o să ajung să port de Halloween.

Bryn a închis uşa şifonierului, blocând astfel orice altă cale de salvare vestimentară.

— Şi din moment ce Naomi va fi cea care o să decidă, probabil ceva cu mâneci bufante.

— Poftim? Nu pot să mă gândesc la uniune acum, i-am spus, dându-i corsetul înapoi.

— Cel puțin o să arăți incredibil astă-seară, a spus ea. Dă-ți jos tricoul ăla şi pune asta pe tine.

Am măsurat-o din cap până în picioare. Arăta uluitor în rochia mulată de satin negru şi cizmele militare cu catarame de alamă.

— Eşti sigură? Am întrebat-o, cu un oftat adânc.

A încuviințat din cap, un pic cam prea entuziasmată.

— Trebuie să arăți senzațional, Cala. Eşti o alfa. Trebuie să faci impresie.

— Bine. O să-l port. Dar numai cu geacă, am spus. Şi tot o să-mi pun jeanşi.

Bryn s-a încruntat preț de o clipă, după care a ridicat din umeri.

— Presupun că o să meargă. N-ai decât.

S-a aşezat pe pat în timp ce eu îmi scoteam tricoul şi sutienul şi mă străduiam să-mi prind corsetul.

— Îl strâng eu, s-a oferit Bryn. Să-mi zici când nu mai poți să respiri.

— Super!

— Spune-mi când să mă opresc! A spus ea, trăgând de şireturi.

— Ajunge, am spus, simțind că mă sufoc şi uitându-mă în jos. Dumnezeule!

— Aş face orice să am sânii tăi, a spus Bryn, admirându-mi reflexia în oglindă.

Mi-am înşfăcat geaca de piele aruncată pe spătarul unui scaun şi am strâns-o bine pe corp.

— Nu aveam sânii ăştia înainte să strângi tu corsetul.

— Ren o să rămână cu gura căscată când o să te vadă, a spus ea, pufnind în râs.

— Încetează.

— Păi, aşa şi trebuie, nu?

Nu am răspuns. Poate că nu ar fi fost un lucru tocmai rău. Ziua uniunii se apropia. Voiam ca el să mă dorească, deşi nu aveam voie să facem nimic înainte.

A rămas tăcută preț de o clipă.

— Nu te-a deranjat din nou, nu-i aşa?

— Nu pot să spun că m-a deranjat, i-am răspuns, căzând pe gânduri. Ren e cum îl ştii.

— Nu vorbeam despre Ren.

— Ah, am spus, încruntându-mă. Nu. Nu s-a mai întâmplat nimic. N-a mai încercat să vorbească cu mine de când l-a luat la plimbare Logan după cursul de „Mari idei ale omenirii”.

M-am jucat cu broderia de pe tivul corsetului, gândindu-mă cât de mult mi-aş fi dorit să fi încercat să o facă, deşi nu ar fi trebuit să-mi doresc aşa ceva.

— Şi domnul Selby?

— S-a întors la ore ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ei bine, poate că totul o să revină la normal acum, a spus ea zâmbind.

— Nu-i nimic normal dacă trebuie să port chestii din astea, am spus, lovind uşor cu degetele suprafața corsetului. Cel puțin pot să-l folosesc ca armură.

Din spatele uşii am auzit un icnet, urmat de un acces de tuse. M-am întors şi l-am zărit pe Ansen, palid la față, holbându-se la noi din pragul uşii. Mi-am încheiat în grabă nasturii, cu ochii ațintiți asupra lui Bryn.

— Te simți bine? L-am întrebat pe fratele meu mai mic.

Ansei parcă nu mai ştia să clipească.

— Ce-i cu tine, pui de cercetaş? L-a întrebat Bryn, zâmbind.

— Haide, Bryn, a spus el, lovind cu piciorul în cadrul uşii. Sunt boboc acum.

— Mda, şi noi suntem în ultimul an. Motiv pentru care, în ceea ce mă priveşte, eşti încă un țânc.

— Nu contează. Mă întrebam când o să fiți gata, a spus Ansei, uitându-se fix la pantofii lui. Mason a spus că o să conducă el – i-au dat ai lui Land Roverul în noaptea asta. Fey e deja la el acasă. Vrea să ştie când să vină să ne ia.

— Fix în jumătate de oră, am spus eu. Bryn, ai vreun sfat vestimentar şi pentru fratele meu?

S-a apropiat de Ansei, care rămăsese ca hipnotizat în pragul uşii. I-a netezit gulerul cămăşii negre de mătase, i-a desfăcut cu abilitate încă un nasture, pe lângă cele lăsate desfăcute de Ansei, şi i-a cercetat cu un ochi critic jeanşii. După ceva vreme, a zâmbit şi l-a bătut pe obraz.

— Nu, e adorabil.

Ansei a înghițit în sec, după care a luat-o la goană.

— Vă spun când ajunge Mason! A strigat el, fără să se mai uite înapoi.

Namila de la intrare, un membru mai bătrân al haitei Năpasta, ne-a notat numele şi ne-a făcut semn cu degetul spre o scară ce era despărțită de un cordon roşu de parterul clubului.

— Locurile VIP sunt sus, a spus el, privindu-ne respectuos, dar precaut.

— Mersi, am spus eu.

Am înaintat urmată de haita Umbra Nopții, urcând scara de oțel înspre cel de-al doilea etaj al clubului, care arăta ca o hală. Edenul pulsa, muzica era un amestec de beat-uri industriale şi trance. Ringul de dans era împânzit de oameni care dansau, legănându-se şi vibrând pe ritmul puternic al basului. Bryn m-a înghiontit. În comparație cu celelalte tipe din club, aş fi putut trece drept măicuță.

— Ai de gând să-mi arunci ceva de genul „ți-am spus eu”? Am întrebat, aruncându-i o privire aspră, în timp ce-mi scoteam geaca, dezgolindu-mi brațele, umerii şi, în general, prea multe.

— Nu cred că e cazul.

— N-ai de gând să scoți şi chestia aia de pe tine? A glumit Ansei.

— Taci din gură sau te pun să aştepți în maşină.

Mason a țâşnit în fața mea, m-a luat de umeri şi m-a pupat pe obraz.

— Arăți minunat, ignoră-i, ia-o înainte şi cucereşte.

I-am strâns mâna. Când am ajuns la etajul al doilea, am început să adulmec. Mason s-a încruntat în momentul în care a simțit şi el mirosul. Ne-am uitat în acelaşi timp la tavan. Nu mai puțin de şase strigoi planau printre grinzile de deasupra noastră.

— Măsuri dure de siguranță, a murmurat el.

— Pe bune? Am spus eu, încercând să nu mă mai uit la gardienii-fantomă, care pluteau la cinci metri deasupra capetelor noastre.

Bryn a tresărit în momentul în care a văzut siluetele întunecate ce zburătăceau pe tavan. Ansei a luat-o de mână şi a tras-o mai aproape de el.

— Haideți, doar suntem pe listă, nu? Suntem invitații lui Efron. Nu-i nici o problemă.

Bryn l-a lăsat pe fratele meu s-o ghideze spre ringul de dans. Fey încheia cortegiul nostru. Şi-a arătat colții şi a mârâit aruncând o privire către strigoi. Apoi a făcut câțiva paşi grăbiți ca să ne ajungă din urmă.

— Deci, ce facem acum? A întrebat ea. Tăcem din gură şi dansăm?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să ne găsim gazdele şi să le mulțumim că ne-au invitat.

Fey şi-a pus mâinile în şold.

— Încerci să mă omori prin supraexpunere la prezența lui Sabine, nu-i aşa?

— Salută-i doar. Apoi poți să taci din gură şi să dansezi.

— S-a făcut, a spus ea, fluturându-şi pletele blonde care îi cădeau pe umeri şi o făceau să arate ca o leoaică.

Ringul de dans strălucea, iar culorile aprinse se reflectau pe suprafața neagră. Trupurile pulsau, lipite unele de altele, simțind ritmul şi basul amețitor care zguduia întreg clubul. Un bar lung, lucios şi argintiu se întindea de cealaltă parte a încăperii. Canapelele de catifea, închise la culoare, mărgineau ringul.

Dansatoare profesioniste, îmbrăcate sumar, cu bice în mână, se unduiau pe platformele instalate prin club. Unele aveau pe umeri aripi largi. Având în vedere reputația lui Efron, nu puteam fi sigură dacă făceau parte din costumele de spectacol sau erau chiar adevărate.

Majoritatea invitaților erau Păzitori. L-am văzut pe Logan Năpastă dansând în mijlocul grupului său, printre care, surprinzător, se afla şi Lana Flynn. Câțiva Gardieni Năpastă adulți se plimbau țanțoşi prin club, aruncând priviri în stânga şi în dreapta, şi încordându-şi muşchii.

Mason m-a strâns şi mai tare de umăr, conducându-mă spre bar. A înaintat sigur pe el spre un tânăr. Acesta stătea şi se hlizea cu Gardianul Năpastă care turna shot-uri în spatele barului. Barmanul arăta de parcă hainele pe care le purta ar fi fost croite direct pe el, ceea ce nu era tocmai rău.

Bryn s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Nu-mi mai trebuie nimic de băut. Vreau doi ca el.

— Poartă-te frumos, i-am spus eu, chicotind.

— Hei, frate, a strigat Mason, iar Neville s-a întors spre noi, zâmbindu-ne prudent.

Dacă în acea seară la Eden ar fi cântat vreo formație, atunci mi-aş fi închipuit că Neville, care era îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni de piele, ar fi făcut parte din ea. Am aruncat o privire rapidă prin club, încercând să mă comport ca şi cum m-aş fi simțit în largul meu. Neville s-a uitat la mine cu un zâmbet atotştiutor întipărit pe chip.

— Avem o masă în spate, mi-a spus el cu blândețe. Te aşteaptă.

Neville ne-a condus într-un colț retras al încăperii, mai departe de ringul de dans, unde tinerii Năpastă se lăfăiau pe canapele. Cosette şi Dax stăteau vizavi de Ren. Şeful rânjea înspre membrii haitei, în timp ce una dintre dansatoarele îmbrăcate într-un costum de piele se agăța de el ca o manta şi îl

săruta pe gât. Am simțit cum mă roade ceva pe dinăuntru. Ca o durere care până atunci mi-ar fi fost străină.

— În locul lui n-aş lăsa o femeie-demon să se apropie aşa mult de mine, mi-a şoptit Bryn la ureche.

Am simțit cum mă trec fiori pe şira spinării.

Bryn crede că aripile sunt adevărate.

M-am uitat mai atent şi am băgat de seamă că domnişoara cochetă care îşi lipea buzele de obrazul lui Ren nu avea aripi. S-a ridicat în picioare, zâmbindu-i lui Ren, care i-a aruncat o privire lipsită de interes. Am făcut ochii mari. Era Sabine. Nici nu o recunoscusem, căci era îmbrăcată într-un şort mulat şi lucios de piele neagră şi o bustieră cu zale.

— Ce curvă, a spus Fey pe sub mustață.

Bryn a chicotit. Ansel s-a înecat cu băutura în momentul în care a văzut-o pe Sabine.

— Salut, Ren, a spus Neville, strecurându-se pe canapea între Sabine şi şeful haitei lui. Uite pe cine am găsit.

M-am înfiorat şi m-a cuprins un val de căldură în momentul în care am simțit privirea lui Ren ațintită asupra corsetului meu.

Am aruncat şi eu o privire rapidă spre noile mele linii generoase.

În fond şi la urma urmei, poate că ținuta asta are avantajele ei.

— Arătați foarte bine, a spus el, făcând semn spre canapeaua pe care şedeau Dax şi Cosette şi spre cealaltă canapea încă goală de lângă ei. Vă rog, luați loc. Faceți-i loc Cailei, a continuat el, întorcându-se către Neville şi Sabine.

Sabine s-a ridicat fără prea multă tragere de inimă, în timp ce Neville se uita lung la paharele aproape goale de pe masă.

— Se pare că oricum sunteți gata pentru runda a doua, a spus el, uitându-se la Mason. Vii cu mine până la bar?

Mason a ridicat din umeri, urmându-1 pe Neville. Dax s-a încruntat, uitându-se după cei doi băieți care se îndepărtau. Am surprins-o pe Fey admirând bicepşii lui Dax şi nu mi-am putut reține un zâmbet.

Ansei a luat loc pe canapeaua goală, trăgând-o pe Bryn după el. Ren mi-a întins mâna. Am ezitat, dar apoi l-am prins de vârful degetelor, lăsându-1 să mă tragă pe canapea lângă el.

— Lasă-mă să-ți iau asta, a spus el, apucând geaca pe care o țineam pe braț şi aruncând-o pe spătarul canapelei.

Am auzit-o în spatele meu pe Sabine oftând.

— Sabine, cred că de pe una dintre platforme lipseşte o animatoare, a spus Fey, pe un ton brutal, care nu se potrivea deloc cu politețurile pe care le schimbaserăm până atunci între noi.

— Fii drăguță, am mârâit eu la ea.

— Nu-i nimic, a răspuns Sabine, privind-o sfidător pe Fey. Conversațiile mă plictisesc.

Apoi i-a aruncat o privire lui Ren.

— Du-te şi dansează, i-a spus el. Încearcă să nu intri în belele.

Şi-aruncat pe spate părul, care a strălucit ca o placă de vinii în lumina reflectoarelor din club, şi s-a întors pe călcâie, răsucindu-se pe tocurile ascuțite ca nişte ace şi îndepărtându-se uşor.

Am bătut cu palma locul rămas liber de pe canapea.

— Fey?

Fey s-a aplecat peste pernele de catifea, apropiindu-se de mine.

— Suntem la o petrecere, du-te şi distrează-te, am spus eu arătându-mi colții, ca să-şi dea seama că era un ordin, şi nu o rugăminte.

Ea s-a mulțumit să schițeze desene imaginare pe catifeaua scumpă cu unghiile ei ascuțite.

Ren încă mă mai ținea de mână. Îmi mângâia uşor încheietura cu degetul mare, iar eu aproape uitasem că Fey era încă lângă noi. Era periculos să fiu în preajma lui Ren.

— Scuze, băieți, a spus Bryn, ridicându-se brusc în picioare. Oricât de mult mi-ar displăcea să fiu de acord cu Sabine, am venit aici ca să dansez. Cine e de aceeaşi părere?

Ansei s-a ridicat imediat în picioare.

— Eu!

— Minunat! A spus Bryn, târându-1 pe fratele meu după ea.

Fey i-a privit cum se îndepărtau şi i-a făcut semn lui Dax.

— Dansezi?

— Dar tu? A replicat el.

— Nu vrei să afli?

S-a ridicat în picioare, trecând uşor pe lângă Dax, care a făcut ochii mari, înnebunit, în momentul în care ea a început să-şi plimbe vârfurile degetelor peste umerii lui lați. Fey a râs şi s-a pierdut în mulțime. Dax i-a aruncat o privire lui Ren. Acesta i-a făcut semn să plece, iar băiatul a urmat-o pe Fey.

M-am cufundat în perne.

— Fey e ca Jekyll şi Hyde.

— E cea mai bună luptătoare a ta, nu? A întrebat Ren.

Am încuviințat din cap.

— Şi Dax e cel mai bun războinic al meu. Atunci se înțelege de ce se simt atraşi unul de celălalt. Firile asemănătoare se atrag.

— Nu contrariile se atrag? L-am contrazis eu.

— Nu, a spus Ren, clătinând din cap. Astea sunt aiurelile culturii pop. Dacă eşti cu adevărat pasionat de literatură, şi vreau să spun de autori buni, precum Chaucer sau Shakespeare, îți vei da seama că numai sufletele care se completează reciproc pot fi în perfectă armonie.

A făcut o pauză şi în colțul gurii i s-a întrezărit un zâmbet.

— Asta, bineînțeles, dacă se întâlnesc.

— Vorbeşti despre suflete-pereche? L-am întrebat eu, clipind din ochi. Când ai devenit aşa romantic?

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Tonul vocii lui m-a făcut să mă înfior.

Am încercat să-i evit privirea şi am băgat de seamă că mezina Cosette rămăsese abandonată pe cealaltă canapea.

Ren mi-a urmărit privirea.

— Cosette, de ce nu te duci după ceilalți?

Ea s-a ridicat de pe canapea şi a plecat glonț.

M-am încruntat, dându-mi brusc seama că Ren şi cu mine eram învăluiți în beznă în acel colț retras al clubului.

— Nu era nevoie să-i spui să plece.

— Ți-e teamă să rămâi singură cu mine, Lily?

Sunetul vocii lui mă învăluia, ademenitor.

— Nu mă tem de nimic, am bravat eu.

— De nimic? A întrebat el. E o afirmație impresionantă. Chiar şi pentru o alfa.

— Vrei să spui că tu te temi de ceva?

Mi s-a strâns inima când am simțit că Ren tresare.

— Da, de un singur lucru, a spus el, în şoaptă, atât de încet încât abia l-am auzit.

— De un singur lucru?

Faptul că bătea în retragere mă făcea să insist.

Când s-a uitat la mine, expresia tulburată de pe chipul lui a pierit.

— Ăsta e secretul meu. N-o să-l divulg fără să primesc ceva în schimb.

M-a luat de umeri, strecurându-şi degetele pe sub părul meu despletit şi oprindu-se un pic pentru a-mi atinge ceafa. M-a tras mai aproape de el; am devenit brusc conştientă de forța brațelor lui şi am simțit că iau foc.

M-am smuls din îmbrățişare. Păzitorii erau peste tot.

— Poți să-ți ții secretele pentru tine.

Oricât de mult aş fi vrut să mă atingă, încă nu aveam încredere în el. Auzisem prea multe despre celelalte cuceriri ale lui. În plus, ştia foarte bine. Femela alfa trebuia să fie pură în momentul uniunii. Ceea ce însemna că orice moment de romantism era interzis înainte de ceremonie.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Ren a schițat un zâmbet maliții os, privind insistent în decolteul meu.

— Fii sinceră. Poți să respiri în chestia aia?

Mi-am înfipt unghiile în perna de pe canapea.

Ai grijă, Ren. Şi eu pot să joc tare.

— Deci, tu şi Sabine?

— Ce?

Ren s-a tolănit pe perne, trăgându-mă după el la adăpostul întunericului.

— Ah, înțeleg. Toate fetele din haita Năpasta te sărută pe gât, nu?

— Poftim? A întrebat el, strâmbându-se enervat. Efron are o preferință pentru Sabine. O favorizează. I se pare atrăgătoare atitudinea ei. I-a dat nişte extasy când am ajuns. De atunci a fost cam. Jucăuşă, ca să zic aşa.

— Aham, bine.

Atitudinea ei? Adică lui Efron îi plac răutatea şi disprețul?

A început să-şi încolăcească brațul în jurul taliei mele.

— Eşti geloasă?

L-am prins de încheietură, încercând să-l opresc.

— Nu fi ridicol, i-am spus, însă mi s-a făcut pielea de găină când m-a atins din nou.

Am auzit nişte paşi apăsaţi, ce anunţau sosirea unui lup Năpastă mai solid şi mai vârstnic. Am tresărit şi ne-am distanţat unul de celălalt.

— Efron vrea să-ţi vorbească, a spus Gardianul, uitându-se fix la Ren. E în biroul lui.

— Bineînţeles, cobor imediat, a spus Ren, aruncându-mi o privire. Vrei să-i cauţi pe ceilalţi? Nu ştiu cât o să dureze.

Paznicul lui Efron a clătinat din cap.

— Vrea să vorbească şi cu alfa haitei Umbra Nopţii. Veniţi amândoi, deci.

Ren şi-a încolăcit ambele braţe în jurul taliei mele, iar eu nu m-am opus.

Ce vrea stăpânul lui Ren de la mine?

— Bine, a spus Ren, înghiţind în sec şi făcându-mi semn să-l urmez. Să nu-l facem să aştepte.

Gardianul mai bătrân a mormăit aprobator şi a dispărut în întuneric.

Ren m-a condus de-a lungul marginii ringului strălucitor de dans, înapoi spre scări. L-am strâns tare de degete până când am simţit în vine fiecare bătaie a inimii lui. Efron Năpastă. Numai la auzul numelui său mă treceau fiori pe şira spinării. Aveam încredere că Ren o să mă ţină la distanţă de el.

Ne-am strecurat prin mulţimea de oameni ce te făcea să te simţi claustrofob, am traversat primul etaj al clubului până când am ajuns în dreptul unei uşi înalte de lemn. Suprafaţa din lemn de stejar era lucrată cu migală. Am făcut un pas înapoi ca să privesc mai atent imaginea. Era înfăţişat Arhanghelul Mihail împiedicându-i pe prigoniţii Adam şi Eva să intre în Grădina Edenului.

— E o alegere interesantă, am spus, făcând semn cu capul spre uşă.

— Efron are un simţ al umorului mai puţin obişnuit, a spus Ren, iar când m-a strâns de mână, fiorul rece care mă străbătuse până atunci a început să dispară.

A bătut tare în uşa de lemn. Peste câteva clipe, uşa s-a deschis, iar eu am clipit de câteva ori, surprinsă.

Lumine Umbra Nopţii s-a dat cu un pas în spate, făcându-ne semn să intrăm.

— Bine aţi venit, copii. Mă bucur să vă văd.

În încăpere mirosea a trabuc şi vin de Xeres. Peretele era ticsit cu tablouri, de sus până jos. Fiecare pictură înfăţişa o scenă din Infernul lui Dante. M-am uitat repede în altă parte; imaginile înfăţişând iadul erau prea expresive pentru a le putea studia îndeaproape.

Lumine şi-a îndreptat privirea spre alfa haitei Năpasta.

— Renier Laroche. Este o plăcere să te cunosc. Eu sunt Lumine Umbra Nopţii. Efron nu a avut decât cuvinte de laudă la adresa ta, dragul meu băiat, a spus ea cu un zâmbet larg, arătându-şi dinţii ce sclipeau ca nişte perle.

Ren a făcut o plecăciune.

— Vă mulţumesc, Stăpână a Umbrei Nopţii.

— De curând, în Vail a sosit o persoană pe care eu şi Efron de-abia aşteptăm să v-o prezentăm.

Lumine ne-a condus către două scaune înalte de piele, aşezate în faţa unui şemineu în care trosneau lemne aprinse.

— Efron, au sosit.

Pe canapea stătea un bărbat. Îşi întinsese relaxat un braţ pe marginea canapelei, iar în cealaltă mână avea un pahar de coniac. Avea pielea albă şi aceeaşi claie de păr blond care împodobea şi capul fiului său.

— Mă bucur să te văd, Renier, a spus Efron, sorbind o gură de coniac. Şi minunata Calla. Ne întâlnim, în sfârşit.

A întins mâna şi mi-a făcut semn să mă apropii mai mult de el. Am ezitat, însă Lumine m-a împins spre canapea. Am înghețat când i-am dat drumul la mână lui Ren. Am încercat să nu tremur în momentul în care stăpânul Năpastă mi-a luat mâna într-a lui şi şi-a lipit buzele de degetele mele. În ochii lui străluceau văpăile chihlimbarii ale flăcărilor din şemineul de lângă noi. Mi s-a făcut inima cât un purice şi mi-am folosit şi ultimul dram de stăpânire de sine pe care îl mai aveam pentru a-mi controla tremurai.

— Te rog, ia loc, mi-a spus el, continuând să mă țină de mână şi trăgându-mă lângă el pe canapea.

I-am aruncat o privire disperată lui Ren, care se uita la mine cu o expresie chinuită.

Lumine l-a atins pe Ren pe umăr.

— Du-te să stai şi tu cu ei.

Aceasta a fost una dintre puținele ocazii în care i-am fost recunoscătoare stăpânei mele.

Ren s-a aşezat lângă mine, iar eu m-am ghemuit speriată lângă el, încercând să las cât mai mult spațiu între mine şi Efron, lucru foarte greu de realizat având în vedere că încă nu îmi dăduse drumul la mână.

— Haideți, copii, ne-a dojenit Efron. Am venit cu toții aici ca să ne simțim bine, nu-i aşa?

Mi-a dat drumul la mână, însă numai ca să-şi poată plimba degetele de-a lungul gâtului meu. În mintea mea se desfăşura un film.

Efron are o preferință pentru Sabine. O favorizează.

M-am lipit şi mai mult de Ren. El şi-a încolăcit mâna în jurul meu, aruncându-i lui Efron o privire duşmănoasă. Efron nu a făcut altceva decât să ridice din sprâncene.

— Ai face bine să ții minte care îți este locul, Renier.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, Efron. Las-o în pace, i-a spus Lumine omologului ei pe un ton dulceag. Calla îmi aparține încă o lună. Dacă Logan n-are nimic de spus în privința faptului că tu vrei să mai zăboveşti până la formarea haitei lui, atunci n-are decât.

— Logan? A întrebat Ren, întorcând capul şi uitându-se la stăpâna mea.

Ea a încuviințat scurt din cap.

— Da, a spus Efron, rupând capătul unui trabuc. S-a decis ca Logan să moştenească noua haită. Tocmai a împlinit vârsta necesară. Nici că aş putea fi mai mulțumit. E un cadou atât de potrivit pentru împlinirea vârstei de optsprezece ani. Fiul meu va fi stăpânul vostru după Ritualul Uniunii.

— Este adevărat. Dar decizia nu ne-a aparținut, a spus Lumine, aplecându-se şi aprinzându-i lui Efron trabucul cu o flacără care scăpărase din vârful unghiei ei. Decizia a fost a lui.

Nu şi-a terminat propoziția, iar privirea i-a zburat spre uşa biroului care se deschisese deodată larg.

Un bărbat înalt şi elegant a intrat în încăpere. Ținea de după umeri un adolescent cu o expresie plictisită pe chip. Aproape că am căzut de pe canapea. Probabil că visez; nu se poate aşa ceva.

Mi-am înfipt unghiile în coapsa lui Ren.

— Ce? A întrebat el în şoaptă, uitându-se spre uşă. Off, iar băiatul ăsta.

Shay Doran părea la fel de şocat pe cât eram şi noi. S-a oprit, holbându-se la noi, până când străinul cel înalt l-a îndemnat să înainteze şi i-a făcut semn să se aşeze pe unul dintre scaunele de piele din dreptul canapelei.

— Ia loc.

Efron s-a ridicat în picioare, iar Lumine a făcut o plecăciune în fața nou-venitului.

— Vă pot servi cu ceva? A întrebat ea, cu un zâmbet politicos.

Bărbatul s-a uitat la paharul lui Efron.

— Un coniac ar fi bun. Mulțumesc, Lumine.

Străinul şi-a desfăcut nasturii de la sacou şi s-a aşezat comod în scaunul de piele. I-am întâlnit privirea, iar ochii lui aveau o nuanță inumană de argintiu, străpungându-mi trupul ca o sabie. Mâinile au început să-mi tremure.

— Mulțumesc că i-ai invitat, Efron, a spus el.

— Bineînțeles, a răspuns acesta, plecându-şi capul.

Lumine s-a întors cu un pahar de cristal plin cu coniac.

— Ah, bun, a spus el, sorbind lung din pahar. Foarte bun.

Cei doi Păzitori îi tot dădeau târcoale bărbatului, atenți la fiecare mişcare pe care o făceau. Le urmăream gesturile din ce în ce mai alarmată.

Străinul s-a aplecat uşor, zâmbind.

— Renier, Calla, numele meu este Bosque Mar. Familiile voastre şi familia mea au o istorie îndelungată împreună, cu toate că am fost plecat timp de câțiva ani. I-am rugat pe bunii mei prieteni să vă aducă aici în seara asta ca să vă prezint nepotului meu.

A făcut un semn spre Shay, care se holba încă la noi, uimit, fără să scoată un cuvânt.

Familiile noastre?

Bosque Mar avea trăsături acviline, pielea măslinie şi părul castaniu-închis, lipit de cap de parcă ar fi purtat o cască. Asemenea lui Efron, în ochi îi dansau văpăi roşiatice. Mi-am întors privirea spre Shay. Băiatul avea părul blond-închis şi pielea palidă şi nu semăna deloc cu bărbatul care pretindea că i-ar fi fost unchi.

De ce ar ține Păzitorii un copil muritor printre ei?

Shay se uita când la „unchiul" lui, când la ceilalți Păzitori. Apoi privirea i-a poposit asupra mea. Mi-a întâlnit ochii uimiți şi mi-a zâmbit neliniştit.

— Poate că v-ați văzut deja la şcoală? A întrebat Lumine, uitându-se lung la mine, de parcă s-ar fi aşteptat să primească un răspuns, umezindu-şi cu limba buzele date cu ruj rubiniu.

— Da, avem câteva cursuri împreună, am spus eu prudent, fără să-mi iau privirea de la noul nostru coleg.

Abia dacă îmi puteam auzi vocea din cauza tulburării. Aveam nervii întinşi la maximum.

— Bună, Shay. Sper că prima ta săptămână la şcoală a fost plăcută. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să facem cunoştință aşa cum trebuie până acum. Eu sunt Calla Tor.

Îmi dădeam seama că se pregătea să pună o întrebare. I-am aruncat o privire aspră şi n-a mai spus nimic.

Stăpâna mea a zâmbit, arătându-şi dinții de un alb strălucitor.

— Excelent. Nu am vrea ca sărmanul Shay să fie izolat, nu-i aşa? Viața poate fi foarte grea pentru elevii nou-veniți de la alte şcoli.

M-am uitat lung la Lumine.

Poftim?

— Mountain School este o comunitate foarte unită, a spus Efron, lăsându-se relaxat pe spate, învăluit în fumul de trabuc. Vrem să ne asigurăm că ştiți şi voi asta: Shay face parte din familia noastră. Trebuie să-l protejați, la fel cum ați face cu unul de-al vostru.

Ren s-a uitat lung la stăpânul lui, adresându-i-se în acelaşi timp lui Shay:

— Bineînțeles. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, spune-ne.

— Mersi, a răspuns Shay, care nu şi-a putut reține un râset scurt şi sec.

— Vă rog să ne scuzați, dar ne grăbim. Câțiva prieteni de-ai mei sunt la petrecere şi aş vrea să-i cunoască şi nepotul meu, a spus el, luând încă o înghițitură de coniac şi întinzându-i paharul gol lui Lumine. Shay, a spus el, ridicându-se în picioare şi făcându-i semn băiatului să-l urmeze.

Shay s-a mai uitat încă o dată la mine, apoi a plecat după unchiul lui. I-am privit dorindu-mi să-i pot urmări, ca să desluşesc misterul, să aflu care era rostul lui Shay în lumea mea. Cine eşti tu?

O pendulă imensă de fildeş dintr-un colț al încăperii bătea miezul nopții. Efron a rânjit.

— Ah, a sosit ora vrăjitoarelor! Cel mai bun moment pentru dans. Duceți-vă şi simțiți-vă bine. Îmi pare rău că nu pot merge cu voi, a spus el şi mi-a făcut cu ochiul.

Mi-a înghețat sângele-n vine.

— Lumine şi cu mine avem nişte chestiuni importante de discutat.

Ren m-a apucat de braț şi m-a ridicat de pe canapea. Mi-am înăbuşit impulsul de a o lua la fugă din biroul lui Efron. În momentul în care uşa din lemn masiv de stejar s-a trântit în spatele nostru, am început să tremur, dând frâu liber fiorilor pe care mi-i controlasem până atunci.

Ren s-a uitat la mine.

— Te simți bine?

Mi-am frecat brațele, încercând parcă să scap de acea senzație de neliniște.

— Cred că da.

Și-a pus mâinile pe umerii mei, întorcându-mă cu fața spre el.

— Îmi pare rău pentru Efron. Nu credeam că o să fie așa cu tine. Din moment ce faci parte din haita Umbra Nopții.

— Am auzit despre obiceiurile lui, dar nu am luat niciodată în serios zvonurile. Nu pot să cred că Sabine îl încurajează.

— N-ar trebui s-o judeci pe Sabine, a spus Ren, luându-și mâinile de pe umerii mei.

A făcut câțiva pași, îndepărtându-se de mine.

— De ce nu? Am întrebat, alergând după el și strecurându-mă prin mulțimea de pe ringul de dans. Ren, așteaptă!

În cele din urmă, s-a oprit în capătul scării, fără să se uite la mine.

— Sabine îi atrage atenția lui Efron, ca să n-o ia în vizor pe Cosette. Cosette e tânără și se teme de stăpânul nostru. Sabine e foarte protectoare când vine vorba de ea și a sacrificat multe ca să-l țină pe Efron departe de Cosette – și i-a ajuns. Eu aș spune că e de înțeles.

Și-a încleștat și descleștat pumnii.

— Ea poate s-o ajute pe Cosette într-un fel în care eu nu pot să o fac.

— Oh, Dumnezeule!

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Îmi pare rău, Ren. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu-ți face probleme, a spus el în șoaptă. N-ai fi avut de unde să știi.

A început să urce scările.

— Mă bucur că Lumine a fost stăpâna ta tot timpul ăsta.

Când am ajuns la al doilea etaj, Bryn și-a făcut brusc apariția din mulțimea de oameni.

— Calla!

Ansei era la câțiva pași în spatele ei. Chipul îi radia de fericire.

— Unde ai fost? A spus ea, prinzându-mă cu mâinile de talie. Ai ratat o petrecere pe cinste.

Apoi s-a uitat mai bine la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Nu reușesc să-l țin pe Ren la distanță deși ar fi trebuit s-o fac, sunt îngrozită de Efron Bane și nu reușesc să-mi scot din minte un băiat care acum este pentru mine o enigmă și mai mare decât la început, când încă nici nu știam cum îl cheamă.

Am schițat un zâmbet forțat.

— Nimic. Vorbim altă dată.

Ea ezita, nu tocmai convinsă de răspunsul meu.

Am îmbrățișat-o.

— Haide, Bryn! Hai să ne simțim bine! Oare chiar trebuie să-l rog pe fratele meu să danseze cu mine?

Ansei a râs, m-a luat de mână și m-a târât în mijlocul mulțimii extaziate. M-a ridicat prin aer, învârtindu-mă și făcând piruete nebunești. În momentul în

care am simțit din nou pământul sub picioare, am început să dansez, lăsând ritmul frenetic al muzicii să mă facă să uit de tot.

Ringul de dans era înțesat de fumul care şerpuia printre picioarele noastre. Mi se încolăcea ca o panglică de mătase în jurul brațelor şi al picioarelor şi strălucea, alcătuind un adevărat caleidoscop de culori. Mirosea dulceag, a liliac şi a caprifoi. Am simțit un fior de plăcere străbătându-mi tot corpul. Simțeam că mă topesc.

Un hohot de râs care imita ritmul muzicii mi-a atras atenția şi am privit spre animatoarele care se mişcau în sincron, rotindu-se la nesfârşit, aruncându-şi capul pe spate şi suflând din buzele pline. Din gurile lor se scurgea acea ceață care şerpuia înspre noi. Am clipit la vederea acelei scene bizare, gândindu-mă cât de sigur era să inhalez respirația unei femei-demon.

Ritmul muzicii a devenit mai lent, mai întunecat, dar mai vibrant. Bryn a închis ochii; se rotea încet, iar brațele ei țeseau modele sofisticate şi armonioase prin aer. Ansei o privea ca fermecat.

Pleoapele au început să mi se îngreuneze, iar genele îmi mângâiau obrajii. Lăsam vibrațiile podelei să-mi cuprindă muşchii picioarelor, rotindu-mi şi unduindu-mi şoldurile în timp ce muzica întunecată şi lină mă învăluia. Am tresărit în momentul în care am simțit că cineva mă prinde de talie.

— Felul în care te mişti e incredibil, a spus Ren, apropiindu-mă de el şi lipindu-şi corpul de al meu.

Şi-a plimbat degetele pe coapsele mele, legănându-şi corpul pe ritmul muzicii şi al basului puternic. Senzația pe care o aveam în momentul în care mă lipeam de abdomenul lui tare aproape că mă copleşea. Eram ascunşi în acea mulțime de oameni, nu? Păzitorii nu ne puteau vedea, nu?

Am încercat să-mi recapăt suflul în timp ce Ren nu se dezlipea de mine, continuând să se legene pe ritmul chinuitor de lent al muzicii. Am închis ochii şi m-am sprijinit de el; îmi frământa coapsele cu degetele şi îmi mângâia pântecul. Dumnezeule, ce bine era!

Am deschis uşor gura, iar negura şi-a croit drum printre buzele mele, jucându-se cu limba mea. Am simțit gustul de muguri de flori explodându-mi în gură. Brusc nu mi-am dorit nimic altceva decât să mă topesc în brațele lui Ren. Dorința aceea de nestăvilit mă înspăimânta. Habar n-aveam dacă era rodul inimii mele sau al vrăjii femeilor-demon. Aşa ceva nu se putea întâmpla!

Am început să mă panichez în momentul în care şi-a plecat capul şi şi-a lipit buzele de gâtul meu. Mi-am dat ochii peste cap şi m-am străduit să-mi păstrez calmul în ciuda căldurii sufocante care îmi străbătea corpul. Şi-a plimbat caninii ascuțiți pe pielea mea, zgârindu-mă uşor, fără să mă muşte. Corpul mi se înfiorase, dar m-am răsucit în brațele lui, împingându-l la o parte şi făcând loc între noi.

— Sunt o luptătoare, nu o amantă, am spus eu, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

— Nu poți fi amândouă? A spus el, iar când a zâmbit, am simțit că mi se înmoaie picioarele.

M-am uitat în altă direcție, încercând să-mi concentrez atenția asupa modelelor dantelate pe care le creau luminile strălucitoare pe ringul de dans. N-

a funcționat. Corpul parcă îmi era străin, fierbinte şi sălbatic. Chiar dacă nu ne-ar fi văzut nimeni, nu aş fi vrut să fac nimic cu el. Nu acum. Nu puteam să mă topesc în brațele lui. Dacă aveam să conducem împreună haita, atunci trebuia să mă respecte.

— Nu sunt încă una din piţipoancele tale, Hefner, am spus eu, împingându-l la câțiva centimetri distanță de mine.

Ren s-a apropiat de mine.

— Bineînțeles că nu, n-ai putea fi niciodată, a spus el, iar cuvintele lui m-au învăluit, încet şi ademenitor.

Şi-a plimbat degetele pe clavicula mea. Cu cealaltă mână mă mângâia pe talie, atingându-mi uşor spatele în locul în care se întrezărea o fâşie dezgolită de piele, între marginea corsetului şi jeanşii cu talie joasă. Am început din nou să simt fiori. Detestam senzația aceea de slăbiciune.

Ren s-a aplecat spre mine, trasând cu degetul conturul coapsei mele. Aproape că mă sufocam din cauza căldurii şi a cețiii, după care mi-am dat seama că voia să mă sărute.

— Nu, am spus eu, fugind din calea lui. Corpul meu tânjea după atingerea lui, dar mintea mi-era foarte tulburată. Serios. Nu putem.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept în timp ce îmi făceam loc cu coatele pe ringul de dans, străbătând ceața sufocantă şi mulțimea de dansatori, pentru a scăpa de avansurile lui. Am aruncat o ultimă privire în urmă şi am zăbovit văzând expresia uimită de pe chipul lui Ren. Aproape că am vrut să mă întorc, dar apoi am văzut două brațe strecurându-se pe lângă pieptul lui. Sabine se lipea de el, trăgându-l după ea în mulțimea extaziată.

Uite de-asta nu mă poți avea încă, Ren. Nu vreau să te împart cu altcineva.

Am ieşit din mulțime, îndreptându-mă spre canapelele unde stătusem înainte. Mi-am înşfăcat geaca şi am pornit-o spre scări.

CAPITOLUL 7 încă simțeam vibrațiile basului când m-am oprit pe trotuar, gândindu-mă dacă n-ar trebui să chem un taxi şi să mă duc acasă.

— Ăăă, bună. Calla?

Shay Doran şi-a făcut apariția, ieşind din club şi zâmbindu-mi timid. Noaptea aceea rece a căpătat brusc un parfum aparte. Mi-a trecut imediat prin cap s-o iau la fugă.

Păzitorii îşi doresc să ai grijă de el. Nu te speria.

— Hei, am spus, întorcându-i zâmbetul. Ce faci, Shay?

— Bine, sunt bine, a spus el, trăgând agitat de insigna prinsă de sacoul pe care şi-l trăsese peste tricoul alb. Vii des la Eden?

— Nu chiar. Eu şi prietenii mei am fost invitați în seara asta. În mare parte am venit din obligație.

Îmi doream să fiu acasă, în pat, nu să stau pe stradă cu băiatul ăsta ciudat.

Shay a râs de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Da, şi eu. Nu-i chiar pe gustul meu. Bosque s-a gândit că o să mă distrez, dar nu prea sunt eu genul de tip care merge prin cluburi.

— Nu? Am întrebat. Dar ce gen eşti?

— Păi, l-am convins pe unchiul meu că vreau să fiu voluntar Greenpeace, a spus el zâmbind, după care a oftat adânc. Dar întotdeauna mi-a plăcut mai mult să stau pe afară. Urc pe munte. Dar presupun că ştii asta.

Dintr-odată m-a privit înfricoşat. Mi-am umezit buzele cu limba, fără să răspund. S-a grăbit să vorbească din nou.

— Şi îmi place să citesc. Filosofie, istorie, benzi desenate.

— Benzi desenate?

Mi l-am imaginat pe Shay înconjurat de volumele lui Platon, Aristotel, Augustin, dar şi de reviste cu Omul Păianjen şi mai că m-a pufnit râsul.

— Da, a spus el, iar ochii i-au scăpărat. Sandman a fost întotdeauna preferatul meu, deşi e de fapt mai mult o serie de romane grafice. Îmi plac mai mult seriile Dark Horse: Hellboy, Buffy Sezonul 8.

S-a oprit când şi-a dat seama că n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

— Habar n-ai despre ce vorbesc, nu?

— Scuze, am spus, dând din umeri. Eu citesc beletristică.

— Şi eu, a zis el râzând. Care e cartea ta preferată?

Un taxi tocmai trecea pe lângă noi pe stradă. Chiar ar trebui să plec de aici.

— Ah, e o întrebare prea personală, a spus el, ridicând din sprâncene. Într-adevăr, relația dintre o fată şi cartea ei preferată poate fi foarte complexă.

Taxiul a virat la următorul colț de stradă. Nici o cale de scăpare.

— Nu, dar mi se pare ciudat să stau aşa de vorbă în fața clubului.

— Ai dreptate, a spus, aruncând o privire spre bodyguardul solid care păzea intrarea. Vrei să mergem să bem o cafea?

M-am întrebat dacă auzisem bine.

Un băiat tocmai m-a invitat la o cafea; pe mine nimeni nu mă invită în oraş. Este interzis.

Am simțit cum mă înroşesc. Apoi mi-am adus aminte că el nu ştia nimic.

A vorbit din nou.

— Mi-am făcut un obicei din a căuta cele mai bune baruri din Vail în care poți citi noaptea. La două străzi de aici e un internet-cafe nonstop.

— Ştiu locul, am spus eu, încuviințând din cap.

Dacă tot mi s-a spus să am grijă de el, atunci n-ar însemna că încalc regulile, nu?

Se fâțâia de pe un picior pe altul în aşteptarea răspunsului meu.

M-am gândit încă o dată la Ren şi la ringul de dans înainte de a răspunde:

— Watership Down.

— Poftim?

— E cartea mea preferată.

— Nu e despre iepuri? A întrebat el, pufnind pe nas.

— Este despre supraviețuire. Îți povestesc la cafea.

Am luat-o înainte pe stradă şi auzeam zgomotul paşilor lui pe trotuar, încercând să mă ajungă din urmă.

— Păi, lăsând iepurii la o parte, cel puțin eşti originală.

— Poftim?

Nu mă uitam la el şi continuam să iuțesc pasul pe strada pustie.

— Toate fetele pe care le cunosc spun Mândrie şi prejudecată. Sau vreun alt roman de Jane Austen cu poveşti de dragoste complicate, conflicte interioare – cu un oftat!

— Şi căsătorie.

— Nu sunt genul Jane Austen, am spus eu, încetinind pasul.

— Nu, nici nu m-am gândit că ai fi.

Fără să mă uit la el mi-am dat seama că zâmbea şi am simțit şi eu cum îmi înfloreşte un surâs în colțul gurii.

Shay îşi ținea mâinile îndesate în buzunare în timp ce mergea.

— Ştii, a spus el, dregându-şi glasul. N-ar trebui să mai existe urşi grizzly în Colorado.

Îmi țineam capul în jos, strângându-mi geaca în jurul corpului. Nimic nu este aşa cum ar trebui să fie pe muntele ăla. Legile naturii nu se aplică acolo.

— Îmi place să urc pe munte. Mă pricep destul de bine, a continuat Shay. Şi m-am informat când m-am mutat aici. Sunt pume, dar grizzly nu.

— Poate că s-au întors, am spus eu, dând din umeri. Mişcările ecologiste fac progrese destul de mari în ultima vreme.

— Nu, nu prea cred. Hei, sunt un aşa-zis membru Greenpeace, nu ți-am spus? Îmi dau seama că mă consideri un idiot, dar crede-mă că nu sunt. Mă pricep destul de bine la drumeții şi nu ar fi trebuit să dau peste nici un grizzly.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Sau peste vârcolaci.

Mi-am muşcat limba şi am înghițit imediat câteva picături de sânge.

— Asta crezi tu că sunt?

Este interesat de mine doar pentru că mă consideră o ciudățenie.

Am simțit gustul amar al dezamăgirii.

— Să vedem: o fată cu o forță extraordinară care se poate transforma în lup şi care pierde vremea la şcoală cu un grup de copii care se poartă ca o haită sălbatică şi sunt al naibii de înfricoşători. Am greşit, oare, definiția?

— Depinde de ce crezi tu că sunt vârcolacii, am spus eu, aruncându-i o privire aspră.

Şi-a trecut mâna prin părul deja ciufulit.

— Cred că tu ar trebui să-mi spui. Regulile societății cu care sunt eu obişnuit par să nu se aplice aici. În ultima vreme mi se pare că nu mai pot fi sigur de nimic.

S-a oprit brusc, iar eu m-am întors să-l privesc. Mi s-a tăiat răsuflarea când am zărit disperarea de pe chipul lui.

— Sunt sigur doar de faptul că ar trebui să fiu mort, a remarcat el, cu o tresărire. Dar nu sunt. Datorită ție.

A făcut un pas spre mine, sfredelindu-mă cu privirea, căutând un răspuns pe chipul meu.

— Vreau să ştiu cine eşti tu.

Eram conştientă de mirosul fricii lui, dar mă surprindeau miresmele mai ademenitoare pe care le simțeam dincolo de asta. Trifoi, ploaie, câmpuri

scăldate în soare. M-am aplecat spre el, cercetându-i conturul buzelor, lumina din ochii lui de un verde pal. Nu mă privea de parcă aş fi fost o ciudăţenie. M-am întrebat oare ce vedea el în ochii mei.

Şi încep să cred că ceea ce contează cu adevărat este cine eşti tu.

Nu am putut să mă abţin şi am întins mâna ca să-i dau la o parte o şuviţă de păr ce-i venea în ochi. M-a luat de mână şi s-a uitat cu atenţie la palma mea, trecându-şi degetele peste ea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e reală.

— Te asemeni atât de mult cu o fată normală, a spus el, privindu-mi ochii şi umerii.

A încercat să ascundă faptul că s-a uitat preţ de o clipă în decolteul meu.

Uau, chestia asta chiar funcţionează.

Mi-am imaginat cum mâinile lui mi-ar fi explorat şi alte părţi ale corpului, dar am mârâit, arătându-mi dinţii şi smulgându-mă din strânsoarea lui.

Preţ de o clipă, a părut uimit.

— Vezi, îţi ies colţii când te superi. Trebuie să fii vârcolac.

În momentul în care s-a frecat la ochi, am băgat de seamă cât de încercănaţi erau.

— Sau poate că încep s-o iau razna.

M-a cuprins un val de compasiune pentru el.

Vreau să mă cunoşti, Shay. Să mă cunoşti cu adevărat.

— Nu eşti nebun, am spus în şoaptă.

— Deci eşti vârcolac!

— Sunt Gardian! Am spus eu, aruncând o privire de jur-împrejur, de teamă să nu ne audă cineva.

— Ce-i un Gardian?

— Trebuie să ştiu dacă ai povestit ceva unchiului sau prietenilor lui, cum ar fi Efron, despre ce s-a întâmplat pe munte, m-am grăbit să întreb.

— După cum ţi-am zis, aveam impresia că o luasem razna, a spus Shay, clătinând din cap. N-am vrut să povestesc nimănui nimic despre asta. Mi s-au întâmplat lucruri mult prea bizare de când m-am mutat aici.

Şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Plus că încălcasem o proprietate privată când am urcat pe munte. Avusesem motivele mele să mă plimb pe-acolo şi n-am vrut ca unchiul meu să afle ce intenţionam, de fapt.

M-am simţit uşurată.

— Bine, Shay. Îţi fac o propunere, am spus, ezitând preţ de o clipă pentru că ştiam că nu ar fi trebuit să-i povestesc nimic. Ar fi trebuit să plec de lângă el, să-l las singur, pe stradă, chiar în acel moment.

Dar nu voiam s-o fac. Voiam ceva numai al meu.

M-a străbătut un fior în momentul în care i-am spus.

— Dacă vei jura că n-o să-i sufli o vorbă lui Bosque sau oricui altcuiva, nici măcar unui prieten – de la şcoală, de-acasă sau din grupul de fani Dark House – despre ceea ce am de gând să-ţi spun, o să-ţi arăt de ce totul pare atât de ciudat în Vail.

A încuviințat din cap, un pic prea entuziasmat, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva eram pe cale să fac cea mai mare greşeală a vieții mele.

— Hai să mergem la cafenea şi o să încep să-ți explic după ce-mi faci cinste cu un espresso.

Tocmai eram pe cale să-i întorc zâmbetul, când i-am văzut. Pe cealaltă parte a străzii, la câțiva metri de noi, erau doi bărbați. Se sprijineau de zidul unei clădiri şi trăgeau amândoi neliniştiți din țigară. M-am încruntat. Deşi cei doi se comportau de parcă ar fi purtat o conversație normală, eram sigură că ne priviseră atent cu câteva clipe mai devreme.

— Haide, i-am spus.

Am traversat strada. Shay mergea în pas cu mine şi nu părea să bage de seamă că brusc devenisem mai prudentă. Am aruncat o privire peste umăr. Cei doi bărbați mergeau în spatele nostru. Am adulmecat aerul, însă necunoscuții nu mergeau în direcția din care bătea vântul aşa că îmi era imposibil să-mi dau seama dacă erau oameni. Sau altceva. Îmi frângeam degetele în timp ce țeseam cu ochii minții o hartă a împrejurimilor clubului Eden.

Am lăsat capul în jos şi am ascultat atent; le desluşeam cu uşurință şoaptele.

— Nu putem fi siguri până nu ne uităm la gâtul lui.

— Ai de gând să-l rogi să-şi dea gulerul la o parte şi să te lase să te uiți? A întrebat al doilea bărbat. Descrierea i se potriveşte şi tocmai a ieşit din clubul vrăjitorilor. Hai să-l înşfăcăm şi punem întrebările astea mai încolo.

— Nu e singur.

— Ți-e frică de o fată? O fi vreo uşuratică pe care băiatul nostru de aur a agățat-o pe ringul de dans. Dă-i una, pune mâna pe băiat şi hai s-o ştergem de aici.

Mi-am întins indiferentă brațul şi l-am cuprins pe Shay pe după umeri, trăgându-1 spre mine. Pe buze i s-a ivit un zâmbet confuz. Părea gata să flirteze cu mine. A aruncat din nou o privire spre decolteul meu. Am simțit cum mi se strânge stomacul şi m-am împiedicat. Sângele îmi clocotea în vine, mi se urca la cap şi îmi pârjolea obrajii. Apoi unul dintre bărbați a scos un sunet obscen şi m-am trezit din visare. Am clătinat din cap şi mi-am înfipt unghiile în umărul lui Shay, încercând să-l avertizez cu privire la ce avea să se întâmple, încercând în acelaşi timp să mă concentrez şi să-i distrag atenția.

— Avem probleme. Bărbații ăia ne urmăresc.

Am avut grijă să nu spun „te urmăresc11. Încă nu îmi era clar ce ştia şi ce nu ştia băiatul ăsta în legătură cu lumea noastră.

— Poftim? A întrebat Shay, luându-şi ochii de la decolteul meu şi încercând să arunce o privire în spate.

— Nu, am şuierat eu. Mergi înainte. Priveşte în față.

Când l-am tras spre mine, lipindu-mi corpul de al lui, inima lui Shay a început să bată cu putere. La fel şi a mea; i-am căutat buzele din priviri, încercând să le trasez conturul cu ochii minții.

Încetează. Încetează. Încetează.

Sângele îmi clocotea în vine.

I-am şoptit la ureche:

— Când ajungem la capătul străzii, vreau să fugi. Du-te înapoi la club. Spune-i bodyguardului că avem probleme. O să trimită pe cineva să ne ajute.

— Nu te las singură, a protestat el.

— Ba da, mă laşi, am spus, zâmbindu-i. Caninii mei ascuțiți au strălucit la lumina felinarelor stradale. Mă descurc singură, dar trebuie să nu am grijă şi de tine în acelaşi timp.

— Am mobilul la mine, să sun la poliție? A întrebat el.

— În nici un caz.

— Nu plec dacă nu-mi promiți ceva, a spus el.

M-am abținut din răsputeri să nu-1 prind cu dinții de umăr, aşa cum aş fi făcut cu un cățelandru obraznic. De ce nu-i este frică de mine?

— Ce?

Inima îmi bătea cu putere, pentru că era foarte aproape de mine, dar şi pentru că simțeam un posibil atac.

— Întâlneşte-te cu mine mâine-dimineață, a spus el. Pe munte. Ştii tu unde.

— Nu e o idee bună.

— Întâlneşte-te cu mine, m-a întrerupt el. Altfel nu plec. Promite-mi.

Ajunsesem aproape de colțul străzii.

— Nu mâine! Duminică dimineață. O să fiu acolo.

— Duminică? A spus el, strângându-mi mâna.

— Promit, am şoptit, strângându-i scurt mâna. Apoi i-am dat un brânci. Pleacă de aici. Acum!

A zâmbit, după care s-a făcut nevăzut. Am auzit paşi grăbiți în spatele meu. M-am întors pe călcâie şi mi-am deschis larg brațele, tăindu-le calea.

— Dă-te la o parte, a spus morocănos primul bărbat.

A ridicat mâna, gata să mă împingă. Mi-am încleştat pumnul şi l-am lovit pe nepregătite în stomac. A şuierat şi s-a prăvălit la pământ din cauza durerii. Acum, când era aproape de mine, am reuşit să-i simt mirosul: nu erau oameni. Erau Căutători.

Deodată, toată căldura care mă cuprinsese mai devreme a lăsat loc unui fior rece. Nu-mi venea să cred că le permisesem să se apropie atât de tare de mine. O asemenea neatenție ar fi putut să mă coste viața. Shay era chiar mai periculos decât îmi imaginasem.

Cel de-al doilea bărbat s-a năpustit asupra mea. M-am rostogolit pe trotuar, ieşind din raza lui de acțiune, şi m-am transformat în lup. L-am auzit înjurând cu foc.

— Au pus Gardienii să-l păzească pe băiat, Stu.

Primul bărbat îşi revenise de pe urma loviturii încasate; şi-a vârât mâna în haina lungă de piele şi s-a lăsat pe vine, strâmbându-se dezgustat.

— Hai să vedem de ce eşti în stare, sac de purici.

Am văzut că ceva îi străluceşte în mână. Am reuşit să mă feresc din calea lui exact în momentul în care şi-a răsucit repede mâna, iar pumnalul a căzut cu un pocnet pe trotuar. Mi-am arătat colții şi m-am năpustit asupra lui. A încetat să mai țipe în momentul în care mi-am încleştat maxilarul şi i-am

zdrobit traheea. Sângele lui mi se scurgea în gură ca un metal lichid, în momentul în care am simțit că nu-i mai bate inima, am ridicat botul.

Celălalt Căutător se uita lung la mine. Pe chip i se întipărise groaza. Am lăsat botul în jos şi am înaintat încet spre el. A făcut marea greşeală de a se întoarce şi de a încerca să fugă. M-am încovoiat, mi-am luat avânt şi am sărit de pe trotuar. Mi-am înfipt dinții fix în tibia lui. A căzut la pământ, scâncind, după care s-a răsucit, întorcându-se pe cealaltă parte, şi a ridicat o mână. Am scheunat în momentul în care am simțit boxul de alamă implântându-mi-se în umăr. Lovitura a fost destul de puternică încât să mă rănească şi să mă scoată din minți, dar nu suficient de dureroasă cât să mă pună la pământ. Am început să muşc din el, pironindu-1 de asfalt, cu ochii ațintiți asupra gâtului lui, simțindu-i pulsul din ce în ce mai slab.

Opreşte-te!

Am rămas stană de piatră auzind în gând acea voce aspră. Doi lupi Năpastă mai vârstnici şi-au făcut apariția în stânga şi în dreapta mea.

Efron îl vrea în viață, dacă se mai poate.

Se mai poate.

Mi-am schimbat înfățişarea şi l-am pocnit pe Căutătorul care mă privea înspăimântat drept în falcă. Capul i s-a prăvălit pe asfalt şi şi-a dat ochii peste cap, pierzându-şi cunoştința.

Cei doi şi-au reluat înfățişările umane impozante. L-am recunoscut pe unul dintre ei. Era bodyguardul de la Eden.

— Impresionant, a murmurat el.

Am dat din umeri, tresărind la vederea rănii deschise de pe umărul meu. Bodyguardul s-a apropiat de mine.

— Eşti rănită?

— Nu-i nimic, am răspuns eu, deşi rana pe care mi-o provocase lovitura agresorului mă durea mult mai tare decât mă aşteptasem.

Bodyguardul s-a încruntat.

— Te-a lovit cu o armă sau ți-a dat un pumn?

— Cu o armă, am spus, privind spre mâna Căutătorului inconştient. Boantă, nu ascuțită.

— Poate că ar fi mai bine ca Efron să se ocupe de tine. Căutătorii îşi vrăjesc armele. Ar putea să fie mai periculos decât crezi.

Celălalt Gardian a ridicat de pe caldarâm trupul neînsuflețit al Căutătorului. Bodyguardul i-a făcut un semn cu capul.

— Să mergem. Intrăm pe uşa din spate. Mă duc să-l iau pe moştenitorul haitei Năpasta. Efron vrea să fie şi el de față.

I-am urmat pe cei doi bărbați solizi pe străzile pustii din Vail, intrând pe o alee care despărțea clubul de noapte al lui Efron de restul prăvăliilor şi barurilor. Rana de pe umăr îmi zvâcnea de durere, din cauza muzicii şi a valului de căldură care m-a izbit imediat cum am intrat în club. Am traversat un şir de holuri întunecate din spatele clubului, de-a lungul cărora erau construite magazii, dar până la urmă am ajuns în fața unei uşi pe care am recunoscut-o, căci o văzusem ceva mai devreme în acea seară. Era apartamentul privat al lui Efron.

— Aşteaptă aici, a poruncit bodyguardul.

Uşa s-a deschis din nou şi din spatele ei s-a ivit capul bodyguardului.

— Efron vrea să vorbească cu tine.

A întredeschis uşa cât să am loc să trec pe lângă el, apoi a plecat, trântind-o în urma lui.

Efron Năpastă stătea în mijlocul încăperii şi vorbea la mobil. Logan plana amenințător deasupra Căutătorului inconştient; pe buzele tânărului Păzitor era întipărit un zâmbet crud. Un lup Năpastă mai în vârstă, cel care îl purtase pe brațe pe agresorul meu până la club, stătea lângă canapea. Lumine şedea în apropiere, pe un fotoliu de piele cu spătar înalt şi savura un pahar de vin de Xeres. Uşile din lemn de stejar s-au deschis încă o dată, iar bodyguardul, urmat de Ren, a intrat în încăpere.

— Am auzit că ai căsăpit un Căutător, a spus Ren, aşezându-se lângă mine.

Am încuviințat din cap, plimbându-mi instinctiv limba peste dinți. Încă simțeam gustul de sânge.

— Îmi pare rău că am pierdut asta, a spus el.

Apoi m-a privit îngrijorat.

— Eşti rănită?

— Doar o vânătaie mai nasoală, am spus. N-am cu ce să mă laud.

— Ah, Renier, îți mulțumesc că ai venit atât de repede, a spus Efron, strecurându-şi telefonul în buzunar. Acum suntem toți. Putem începe.

— Unde este Shay? Am întrebat eu, căci nu-l văzusem nicăieri pe băiat.

— Bosque l-a dus acasă. Întâlnirea cu agresorii tăi. Ăăă., cred că le-a spus „tâlhari”, l-a şocat îngrozitor pe sărmanul copil. Trebuia să-l ducă acasă, în siguranță, să se odihnească.

— Bineînțeles, am spus, încercând să nu-mi trădez confuzia din priviri.

Deci Păzitorii doreau să-l lase pe Shay să trăiască în ignoranță, încă nu-mi puteam da seama ce rol avea băiatul în toate astea. Mi-am dorit să-l pot vedea, ca să mă asigur că era în siguranță.

Efron s-a apropiat de mine; m-am străduit să-mi păstrez calmul.

— Paznicii mei mi-au spus că acest Căutător te-a rănit cu o armă.

Am încuviințat din cap.

— Unde te-a rănit? A întrebat el, mijind ochii.

— În umăr.

— Scoate-ți geaca, a poruncit el.

Mi-am înăbuşit frica şi m-am supus, lăsând geaca să-mi alunece de pe umeri. Simpla mişcare mi-a transmis junghiuri dureroase în muşchii loviți şi de-a lungul şirei spinării. Mi-a înşfăcat cu brutalitate brațul. Am icnit de spaimă simțind din nou rana zvâcnindu-mi. Ren, care stătea lângă mine, s-a crispat şi a scos un mârâit.

Efron a aruncat o privire spre alfa şi, preț de o clipă, pe buze i s-a înfiripat un zâmbet disprețuitor. A analizat pata de un violet-închis de pe umărul meu, a mormăit un blestem şi a arătat cu degetul spre stăpâna mea. Lumine s-a ridicat din fotoliu şi a venit spre noi. Când s-a uitat la rană, s-a strâmbat. Efron a încuviințat din cap.

— Vrăjile lor sunt din ce în ce mai puternice. Rana asta n-o să se vindece singură.

Lumine m-a prins de bărbie cu degetele ei subțiri.

— Ai nevoie de sângele haitei tale. Unde este Bryn?

Ren a vorbit înainte să apuc eu să o fac.

— Poate să ia de la mine.

Lumine a căscat ochii la el.

— Ia te uită. Cât de galant.

Apoi i-a zâmbit lui Efron.

— Se pare că cei doi tineri alfa ai noştri s-au apropiat deja, dragul meu. Asta este încurajator. Deşi sper că nu te-ai purtat necuviincios cu fata mea, a spus ea, privindu-1 pe Ren şi lingându-şi buzele.

— Bineînțeles că nu, Stăpână, a spus Ren, iar ochii lui negri au scăpărat.

Logan a renunțat să mai stea de veghe la căpătâiul Căutătorului şi s-a apropiat de tatăl său.

— Ce se întâmplă? A întrebat el, uitându-se când la mine, când la Ren şi ridicând din sprâncene.

— Masculul tău alfa s-a oferit să o vindece pe Calla, dându-i să bea din sângele lui, a spus Efron, iar în tonul lui am putut sesiza o nuanță rece de amuzament.

— Oh, întotdeauna mi-am dorit să văd cum funcționează treaba asta, a spus Logan, schițând un rânjet batjocoritor. Ce abilitate neobişnuită aveți voi, Gardienii. Aproape că vă invidiez.

M-am simțit atât de umilită încât am început să tremur. Ren i-a aruncat o privire furioasă lui Logan, dar nu a spus nimic.

— Sunteți siguri că este neapărată nevoie? Am spus eu, cu ochii pironiți asupra covorului persan.

În momentul în care am pus întrebarea, ştiam deja răspunsul. De durere, mâinile începuseră să-mi tremure. Îmi era greață; rana părea să fie plină cu un venin care îşi croia drum dinspre umăr spre stomacul meu.

— Căutătorii s-au folosit în mod evident de faptul că au trăit atâta timp în singurătate pentru a-şi desăvârşi talentele. Un lucru absolut nefericit. Acum se pare că au găsit o cale de a ne slăbi şi cele mai bune arme de care dispunem, a spus Efron, zâmbind. Şi când spun arme, mă refer la tine şi la haita ta, Calla.

Ren şi-a suflecat mâneca.

— Este în regulă, Cal.

Dar nu vreau să fiu un spectacol pentru ei! Mi-am stors creierii în căutarea unei alte soluții, dar nu mi-a venit nimic în minte.

Înainte să apuc să protestez, Ren şi-a dus brațul dezgolit la buze. În momentul în care l-a întins spre mine, de pe pielea lui, până la încheietură, şiroiau pârâuri de un roşu aprins. M-am întors cu spatele la cei trei Păzitori, care planau parcă asupra noastră. Am tras repede aer în piept, i-am prins brațul în mâini şi am acoperit cu gura rana deschisă de pe pielea lui albă. Sângele mi-a țâşnit pe limbă, alunecându-mi apoi pe gât. Lichidul era fierbinte, dulce ca mierea şi mă ardea uşor. O căldură efervescentă îmi străbătea venele. Durerea usturătoare din umăr începea să dispară.

Ren mă mângâia cu cealaltă mână pe cap. Atingerea lui m-a făcut să revin la realitate. Obrajii îmi ardeau când m-am întors spre stăpâna mea. Ea a dat aprobator din cap, iar ochii i-au scăpărat în momentul în care mi-a zărit umărul vindecat.

— Minunat, a murmurat Lumine. Ce pereche perfectă. Ne-am întrecut pe noi înşine.

Efron a pus o mână pe umărul lui Logan.

— Într-adevăr, o moştenire demnă de toată lauda.

Băiatul i-a zâmbit tatălui său, după care s-a uitat la Ren şi la mine, cercetându-ne din cap până în picioare.

Bodyguardul a venit lângă Ren şi i-a înmânat o trusă de prim ajutor.

— Mersi, a spus Ren, rupând cu dinții o bucată de tifon şi înfăşurându-şi pansamentul în jurul celor două găuri de pe braț.

— Acum că am rezolvat şi asta, a spus Efron, înaintând agale prin încăpere spre locul în care zăcea trupul fără vlagă al Căutătorului, Lumine, vrei să faci tu onorurile?

Făcuse deja câțiva paşi, în momentul în care Logan a luat-o glonț înspre canapea.

— Se poate să mă ocup eu? A întrebat el.

Stăpâna mea l-a fixat pe băiat cu privirea, după care a zâmbit.

— Bineînțeles, a spus ea, făcându-i semn să se apropie de bărbatul fără cunoştință.

Efron a bătut din palme. Cei doi lupi Năpastă mai vârstnici s-au aşezat vigilenți de o parte şi de alta a Căutătorului.

Logan a luat în palme capul bărbatului, punându-i mâinile pe tâmple. Buzele băiatului se mişcau rapid, murmurând o incantație pe care nu o înțelegeam.

Ochii Căutătorului s-au deschis larg; a tras aer în piept, gâfâind, şi s-a ridicat deodată în capul oaselor. Logan a zâmbit şi s-a dat înapoi. Bărbatul arunca priviri îngrozite prin încăpere.

— Unde sunt?

— Mă tem că noi punem întrebările, prietene, a spus Efron, făcând un pas înainte.

Căutătorul s-a tras înapoi de frică, cufundându-se înapoi în canapea. Cei doi lupi au mârâit, iar el a început să schelălăie ca un animal în cuşcă.

— Nu vă apropiați de mine!

— Aşa te porți cu gazda ta? A întrebat Efron, continuând să înainteze, cu paşi apăsați, spre bărbatul care tremura de spaimă, în fond şi la urma urmei, eşti la mine acasă. Mi-ai încălcat teritoriul.

— Nu este al tău, vrăjitorule, a scuipat Căutătorul.

Frica părea să lase loc indignării.

— Unde e băiatul?

— Asta nu-i treaba ta.

— Nu ştie, nu-i aşa? Habar n-are cine e. Ştie că i-ai luat pe Tristan şi pe Sarah? Ştie ce ai de gând să faci?

Bărbatul continua să arunce priviri disperate prin încăpere, iar ochii i s-au oprit în cele din urmă asupra mea.

— Deci, sclava ta, cățeaua asta, l-a ucis pe Stuart.

Ren a mârâit furios şi a făcut un salt înainte, preschimbându-se în aer într-un lup de un cenuşiu-închis. S-a ghemuit la pământ şi s-a apropiat tiptil de canapea.

— Nu, a spus Efron.

Ren s-a oprit, dar a continuat să-l țintuiască furios cu privirea pe Căutător.

— În curând îți vei dori ca şi tu să fi murit de mâna unui Gardian, a spus Efron, rece. Dar cred că pentru tine putem găsi un sfârşit mai interesant. Scuzele mele, Renier, a spus el, făcându-i semn lui Ren să se retragă. Sunt sigur că ți-ar plăcea să guşti din carnea prietenului nostru. Îți promit că vei avea şansa de a-ți răzbuna mama altă dată.

Ren şi-a recăpătat înfățişarea umană şi a revenit lângă mine. O expresie tristă îi umbrea chipul. Lumine a traversat încăperea, zâmbindu-i prizonierului.

— Nu mi-e teamă de tine, vrăjitoareo, a şuierat Căutătorul, făcând un gest obscen.

— Cât de crud, a spus Lumine, lovind uşor cu degetele în spătarul canapelei. A venit vremea să înveți cum să te porți.

Şi-a ridicat mâna şi a schițat un desen sofisticat prin aer. Când a terminat, simbolul acum în flăcări a rămas suspendat deasupra ei. Modelul s-a contractat, a pulsat de două ori, după care a explodat. Încarnarea întunecată a unui strigoi plana deasupra lui Lumine.

Mi s-a întors stomacul pe dos şi am făcut un pas înapoi, căutând să-l prind pe Ren de mână, iar el m-a strâns tare de degete.

Căutătorul s-a lăsat în jos, a alunecat de pe canapea şi a început să se târască pe podea.

— Oh, Dumnezeule!

— Dumnezeu e puțin ocupat acum, a spus Lumine zâmbind.

Apoi a pocnit din degetele. Strigoiul a alunecat spre bărbat şi s-a înfăşurat asemenea unei panglici negre în jurul lui. El țipa şi se contorsiona în timp ce făptura plăsmuită doar din umbre îl înghițea.

— Acum, haide să vorbim despre prietenii tăi din Denver, nu vrei?

Efron şi-a dres glasul.

— Logan, te rog, condu-i pe Gardienii noştri credincioşi spre ieşire, ca să se poată întoarce la prietenii lor. Au făcut destule pentru noi în noaptea aceasta. Vă suntem recunoscători, tineri alfa, a spus el, zâmbind cu blândețe.

Ren a încuviințat din cap şi m-a tras după el spre ieşire. Logan a păşit înaintea noastră, a descuiat uşa şi a dat-o de perete.

— Distracție plăcută, ne-a urat el. Va trebui să vorbim în curând despre noua haită.

Din încăpere se auzeau țipetele Căutătorului. Dacă muzica nu ar fi fost atât de asurzitoare, strigătele lui de agonie ar fi umplut fiecare colțişor al cavernosului club de noapte. Logan ne-a făcut cu ochiul înainte de a închide uşa.

Am luat-o la fugă spre etajul al doilea, fără să aruncăm nici măcar o privire înapoi. Când am ajuns în capătul scărilor, mi-am căutat din priviri haita şi i-am zărit chiar în mijlocul mulțimii care se legăna în ritmul muzicii, pe ringul de dans. Ansei şi Bryn se roteau în cercuri amețitoare, ținându-se de mână. Neville şi Mason se luaseră la întrecere în mişcări de dans, în timp ce Cosette şi Sabine îi încurajau şi aplaudau. Dax şi Fey asistau de pe margine. Dax îi şoptea fetei ceva la ureche. Pe chipul ei se întrezărea un zâmbet compătimitor în timp ce el îi vorbea. Am pornit spre ei, însă Ren m-a oprit.

— Eşti bine?

— Da, i-am răspuns.

Am simțit o atingere uşoară pe umăr, în locul în care fusesem rănită de Căutător. Ren mă mângâia pe spate cu mişcări circulare. Mi s-a făcut pielea de găină şi i-am simțit atingerea în tot trupul. Am închis ochii, dorindu-mi ca inima să nu mai bată atât de tare. De ce mi se întâmplă asta de fiecare dată când mă atinge?

— Eşti sigură, Lily? M-a tachinat el.

La auzul acelui nume de alint pe care nu puteam să-l sufăr, am izbucnit într-un hohot de râs aspru.

— Sunt sigură. Ai avut tu grijă să-mi fie bine.

M-a tras mai aproape de el.

— Acum vrei să dansezi cu mine sau ai de gând să fugi din nou?

Instinctele mele războinice au primat.

— Dacă m-ai lăsa să respir o secundă, poate că n-ar trebui să fug!

Ren şi-a lăsat mâinile să cadă de pe umerii mei.

— De ce mă urăşti, Calla?

Am clătinat din cap.

— Despre ce vorbeşti?

— N-am întâlnit niciodată vreo fată pe care s-o deranjeze atât de mult prezența mea.

S-a uitat în altă direcție şi şi-a încleştat maxilarele.

— Poate că asta e problema ta.

A tresărit de parcă l-aş fi lovit şi am regretat imediat că mi-am pierdut cumpătul.

— Nu te urăsc, încerc doar să respect regulile.

— Uite ce e, înțeleg că situația în care ne aflăm nu este una ideală, a spus el. Dar m-am gândit că poate noi doi.

A dat înapoi, cuvintele lui au rămas suspendate în aer, ca o ceață purtată de o briză rece. Şi-a schimbat greutatea corpului de pe un picior pe altul, după care a vorbit din nou, cu siguranță în glas.

— Ai dreptate. O să stau în banca mea. Totuşi, cred că haitele noastre ar trebui să fie unite. În special acum, când Logan o să preia conducerea uniunii. E un tip imprevizibil. Iar noi trebuie să fim puternici. Şi ei îmi dau impresia că sunt mulțumiți cu noul aranjament, a spus el, făcând semn spre ringul de dans.

Am încuviințat din cap, neştiind ce să spun. Privirile ni s-au întâlnit. Am făcut un pas în spate, surprinsă de privirea lui rece.

— N-o să te mai deranjez. Când o să vină momentul uniunii, o să ne dăm seama ce avem de făcut.

Mi s-a strâns stomacul şi am privit în jos. Nu voiam să renunțe aşa de uşor.

— Ren, am spus eu, ridicând privirea, dar el îmi întorsese deja spatele.

Am întins mâna după el, însă era prea târziu, căci Ren dispăruse în mulțime.

CAPITOLUL 8

Nu dormisem mai deloc. Întreaga noapte mă bântuiseră vise haotice. Câteodată, imaginația îmi juca feste: vedeam degetele lui Ren atingându-mi pielea dezgolită, buzele lui apropiindu-se de ale mele, dar de data aceasta nu fugeam. Îl vedeam pe Shay trăgându-mă după el pe o alee, lipindu-mă de o clădire şi sărutându-mă cu atâta foc că nu mai rămânea din mine decât cenuşa. Alte imagini îmi biciuiau retina cu o forță crudă: căzusem pe jos şi nu mă mai puteam mişca. Efron plana deasupra mea. Apoi dispărea, şi un strigoi îi lua locul. Auzeam strigătul Căutătorului, iar țipetele lui deveneau ale mele.

La răsărit m-am trezit tremurând toată, epuizată. Am rămas în cameră, ascunsă sub toate păturile şi pernele pe care le-am găsit. Am rămas ghemuită în fortăreața mea de bumbac până când cineva a bătut la uşă. M-am uitat cât era ceasul, aruncând pe furiş o privire pe sub straturile care îmi țineau de cald; era aproape unu după-amiaza.

— Da?

Tata a intrat în cameră şi a închis uşa după el. Avea pumnii încleştați.

— Nu te-am văzut toată ziua, a murmurat el, uitându-se la turnurile de perne şi la zidurile capitonate.

— Nu mă simt tocmai bine, am spus eu, trăgând de o pătură şi ascunzându-mi nasul şi gura.

Tata îmi vedea doar ochii. Răspunsul meu l-a făcut să tresară stânjenit. A pus mâna pe clanță şi a apăsat de câteva ori pe ea.

— Ansei mi-a spus că ai fost cu haita Năpastă la Eden aseară.

La auzul tonului lui îngrijorat, m-am ridicat şi m-am sprijinit în coate.

Am încuviințat din cap.

— L-ai cunoscut pe Efron? A întrebat el şi a făcut ochii mici.

— Da, l-am cunoscut, am spus eu, conştientă de repulsia pe care o trăda vocea mea.

— Eşti bine?

Deodată, tata parcă nu mai putea să mă privească în ochi.

— Da, am spus eu, ridicându-mă în picioare, îngrijorată, căci brusc mi-am dat seama de ce zăbovea în pragul uşii. Am luat o pernă în brațe.

— Lumine era şi ea acolo.

— Da? A întrebat el, uitându-se în sfârşit la mine.

Am încuviințat din cap şi m-am strecurat la loc sub pături.

— Aşa a fost întotdeauna? Am întrebat, cu ochii pironiți în tavan. Gardienii sunt la dispoziția Păzitorilor oricând şi pentru orice? Nu sunt luptători?

— Depinde de Păzitor. Efron are gusturi exotice. Sunt sigur că ai băgat de seamă ieri-noapte, a răspuns el morocănos, dar resemnat.

— Da, am spus, închizând ochii.

— Dar este de datoria noastră să-i slujim. Aşezările sacre nu trebuie să cadă pradă Căutătorilor. Lumea depinde de asta, iar Păzitorii ne dau puterea de a apăra aceste aşezări, a spus el în şoaptă. Nu putem pune la îndoială deciziile Păzitorilor, Calla. Nici chiar atunci când vedem la stăpânii noştri anumite lucruri care nu ne sunt pe plac.

— Ştiu, am spus, întorcându-mă spre el şi dorindu-mi să rostesc cuvintele pe care nu le puteam rosti.

Cum ar fi dacă Efron ar fi stăpânul nostru, şi nu Lumine? Cum ar fi dacă în loc să ceară serviciile lupoaicelor Năpastă, le-ar dori pe ale mamei şi pe ale mele? Ce ai face atunci?

Aceste gânduri oribile riscau să mă copleşească, aşa că am căutat un alt subiect de discuție.

— Noaptea trecută, Căutătorii au atacat.

— Am privit veşti despre asta azi-dimineață, a spus el. Felicitări pentru prima ta pradă. Eu şi mama ta suntem foarte mândri de tine.

El a zâmbit preț de o clipă, iar eu am ridicat din umeri.

Părea mulțumit de indiferența cu care îi primeam laudele.

— Mai mult ca sigur o să intensificăm în curând patrulările. Cred că o să se gândească să se folosească de noua ta haită chiar înainte de oficializarea uniunii.

Presupun că toată lumea vrea să obțină anumite avantaje de pe urma noii haite.

— Logan Năpastă a primit în stăpânire haita noastră ca parte a moştenirii lui.

Tata şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Asta e ceva neaşteptat. Deşi presupun că fiul lui Efron va împlini în curând vârsta cuvenită.

— Ştii cine este Bosque Mar? Am întrebat încruntându-mă.

— Cine? A făcut el, clătinând din cap.

— E unul dintre Păzitori. A fost la Eden noaptea trecută, am explicat eu, recreând în minte acea întâlnire bizară. Cred că el a poruncit ca Logan să devină stăpânul haitei noastre. Stăpâna noastră i se supunea. Nu am văzut-o niciodată făcând asta.

— Noi n-avem nimic de-a face cu ierarhiile din lumea Păzitorilor, s-a răstit tatăl meu. Asta e treaba lor. Eu ascult de Lumine şi de nimeni altcineva.

Bătea pasul pe loc în fața uşii.

— Când se formează noua ta haită, tu vei putea fi trasă la răspundere doar de Logan. Nu te băga în treburile Păzitorilor. Eşti o luptătoare, Calla. Ține minte asta. Dacă te abați de la această regulă, vei avea numai de suferit.

— Da, bineînțeles, am spus, cufundându-mă şi mai adânc în fortăreața de pături.

Noaptea trecută am făcut o prostie; tata are dreptate. Nu contează ce-mi doresc eu. Trebuie să fiu puternică. Atât şi nimic mai mult.

Am muşcat dintr-o pernă. Urăsc băieții.

S-a uitat la mine cum mă cufund din nou în perne, după care s-a încruntat.

— Mama ta pregăteşte masa. Mănânci cu noi?

— Da, bine.

Indiferent cât de bine construită ar fi fost fortăreața mea de bumbac, nu avea cum să schimbe nimic. În plus, eram într-adevăr o luptătoare şi sosise vremea să mă port ca atare.

Orologiul mi-a răsunat de câteva ori în ureche înainte să apuc să deschid ochii. Sunetul se asemăna cu dangătul unui clopot şi pătrundea prin fereastra dormitorului meu, pe care o lăsasem întredeschisă cu o seară înainte, împreună cu o boare de aer rece ca gheața. Era ger. Se depusese primul strat de chiciură din acel an. M-am uitat la ceas. Bryn avea să ajungă la mine în jumătate de oră pentru patrula noastră săptămânală.

Cum o să scap de ea?

Mestecam fulgii de grâu şi mă întrebam dacă Shay chiar avea să urce pe munte la ora aceea matinală.

— Salutare, surioară, mi-a spus Ansei, care tocmai cobora scările.

— De ce te-ai trezit? Am întrebat eu, cu ochii pe ceas, brusc îngrijorată că aş putea fi în întârziere. Dar era numai şase şi jumătate. Patrulele noastre de weekend începeau la şapte.

— Voiam să te întreb dacă pot să vin cu voi astăzi, a spus el şi, deşi încerca să pară dezinteresat, mâna îi tremura în timp ce-şi turna cafea. A vărsat stropi de lichid negru pe masa de bucătărie.

— Doar ai patrulat cu Mason ieri, am spus eu, privindu-1 cum şterge stropii de cafea cu un şervețel.

— Ştiu, s-a grăbit el să-mi răspundă. Dar cred că mi-ar prinde bine să exersez un pic. Mai ales acum, cu atacul ăsta şi tot ce se întâmplă.

— Oh, am spus eu, muşcându-mi buza. De fapt, aveam de gând să-i dau liber lui Bryn astăzi. O să patrulez singură.

— De ce? A întrebat Ansei, aşezându-se la masă şi bătând cu degetele în cană.

— Am nevoie să stau un pic singură, să-mi pun gândurile în ordine, i-am spus eu, inventând o scuză. Şi reuşesc să mă gândesc cel mai bine când alerg singură.

— Te simți bine, Cal? A spus Ansei, turnându-şi cu nemiluita zahăr în cafea.

— Cum poți să bei chestia aia? Am întrebat eu, ridicând din umeri.

— Răspunde la întrebare.

Şi-a dus cana în dreptul buzelor.

— Sunt bine.

— Mama a spus că ai zăcut jumătate de zi în pat cât timp am patrulat eu, a spus el, luând zaharnița şi amestecând încă o linguriță de zahăr în cafea.

— Am stat în club până la patru dimineața vineri.

— Mie îmi spui. Eu am fost ăla care a dormit doar două ore. Şi Mason nu e o companie prea plăcută când e obosit. E ca naiba de morocănos. A zdrobit un iepure în două doar pentru că l-a luat prin surprindere.

Ansei a mai luat o gură de cafea; de data asta a zâmbit şi a dat-o pe gât.

— Serios acum, Calla, a spus el. Nu te-a băgat în sperieți treaba aia cu Căutătorul?

— Nu.

M-a privit plin de îndoială, iar eu am oftat.

— Era sarcina mea să-l ucid pe Căutător. A încercat să-l atace pe Shay.

— Adică puştiul ăla nou despre care vorbeşte toată lumea?

— Da.

M-am ridicat în picioare să-mi umplu cana.

— Nu ştiu de ce, dar Păzitorii sunt interesați de soarta lui. Trăieşte cu ei.

Ansei şi-a întins ceaşca golită spre mine.

— Ciudat. Iar Căutătorii au încercat să-l atace?

— Da. Pe unul l-am ucis. Celălalt., am ezitat, după care am început să-i torn cafea în cană. O umplu doar pe jumătate, ca să ai loc şi de zahăr?

N-a înghițit momeala.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt Căutător?

— Păzitorii au chemat un strigoi să aibă grijă de el.

L-am privit lung pe Ansei şi am văzut cum păleşte pe loc.

— Ce i-a făcut?

— Nu ştiu exact, i-am răspuns şi i-am pus ceaşca în față. Efron ne-a zis să plecăm. Însă cred că interogatoriul lor a fost mult mai eficient cu ajutorul strigoiului.

— Mă bucur că n-a trebuit să asist la asta, a spus el, apoi a început iar să-şi toarne zahăr în cafea.

— Îmi doresc să nu fi văzut ce am văzut, am spus, iar el a făcut ochii mici. Şi da, din cauza asta am zăcut ieri în pat.

— Şi mai ce? A insistat Ansei.

Stăteam cu privirea pierdută în ceaşca de cafea neagră.

— Sunt îngrijorată din cauza lui Logan.

— Ce-i cu el? A întrebat Ansei, ridicându-se şi îndreptându-se spre debara ca să umple la loc zaharnița.

— O să preia conducerea noii haite.

Din debara am auzit un zăngănit. Podeaua era plină de granule strălucitoare.

— Ansei! Am strigat eu, şi m-am apucat să caut o mătură.

— Scuze, a bâiguit el, strângând zahărul vărsat într-un morman cu mâinile. Serios? Logan? Nu Efron sau Lumine – sau amândoi, dar pe rând?

— Bucură-te că nu Efron, am spus eu, întinzându-i făraşul.

A surprins expresia întunecată de pe chipul meu.

— De ce?

Măturam încet zahărul de pe jos, cu mâna încleştată pe coada măturii.

— Din cauza lui Sabine? A întrebat el, în şoaptă.

Am înghețat.

— Ai aflat?

— Neville i-a spus lui Mason, iar Mason mi-a spus mie, a mărturisit el, cu ochii la grămăjoara de zahăr.

— Iar eu ştiu de la Ren, am spus în şoaptă, începând să mătur din nou.

Ansei venea după mine cu făraşul, încercând să strângă zahărul.

— Mason mi-a spus că Ren e distrus. N-am obținut informațiile astea de la sursă, dar tind să le dau crezare. N-o poate proteja pe Sabine de Efron. Nu-mi imaginez cum trebuie să se simtă un alfa în cazul ăsta. Indiferent dacă e vorba despre stăpânul lui sau nu, probabil că este împotriva instinctului lui Ren de a-şi apăra haita.

Nu am răspuns şi am continuat să împing zahărul spre făraşul din mâna lui Ansei.

— Ce părere ai despre asta? A întrebat el.

— Pentru prima dată am fost bucuroasă că Lumine e stăpâna noastră. Şi sper ca Logan să fie altfel. Ren mi-a zis că nu e ca tatăl lui, dar că este imprevizibil.

Ansei a ridicat din umeri.

— Ei bine, Logan o să fie diferit, indiferent de ceea ce o să se întâmple. Adică n-o să vrea să.

Uşa de la intrare s-a trântit de perete, iar Bryn a intrat țopăind în bucătărie.

Ansei a înălțat brusc capul şi a scăpat făraşul pe jos, împrăştiind din nou zahărul pe podea. Am mârâit.

— Ah, scuze, a spus el, cu un aer spăşit, luându-mi mătura din mână.

— Eşti gata de promenadă, Cal? A întrebat Bryn, zâmbind.

Apoi a aruncat o privire spre podea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ansei are impresia că în ceaşcă trebuie să pui o cantitate de zahăr egală cu cea de cafea, am spus şi i-am zâmbit fratelui meu care era în continuare roşu în obraji. A exagerat un pic.

Bryn a izbucnit în râs şi s-a îndreptat spre uşă.

— Hei, aşteaptă o secundă, am spus eu, prinzând-o de braț.

A ridicat surprinsă din sprânceană.

— Mi-ar plăcea să patrulez singură astăzi. Te deranjează?

Îmi era greu să-mi păstrez calmul.

— Poftim?

— Aş vrea să patrulez singură, am zis eu, în timp ce-mi storceam creierii să găsesc o explicație, dar nu-mi venea nimic în minte.

Patetic, Calla, atât de patetic. N-o să înghită niciodată treaba asta.

— Înțeleg, a spus ea, îndreptându-se către masa din bucătărie şi aşezându-se pe unul dintre scaune. Deci te întâlneşti cu Ren?

— Ce? Am izbucnit eu.

— Cee?! Ansei a sărit ca ars, vărsând din nou zahărul pe jos. A tras o înjurătură, dar nu s-a mai aplecat pentru a relua procesul de curățenie.

M-am uitat pe rând când la Bryn, când la fratele meu.

— Nu mă întâlnesc cu Ren.

Nu era tocmai scuza pe care o căutasem, dar mi-am dat seama că mergea ca s-o țin pe Bryn la distanță. Chiar dacă asta însemna că aveau să mă tachineze cel puțin o săptămână pe tema asta.

— Serios? A spus Bryn, bătând cu degetele în zaharnița de pe masă. Aveam impresia că v-ați înțeles de minune la Eden. Ren e un dansator minunat. Nu-i aşa, Ansei?

I-a făcut cu ochiul fratelui meu, care a râs pe înfundate.

I-am străfulgerat pe amândoi cu privirea.

— NU mă întâlnesc cu Ren.

Ştiam că dacă nu protestam, şi-ar fi pierdut interesul vizavi de această nouă teorie a conspirației.

— În fine, a spus ea, zâmbind cu subînțeles şi privindu-mă neîncrezătoare, lucru care, în cazul de față, funcționa în favoarea mea. Asta e bine pentru că, teoretic, este interzis ca doi alfa să patruleze împreună. Ştii şi tu de altfel, e o măsură de precauție, în caz că s-ar întâmpla ceva şi ar muri amândoi.

— Teoretic, nu suntem încă alfa în noua haită. Suntem tot membri ai haitelor Umbra Nopții şi Năpasta, m-am răstit eu.

— Deci te întâlneşti cu el, a spus ea, rânjind atât de larg încât am avut impresia că i se crapă buzele.

— Nu mă întâlnesc! Am spus, înşfăcând lingurița de zahăr din mâna lui Ansei şi aruncând-o spre ea. Însă Bryn s-a ferit la timp.

Am simțit cum mi se strânge stomacul. Eram aproape sigură că, pe parcursul serii petrecute la Eden, reuşisem să-l îndepărtez pe tânărul alfa.

Bryn a râs şi s-a apropiat de dulap.

— Fie.

A luat o cană de cafea.

— Dacă vrei să te duci singură, din partea mea nu-i nici o problemă. Indiferent de ce ai de gând să faci pe acolo.

M-am aşezat iarăşi la masa din bucătărie să-mi termin cafeaua, străfulgerând-o în continuare cu privirea.

Ansei a reuşit în cele din urmă să strângă zahărul vărsat în făraş.

— Deci, Bryn, a spus el, înşfăcând zaharnița şi ducându-se în cămară. Eram surprinsă că mai rămăsese zahăr, având în vedere cantitatea pe care o strânsese de pe jos. Dacă tot nu patrulezi astăzi, nu vrei să-mi faci o favoare?

Bryn a sorbit din cafea, apoi s-a strâmbat.

— Dacă îmi dai nişte zahăr pentru amăreala asta. Apoi, întorcându-şi privirea spre mine, a adăugat: Nu ştiu cum poți să bei asta fără zahăr. Eşti tare.

— De asta sunt şefa ta.

Ansei a revenit la masă, fluturând prin aer zaharnița proaspăt umplută.

— Nu-l mai învârti aşa, o să-l verşi din nou, am mormăit eu.

— Aşa, bravo, a spus Bryn, înşfăcând bolul.

Ansei a deschis un sertar şi i-a aruncat o linguriță.

— Mersi, a spus ea, începând să verse linguriță peste linguriță în ceaşcă. Despre ce favoare e vorba?

Am clătinat din cap.

— Dacă ați fi fost muritori, ați fi dat în diabet până acum.

Ansel a pufnit în râs, dar o țintuia pe Bryn cu privirea.

— Ăăă, când erai în primul an, ai făcut engleză cu doamna Thornton, nu? A întrebat el, agitat.

— Toată lumea a făcut cu ea, a spus Bryn, amestecând zahărul în cafea. E singura profesoară de engleză pentru anul întâi.

— Ah, da, ai dreptate, s-a fâstâcit el. Păi, acum suntem la partea de poezie, şi eu nu pricep nimic.

— Aha.

După prima înghițitură de cafea a strâmbat din nas şi a întins din nou mâna spre zahamiță. M-am uitat pe furiş la ceas, m-am ridicat de pe scaun şi mi-am lăsat cana în chiuvetă.

— Păi, eu ştiu că tu scrii poezii, a continuat Ansei, cu privirile pironite în interiorul căniі. Şi m-am gândit că poate ai vrea să mă ajuți.

Bryn a ridicat din umeri.

— Sigur, din moment ce Calla m-a lăsat baltă ca să se vadă cu iubitul ei. N-am nimic de făcut astăzi.

Cana mea a zdrăngănit lovindu-se de chiuveta de oțel inoxidabil.

— Nu e iubitul meu!

Ea m-a ignorat.

— Ştii, An, dacă ai nevoie de ajutor la poezie, ar trebui să vorbeşti cu Neville. Din câte am înțeles, scrie mult mai bine decât mine. A şi publicat câteva poezii.

— Da, da, a spus repede Ansei. Aşa am să fac, dar trebuie să-mi termin tema până mâine, iar tu eşti oricum aici.

— Bine, ai dreptate, s-a învoit ea.

— Mă bucur că faceți ceva util astăzi, am spus eu, ieşind valvârtej din bucătărie.

Îi auzeam cum râdeau în timp ce eu mă preschimbam în lup şi o luam la goană prin pădurea din spatele casei noastre.

Am gonit de-a lungul versantului estic al muntelui. Pământul înghețat îmi şfichiuia labele. Ştiam încotro mă îndrept şi nu m-am oprit până când nu am ajuns la destinația dorită. Când am ajuns pe creastă, m-am aşezat în fund. Era acolo, mă aştepta în tăcere, iar eu nu eram deloc surprinsă, aşa cum mă aşteptam. L-am privit preț de câteva minute de pe piscul pe care mă aşezasem şi am luat în calcul toate variantele. În cele din urmă, m-am ridicat şi am sărit de pe creastă, aterizând la câțiva metri distanță de el. A țipat surprins şi s-a ridicat, clătinându-se, în picioare.

M-am uit fix la el, în tăcere, fără să mă mişc. Băiatul clipea des. Apoi a întins încet mâna, făcând câțiva paşi spre mine. S-a aplecat. Când mi-am dat seama ce voia să facă, am mârâit şi am vrut să-l prind de degete. A tresărit speriat şi a înjurat. Eu mi-am recăpătat înfățişarea umană.

— Te joci cu focul, am spus, arătând acuzator cu degetul spre el. Să nu încerci niciodată să mângâi un lup. E pur şi simplu jignitor.

— Scuze, a spus el. Părea stânjenit, dar apoi a pufnit în râs. Bună dimineața, Calla.

— Bună dimineața, Shay.

CAPITOLUL 9

— Mă mir că ai venit. Probabil că eşti tare matinal.

Mă plimbam încoace şi încolo, scrutând cu privirea buza pădurii care ne înconjura.

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici?

Mai mult mă îngrijora de ce sperasem eu să-l găsesc acolo, în luminiş.

— Sunt mai degrabă insomniac decât matinal. Încerc să-mi dau seama ce e de fapt toată nebunia asta în care am picat. În plus, am vrut să-mi țin promisiunea. Trebuia să ieşim la o cafea.

S-a aplecat şi a desfăcut fermoarul rucsacului, scoțând dinăuntru un termos subțire din oțel inoxidabil şi o cană de tablă.

— Să ieşim? Am repetat eu simțind că încep să tremur, şi nu din cauza aerului rece al dimineții.

A continuat să zâmbească şmechereşte în timp ce turna în cană lichidul negru ca smoala. Apoi mi-a întins cana.

— Espresso.

— Mersi, am spus eu, luând cana şi pufnind în râs. Ce stil sofisticat de a te cățăra pe munte.

— E doar pentru ocazii speciale, a replicat el.

— Tu n-ai cană? Am întrebat, uitându-mă la mâinile lui goale.

— Mă gândeam s-o împărțim, a spus el. N-am viermi, te asigur.

Am zâmbit, vrăjită preț de o clipă de felul în care primele raze ale dimineții țeseau fire de aur prin buclele moi şi castanii ale lui Shay.

— Calla?

S-a aplecat spre mine, iar eu mi-aş fi dorit să mă atingă aşa cum o făcuse în vis.

— Te simți bine?

Mi-am ferit privirea şi am mai sorbit o gură de cafea. Era incredibil de tare şi absolut delicioasă.

— Ştii, majoritatea oamenilor nu se întorc într-un loc în care au văzut moartea cu ochii. S-ar putea spune chiar că cei inteligenți încearcă să îl evite.

I-am întins cana de tablă. În momentul în care mi-a luat-o din mână, degetele lui le-au atins uşor pe ale mele şi mi s-a făcut pielea de găină, am tresărit şi am simțit un val de căldură în tot trupul. Iar când a atins metalul cu buzele, m-am înfiorat de parcă m-ar fi sărutat pe mine, şi nu gura căniii. Oare ar fi la fel dacă m-ar săruta? Aş simți aceeaşi electricitate pe care o simt în momentul în care mâinile noastre se ating?

— Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor, a spus el, aşezându-se turceşte.

— Nu, nu eşti, l-am aprobat eu, postându-mă în fața lui.

— Sunt totuşi înțelept, a spus el râniind. Cred că ursul ăla n-o să mai treacă o vreme pe aici. Eşti un lup destul de înfricoşător.

— Şi asta nu te deranjează?

Shay s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în coate şi întinzând picioarele.

— Dacă ai fi vrut să mă mănânci, ai fi făcut-o deja.

— Nu mănânc oameni, am spus, tresărind din pricina vorbelor lui.

— Asta ziceam şi eu.

A privit în sus, lăsând razele soarelui să-i mângâie chipul.

I-am cercetat cu atenție trăsăturile, dorindu-mi să-mi pot plimba degetele peste buzele lui.

— Totuşi, am spus eu încet. Ar trebui să-ți fie frică de mine.

A cules o floare sălbatică ofilită de pe jos.

— De ce?

— Pentru că aş putea să te ucid.

— Ursul ăla m-ar fi ucis, a spus el, răsucind pe deget tulpina florii. Tu l-ai oprit.

N-ar fi trebuit s-o fac. Însă nu am putut să rostesc acele cuvinte, îi priveam zulufii moi şi zâmbetul şugubăț întipărit pe buze. Cum aş fi putut să-l las să moară? N-a făcut nimic rău.

Văzând că nu zic nimic, a simțit nevoia să explice în continuare.

— Mi-ai salvat viața. Şi asta pentru mine înseamnă că mi-ai câştigat încrederea.

— Mi se pare corect, am spus, încuviințând din cap. Totuşi, n-ar trebui să fii aici.

— Trăim într-o țară liberă.

— O țară capitalistă, iar asta e o proprietate privată.

S-a uitat lung la floarea pe care o ținea în mână, după care a zdrobit-o în pumn.

— E proprietatea ta?

— Nu chiar. Dar răspund de ea.

— Singură?

— Nu. Şi acesta este unul dintre motivele pentru care astăzi este ultima dată când mai poți veni aici. De obicei nu vin singură.

— Cu cine vii? A întrebat el.

— Cu Bryn, am spus, întinzându-mă pe iarbă.

Soarele dimineții devenea din ce în ce mai strălucitor, aruncând raze de lumină pe pământul înghețat.

— Scundă, bucle aurii, limbă ascuțită. Ai văzut-o la şcoală.

— Da, a spus el, încuviințând din cap. Stă în spatele tău la prima oră.

— Da.

Am făcut semn cu degetul spre cana de cafea, iar el mi-a întins-o. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea pe care am simțit-o când degetele noastre nu s-au atins.

— Şi ea e vârcolac?

Am rămas cu buzele lipite de marginea cănii.

— Scuze, scuze, a spus el, plecându-şi capul. Vreau să spun. Ăăă. Gardian?

— Da, am răspuns, sorbind din cafea şi uitându-mă în altă parte.

— Dar te poți transforma în lup? Ori de câte ori. Adică nu trebuie să fie lună plină sau aşa ceva?

Apoi a ridicat mâinile de parcă ar fi vrut să pareze o posibilă lovitură.

— Nu vreau să te jignesc. Am auzit doar prin filme de lucrurile astea.

— Da. E în regulă. Şi răspunsul e da. Ne putem transforma când vrem. Luna n-are nimic de-a face.

Părea impresionat.

— Şi capeți o uşoară strălucire când te transformi, ceea ce e interesant. Adică, hainele nu se rup de pe tine şi nu se fac bucăți.

A roşit imediat cum a rostit acele cuvinte.

Aproape că am scăpat pe jos restul de cafea.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, am îngăimat, simțind că mă îmbujorez şi eu.

— Voiam doar să spun., s-a oprit, căutându-şi cuvintele.

— Magia e complicată, am spus, încercând să trec repede peste schimbul stânjenitor de replici. Teoretic, sunt şi lup, şi om în acelaşi timp. Aleg în ce formă se încarnează sufletul meu şi pot să-mi schimb fără probleme înfățişarea. Indiferent de forma pe care o aleg, cealaltă rămâne în mine, latent, într-un fel de altă dimensiune. Până când sufletul meu o ocupă din nou. Hainele, lucrurile pe care le purtam, tot ce aveam cu mine ultima dată când am apărut în formă umană, nu dispar. Şi pot să iau cu mine anumite lucruri dacă am nevoie de ele. Uite, de pildă, pot să-mi arăt colții ascuțiți chiar şi când sunt om.

Am făcut o pauză şi am rămas un pic pe gânduri.

— Probabil că aş putea să-mi păstrez hainele şi în forma de lup dacă mi-aş dori asta. Însă n-ar avea nici un sens. Ar fi doar prostesc.

— Hmm, a spus el, întinzând mâna spre mine. Am nevoie de nişte cafea ca să pot procesa informațiile astea.

I-am întins cana, atingându-i uşor mâna.

— Ştii de unde vii?

A rămas cu privirea pironită asupra mâinii mele în timp ce o lăsam să-mi cadă în poală. Inima a început să-mi bată mai tare. Mi-am strâns genunchii la piept, amintindu-mi de vorbele tatălui meu.

Ce fac eu aici? Risc prea mult.

Shay s-a uitat la mine, calm, dar curios. I-am întâlnit privirea şi am ştiut că nu-mi doream ca el să plece.

— Legenda spune că primul Gardian a fost creat de un Păzitor căzut în bătălie. Păzitorul rănit s-a ascuns în pădure, fiind îngrozitor de slăbit şi la un pas de moarte. Dar un lup a venit şi i-a adus Păzitorului hrană şi n-a lăsat fiarele sălbatice să se apropie de el. Rănile Păzitorului s-au vindecat, iar lupul a continuat să-i aducă hrană. Când Păzitorul s-a întremat, i-a oferit lupului să-l transforme în Gardian. O făptură pe jumătate om, pe jumătate animal, încărcată de Magie Străveche. În schimbul loialității şi al serviciului veşnic al lupului, Păzitorul urma să aibă întotdeauna grijă de Gardian şi de haita lui. Acesta a fost primul Gardian; de atunci suntem cu toți luptători în slujba Păzitorilor.

Rămăsese cu privirea ațintită asupra mea, uimit.

— Ce e un Păzitor?

Am mârâit, dându-mi seama ce întorsătură periculoasă lua această conversație. Era mult prea uşor să mă simt în largul meu în preajma lui Shay. Mă lua mereu gura pe dinainte.

S-a aplecat spre mine.

— Ce se întâmplă? Unele întrebări sunt interzise?

— Nu sunt sigură.

Îmi plăcea să-l simt aproape de mine. Simțeam mirosul incitant pe care îl emana pielea lui, o aromă sălbatică, asemănătoare celei a norilor de ploaie amenințători.

O căldură incredibilă îmi străbătea trupul. Mi-am înfipt unghiile în jeanşi. E de la cafea. E doar de la cafea.

— Nu te grăbi. Vreau să ai încredere în mine.

Nu eşti tu problema. Se pare că nu pot avea încredere în mine însămi.

Nu voiam să plec, dar începea să mi se facă frică. Poate dacă aş fi putut ține conversația sub control, am fi fost amândoi în siguranță.

— Pentru moment nu pot să spun decât că Păzitorii sunt cei de care trebuie să ascult. Acum mă laşi să-ți pun şi eu câteva întrebări?

— Bineînțeles.

Părea încântat că voiam să aflu lucruri despre el. M-a pufnit râsul.

— Îmi dai nişte cafea înainte? Deja am terminat cana asta.

— Sigur.

A umplut cana pe care i-o întinsesem. M-am gândit să încep cu o întrebare pe care o consideram uşoară.

— De unde eşti?

— De peste tot, a mormăit el.

— De peste tot? Am repetat eu, cu ochii ațintiți asupra cafelei. Şi cum arată locul ăsta?

— Scuze. M-am născut în Irlanda. Pe o mică insulă de lângă coastă, a spus el, cu blândețe. Părinții mei au murit când eram mic, iar Bosque m-a crescut ca pe copilul lui.

— Şi el e unchiul tău? Am întrebat, privindu-1 cu atenție.

Shay a încuviințat din cap.

— Este fratele mamei.

Asta e o minciună, dar mă întreb dacă ştie şi el asta. M-am mulțumit să-i zâmbesc, făcându-i semn să continue.

— Bosque face nişte investiții. E consilier guvernamental. Nu ştiu exact cu ce se ocupă. Are o mulțime de bani, dar trebuie să călătorească tot timpul. N-am fost la aceeaşi şcoală mai mult de doi ani la rând de când mă ştiu. Am locuit în Europa, Asia, Mexic şi câteva oraşe din Statele Unite. În ultimii ani am stat la Portland şi apoi Bosque m-a adus în Colorado.

— Probabil că eşti foarte singur.

El a ridicat din umeri.

— Nu mi-am făcut niciodată prieteni adevărați, doar cunoştințe. Cred că de asta citesc atât de mult. Cărțile au fost adevărații mei prieteni.

S-a aşezat pe o parte, întinzându-se pe pământ.

— Acesta e şi motivul pentru care plec în excursii cu rucsacul în spate atât de des. Prefer singurătatea mulțimilor mari de oameni. Viața asta în sălbăticie mă atrage.

Apoi a ridicat din umeri.

— Cu excepția situațiilor în care dau peste un grizzly în zone în care, în mod normal, n-ar avea ce căuta.

S-a uitat la mine cu o privire aspră şi pătrunzătoare.

— Pot să-ți pun o întrebare? Despre altceva?

Am înghițit ultima gură de espresso.

— Sigur. Dar şi eu mai am câteva întrebări.

— Nu-i nici o problemă. Vreau să aflu neapărat ce e cu chestia asta, a spus el, sprijinindu-se pe călcâie şi ridicându-se în picioare.

Mişcarea lui bruscă m-a luat prin surprindere şi am sărit şi eu în picioare, scăpând cana pe jos.

Am făcut un pas în spate când am văzut că Shay îşi scoate geaca şi îşi trage tricoul peste cap.

— Uite, a spus el, plimbându-şi mâna pe piept.

— Da, foarte frumos. Probabil că te duci la sală, am murmurat eu, simțind cum începe să-mi clocotească sângele-n vine.

— Haide. Ştii ce vreau să spun. N-am nici o cicatrice. Nici măcar aici, pe picior. Ursul m-a făcut bucăți. Unde sunt rănile?

I-am întors privirea, uitându-mă calm la el.

— Îmbracă-te, e prea frig să stai la plajă aici.

Mereu m-am gândit că trupul meu, puternic ca fierul şi de neînfrânt, era cea mai importantă armă pe care o aveam. Acum simțeam cum mi se topesc picioarele. Nu puteam să-mi întorc privirea, să nu mă mai holbez la linia arcuită a umerilor lui, la V-ul pe care-l făcea abdomenul musculos în locul în care jeanşii îi cădeau pe talie, la labirintul de linii care îi sculptau muşchii de pe piept până la şolduri.

— Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Deşi i se făcuse pielea de găină pe brațe, rămăsese nemişcat ca o stană de piatră.

Îmi doream să fac un pas înainte şi să-i ating pielea cu mâinile, să simt dacă inima îi bătea la fel de repede ca a mea, să explorez acel val intoxicant de căldură pe care îl simțeam ori de câte ori mă apropiam de el.

— Da, am spus, făcând semn spre geaca aruncată pe jos, prea înfricoşată ca să mă apropii de el. Te rog, îmbracă-te.

— Te ascult.

S-a întors cu spatele la mine şi şi-a îndesat brațele prin mânecile bluzei.

În momentul în care a ridicat brațele ca să-şi tragă tricoul pe cap, am rămas cu privirea ațintită asupra modelului negru de pe ceafa lui. Nu mă mai gândisem la tatuaj din ziua în care îi salvasem viața. Dar era încă acolo, un desen cu marginile ascuțite, în formă de cruce.

M-am încruntat. Nu putem fi siguri până nu ne uităm la gâtul lui.

— Aştept, a spus el, ridicându-şi geaca şi trăgându-şi-o pe spate.

Vocea lui m-a readus la realitate.

— Te-am vindecat, am spus şi mi-am împreunat degetele, sperând că astfel îmi voi înăbuşi dorința de a-1 atinge.

— Ştiu.

A făcut un pas spre mine.

— Simțeam că asta se întâmplă când., a făcut o pauză, uitându-se la mine uimit. Când ți-am băut sângele.

Inima a început să-mi bată mai tare şi am încuviințat din cap. S-a întins spre mine şi m-a luat de braț. Am tresărit în momentul în care mi-a suflecat mâneca gecii şi puloverul. Şi-a plimbat uşor degetele pe brațul meu, provocându-mi fiori prin tot corpul.

O senzație familiară şi bizară deopotrivă. Am simțit cum inima începe să-mi bată uşor neregulat, de parcă m-aş fi pregătit de vânătoare. Când eram alături de Ren, pasiunea mă acapara brusc, asemenea mâniei sau provocării. Shay trezea în mine o fierbințeală mocnită, o căldură persistentă. Aici nu era nici o haită, nici un stăpân şi nici o stăpână. Doar eu şi băiatul acesta, a cărui atingere îmi trezea fiori în locuri promise altcuiva.

— Uite aici, a murmurat el, plimbându-şi uşor mâna pe locul în care mă muşcasem. Nici tu nu ai cicatrici.

Şi-a ridicat privirea, uitându-se la mine, în timp ce degetele lui îmi mângâiau uşor pielea. I-am întors privirea preț de o clipă, după care mi-am smuls mâna din încătuşarea lui, acoperindu-mi cu mâneca puloverului pielea care încă mă furnica.

Nu poți face asta, Calla. Mi-am înfipt picioarele în țărână. Ştii că nu poți. Indiferent de ceea ce simți tu acum, nu eşti liberă.

— Mă vindec foarte repede, i-am şoptit eu. Sângele meu are proprietăți extraordinare, poate să vindece. Sângele oricărui Gardian este aşa.

— N-avea gust de sânge, a spus el, lingându-şi buzele de parcă mi-ar fi simțit încă gustul.

Mi-am înfăşurat brațele în jurul mijlocului. Voiam să-mi simtă din nou gustul, fără să-mi bea sângele.

— Nu, pentru că sângele nostru e diferit. E unul dintre cele mai mari atuuri pe care le avem. Gardienii se pot întrema instantaneu pe câmpul de luptă. Asta ne face aproape invincibili.

— Te cred.

— Ăsta e scopul lui, dar, după cum ai văzut, putem vindeca pe oricine. Numai că n-avem voie s-o facem.

Am zărit o piatră pe jos şi am lovit-o cu piciorul, aruncând-o dincolo de luminiş.

— Atunci de ce., a spus el, uitându-se după piatra care sălta pe pământ.

— Shay, te rog, ascultă-mă, l-am întrerupt eu tăios. Vindecarea este sacră pentru Gardieni. N-avem voie să vindecăm pe cineva care nu e Gardian. Ceea ce am făcut eu. Când ți-am salvat viața a fost o încălcare a legilor noastre. O încălcare care m-ar costa viața dacă cei din lumea mea ar afla. Înțelegi?

— Ți-ai riscat viața ca să mă salvezi? A întrebat el, făcând un pas spre mine.

L-am privit cum se apropie, iar sângele îmi clocotea în vine.

Am tresărit când mi-a luat fața în palme, apropiindu-se atât de tare încât buzele lui aproape că le-au atins pe ale mele. L-am privit în ochi, simțindu-i răsuflarea caldă pe piele. Atunci am ştiut că i-aş fi salvat din nou viața indiferent de prețul pe care ar fi trebuit să-l plătesc.

— Nu te-aş pune niciodată în pericol, Calla. Niciodată, a spus el, pe nerăsuflate.

Am întins mâna spre el, iar el mi-a strâns cu putere degetele.

— Dar cealaltă lupoaică? Bryn. Doar a fost de față. Ştie şi ea.

— Ea este secundul meu, face parte din haita mea, am spus. Nu pun la îndoială loialitatea ei. Bryn nu m-ar trăda niciodată; mai degrabă şi-ar da viața decât să mă trădeze.

— Nici eu nu te-aş trăda, a spus, încercând să zâmbească, încă vizibil afectat.

— Nu poți spune nimănui. Te rog, am spus, încercând din răsputeri să nu-mi trădez tremurul din voce. Aş pierde tot ce am.

— Înțeleg.

Nu am mai zis niciunul nimic. Tăcerea din luminiş parcă ne paraliza. Voiam să mă sărute – îmi doream să poată simți acea dorință care îmi cuprinsese întreg trupul la fel cum şi eu adulmecam mireasma amețitoare a pasiunii lui. Nu se poate, Calla. Băiatul acesta nu este alesul tău. Am închis ochii şi astfel mi-a fost mai simplu să mă îndepărtez de el.

— Deci, din moment ce ți-am băut sângele. O să mă transform într-un vârco. Ăăă Gardian? A întrebat el, ezitând un pic. Ăsta este motivul pentru care nu ai voie să încâlci legile?

Am clătinat din cap. Am văzut oare o urmă de dezamăgire în ochii lui?

— Ai citit prea multe benzi desenate, Shay.

Pe buze i s-a înfiripat un zâmbet timid.

— Atunci, spune-mi, cum devii Gardian? Adică, în afară de povestea asta despre originile voastre.

— Păi, aşa cum se nasc şi oamenii. Am părinți şi un frate mai mic.

El a părut surprins, iar eu am pufnit în râs.

— Însă familiile noastre se comportă altfel. La noi nu funcționează formula cu îndrăgostitul, căsătoritul şi copiii. Formarea unei haite noi de Gardieni se stabileşte cu mult timp înainte. Dar în cazul în care este nevoie urgentă de noi Gardieni, atunci poți să-i şi „fabrici”. Liderii alfa sunt cei care pot transforma oamenii în Gardieni.

— Alfa? A spus el, scotocind prin rucsac şi scoțând un baton cu cereale.

— Da, conducătorul unei haite, am spus eu, privindu-1 nemişcată.

— Iar tu eşti o alfa? Te porți ca şi cum ai fi la conducere. Şi ai spus de Bryn că este „secundul” tău.

— Da, i-am răspuns, satisfăcută de observațiile lui atente.

— Cum transformi un om? A spus, bătătorind cu mâna pământul de lângă el.

— Printr-o muşcătură şi o vrajă, am spus, apropiindu-mă încet de Shay.

Şi-a ridicat privirea spre mine, iar în ochii lui am putut vedea un amestec de teamă şi de curiozitate.

— Nu intra la idei. Eu muşc doar ca să ucid, am spus, clătinând din cap şi zâmbind în momentul în care am văzut că se dă înapoi. Transformăm oameni numai când este nevoie urgentă de Gardieni, iar haita nu poate aştepta până cresc puii. Gardienii care sunt „făcuți", şi nu născuți, nu pot stăpâni din primul moment ambele forme. Au nevoie de timp ca să se obişnuiască cu schimbarea. Dar dacă e nevoie, atunci e nevoie.

— Ce vrei să spui cu asta?

M-am aşezat jos, pe pământ, lângă el.

— Suntem luptători. Iar în orice război sunt victime. Dar nu a mai fost nevoie disperată de noi Gardieni de câteva secole.

— Cine îți poate porunci să faci noi Gardieni? A întrebat el.

— Stăpâna mea, am spus, muşcându-mi buza.

— Stăpâna ta? A repetat şi s-a oprit din desfăcutul batonului.

— Lumine Umbra Nopții. O ştii. Era vineri seară la Efron în birou.

Shay a încuviințat din cap, dar am zărit tulburarea din ochii lui.

— Ea are autoritate asupra haitei mele, am continuat. Umbra Nopții.

— Haita ta? A murmurat el. Sunt mai multe haite?

— Sunt două, am spus. Cealaltă haită, Năpasta, îi aparține lui Efron.

— Câți Gardieni sunt? A întrebat el.

— În fiecare haită sunt cam cincizeci de lupi.

Shay a fluierat, iar apoi s-a întins pe spate, sprijinindu-se în coate.

— La început, haitele sunt întotdeauna mici şi li se permite să se extindă în timp doar dacă liderii se dovedesc a fi războinici şi conducători adevărați.

— Mai cunosc vreun Gardian? A întrebat el, renunțând la batonul de cereale, pe care l-a îndesat înapoi în rucsac.

— Probabil că i-ai văzut deja pe unii dintre adulți, dar nu ai putea să-i recunoşti decât dacă şi-ar schimba înfățişarea sub ochii tăi, iar acest lucru e interzis. Toți lupii mai tineri merg cu noi la şcoală. Cei din haita Umbra Nopții sunt prietenii mei, iar în ultima vreme am stat şi cu tinerii din haita Năpasta.

După ce a pus informațiile cap la cap, expresia de pe chipul lui s-a schimbat.

— Ren Laroche şi gaşca lui.

— Gaşca? Am spus, smulgând un mănunchi de iarbă din pământ şi umplându-1 pe Shay de țărână şi frunze uscate.

— Păi, dacă aşa vă purtați, a spus el, scuturându-şi puloverul de noroi şi frunzele din păr.

— Suntem haite, nu găşti, am spus. În plus, prietenii mei, haita Umbra Nopții, şi cei ai lui Ren sunt doar nişte copii. Părinții noştri şi lupii adulți sunt adevărata haită. Ei conduc patrulele de pe munte din timpul săptămânii şi noaptea. Noi patrulăm doar la sfârşit de săptămână, pe timp de zi.

S-a albit la față.

— Deci, dacă urcam aici în orice altă zi a săptămânii.

— Erai mort acum, am încheiat eu în locul lui.

— Exact, a spus el, lăsându-se pe spate şi privind norii care se mişcau deasupra noastră. Şi de ce sunt două haite?

— Năpasta patrulează pe versantul vestic, iar noi pe cel estic. Dar în curând teritoriile se vor schimba.

— De ce? A întrebat el, fără să se uite la mine.

— Păzitorii vor trimite o a treia haită.

— A treia? A întrebat Shay, ridicându-se în capul oaselor. Şi de unde vine?

Am întors capul, stânjenită.

— Tot de-aici. O să fie o uniune a lupilor tineri din cele două haite deja existente. Noua generație a haitelor Năpasta şi Umbra Nopții. Noi suntem noua haită. Deocamdată suntem numai zece. După cum am spus, la început, haitele sunt mici; va trebui să dovedim că suntem buni pentru a primi noi lupi în rândurile noastre.

— Calla, a strigat el pe un ton atât de aspru, încât mi-am întors privirea spre el. Şi-a înfipt degetele în pământ, iar încheieturile i s-au albit. De ce tot vorbeşti la plural?

— Ren şi cu mine suntem alfa noii generații. Noi vom conduce haita.

— Nu înțeleg, a spus el, încruntându-se.

Am simțit cum mă înroşesc. Am luat elasticul de păr în mână şi am început să mă joc cu el.

— Ce ştii despre lupi?

— Sunt nişte câini mai mari şi mai puternici? A spus el, pălind în momentul în care mi-a văzut privirea dușmănoasă. Scuze, nu ştiu nimic despre lupi.

— OK, am spus, încercând să găsesc cea mai simplă explicație. Deci, relațiile noastre sociale sunt foarte bine închegate şi se bazează pe loialitatea față de liderii haitei. Doi alfa se împerechează şi îşi conduc haita. Fiecare alfa are câte un beta, cel care vine al doilea la conducere. Bryn, în cazul meu, şi Dax în cazul lui Ren. Restul haitei este organizată ierarhic şi urmează poruncile noastre. Legăturile strânse din interiorul haitei ne fac puternici, ne ajută să fim nişte războinici adevărați. Aşa apărem noi în fața lumii şi aşa ne îndeplinim sarcinile pe care ni le dau Păzitorii, am spus, cu un zâmbet fals. Şi probabil că de asta ai impresia că ne purtăm ca o „gaşcă”.

Shay nu a râs.

— Şi cum ai decis să formezi haita asta nouă?

— Nu am decis eu. Păzitorii sunt cei care poruncesc formarea unei noi haite.

— Dar tocmai ai zis că doi alfa se împerechează pentru a forma o nouă haită, a spus el, cu o voce tremurândă.

Am încuviințat din cap, simțind cum văpaia din obraji începea să-mi coboare spre gât şi spre brațe. Trebuie să-i spun; trebuie să ştie. Dar nu voiam. Eram convinsă că avea să înceteze să mă mai atingă de îndată ce ar fi aflat adevărul, iar gândul acela mă făcea să mă simt pustiită.

— Doar nu vrei să-mi spui că o să te. Împerechezi, a spus el, înecându-se când a pronunțat cuvântul, cu Ren Laroche pentru că aşa ți se porunceşte.

— E mai complicat de-atât, am spus, trăgându-mi genunchii la piept şi proptindu-mi picioarele în pământ. Singurul motiv pentru care ne-am născut

eu sau Ren, sau oricare alt lup tânăr, a fost ca să formăm o nouă haită. De asta ne-au adus Păzitorii pe lume. I-au împerecheat pe părinții noştri exact la fel cum vor face şi cu noi acum. Aşa cum consideră ei potrivit. Uniunea noastră este moştenirea alianței dintre Păzitori şi Gardieni.

S-a ridicat în picioare.

— Dar te întâlneşti măcar cu Ren?

— Nu aşa funcționează lucrurile, am spus eu şi m-am ridicat la rândul meu în picioare. Nu înțelegi. Nu avem voie sĂ. Ne apropiem până la încheierea uniunii.

— Uniune? A spus el, întorcându-se cu spatele, bombănind ceva şi clătinând din cap. Apoi s-a întors din nou cu fața la mine, strângând din buze. Vrei să-mi spui că te măriți? Cu ticălosul ăla? Când?

— La sfârşitul lui octombrie, am spus, apoi mi-am pus mâinile în şold. Şi nu-i un ticălos.

— Ca să vezi. Aşa aş fi zis. Câți ani ai? A întrebat, făcând ochii mici. Optsprezece?

— Şaptesprezece.

S-a aplecat spre mine şi m-a prins de umeri.

— Asta e o nebunie, Calla. Te rog, spune-mi că n-o să duci chestia asta la capăt. Chiar nu-ți pasă?

Ştiam că ar fi trebuit să-i dau un brânci, dar părea atât de sincer îngrijorat încât n-am mai fost în stare să mă mişc din loc.

— Îmi pasă, dar nu e decizia mea, am spus, neputând să-mi iau ochii de la el. Îi slujesc pe Păzitori la fel cum au făcut şi vor face întotdeauna toți Gardienii.

— Bineînțeles că este decizia ta.

Am văzut o expresie de milă întipărită pe chipul lui şi, brusc, m-am înfuriat.

I-am dat un brânci, iar el şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe jos.

— Nu ştii nimic despre lumea mea, am strigat eu.

S-a ridicat în picioare cu o agilitate surprinzătoare.

— Poate că nu, dar ştiu că este absurd să porunceşti unui om pe cine să iubească şi pe cine nu.

În ciuda ostilității pe care i-o arătam, s-a apropiat de mine şi m-a luat de mână.

— Şi este crud. Tu meriți mai mult.

Degetele îmi tremurau în mâna lui; ochii mi s-au umplut de un lichid dogoritor care a început apoi să mi se prelingă pe obraji, aproape orbindu-mă. De ce mă mai atinge? Nu înțelege? Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui şi am făcut câțiva paşi înapoi, împleticindu-mă.

— Habar n-ai ce spui. Mi-am şters ochii, deşi şuvoiul sărat de lacrimi nu se oprea.

— Nu plânge, Calla. S-a apropiat din nou de mine, mi-a atins chipul şi mi-a şters lacrimile. Nu trebuie să faci asta. Nu-mi pasă cine sunt Păzitorii ăştia. Nimeni nu poate să-ți controleze atât de mult viața. Este o nebunie.

I-am aruncat o privire duşmănoasă, dezvelindu-mi caninii ascuțiți.

— Ascultă-mă, Shay, am spus pe un ton dur. Tu habar n-ai. Nu ştii şi nu înțelegi nimic. Ține-te departe de mine.

— Calla! A strigat el, încercând să mă atingă şi făcând apoi un pas în spate, în momentul în care mi-am schimbat înfățişarea şi m-am repezit la degetele lui. Îl auzeam încă strigându-mă pe nume în timp ce mă pierdeam printre umbrele pădurii.

CAPITOLUL IO.

Cerul era deja învăluit în întuneric când am împins, obosită, uşa de la intrare. Sunetul liniştitor al nocturnelor pentru pian străbătea casa. Acesta era ritualul muzical al părinților mei în nopțile în care nu patrulau pe munte. Ascultau Chopin, mama cu un pahar de vin în mână, iar tata, cu unul de whisky. Astă-seară, tata se cuibărise în fotoliul lui de piele, în timp ce mama cutreiera pădurile de lângă Haldis.

Simțeam o povară pe umeri în timp ce urcam scările, de parcă aş fi cărat un sac de box în spinare. Nu îmi doream decât să fac o baie fierbinte, să mă culc şi să nu mă mai trezesc. Niciodată. După ce am păşit pe ultima treaptă, am auzit câteva bubuituri şi chițăieli din spatele uşii închise a camerei lui Ansei. M-am oprit în fața dormitorului fratelui meu şi, când să pun mâna pe clanță, uşa s-a trântit brusc de perete.

— Hey, Calla! A spus Bryn, ivindu-se din dormitorul lui Ansei, roşie la față. Preț de o clipă, privirile ni s-au întâlnit.

Când a întors capul, am băgat de seamă că maxilarul îi zvâcnea nebuneşte.

— Eşti încă aici? Am întrebat, făcând repede un calcul mental. O lăsasem pe Bryn la bucătărie cu aproape douăsprezece ore în urmă.

A aruncat o privire de-a lungul holului.

— Ăăă, da. Am. Ştii. Că l-am ajutat pe Ansei cu temele pentru ora de poezie.

Se bătea nervoasă cu degetele peste coapse şi nu mă privea în ochi.

— Sigur, am spus, străfulgerând-o cu privirea. Presupun că a rămas mult în urmă.

— Oh, n-aş spune asta, a zis ea, iar un zâmbet vag i s-a ivit în colțul buzelor.

— Mersi pentru ajutor, Bryn! A strigat Ansei din dormitor.

— Ne vedem mâine, Cal, a spus ea, luând-o la fugă pe scări.

Am urmărit-o cu privirea, după care m-am îndreptat spre dormitorul fratelui meu. Ansei stătea tolănit în pat, cu o antologie de literatură engleză în brațe, răsfoind nepăsător paginile.

— Cum a fost? A întrebat el, fără să-şi ridice nasul din carte.

— Bine, am spus eu, aşezându-mă pe marginea patului. Şi ție cum ți-a mers azi?

— Fantastic.

— Şi ce a fost aşa de fantastic, frățioare? L-am întrebat eu, proptindu-mi bărbia în palme.

S-a ridicat în picioare, şi-a îndreptat umerii şi a aruncat cartea cât colo.

— Alea nu sunt temele tale? Am întrebat, arătând cu degetul spre antologia căzută pe jos, dar el s-a făcut că nu mă aude.

— Trebuie să vorbesc cu tine, m-a anunțat, îndreptându-se şi mai mult de spate.

— Trebuie? Am spus, rostogolindu-mă pe o parte. Despre ce?

Se uita fix la mine, fără să clipească.

— Despre mine şi Bryn.

— Da? Am ridicat din sprâncene şi am început să mă joc cu cuvertura.

Pe chip i s-a întipărit o expresie de frustrare.

— Înțelegi, despre mine şi Bryn.

Oh, Dumnezeule. Mă aşteptam de ceva vreme la asta. Săracul Ansei.

— Da, am înțeles, ai mai spus asta o dată. Ce-i cu voi doi?

— Haide, Cal. Vrei să-ți fac o schemă?

— Se pare că da, am spus, ştiind ce avea de gând să-mi zică şi sperând totuşi că nu era adevărat. Pentru binele tuturor.

A început să se înroşească. Apoi a tuşit.

— Adică, nu ai observat că eu.?

A clătinat din cap şi a lovit o pernă atât de tare încât aproape că a plesnit. Printre noi au început să zboare fulgi de gâscă.

M-am ridicat în picioare.

— Spune-mi ce se întâmplă.

Dădea din cap de parcă ar fi recapitulat în gând un întreg discurs.

— Vreau să fiu cu ea, a început el, trăgând adânc aer în piept. Când se formează noua haită, vreau ca Bryn să fie partenera mea.

— Ansei!

Era mai rău decât îmi imaginasem.

— Uite ce e, Cal. O iubesc pe Bryn. La nebunie. Sincer acum. Iubirea mea se aseamănă cu poveştile despre care citeşti în cărți sau pe care le vezi prin filme. Ea este tot ceea ce îmi doresc în viață. Trebuia să ştiu dacă am vreo şansă. Aşa că astăzi i-am spus.

Mi-au trecut prin cap exact cuvintele pe care ar fi trebuit să i le spun, însă în bătălia care s-a dat în capul meu, acestea au pierdut în fața întrebării pe care i-am pus-o, până la urmă.

— Şi ea ce a zis?

Chipul i s-a luminat.

— M-a lăsat să o sărut. Cred că i-a plăcut.

Am mârâit, dar parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. Poate că nu era chiar atât de grav.

— Bine, An, doar o cunoşti pe Bryn. Ştii că ar încerca orice, însă o singură dată.

Am făcut semn spre coridor.

— N-ai văzut că nu ştia cum să plece mai repede de-aici? Îmi pare rău, dragule, dar cred că acum îi e ruşine de ce a făcut.

— Nu, a spus el. Doar că nu vrea să te supere. De fapt, i-e teamă că ai s-o muşti şi ai s-o laşi fără o ureche.

— Uite ce e.

Speram să nu fie prea dezamăgit de ce aveam să-i spun.

— Ştiu că eşti îndrăgostit de Bryn de când erai în scutece, dar nu-ți face speranțe.

— Scuteşte-mă, Calla. Nu mai sunt frățiorul tău mai mic. De data asta e ceva serios.

— Ai prea multă încredere în tine, i-am spus, privindu-1 cu băgare de seamă, căci zâmbetul lui mă orbea.

Şi-a lăsat privirea în jos, iar genele lungi îi umbreau irişii gri.

— Ce ai zice dacă ți-aş spune că m-a lăsat s-o sărut patru ore la rând?

— Ce?

Aproape că am căzut din pat.

— Şi nu ne-am mulțumit doar cu săruturi.

Expresia de pe chipul lui era cel puțin diavolească.

— Ansei! Am țipat eu, când mi-am dat seama că interpretasem total greşit cele întâmplate.

Țopăia întruna pe saltea, iar ochii îi străluceau de bucurie.

M-am întins pe burtă, am înşfăcat o pernă şi mi-am înfipt dinții în ea.

— Haide, Cal. Bucură-te pentru noi. Ne iubim, a spus Ansei, înghiontindu-mă de mai multe ori în coaste.

Am lăsat perna şi m-am dat jos din pat, cu fața la el şi mâinile în şold.

— Nu aşa funcționează lucrurile în lumea noastră. Nu-mi pasă ce scrie în cărți sau ce vezi prin filme. Noi nu trăim ca oamenii! M-am răstit eu. Ansei, tu ştii asta.

— Ştiu, ştiu, a spus el, evitându-mi privirea duşmănoasă. Dar tata a spus că Păzitorii pleacă urechea la sugestiile liderilor când vine vorba de împerechere. Deci, din moment ce tu ştii ce simțim eu şi cu Bryn, ai putea să transmiți mai departe informația asta.

— Asta da. Dar nu pot garanta nimic. Împerecherea este aranjamentul Păzitorilor. Ei au întotdeauna ultimul cuvânt.

— Tata mi-a spus că Lumine i-a urmat întocmai sugestiile.

În ochii lui se citea atâta speranță, încât inima a început să-mi bată cu putere.

— Ştiu. Dar nu Lumine o să fie stăpâna noastră, îți amintești? Ți-am spus de dimineață. Logan o să ne conducă.

Am simțit nişte junghiuri ascuțite ca şi cum mi-ar fi străpuns stomacul nişte cuțite.

— Dacă Logan o să decidă că Bryn trebuie să se împerecheze cu Mason, eu n-o să am nici un cuvânt de spus.

Mă aşteptam ca Ansei să protesteze indignat, dar în schimb a izbucnit în râs. M-am încruntat, văzând cum se tăvăleşte în pat, într-o stare vecină cu isteria.

— Da, asta chiar că ar fi ceva.

— Hmm, ce-i cu tine, An? Eu vorbeam serios.

— Da, sigur, Calla.

Când a văzut că tac, m-a privit uimit.

— Tu chiar nu ştii?

— Ce să ştiu? Am întrebat, simțindu-mă total pe dinafară.

Ansei a luat în brațe singura pernă de pe pat rămasă nevătămată, strângând-o între pumni.

— Mason e gay.

— Tu glumeşti? Mason? Am spus. Mason e gay?

Ansei a oftat.

— Ştii, asta e problema cu voi, conducătorii haitei, sunteți atât de preocupați să preluați controlul încât nici nu mai băgați de seamă ce se petrece chiar sub nasul vostru.

— Mason? Am repetat, stânjenită de uimirea din propria voce.

— El şi Nev se întâlnesc de un an, a spus Ansei, rostogolindu-se pe burtă.

— Nev? Care Nev? Am întrebat, încruntându-mă nedumerită.

Ansei s-a uitat pur şi simplu la mine şi a aşteptat. Mi-a luat doar o secundă ca să înțeleg.

— Vrei să spui Neville? Neville al lui Ren?

— Nu, nu al lui Ren, ci al lui Mason, a rânjit el. Şi preferă să i se spună Nev.

— Un an?

— Da, s-au cunoscut la o întâlnire a unui grup special de sprijin pentru Gardienii care sunt „pe invers”, a spus el, schițând ghilimelele în aer. Pentru că, ştii tu, niciunul dintre noi nu poate să aibă o relație fără permisiune. Indiferent de orientare.

Nu mi-am putut reține un râs amar.

— Vrei să spui că Mason şi Neville. Ăăă. Nev sunt amândoi membri ai clubului Gardienilor Homosexuali Anonimi?

Ansei a ridicat din umeri. M-am trântit la loc pe pat.

— Uau.

Nu mă surprindea atât de tare faptul că Mason era gay, ci că reuşise să ascundă atât de bine treaba asta. Era într-adevăr o chestiune de viață şi de moarte, dar mă durea sufletul pentru că nu avusese suficientă încredere în mine încât să-mi mărturisească ceva atât de important.

Ansei s-a întins lângă mine, cu brațele la ceafă.

— Bineînțeles, e neoficial. Din cauza Păzitorilor. Nu sunt tocmai toleranți când vine vorba de stiluri de viață alternative, a spus el cu amărăciune.

Mi-am dus mâinile la cap, apăsându-mi cu putere tâmplele.

— Nu, aşa e.

Mason şi Neville? Îmi era atât de greu să-mi imaginez. Mason era extravertit şi amuzant, iar Nev părea, ei bine, pur şi simplu tăcut.

Ansei a scos din sertarul noptierei ultima ediție din Rolling Stone.

— Ceea ce e uşor ironic, dacă ne gândim la preferințele lui Logan.

— Logan?! Am întrebat eu, trântind mâna peste revistă şi obligându-1 să se uite la mine.

— Da, Logan. Cel puțin asta spune Mason. Dar pentru el, sau pentru oricare dintre Păzitori de fapt, nu e aşa mare chestie cum e pentru noi. Adică, Logan o să-şi ia o soție vrăjitoare pe care o s-o țină ca pe un trofeu, o să aibă

urmaşi cu ea şi în rest o să poată să se iubească cu toți demonii masculini dacă aşa o să aibă chef, a spus, iar ochii i-au sclipit cu răutate.

— Ansei! Am țipat. Cel puțin nu va trebui să-mi fac probleme că Logan are să se poarte ca tatăl lui.

— Oh, haide, Cal. Da, sunt fratele tău mai mic, dar nu e ca şi cum n-aş şti nimic despre lucrurile astea.

A aruncat cu o pernă în mine.

— De fapt, după conversația asta, e clar că ştiu mult mai multe decât tine.

Apoi vocea lui a căpătat o nuanță de idealism.

— Dar sper ca asta să fie bine pentru noi. Mă refer la ceea ce am spus despre Logan. Tot Păzitor e, dar poate că o să fie altfel.

— Da.

M-am uitat la Ansei.

Îşi muşca buza, cufundat în gânduri, dar încă optimist.

— N-aveam cum să nu risc, Calla. O iubesc. Am iubit-o dintotdeauna.

M-au trecut fiori reci pe şira spinării.

— Bine, Ansei. Dar până când primim un ordin oficial de la Păzitori, voi doi trebuie să vă țineți relația secretă. Te rog, ai grijă.

— Mersi, surioară.

I-am simțit inima bătându-i nebuneşte când şi-a pus capul între gâtul şi umărul meu. Am închis ochii şi mi-am dat seama că i-aş fi putut ajuta pe Ansei şi pe Bryn, dar în acelaşi timp m-a cuprins şi un alt sentiment, mai puțin admirabil.

În calitate de alfa îi puteam ajuta pe membrii haitei mele să obțină ceea ce îşi doreau, dar nu exista nimeni care să poată face acelaşi lucru pentru mine.

CAPITOLUL II.

A doua zi de dimineață, când am parcat în fața şcolii, Ansei s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Bryn o să vrea să vorbească cu tine, aşa că eu o să dispar.

Am încuviințat din cap, în timp ce-mi scoteam centura de siguranță.

— Te rog, nu țipa la ea. Şi să ştii că îmi place cum arată cu ambele urechi.

I-am aruncat o privire fulgerătoare. A înghițit în sec şi a coborât din maşină.

Când am ajuns în dreptul dulapului meu, Bryn mă aştepta deja acolo. Parcă şi vedeam lupul, ghemuit, cu urechile date pe spate şi coada între picioare, stând în locul fetei aceleia care tremura toată.

— Îți jur, Cal, că nu am vrut să se întâmple asta.

— Ştiu.

Se foia neliniştită în jurul meu, în timp ce scotoceam prin dulap.

— Îmi pare atât de rău. Ştiu că nu aşa trebuie să se întâmple lucrurile.

Am încuviințat din cap, cu privirea ațintită asupra teancului de texte şi de dosare din dulap.

— Te rog, uită-te la mine.

M-am întors cu fața la prietena mea cea mai bună şi am văzut că ochii ei albaştri erau mari şi temători. Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu pot să-ți promit nimic.

— Ştiu asta. Haide, să mergem la oră, a spus ea şi m-a prins de mâna tremurândă.

În timp ce mă conducea spre locurile noastre din spatele clasei, mă privea cu coada ochiului.

— Deci, tu i-ai zis lui Ansei că îmi place John Donne?

— Îți place John Donne? Am întrebat-o, pufnind pe nas.

— Uau, a murmurat ea. Fratele tău mai mic le ştie.

În timp ce scotoceam prin geantă, căutând un pix, am auzit-o murmurând ca pentru sine: „Pe când înmuguritele noastre iubiri împlinirea-şi căutau, din noi şi-a noastră grijă necontenit se iveau umbrele şi ale chipurilor măşti; dar altfel stau lucrurile acum".

— Ce pompos, am mârâit eu.

Însă deja simțeam fiori în stomac.

— N-ai strop de romantism în tine, Cal. Bryn m-a lovit uşor cu caietul în cap.

Am ridicat din umeri fără să mă uit la ea. Bryn nu era singurul meu motiv de îngrijorare în acea dimineață. Am aruncat o privire prin clasă, aşteptând nerăbdătoare sosirea lui Shay. Mă simțeam vinovată pentru cuvintele dure pe care i le spusesem pe munte, fapt ce mă făcea mai puțin neînduplecată în decizia mea de a-1 ignora.

Dar Shay era periculos; ştiam că trebuia să mă opun atracției care devenea din ce în ce mai puternică de fiecare dată când îl vedeam. Decizia asta îmi provoca o durere surdă. Îmi plăcea băiatul acesta muritor şi ciudat. Nechibzuința cu care privea viața şi indiferența lui față de reguli erau şocante, dar în acelaşi timp aduceau o schimbare bine-venită în lumea deosebit de închisă în care trăiam.

Tocmai atunci a intrat pe uşă. Purta un sacou oliv, jeanşi, iar părul ciufulit îi intra în ochi. A străbătut sala de clasă fără să se uite la mine şi s-a aşezat în banca de-alături. I-am urmărit din priviri paşii neabătuți şi mi-am înăbuşit un oftat, deopotrivă uşurată şi mâhnită că îmi luase avertismentul în serios. Nu numai că îmi plăcea de el, dar mă şi fascina. Nu am crezut vreodată că un muritor mi-ar fi putut capta interesul. Atitudinea lui Shay nu avea nimic în comun cu cea a turmei de oi de la şcoală, a muritorilor care se făceau nevăzuți ori de câte ori vreun Gardian trecea pe lângă ei pe holuri. Era neînfricat şi hotărât şi îmi amintea de un lup, poate chiar de un alfa singuratic care, neavând o haită, nu era legat de nici un loc.

Am scos pe bancă ediția mea din Marele Gatsby, iar domnul Graham şi-a început cursul despre politica sexelor în anii 1920 şi am încercat să iau notițe, însă ochii îmi tot fugeau în direcția lui Shay. Scria de zor şi din când în când se mai oprea ca să sublinieze fragmente din carte. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire. M-am reîntors la ale mele, încercând să mă conving că schimbarea lui de comportament era un lucru bun.

Partea a treia.

Reuşisem să trec cu bine de primele două întâlniri bizare din acea zi, cea cu Bryn şi cea cu Shay. Acum mai aveam un singur motiv de îngrijorare.

Când am ajuns la ora de chimie organică, Ren deja pregătise substanțele de laborator pentru experimentul pe care trebuia să-l facem în acea zi. M-am apropiat de el cu paşi mari, încercând să ignor amintirea neplăcută a ultimei noastre întâlniri.

— Bună, l-am salutat eu şi m-am aşezat pe taburetul din fața mesei.

— Bună, Lily, a spus, luându-şi cărțile de pe masă pentru a-mi face loc. Frumoasă rochie.

Mi-am înfrânat instinctul cu care deja mă obişnuisem de a-i trânti o înjurătură şi am început în schimb să scotocesc prin ghiozdan după caiete.

— Cu ce ne distrăm astăzi? Am întrebat, fără să mă uit la el.

— Avem alchimie, a spus el, râzând pe înfundate.

— Poftim? Am întrebat. Doar nu vorbeşte serios.

A împins o farfurie plină cu monede spre mine.

— Cred că doamna Foris încearcă să ne atragă interesul prefăcându-se că asta nu e de fapt ora de chimie. Este vorba despre acelaşi experiment pe care îl făceau alchimiştii din Antichitate şi Evul Mediu când încercau să transforme metalul în aur. Trebuie să verificăm dacă procesul ăsta chiar ar putea avea succes.

— Înțeleg, am spus şi am început să citesc instrucțiunile din manual şi să strâng mai multe eprubete în care să vărs diferitele substanțe necesare experimentului.

— Dacă funcționează, iau aurul şi dispar, a spus el, aducând restul instrumentelor din dulap.

— Sună bine, am spus eu, în timp ce căutam bricheta cu gaz butan cu flacără mare, iar el pregătea arzătorul Bunsen. Cum a fost restul weekendului?

Proastă întrebare.

— Bine, mi-a răspuns Ren pe un ton rece, smulgându-mi bricheta din mână.

Timpul se scurgea încet, atmosfera era tensionată şi stânjenitoare, iar conversația noastră se limita la întrebări scurte şi răspunsuri monosilabice. În timp ce ne ocupam în mod mecanic de experimentul nostru, un sentiment de inutilitate se furişa treptat în sufletul meu.

Tocmai analizam moneda pe care o țineam între cleştii de metal, încercând să-mi dau seama dacă îşi modifică sau nu compoziția, când din spatele meu s-a auzit o voce seducătoare.

— Bună, Ren.

Am strâns şi mai tare cleştii în mână când m-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe Ashley Rice, o muritoare brunetă, cu picioare până-n gât, aplecându-se spre Ren. Buzele ei roz ca guma de mestecat erau uşor întredeschise şi îi zâmbea îmbietor.

— Bună, Ashley, a spus Ren, lăsând jos creionul şi sprijinindu-se nepăsător cu coatele de masa de laborator.

M-am reîntors la experimentul nostru în timp ce ea clipea frumos din gene. Cuceririle lui Ren erau de două feluri: cele care stăteau ca pe ace când îl

vedeau şi cele care înfigeau ace într-o păpuşă voodoo cu înfăţişarea lui. Ashley se încadra în prima categorie.

M-am uitat la ceas. Ora de chimie aproape că se terminase. M-am îndreptat spre chiuvetă şi am început să vărs substanţele din eprubete.

— Deci, Ren.

M-am înfiorat la auzul tonului mieros al vocii lui Ashley.

— Ştiu că mai e o lună până atunci, dar probabil că o mulţime de fete o să se îmbulzească să te invite la Balul Lunii însângerate.

Am strâns din dinţi. Am şters o eprubetă cu un şerveţel de hârtie şi am început să mă ocup de a doua.

— Ne-am distrat atât de bine la balul de anul trecut.

La auzul oftatului melancolic al lui Ashley, mi s-a pus un nod dureros în gât.

— Şi nici n-am mai stat împreună de ceva vreme. Nu vrei să vii cu mine?

— Îmi pare rău, Ash, a spus el. Însă am deja un angajament.

— Ai deja o parteneră pentru bal?

Vocea ei oricum stridentă răsuna acum în întreaga încăpere.

— Da.

Ashley se fâţâia de pe un picior pe altul.

— Păi, şi cu cine mergi? A întrebat ea, pe un ton plângăcios.

— Cu Calla.

Eprubetă pe care o ţineam în mână s-a făcut ţăndări. Am înjurat în momentul în care cioburile de sticlă mi s-au înfipt în came.

Ren a venit imediat lângă mine.

— Haide, Calla. Ce ţi-a făcut eprubetă aia de-ai făcut-o bucăţi?

Am clătinat din cap, înjurând de mama focului în timp ce îmi smulgeam cioburile ascuţite de sticlă care mi se înfipseseră sub piele.

— Eşti bine? A întrebat Ashley, prefăcându-se îngrijorată şi aplecându-se peste masa noastră de laborator. Oh, Dumnezeule! Cât sânge!

În ciuda durerii pe care o simţeam, i-am zâmbit, iar ea s-a făcut verde la faţă şi a luat-o la fugă.

— Mă duc să aduc trusa de prim ajutor, a spus Ren, plecând de la masă şi întorcându-se o secundă mai târziu cu o cutie albă cu o cruce roşie pe ea.

— I-am spus doamnei Foris că nu e nimic grav. Dacă ţi-ar fi văzut mâna, te-ar fi trimis imediat la spital să te coasă.

Mi-am pus mâna însângerată sub şuvoiul de apă de la robinet.

— Ai grijă să scoţi toate cioburile. Rănile o să se închidă repede şi n-ai vrea să-ţi rămână bucăţi de sticlă sub piele. Mi s-a întâmplat la un moment dat şi doare ca naiba.

— Mersi, am răspuns, confuză. Cred că mă descurc.

Când am terminat, mi-a întins un şerveţel de hârtie. M-am asigurat că nu rămăseseră bucăţi de sticlă înăuntru, iar apoi mi-am pansat rana cu şervetelul.

— Cum ai spart eprubetă? A întrebat Ren, sprijinindu-se de masă şi încruntându-se. Aş spune că poate nu eşti conştientă de propria ta forţă. Dar nu-i cazul. Ştii prea bine.

— Am auzit o veste care m-a şocat, am spus, întinzând mâna rănită spre el şi aşteptând să-mi dea sulul de tifon.

— Lasă-mă pe mine, a spus el, luându-mi mâna şi pansându-mi rănile. Ce veşti? A întrebat el, tamponându-mi uşor palma cu dischetele moi de bumbac.

— Că am un partener la Balul Lunii însângerate, am spus eu, încercând să par jignită, cu toate că atingerea lui uşoară îmi distrăgea atenția. Nu mi-am dat seama că le spui tuturor că ieşim împreună.

S-a uitat la mâna mea bandajată, după care s-a ridicat în picioare.

— Da, părea cel mai bun răspuns pe moment. Nu e ca şi cum aş trimite invitații la nuntă tuturor fostelor mele. Oricum, o să se răspândească vestea, aşa că n-o să trebuiască să mai refuz fetele care mă invită la bal în următoarele trei săptămâni.

Am pufnit disprețuitor.

— Crezi că o să te mai invite şi altele?

S-a uitat la mine şi a zâmbit. I-am evitat privirea, dându-mi seama că mă tachina, şi am lăsat ochii în pământ.

Bineînțeles că o să te mai invite.

S-a dus la coşul de gunoi, iar când s-a întors la masa de laborator, unde îl aşteptam cu mâinile în şold, a devenit brusc neliniştit.

— Calla, tu chiar crezi că o să mă mai întâlnesc cu alte fete până la uniune?

M-am întors cu spatele la el, nemaiputând să-i susțin privirea.

— Habar n-am.

— Ei bine, a mârâit el. N-am s-o fac.

A început să pună la loc eprubetele în dulap, trântind atât de tare uşa de lemn încât am tresărit.

— Îmi pare rău că sunt aşa o povară pentru tine, am spus, încleştându-mi pumnii şi tresărind în momentul în care am simțit usturimea din palma rănită.

— Despre ce vorbeşti? A întrebat el, întorcându-se spre mine.

Am auzit pe cineva tuşind ca să-şi dreagă glasul, la capătul celălalt al mesei de laborator. Shay stătea în picioare, iar în ochii lui se citea o expresie de profundă antipatie față de partenerul meu de laborator.

— Scuză-mă, Ren, a spus el printre dinți. Aş putea să vorbesc cu Calla între patru ochi?

Ren s-a apropiat de băiat, măsurându-1 din cap până în picioare. Când Shay şi-a îndreptat spatele şi a scos pieptul înainte, am băgat de seamă că Ren de-abia se abținea să nu pufnească în râs.

— Întreab-o pe ea.

Shay s-a uitat la mine; expresia furioasă de pe chipul lui s-a transformat într-un rânjet. M-am uitat neliniştită când la Ren, când la Shay.

Apoi Ren şi-a aruncat ghiozdanul pe umăr.

— Nici o problemă, e numai a ta.

Am simțit că-mi sare inima din loc.

— Nu, aşteaptă! Am spus, luându-1 de mână.

Ren a rămas neclintit când m-am întors spre Shay.

— Noi doi nu avem ce discuta, am spus, simțind cum vorbele mele îl răneau la fel ca sticla spartă care îmi tăiase mâna.

Shay şi-a încleştat pumnii când Ren m-a cuprins cu brațul pe după talie.

— Mergem la cantină?

Exact când am rostit acele cuvinte, a sunat clopoțelul.

— Bineînțeles.

Am ieşit împreună din laborator, lăsându-1 pe Shay furios la masă.

Când am ieşit din clasă, Ren mi-a aruncat o privire.

— Ce-a fost asta?

Am simțit o urmă de dezamăgire când şi-a luat mâna de pe mijlocul meu.

— Nimic, am spus, străduindu-mă să îmi păstrez calmul în timp ce născoceam minciuna. Doar că e un pic şocat de când ne-au atacat vineri „hoții". De atunci se cam ține după mine.

— Te deranjează? A întrebat el.

— Haide, Ren, am spus pe un ton ceva mai relaxat. E băiatul Păzitorilor, n-ai cum să-l hărțuieşti. În plus, ştii că şi eu pot la fel de bine să-l iau la şuturi. E un pic enervant, dar nu-i mare lucru.

— Oricum.

Inima a început să-mi bată mai tare. Tot nu aveam încredere în Shay şi nu ştiam ce motive avea să se apropie de mine, dar nu puteam să neg că-mi făcea plăcere atenția lui.

— Acum o să se prindă care-i faza, mai ales că toată lumea o să ştie că ieşim împreună.

Ren s-a uitat la mine, prinzându-mă cu blândețe de braț.

— O să începi să spui că sunt iubitul tău?

— Dacă zici tu.

— Dacă zic eu? A întrebat el, trecându-şi mâna prin păr. Pur şi simplu nu te înțeleg, Lily.

Când am ajuns la cantină, haitele noastre deja se strânseseră la mesele la care stăteam de obicei. Şapte lupi tineri râdeau de Neville, care se urcase pe un scaun şi cânta cât îl ținea gura If I Were a Rich Man. Era îmbrăcat ca de obicei, în costumul lui negru, iar scena care se desfăşura în fața ochilor mei era una dintre cele mai bizare pe care le văzusem vreodată.

Ren şi cu mine ne-am uitat încurcați unul la celălalt. Nu-mi puteam da seama ce făcea Nev; întotdeauna avusesem impresia că era unul dintre cei mai timizi lupi, cu excepția lui Cosette, care era atât de tăcută încât aproape că nu-i sesizai prezența.

— Dacă aş fi boooogaaat! A țipat Neville, după care a sărit de pe masă, s-a cufundat într-un scaun şi şi-a îngropat fața în mâini.

Mason, care râdea cu gura până la urechi, s-a aplecat spre el şi l-a mângâiat pe cap.

— Ce se întâmplă aici? Nev a luat-o pe ulei?

Ren a prins scaunul pe care i l-a împins Dax. L-a răsucit şi s-a aşezat pe el invers.

— A pierdut un pariu, a spus Mason. Neville a ridicat capul şi l-a străfulgerat cu privirea.

Mason a oftat.

— Este atât de trist să vezi un chitarist de indie cântând muzică comercială. Ce ai ajuns să faci.

Neville s-a scuturat de parcă ar fi încercat să se lepede de păcatul său muzical.

— Ştii că urăsc melodia asta. De-aia ai ales-o.

— Un pariu? Am întrebat, ridicând din sprâncene.

Mason a rânjit.

— Am intrat într-o dezbatere aprinsă vineri seară la Eden. Eu am avut dreptate, iar Nev a pierdut.

— Fratele tău se mişcă mai bine decât am crezut, a spus Neville, dându-şi jos şapca în faţa mea.

— Ce se întâmplă aici? A întrebat Ren, deschizând o sticlă de cola şi privindu-1 pe Neville care întorsese capul spre Ansei.

M-am uitat la fratele meu şi la Bryn care stăteau unul lângă celălalt în colţul mesei, cu nişte expresii visătoare întipărite pe chip. Am simţit cum mă roade gelozia. Chiar dacă îşi asumau un risc, tot ar fi putut să fie împreună. Cum Ren şi cu mine eram şefii lor, povestea lor de dragoste era în siguranţă. Mason şi Nex, Dax şi Fey, toţi aveau o şansă să iubească cu adevărat. Ren şi cu mine eram singurii care nu aveau de ales. Asta înseamnă să fii alfa?

Ren s-a uitat lung la cei doi, după care a izbucnit în râs.

— V-am zis să fiţi discreţi, am spus, arătându-mi ameninţătoare colţii şi ştiind că invidia şi furia deopotrivă erau responsabile pentru reacţia mea.

Bryn s-a făcut mică, însă Ansei i-a sărit imediat în ajutor.

— Bineînţeles, suntem discreţi faţă de restul lumii, dar nu ne putem ascunde relaţia faţă de restul haitei.

M-am aşezat pe scaunul pe care mi l-a împins Fey şi am început să mă dau cu capul de masă.

— Mă omorâţi! Suntem la şcoală. E prea multă lume cu ochii pe voi.

Am început să tremur, uitându-mă la Ren.

— Scuze. Voiam să-ţi spun mai încolo, jur.

El a ridicat din umeri.

— Fratele tău are dreptate. Nu poţi să ţii secrete faţă de haită.

Conducătorul haitei Năpasta şi-a coborât vocea după ce şi-a întors din nou privirea înspre noul cuplu.

— Ascultaţi-o pe Calla; fiţi discreţi în afara grupului nostru. Nu suflaţi o vorbă altor Gardieni. Nu vreţi să începeţi pe picior greşit.

Apoi i-a zâmbit larg lui Ansei.

— Felicitări, micuţule.

Fratele meu a strălucit de fericire şi s-a uitat ca fermecat la Bryn. Fata a oftat adânc, în timp ce-şi răsucea pe deget buclele aurii.

Mi-am întors privirea şi mi-am concentrat întreaga atenţie asupra portocalei pe care o decojeam.

— Neville, sper că nu te gândeşti să ne laşi baltă ca să-ți faci o carieră pe Broadway, s-a auzit o voce mieroasă în spatele meu.

Toți lupii de la masa noastră au tăcut. Bryn şi Ansei s-au îndepărtat unul de celălalt de parcă între ei ar fi erupt un gheizer.

M-am răsucit în scaun şi l-am văzut pe Logan Năpastă zâmbind viitoarei sale haite.

— Ai o voce minunată, prietene, a continuat el. Eu şi prietenii mei te admirăm. Te-am auzit din celălalt capăt al cantinei. Impresionant.

— Mersi, a spus Neville, zâmbindu-i temător.

Logan a dat ocol mesei şi s-a oprit lângă Neville, în spatele scaunului pe care stătea Mason. Păzitorul a pus o mână pe umărul fratelui meu de haită. Mason a înghețat şi s-a uitat la Neville, care a pălit brusc.

Ren a dat să se ridice, dar Logan l-a liniştit, cu un gest nonşalant.

— Nu, te rog, relaxează-te.

Păzitorul s-a aplecat înspre cei doi.

— După cum ați fost informați de liderii voştri, s-a decis că voi moşteni viitoarea haită pe 31 octombrie, a spus el, aşteptând ca cei doi să dea aprobator din cap, după care s-a apropiat încet de Ren. Vreau să vă strângeți în sala de mese astăzi după ore. Ne vedem acolo.

— Bineînțeles, a spus Ren, plecându-şi capul.

— Excelent.

Tânărul Păzitor s-a răsucit pe călcâie şi a plecat la prietenii lui, care se strânseseră în celălalt capăt al cantinei.

Tinerii lupi şi-au reluat prânzul, deşi atmosfera devenise deja apăsătoare. Mason stătea nemişcat, privind în gol. Neville s-a uitat la el şi i-a atins degetele. S-au luat de mână sub masă, fără să rostească un cuvânt.

Mi-am încleştat atât de tare maxilarele pe parcursul orei de filosofie încât mă întrebam dacă durerea aceea surdă avea să mai dispară vreodată. Banca de lângă ferestrele înalte ale clasei era goală. Nu-1 văzusem pe Shay nici la cantină, iar acum, banca în care se aşeza de obicei era goală.

Am mai luat câteva notițe şi am încercat să-mi spun că nu contează. Privirea mi s-a oprit din nou asupra scaunului gol şi am scrâşnit atât de tare din dinți încât am simțit o durere ascuțită şi mistuitoare.

Am încercat să mă concentrez asupra domnului Selby, care gesticula cu patos în timp ce aducea argumente pentru şi împotriva existenței lui Dumnezeu. La începutul orei ne arătase un abțibild pe care scria: „Dumnezeu a murit – Nietzsche; Nietzsche a murit – Dumnezeu11.

Încercam să urmăresc discursul înflăcărat al profesorului, însă gândurile îmi fugeau în altă parte. Am aruncat o privire prin clasă. Restul studenților luau conştiincioşi notițe şi încuviințau din cap la toate argumentele domnului Selby. Mi-am îndreptat privirea spre Logan. Tânărul Păzitor stătea ca de obicei tolănit pe scaun, moțăind la adăpostul ochelarilor de soare Dior.

Oare ce o să ne spună când o să ne întâlnim după ore?

Când a sunat clopoțelul, mi-am întins leneşă picioarele amorțite, tresărind în momentul în care am început să-mi simt din nou muşchii.

Primii trei membri ai haitei Năpasta au ieşit împreună din clasă. Sabine şi Dax îi şopteau ceva la ureche lui Ren în timp ce ieşeau pe uşă. M-am dus singură spre dulapuri, unde mă aştepta haita mea. Fără să ne spunem un cuvânt, am traversat holul, îndreptându-ne către sala de mese. Am rămas tăcuți. În timp ce aşteptam, auzeam cum inimile noastre băteau din ce în ce mai repede, la unison.

Sunetul paşilor greoi şi mirosul de cuişoare şi lemn de mahon vestea sosirea lui Logan. A zâmbit grupului, care îl privea cu inima cât un purice; părul lui răvăşit strălucea asemenea aurului topit, scăldat în razele după-amiezii târzii, care pătrundeau prin ferestrele înalte ale sălii de mese. Păzitorul a luat un scaun şi s-a cocoțat pe spătar, uitându-se la noi de sus.

— Bine ați venit, a spus el, privindu-i rând pe rând pe toți Gardienii neliniştiți din fața lui. Îmi dau seama că această întâlnire vă ia oarecum prin surprindere, dar lucrurile se vor schimba în curând, acum că uniunea se apropie.

Logan şi-a pus coatele pe genunchi şi a continuat:

— Pentru a putea merge mai departe cu Ritualul Uniunii, cei doi alfa trebuie să fie majori. Acest lucru se va întâmpla de Samhain, când Ren şi Calla vor împlini optsprezece ani. Atunci se va forma oficial noua haită.

Bătea uşor cu degetele într-un plic din manila.

— Pentru a asigura o tranziție cât mai uşoară, v-am adus nişte materiale ca să ştiți care vor fi îndatoririle noii haite, sarcinile voastre şi etapele exacte ale tranziției.

Logan i-a făcut semn cu capul lui Ren, care a prins din zbor plicul ce îi fusese aruncat.

Ren a deschis plicul şi s-a uitat înăuntru.

— Ce-i asta?

— Informații cu privire la noile voastre case, a spus Logan. Unde veți locui.

Tinerii lupi au început să se foiască în scaune şi s-au uitat temători unii la alții.

Logan a ridicat mâna ca să-i liniştească.

— După cum am spus, schimbările acestea vor avea loc treptat. Unii dintre voi, precum Ansei şi Cosette, sunt destul de tineri, iar Păzitorii înțeleg acest lucru. Cele cinci case din noul complex rezidențial sunt în construcție. Bineînțeles, casa lui Ren şi a Cailei este gata, iar ei se vor putea muta în ea imediat după uniune.

Am simțit cum îmi iau foc obrajii şi m-am uitat la Ren, însă privirea lui era ațintită asupra lui Logan.

— Bryn, Sabine şi Dax vor fi următorii care se vor muta, pentru că şi ei termină liceul anul acesta.

Cei doi lupi Năpastă şi-au îndreptat umerii. Bryn s-a foit în scaun, în timp ce Ansei s-a prins cu mâinile de marginea mesei. Ren şi-a dres glasul. Logan şi-a arcuit sprâncenele în direcția lui Ren.

Ren s-a uitat la haita lui, iar apoi la Păzitor.

— Îi cuplezi? Faci noi combinații acum?

Pe chipul lui Logan a apărut un zâmbet.

— Ai avea ceva împotrivă, Ren?

Ren s-a uitat lung la stăpânul nostru, dar nu a scos un cuvânt. Logan şi-a încleştat maxilarele, după care a izbucnit în râs.

— Nu, nu-i cuplez.

Dax şi Sabine s-au relaxat, Fey a răsuflat uşurată. Bryn i-a zâmbit vag fratelui meu.

— Singurul cuplu care se va uni în acest moment va fi cel format din Ren şi Calla, conducătorii voştri, a continuat Logan. Sunteți liberi să locuiți cu cine vreți în casele pe care vi le oferim. Fiecare casă are mai multe dormitoare şi băi; cele cinci case sunt construite în jurul unei grădini comune, cu piscină şi sală de sport. Veți avea personal de serviciu, grădinari şi instalatori care vă vor sta la dispoziție tot timpul, aşa cum au avut şi părinții voştri, pentru ca voi să vă puteți concentra în totalitate asupra sarcinilor ce vă sunt desemnate. Sunt sigur că acest aranjament va fi pe placul vostru.

Cele două haite s-au arătat mulțumite de cele auzite. Până şi eu am devenit mai optimistă.

Logan a zâmbit.

— După cum am spus, Ren şi Calla vor fi primii care se vor muta. Vor urma ceilalți membri ai haitei, în funcție de vârstă. Iar voi, ceilalți, puteți să locuiți în continuare cu părinții voştri până terminați şcoala sau vă puteți muta în complex de îndată ce vor fi finalizate lucrările. Cum doriți. Însă, indiferent de locul în care veți locui, din momentul acesta nu mai trebuie să dați socoteală fostelor voastre haite. Veți asculta exclusiv de Ren, de Calla şi de mine.

Păzitorul şi-a scărpinat bărbia.

— Tatăl meu s-a oferit cu generozitate să mă ajute la supravegherea noii haite. Are impresia că, fiind vorba de un grup atât de tânăr de Gardieni, ați putea fi mai. Neascultători.

Privirea sa a zăbovit o clipă asupra lui Sabine.

— Însă dacă dovedim că suntem dedicați sarcinilor pe care trebuie să le îndeplinim, eu cred că nu vom avea nevoie de ajutorul lui.

Ren s-a uitat cu coada ochiului la Sabine, care începuse să tremure.

— Bineînțeles, Logan, cum spui tu, a încuviințat Ren.

Logan a zâmbit uşor din colțul buzelor.

— Excelent.

A arătat apoi din nou cu degetul spre plic.

— Printre hârtiile acelea veți găsi formularele pe care trebuie să le completați în cazul în care aveți nevoie de ceva. Fiecare dintre voi va primi maşina pe care o va cere. Găsiți aici şi cererile de achiziție.

Dax a fluierat încântat, iar Logan a rânjit.

— O să ne îngrijim, de asemenea, să primiți săptămânal alimente la domiciliu. Casele voastre sunt destul de departe de Vail, aşa că n-o să vă fie tocmai la îndemână să mergeți în oraş la cumpărături.

— Unde sunt noile noastre case? Am întrebat.

— Pe versantul estic al muntelui, la o altitudine mult mai mare. Un singur drum duce acolo. Locul pe care a fost construit complexul vostru slujeşte scopului principal al noii haite.

— Şi care este acesta? Am întrebat, aplecându-mă spre el, brusc interesată de discuție.

Logan şi-a îndreptat spatele şi a mijit ochii.

— Avem motive să credem că, pe parcursul anului viitor, Căutătorii vor încerca să atace peştera Haldis cu toate forțele pe care vor reuşi să le mobilizeze. În timp ce haitele Umbra Nopții şi Năpasta vor continua să patruleze zonele ce le-au fost încredințate, noua haită va oferi protecție suplimentară în zona cavernei, a zis el şi a rânjit din nou. Fapt ce mă duce cu gândul la o altă chestiune. În mod normal, o haită poartă numele Păzitorului ei, dar există deja o haită cu numele Năpasta. Noua haită va purta numele de Haldis, după locul care v-a fost încredințat.

Am aruncat o privire lupilor din haita Năpasta şi Umbra Nopții. Chipurile lor străluceau de bucurie.

— Mă bucur că sunteți mulțumiți de alegerea mea, a spus Logan. Păzirea peşterii Haldis va fi sarcina principală a haitei, dar mai există o chestiune căreia trebuie să-i acordați urgent atenție.

S-a uitat la Ren, apoi la mine.

— Conducătorii voştri au fost prezentați vineri seara unui băiat pe nume Shay Doran. Este în ultimul an la Mountain School şi s-a înscris la şcoală săptămâna trecută.

Mi-am ascuns mâinile la spate. Logan nu trebuia să vadă cum îmi tremurau.

— Păzitorii sunt deosebit de interesați de Shay. Siguranța lui este prioritară pentru noi; acest băiat a fost atacat de Căutători vinerea trecută.

— Ce vor de la el? Am izbucnit eu.

Lupilor li s-a tăiat răsuflarea.

M-am uitat în pământ.

— Îmi pare rău, Logan. Am ajuns să-l cunosc pe Shay. Eram doar curioasă.

— Nu e nici o problemă, Calla, a spus el, făcându-mi semn cum că-mi acceptă scuzele. Îți suntem îndatorați că ai reuşit să împiedici răpirea lui. Adevărul este că nu ştim ce vor Căutătorii de la Shay, dar, cumva, ei au impresia că succesul lor împotriva noastră depinde de acest băiat. Prin urmare, trebuie să-l ținem în siguranță şi cât mai departe de ei.

Mi-am lăsat privirea în pământ, dând din cap aprobator.

— Am avut şi eu ocazia să-l cunosc mai bine pe acest băiat. Pare destul de fascinat de tine. Avem nevoie ca el să aibă încredere în noi, aşa că încurajez această relație. Te rog, împrieteneşte-te cu el. Gândeşte-te că pentru moment eşti bodyguardul lui.

Am ridicat capul şi am făcut ochii mari. Ren îl străfulgera cu privirea pe Păzitor, care îl privea calm.

— Băiatul acesta nu ştie nimic despre lumea noastră, iar lucrurile trebuie să rămână aşa, a spus Logan. Cu cât ştie mai puține despre pericolul

pe care îl presupun Căutătorii, cu atât va fi mai în siguranță. Protejați-l, dar faceți asta fără să-i atrageți atenția. O cunoaşte deja pe Calla, aşa că ea va putea interacționa mai uşor cu el.

Mi-am înclinat capul în fața lui Logan. Ren era palid la față, iar restul haitei aproba în tăcere ordinele Păzitorului.

— Foarte bine atunci, cred că deocamdată am spus tot ce aveam de spus. În cazul în care aveți întrebări, conducătorii haitei voastre mi le vor comunica. Lumine şi Efron sunt de acord cu ce am vorbit până acum.

Logan a zâmbit şi a coborât de pe scaunul pe care stătea cocoțat. Lupii au început să se ridice şi ei, însă el a pocnit din degete, cerându-ne să fim atenți.

— Mai avem un ultim lucru de discutat.

Zece perechi de ochi s-au ațintit asupra noului stăpân.

— Ren a pus o întrebare deosebit de importantă privind felul în care veți fi cuplați pe viitor.

Am simțit cum mă trec fiori reci pe şira spinării, în timp ce aşteptam ca Logan să ia cuvântul.

— Împerecherea Gardienilor a fost întotdeauna stabilită de Păzitori ca să se asigure cel mai bun rezultat pentru haitele noastre, a spus el. Deci sunt sigur că înțelegeți utilitatea acestei practici.

Nimeni nu a scos un cuvânt. Tonul nepăsător al lui Logan mă şfichiuia de parcă aş fi fost lovită cu o sârmă ghimpată.

— Voi face cum au făcut şi strămoşii mei, voi cere sfatul şefilor de haită în aceste probleme, când va veni vremea. Toți sunteți foarte tineri; presupun că nu veți lua asemenea decizii în viitorul apropiat. Cu toate acestea, este clar că deja ați început să vă apropiați foarte tare unii de ceilalți.

Şi-a întredeschis uşor buzele, zâmbind şi arătându-şi dinții perfecți şi strălucitori.

— Sunt mulțumit de asta; acest lucru îmi arată că sunteți o haită puternică şi loială şi că vă veți îndeplini bine sarcinile. Dar trebuie să vă reamintesc că singurul cuplu permis în haita Haldis este cel format din Ren şi Calla, cei doi alfa. Deşi ați putea avea tendința de a vă cupla singuri, eu dispun de autoritatea de a vă alege perechea. Aceasta este una dintre cele mai vechi şi mai importante legi ale noastre. Orice încălcare a ei va atrage după sine o pedeapsă gravă.

Simțeam că mă sufoc.

Logan şi-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor şi a scos un pachet de țigări de foi. A bătut pachetul de spătarul scaunului, apoi a scos o țigară şi a aprins-o.

— Asta am avut de spus.

Preț de o clipă, nimeni nu s-a mişcat. În încăpere se lăsase tăcerea, asemenea unei ceți groase. Apoi Ren s-a ridicat şi a făcut semn cu capul spre uşă. Ceilalți membri ai haitei Năpasta s-au îndreptat pe rând spre uşă. Am sperat să nu-mi tremure picioarele în timp ce mă ridicam. Nu puteam să mă uit la haita mea; mi se strânsese stomacul şi mi se făcuse mic cât o minge de tenis.

Abia făcusem câțiva paşi când am auzit vocea mieroasă a lui Logan răsunând în urma lupilor care se îndepărtau.

— Mason, putem discuta un pic?

Am înghețat. Mason era exact în spatele meu şi a rămas pe loc. M-am uitat la Logan; ochii îi scăpărau în labirintul de raze roşietice ale amurgului. Sufla fumul printre buzele întredeschise, iar în aer plutea miros de cuişoare.

M-am uitat la Mason. Un zâmbet vag i s-a înfiripat pe buze în timp ce se întorcea către Logan. M-am apropiat de el şi l-am apucat de încheietură.

— Nu, am şoptit hotărâtă. El s-a încordat şi a clătinat aproape imperceptibil din cap, smucindu-se din strânsoarea mea.

— Calla! A țipat Logan la mine, iar cuvintele lui mi-au şfichiuit urechile ca o lovitură de bici. Vi s-a spus să plecați.

Cineva m-a luat de umeri şi m-a tras către uşă. După ce m-au scos din sala de mese, m-am eliberat din strânsoarea aceea puternică şi l-am străfulgerat pe Ren cu privirea. Dax şi Fey stăteau lângă mine, cu o expresie mohorâtă pe chip. Ansei şi Bryn s-au făcut nevăzuți după un colț, fără să se uite înapoi.

— Trebuie să intru acolo.

Am încercat să mă duc înapoi, dar Ren m-a apucat din nou de braț, întorcându-mă cu fața spre el.

— Nu poți, a spus el, aruncând o privire spre capătul holului.

I-am urmărit privirea şi am văzut-o pe Sabine conducându-1 pe Neville spre intrarea principală a şcolii. Îşi încolăcise mâinile în jurul mijlocului lui. Vedeam cum îi şopteşte ceva la ureche. Cosette îi urma, păstrând respectuoasă distanța.

— N-o să permit să se întâmple aşa ceva, am spus. E în haita mea, Ren. Siguranța lui e responsabilitatea mea.

— E şi în haita mea acum, a murmurat Ren. Îmi pare rău, Calla. Mi-aş fi dorit să nu trebuiască să treci prin asta. Ştiu cât de greu e.

Dax a pufnit dezaprobator, iar Ren i-a aruncat o privire fermă.

— Nu lăsa să te macine chestia asta, Cal, a spus Fey, uitându-se la mine cu o privire pătrunzătoare, dar aspră. N-ai greşit cu nimic. Mason s-a băgat singur în asta.

— Cum poți să spui aşa ceva? Am întrebat-o, simțind că-mi pierd răsuflarea.

Ea s-a uitat în altă direcție.

— Pentru că este adevărat, iar tu trebuie să vezi de alte treburi mai importante.

— Are dreptate, a spus Dax, mârâind prelung. Nu ne putem băga în absurditatea asta. Las-o baltă.

Am simțit o durere usturătoare în ochi. Mi-am lăsat privirea în jos, înfigându-mi degetele în mână şi redeschizând rănile din palmă. Ren a privit picăturile roşietice care cădeau pe podea. Şi-a arătat colții spre Dax şi Fey.

— Plecați de aici.

Dax a tresărit, dar le-a făcut celorlalți semn cu capul spre intrare. Fey l-a luat de mână şi au plecat.

— Calla, a spus Ren, lăsându-şi mâinile să alunece de pe umeri pe talia mea şi încercând să mă tragă mai aproape de el.

— Nu face asta, am spus, smulgându-mă din îmbrăţişarea lui. Nu încerca să-mi spui că o să fie mai bine.

Şi-a încleştat maxilarele, dar nu a mai încercat să mă mai atingă încă o dată.

— N-o să fie niciodată mai bine, a spus el, iar ochii i s-au umezit. O să fie din ce în ce mai rău.

Mi-am strâns braţele în jurul trupului, fără să-mi pese că-mi pătam rochia cu sânge.

— Caută-1 pe Ansei şi du-1 acasă. Eu trebuie să rămân aici.

Am auzit cum a tras adânc aer în piept, gata să protesteze, dar l-am oprit făcându-i semn cu mâna să tacă.

— O să aştept până pleacă Logan. Trebuie să-l văd pe Mason.

Ren a clătinat din cap.

— Rămân cu tine. Acum situaţia asta ne priveşte pe amândoi. Poţi s-o rogi pe Bryn să-l conducă pe fratele tău.

— Bryn trebuie să se ţină departe de fratele meu! Sau n-ai fost atent la predica pe care tocmai ne-a ţinut-o?

— Linişteşte-te, a spus el, în şoaptă. Logan nu a vorbit despre sfârşitul relaţiilor amoroase din haita noastră. A spus că o să ne accepte sfaturile, iar noi i le vom da. Fratele tău şi Bryn trebuie să fie pur şi simplu prudenţi. Noi îi putem ajuta.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum, am spus eu, uitându-mă în palmă şi văzând cum mi se închideau rănile. Te rog, du-te. Vreau să vorbesc cu Mason între patru ochi.

— Bine, a spus, trăgând pe el geaca de piele care îi atârna pe braţ. O să mă asigur că fratele tău ajunge cu bine acasă.

— Îţi mulţumesc, am murmurat eu, dar prea târziu, căci Ren deja o luase la goană pe hol.

Am intrat în toaleta fetelor şi mi-am băgat mâinile sub şuvoiul de apă fierbinte, clătind sângele închegat de pe rănile acum închise. M-am prins cu mâinile de marginea chiuvetei, uitându-mă la aburii ce se ridicau în jurul meu. După ce mi-a mai trecut supărarea, m-am îndreptat încet spre sala de mese, oprindu-mă din când în când şi ascultând dacă venea cineva sau se auzeau voci. Când am ajuns în dreptul celor două uşi, m-am pitit în spatele unui şir de dulapuri şi am aşteptat cu fruntea lipită de oţelul rece.

După câteva minute, care mi s-au părut a fi ore, am auzit cum se deschid uşile. Am aruncat pe furiş o privire din spatele dulapurilor şi l-am văzut pe Logan păşind lin spre ieşire. După ce s-a făcut nevăzut, am ieşit din ascunzătoarea mea. Odată ce am trecut pragul uşilor deschise, m-am oprit şi m-am străduit din răsputeri să intru fără să mă fac auzită.

În aer pluteau rotocoale de fum şi simţeam un miros greu de cuişoare şi tabac. Mason stătea aşezat în mijlocul încăperii, cu un cot pe genunchi şi mâna la ochi. O ţigară neagră şi subţire fumega în cealaltă mână.

Am făcut câțiva paşi spre el, iar Mason şi-a ridicat privirea, zâmbind obosit. S-a cufundat în fotoliu şi a tras cu sete din țigară.

— Hei, Calla, a spus el, dându-şi capul pe spate şi suflând cerculețe de fum.

Am deschis gura, dar nu am putut rosti nici un cuvânt. Mason mă privea. Ne despărțeau doar câțiva centimetri. Când am ajuns suficient de aproape de el încât să-l ating, mi-am întins şovăitor mâna spre umărul lui. Am tresărit în momentul în care s-a ridicat brusc în picioare şi s-a îndepărtat de mine, fără să mă lase să-l ating. Şi-a aruncat țigara şi a călcat-o.

— Hai să plecăm de-aici.

S-a năpustit spre mine şi a ieşit pe uşă atât de repede încât a trebuit să alerg ca să-l prind din urmă.

— Mason, am început eu, reuşind în cele din urmă să vorbesc.

— Nu spune nimic. N-are rost, m-a întrerupt el, oprindu-se în fața dulapului său şi tastând rapid codul lacătului.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

A tras o înjurătură când şi-a dat seama că greşise codul şi a început să-l tasteze din nou.

— Nu s-a întâmplat nimic. Încă.

Lacătul a scos un clinchet, iar uşa s-a deschis.

Am răsuflat uşurată. Însă relaxarea mea a lăsat repede loc furiei.

— Ce a vrut de la tine?

A scos un sunet gutural, undeva între râset şi mârâit.

— Tu ce crezi? Doar e fiul lui Efron Năpasta.

— Nu se poate.

Am închis ochii şi m-am sprijinit de dulapul învecinat.

— Nu pot să accept asta.

A trântit uşa şi s-a întors spre mine.

— Nici eu, Cal. Logan a pus ochii pe mine de mai mult timp, dar nu ştiam dacă are de gând să facă ceva. Acum m-am lămurit.

— Ce-o să faci? Am întrebat, simțind deodată că-l detest pe Logan, dar şi neputința lui Mason de a-l sfida.

Şi-a trecut brațul pe sub breteaua genții de poştaş, uitându-se în stânga şi în dreapta.

— Nu ştiu. Dar deocamdată am câştigat un pic de timp.

— Timp?

Şi-a trecut mâinile prin păr şi a început să-şi maseze tâmplele.

— Logan moşteneşte, într-adevăr, noua haită, dar este încă tânăr. Şi se teme.

Nu-mi puteam imagina un Păzitor căruia să-i fie teamă.

— De ce?

— De părinți, în special de tatăl lui. I-am spus că, dacă mă presează, o să-l conving pe Ren să-i spună lui Efron ce se întâmplă.

Mi-am zgândărit coaja de pe rană, ignorând senzația de usturime pe care o simțeam pe pielea încă fragilă.

— Crezi că asta o să schimbe cu ceva lucrurile?

— Da. E singura dată când „tradițiile” Păzitorilor ar putea să-mi fie de folos.

— Tradiții? Am spus eu, încruntându-mă.

A lovit cu pumnul în dulap, îndoindu-l uşor.

— E un eufemism pentru bigotism. Până când va deveni mai puternic, Logan încă este sub stricta supraveghere a lui Efron şi a celorlalți Păzitori. Preluarea conducerii asupra haitei noastre reprezintă un fel de test pentru el – aşa, ceilalți o să vadă dacă este demn de funcția lui. Dacă-i aduc aminte de asta cred că îl pot opri.

Nu a reuşit să-şi termine fraza.

— Trebuie să-l opreşti. Nu poți să.

— Nu, nu pot, a spus el, uitându-se în cele din urmă în ochii mei. Păzitorii tolerează o serie întreagă de extravaganțe, dar numai în sens recreativ. Logan nu ar recunoaşte față de tatăl lui sau de ceilalți Păzitori că e gay.

Mi-am muşcat buza.

— Mason, de ce nu mi-ai zis?

— De mine şi de Nev?

Mă uitam în pământ.

— N-ai încredere în mine.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu-i vorba de asta, Cal. Chiar am încredere în tine.

Am ridicat privirea şi m-am uitat la el, stânjenită de tristețea din ochii lui.

— Păzitorii s-ar fi răzbunat şi pe tine, a spus el. N-o să mă accepte niciodată aşa cum sunt, n-o să accepte pe cine iubesc. Nici ei, nici cei mai vârstnici membri ai haitelor, nici părinții mei. Nimeni. Dacă s-ar afla, asta ar însemna sfârşitul pentru mine şi pentru Nev. Şi nu mă refer aici doar la relația dintre noi. Chiar ar fi sfârşitul nostru.

Vorbea atât de calm, încât nu am mai putut suporta situația.

— Cât timp îl mai poți ține la distanță pe Logan? Cât timp vei mai fi în siguranță?

Şi-a scos telefonul din buzunar şi a trimis repede un mesaj.

— Ce te face să crezi că sunt vreodată în siguranță?

— Aş putea vorbi cu Lumine, am spus eu.

— Nu face asta, Cal, a murmurat el, luându-mă de mână. Dacă încerci să faci ceva şi te amesteci în chestia asta, Logan îți va da şi ție o lecție. La ce ne-ar folosi dacă ai fi dată ca pradă unui strigoi? Sau lui Efron? N-ai de ales. Niciunul dintre noi n-are. Ăştia suntem. Gardienii sunt făcuți ca să servească. Nu-i aşa? N-am putut să răspund. Mi-am încleştat şi mai tare pumnii. Preț de o clipă, vocea i-a tremurat.

— Nu-i vina ta. Totul o să fie bine.

Apoi mi-a dat drumul la mână şi a plecat.

M-am prelins pe dulap şi m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe jos.

De ce se întâmplă asta? N-ar trebui să fiu mai puternică acum, când sunt pe cale să devin conducătoarea noii haite?

Nu-mi dădeam seama de cât timp zăceam astfel, dar ştiu că, deodată, am simțit un miros de frunze tinere şi nori grei de ploaie.

— Calla?

Am ridicat privirea. Shay stătea la câțiva metri de mine.

— Te simți bine? A întrebat el, fără să se apropie de mine.

Am clătinat din cap, fără să scot un cuvânt, căci nu eram sigură pe vocea mea şi ştiam că, dacă aş fi încercat să vorbesc, m-aş fi răstit la el. Totuşi, nu pe Shay eram nervoasă. Deja îmi trecuse.

S-a lăsat pe vine.

— Ce cauți aici? Am spus eu, reuşind să pronunț acele cuvinte pe un ton rezonabil.

— Am zis să fac o plimbare decât să merg la ore. Dar tot trebuia să mă întorc să-mi iau caietele.

— Ah, OK.

M-am ridicat încet în picioare, devenind brusc nerăbdătoare să ies din clădirea şcolii. Dar în grabă m-am împiedicat de ghiozdan şi am căzut.

Shay s-a repezit la mine, convins pe dată că pasul meu şovăielnic era semnul unei căderi emoționale iminente.

— Calla, ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am răspuns, simțind din nou cum mă umplu de nervi.

Shay m-a strâns şi mai tare de braț.

— Ți-a făcut cineva rău?

Am clătinat din cap, în timp ce-l fixam cu privirea şi-mi umezeam buzele. Cum ar fi fost dacă în loc să mă enervez aş fi încercat să-mi reglez conturile cu Păzitorii?

Ignorând sentimentul de uşoară vinovăție care mă încerca, am profitat de faptul că Shay credea că sunt gata să izbucnesc în lacrimi şi l-am lăsat să mă îmbrățişeze.

— Chiar nu poți să-mi spui nimic? A întrebat el. Vreau să te ajut.

Îmi odihneam fruntea pe gâtul lui, ştiind că ceea ce voiam de la el nu avea nimic de-a face cu ajutorul pe care mi l-ar fi putut oferi. Mirosul răcoros al pielii lui mi-a potolit mânia, dar în momentul în care l-am atins, am simțit cum inima începe să-mi bată mai repede. Asta m-a făcut să-l doresc mai mult. L-am lăsat să se apropie şi mai tare de mine, savurând felul în care îşi încorda muşchii. Pielea îmi lua foc.

— Vrei să facem o plimbare? A murmurat el. N-am fost până acum în grădinile şcolii.

— Sigur, am spus eu, desprinzându-mă din îmbrățişarea lui.

Am ieşit din clădire, am traversat parcarea şi am ajuns în grădinile de la Mountain School, unde am admirat arbuştii decorativi tăiați la milimetru şi răsadurile cu flori. De-abia intrasem în grădină când am surprins doi elevi de la internat, un băiat şi o fată, sărutându-se cu patos sub o arcadă acoperită de viță-de-vie. S-au făcut imediat nevăzuți, ca două căprioare speriate.

I-am privit pe când o luau la fugă, întrebându-mă cum este să te desfeți cu asemenea momente de pasiune, la adăpost de ochii lumii.

Shay mergea lângă mine în tăcere. M-am uitat în palme. Rănile şi cicatricile dispăruseră.

— Îmi pare rău că am fost nesuferită cu tine la şcoală, am spus eu, luându-l de mână.

A schiţat un zâmbet batjocoritor, uşor răutăcios, din colţul gurii.

— Eşti întotdeauna mai drăguţă când bodyguardul tău nu-i pe lângă tine.

— Cine? Am făcut eu, mirată.

— Ăla înalt, întunecat şi turbat, a murmurat el, strângându-mă şi mai tare de mână.

— Vrei să spui Ren? Am întrebat eu, fără să-i dau drumul, dar întrebându-mă dacă nu cumva ar fi trebuit să o fac.

Nu a răspuns nimic, însă şi-a încleştat maxilarele.

— El n-are nimic de-a face cu felul în care am reacţionat eu, am izbucnit eu. Eram supărată pe tine.

— Cum zici tu.

Mi-a dat drumul la mână. Se pare că nu numai eu eram supărată.

— Hai s-o luăm pe aici, am spus, făcând semn spre o cărare îngustă.

Spre deosebire de celelalte alei din grădină, aceasta nu era pavată cu piatră cubică, ci era de pământ. Drumul trecea pe lângă brazi înalţi, ameninţători, prin care abia dacă pătrundeau razele acelei după-amiezi târzii. M-am oprit când am ajuns la locul meu preferat din grădină. Am mai făcut câţiva paşi până la marginea unui luminiş înconjurat de pini şi m-am aşezat pe jos, în spatele ferigilor înalte.

Shay a rămas tăcut preţ de o clipă, admirând peisajul.

— Foarte frumos.

— Da, am spus eu, ridicând mâinile spre cer şi lăsând razele soarelui să-mi încălzească pielea. Aici vin când vreau să fiu singură.

— Îţi dă un sentiment de siguranţă, a spus el şi s-a ghemuit lângă mine. Intim.

Tivul rochiei mi s-a ridicat în momentul în care m-am aşezat pe jos şi l-am surprins pe Shay privindu-mi cu interes piciorul dezgolit. M-am aplecat spre el.

— Sărută-mă, i-am spus.

Sunase ca un ordin, iar reacţia lui a fost să-şi îndrepte imediat spatele.

— Te rog.

Nu ştiam că este atât de greu să ceri ceva ce îţi doreşti. Nu eram obişnuită cu rugăminţile.

Dă-i încolo pe Păzitori cu regulile lor cu tot. Măcar de data asta. E vina lor şi e normal să se întâmple aşa ceva din moment ce mi-au cerut să-mi petrec timpul cu un băiat atât de chipeş. Primul sărut trebuia să-mi aparţină.

Shay s-a ridicat în picioare.

— Să nu mă înţelegi greşit, Calla. Nu e că nu vreau.

— Deci vrei?

Am simţit un val de căldură care-mi străbătea corpul, urmat de un sentiment de deşertăciune. Dar n-ai s-o faci.

— Da, sigur că vreau.

Îşi ținea mâinile încrucişate la piept, ceea ce-i scotea în evidență brațele puternice.

— Dar eşti supărată, iar eu nu-mi dau seama de ce mă rogi să fac asta. Sau de ce îmi ceri să o fac.

Mi-am tras rochia în jos.

— Nu contează.

— O să te ajut să treci peste chestia asta care te-a supărat atât de tare, a spus el. Dar azi-dimineață m-ai flituit, iar eu n-am de gând să te sărut acum iar mâine să-mi spui să mă duc naibii.

O ferigă nevinovată a căzut victimă umilinței mele. Am smuls planta din pământ cu rădăcini cu tot.

— Ştiu, ştiu, am spus eu, aruncând în stânga şi în dreapta cu pământ şi frunze. Îmi pare rău.

— O să se facă întuneric în curând, a spus el, întinzând mâinile spre mine. Poate că tu ai vedere nocturnă, dar eu nu.

— Câteodată uit de defectele tale, i-am zis şi l-am prins de degete.

— Defecte zici?

După ce m-a ajutat să mă ridic în picioare, zâmbetul mi-a revenit pe chip. Atitudinea degajată a lui Shay mă făcea să uit de supărare, ceea ce mă surprindea. Deşi mă ridicasem în picioare, el m-a mai tras o dată spre el până când degetele mele s-au odihnit pe pieptul lui. Mi-a dat drumul la mână şi m-a îmbrățişat, ținându-mă strâns de spate, astfel încât trupul meu era lipit de-al lui.

Îi simțeam fiecare arcuire a corpului, iar şoldurile mele erau lipite de coapsele lui. Am ridicat bărbia, iar el şi-a lipit buzele de ale mele. M-am înfiorat şi l-am prins cu dinții de buza de jos, muşcându-1 uşor. A oftat, strângându-mă în brațe. Mi-a întredeschis buzele, explorând şi zăbovind.

Avea încă ochii închişi când buzele ni s-au despărțit.

— Credeam că n-o s-o faci, i-am şoptit eu.

L-am privit în ochi, iar el a zâmbit timid.

— N-am putut să mă abțin.

— Mă bucur.

Mi-am dus mâna la gât şi am încercat să-mi iau pulsul. Inima îmi bătea nebuneşte.

— N-am ştiut că poți să ai o asemenea senzație. A fost incredibil.

— Stai un pic, a spus el, ridicându-mi bărbia spre el. Doar n-a fost primul tău sărut, Calla. Nu se poate.

M-am retras la umbra pinilor care ne înconjurau, încercând să-mi ascund roşeața din obraji.

El a rămas pironit în loc.

— Haide. Ce s-a întâmplat?

— A fost primul meu sărut, am spus eu, scuturându-mi pământul de pe rochie. Asta-i tot ce am de zis. Las-o baltă.

— Mi-e greu să cred asta, a spus el, plimbându-şi mâna pe trunchiul unui pin înalt. Dar dacă a fost primul tău sărut, mă bucur că nu te-am dezamăgit.

— Nu, am spus eu, simțind încă acea căldură care mă învăluia. N-am fost dezamăgită.

S-a apropiat de mine, dar eu am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Însă asta nu se va mai repeta.

— Poftim? A întrebat el, ridicând din sprânceană.

— Ăsta a fost primul meu sărut, am spus eu, pentru că nu sunt ca alte fete şi trebuie să respect nişte reguli.

— Reguli de sărutat?

Părea gata să pufnească în râs, însă când am încuviințat din cap, a tras o înjurătură, lovind pământul cu tocul cizmei.

— Nu-ți cer să dispari, am zis eu, revenind lângă el, fără să-l ating însă. Dar nu sunt ca alte fete, Shay. Eu nu-mi permit să fiu egoistă.

— Şi dacă m-ai săruta, ai fi? A întrebat el, în timp ce mă mângâia pe obraz.

— Foarte, am spus, întorcând obrazul şi atingându-i uşor cu buzele podul palmei, bucuroasă să-i simt mirosul şi căldura.

— Şi dacă aş încerca să te sărut din nou? A murmurat el.

— N-o face, am spus eu, şi i-am dat la o parte mâna, deşi era ultimul lucru pe care mi-1 doream. Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, nu face asta.

— Totuşi, am ceva care te-ar putea interesa, a spus el, desfăcându-şi ghiozdanul şi scoțând dinăuntru o carte. Am găsit ceva.

— Vrei să-mi ții vreo lecție? Am spus eu, aruncând o privire spre cerul din ce în ce mai întunecat. Mai ții minte discuția noastră despre vederea nocturnă?

— O să dureze doar câteva secunde, a spus el. Voiam să vezi chestia asta.

Cartea pe care o ținea în mână era groasă şi foarte veche, cotorul părea gata să se destrame.

— O carte?

— Uite de ce v-am încălcat teritoriul pe munte, a spus el şi a întors cartea cu fața spre mine.

Când am văzut titlul volumului, literele acelea negre ce păreau înfierate pe copertă, m-am transformat pe necugetate în lup şi am făcut câțiva paşi înapoi, gata de atac. Blana mi se înfoiase. Shay s-a împleticit şi s-a dat şi el înapoi, pierzându-şi răsuflarea. Cartea zăcea pe pământ, exact în locul în care o scăpase din mâini.

— Calla, Calla, a spus el, pronunțându-mi numele în şoaptă, dar clar şi răspicat ca o incantație. Ce se întâmplă? Ce am făcut?

Îl priveam fix, arătându-mi caninii amenințători.

— Te rog, transformă-te la loc, a spus el, iar vocea îi tremura. Nu ştiu ce am făcut, dar îmi pare rău.

Am adulmecat aerul, încercând să-mi dau seama dacă mai era cineva în zonă, dacă nu cumva era o capcană. Dar nu am simțit nici un miros; eram singuri. L-am cercetat cu privirea, dar pe chipul lui înfricoşat n-am zărit nici urmă de trădare. Fără prea mare tragere de inimă, mi-am reluat înfățişarea umană. A răsuflat uşurat şi a făcut un pas către mine. Eu m-am dat înapoi.

— Stai pe loc.

Shay a împietrit.

— Calla, ce se întâmplă?

Am clătinat din cap.

— Acum eu pun întrebările.

El a încuviințat imediat din cap. Mi-am aruncat ochii asupra cărții, arătând cu degetul tremurând spre volumul gros care zăcea pe jos.

— Cine eşti, Shay? Cine eşti cu adevărat? Şi de unde ai luat chestia aia?

— Ştii cine sunt. Sunt doar eu. Şi nu te-am mințit cu nimic, a spus el, însă roşeața din obraji îi trăda vinovăția. Şi am luat cartea din biblioteca unchiului meu.

Îmi țineam brațele întinse, încordate, gata să-l pocnesc dacă ar fi fost nevoie.

— Şi pe unchiul tău nu-l deranjează că-i împrumuți cărțile?

Se juca cu fermoarul gecii.

— Nu chiar.

Mă uitam la el şi îmi dădeam seama cât de rău îi părea că mă speriase. Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp şi m-am ghemuit pe jos, mângâind pământul, în speranța că la atingerea țărânei aveam să mă liniştesc.

— Cum adică nu chiar?

— Bosque m-a lăsat să umblu prin casă, dar mi-a cerut să nu intru în bibliotecă. Colecționează volume rare. A lăsat să se înțeleagă că un adolescent n-ar putea să aibă grijă cum trebuie de cărțile lui.

— Şi tu ai avut? Am întrebat eu, aruncând un ochi spre volumul care zăcea abandonat pe pământ.

El a bodogănit ceva şi a ridicat cartea de pe jos, scuturând-o de praf.

— N-a fost vina mea. M-ai speriat, a spus el, strângând cartea la piept. De obicei am mare grijă de cărți. Nici n-aş fi scos-o din casa lui Bosque dacă n-aş fi vrut să-ți arăt ceva. Plus că mi s-a părut nedrept să-mi interzică să intru în bibliotecă, a adăugat el, dând ochii peste cap. Ține unele cărți sub cheie.

— Dacă uşa e mereu încuiată, cum ai luat cartea? Am întrebat, în timp ce-mi plimbam degetul pe scoarța unui copac.

Preț de o clipă, pe buzele lui am întrezărit un zâmbet diabolic.

— Nu sunt pasionat doar de filosofie, a spus el. Am trecut printr-o fază rebelă când eram mai mic. Atunci voiam să fiu hoț profesionist. Citeam foarte mult din Hoții şi regii pe atunci.

A văzut că ridic din sprânceană şi a pufnit în râs.

— Sunt nişte benzi desenate, dar oricum aşa am învățat cum să sparg încuietori de unul singur. Încă sunt destul de bun la asta. Era foarte tare că puteam intra şi ieşi din camerele de cămin după cum aveam chef.

Chiar dacă eram cu nervii la pământ, n-am putut să nu mă amuz imaginându-mi-l pe Shay cum se furişa în toiul nopții pe holurile unui internat de elită.

— Dar de ce ai plecat? Dacă tot erai la internat.

— Aşa ai zice, nu? A întrebat el, începând să străbată luminişul în lung şi în lat, cu paşi mari. Unchiul meu a spus că rutina te face să fii leneş, că trebuie să văd mai mult din lume. Cred că am văzut mai mult decât mi-aş fi dorit.

— Îmi imaginez.

— Dar e greu să te muți. N-am rădăcini. N-am prieteni adevărați. De-asta mi se pare că într-un fel îmi este dator, a spus Shay. Şi sunt foarte pornit împotriva cenzurii. Şi nu cred nici în fructul oprit.

Părea atât de sigur de el, încât mi s-a făcut rău. Habar n-avea ce primejdie îl paşte.

— Deci eşti un fan înrăit al Evei? Am întrebat.

— Evei i se face reclamă proastă. Aş alege oricând Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului în locul Edenului, a spus el, rânjind. Am fost în Eden. Cred că e supraapreciat.

— Am impresia că originalul era mai bun decât versiunea lui Efron, am murmurat eu, ascunzându-mă în spatele unui trunchi de copac.

— Dar nu am putut rezista ispitei de a sparge încuietoarea şi de a intra prin efracție, a continuat Shay. Am considerat rugămintea unchiului meu ridicolă şi, într-un fel, insultătoare. Am trăit prin mai toată lumea, iar eu întotdeauna ajungeam să stau într-un internat plictisitor. Când am ajuns în casa familiei lui, el a inventat regula asta. Ador cărțile, mai ales pe cele vechi. N-aş distruge niciodată o carte. Iar asta mi-a sărit în ochi. Cred că e de la începutul epocii moderne, poate din Evul Mediu târziu, nu pot să-mi dau seama cu exactitate când a fost scrisă. N-are pe ea nici datele editurii, nici anul, nimic.

— Nu, n-are.

— Ai citit cartea asta? A întrebat el.

— Nu, am răspuns, iar mâinile au început să-mi tremure din nou. N-am citit-o.

— Dar ai mai văzut-o, a spus el, apropiindu-se de mine.

Mi-am dezvelit colții.

— Nu te apropia. Şi nu veni cu cartea aia la mine.

S-a uitat lung la ea şi a întors-o cu fața spre el.

— Te temi de ea, a spus el, uitându-se când la mine, când la carte. De ce ți-e frică de o carte pe care nu ai citit-o?

Oare aş putea să-i spun adevărul? Habar n-aveam cum să pun cap la cap piesele acelui puzzle, care începea să-mi dea fiori.

A deschis cartea. M-am cutremurat, iar el a închis-o la loc.

— OK, nu ne uităm la carte, am înțeles. Voiam doar să-ți arăt harta.

— Harta? Am întrebat eu.

El a încuviințat din cap.

— Sunt patru hărți, de fapt. Par să fie aleatorii, fiecare înfățişează alt colț al globului.

Tonul vocii lui a devenit meditativ.

— Îmi pare rău că nu vrei să te uiți. Sunt incredibile. Nici nu poți să-ți dai seama cât de surprins am fost să găsesc harta unei regiuni din vestul Americii de Nord într-o carte atât de veche. Nici nu mă mir că unchiul meu n-a

vrut să pun mâna pe ea. Dacă ar conține vreo dovadă că europenii din Evul Mediu ştiau ceva despre interiorul continentului american, atunci chiar că e ceva important. Textul ăsta probabil că valorează milioane de dolari.

A cântărit volumul în mâini de parcă ar fi vrut să-i măsoare valoarea. Am schițat o grimasă, aşteptând să vorbească din nou.

— Bineînțeles că aici nu apar toponimele de astăzi. Cartea este scrisă în latină, dar poți recunoaşte zonele geografice. Când m-a atacat ursul, căutam un lanț de peşteri. Cochetez de ceva vreme cu speologia.

Am simțit fiori reci pe şira spinării. S-a uitat la mine şi s-a încruntat.

— Speologia, a spus el, se ocupă cu explorarea peşterilor.

— Ştiu ce înseamnă speologia, am spus. Căutai peştera Haldis?

El a clipit surprins.

— Haldis. Numele ăsta apare pe hartă.

M-am gândit s-o iau la fugă.

— Deci, dacă nu ai citit cartea şi nu ai văzut nici hărțile, de unde ştii despre peşteră? A întrebat el. Am citit toate traseele montane, m-am uitat pe toate hărțile topografice şi singurul loc în care am găsit un indiciu despre peştera sau muntele cu numele ăsta a fost cartea unchiului meu.

S-a uitat din nou la carte. Mi-am dat seama cât de mult voia s-o deschidă, să se uite din nou pe imaginile pe care tocmai le descrisese.

Am continuat să-l privesc atentă, în timp ce luam acea decizie, întrebându-mă oare ce soartă aveam să-mi pecetluiesc singură.

— Sarcina mea, de fapt sarcina tuturor Gardienilor de aici, este de a proteja peştera Haldis de duşmanii noştri. Căutătorii.

M-am uitat lung la titlul cărții: o singură frază în latină, scrisă cu litere negre pe copertă.

Bellum omnium contra omnes.

Am închis ochii, dar încă vedeam literele negre ca smoala, ca şi cum cuvintele acelea mi-ar fi fost înfierate pe interiorul pleoapelor. Cuvintele interzise continuau să-mi răsune în urechi.

Războiul tuturor împotriva tuturor.

În luminiş se lăsa întunericul, iar ferigile de un verde aprins începeau să capete nuanțe terne de albastru şi cenuşiu.

— Ai crezut că e Hobbes, nu?

Am aruncat o privire spre copacii învăluiți în întuneric, temându-mă să nu ne pândească cineva din pădure.

— De-asta ai ales cartea?

L-am auzit pe Shay bătând uşor pasul pe loc.

— Da, m-am gândit c-am dat peste un tratat nepublicat.

Părea un pic dezamăgit.

— Am fost foarte entuziasmat, de fapt. Dar trebuie să recunosc că nu am apucat s-o citesc încă. M-au captivat hărțile. Plus că nu sunt prea bun la latină. O să dureze ceva să-i dau de capăt cu traducerea.

Auzeam cum bate cu degetele în coperta de piele.

— Nu-i Hobbes, nu-i aşa?

— Nu, am zâmbit eu, în întunericul din ce în ce mai obscur. Cu siguranță nu este Hobbes. Acum, ia-o de aici.

— Dar tu de unde ştii?

În vocea lui simțeam nerăbdarea.

— Pentru că mi s-a interzis s-o citesc. Dacă o citesc, voi plăti cu viața. Ia-o de aici acum, am spus eu, pierzându-mi vocea.

— Dar cum poți să rişti o pedeapsă cu moartea doar pentru că citeşti o carte? A întrebat el, îndesând volumul în ghiozdan.

L-am luat de mână.

— Nu putem vorbi aici despre asta. Haide.

— Unde mergem? A întrebat el, împiedicându-se de o piatră şi ciocnindu-se de mine în timp ce-l trăgeam prin grădină.

— La maşină.

— Vrei să mergem la tine în maşină? A întrebat el, strângându-mă de mână.

— Nu ca să ne facem de cap, am spus, dar nu i-am dat drumul la mână. Trebuie să fim siguri că nu ne ascultă nimeni.

Când am ajuns la maşină, i-am deschis portiera, după care m-am aşezat pe scaunul şoferului şi mi-am pus capul pe volan.

— Ce se întâmplă, Calla?

L-am auzit cum îşi desfăcea ghiozdanul.

— Ce-i cu cartea asta?

— Lucrurile care sunt scrise acolo pot fi citite doar de Păzitori. Pentru ceilalți sunt prea primejdioase. Este textul lor cel mai sacru.

— Deci iar am ajuns să discutăm despre Păzitori, a conchis Shay. Ai de gând să-mi spui şi mie cine sunt?

— O să-ți povestesc despre război.

Am ridicat capul şi am privit prin parbriz spre parcarea întunecată.

— Se pare că tu ai picat la mijloc. Dar nu înțeleg de ce.

— De asta e toată lumea atât de ciudată pe aici?

S-a aplecat spre mine.

— Pentru că aici se poartă un război supranatural despre care eu nu ştiu nimic? Despre care oamenii nu ştiu nimic?

— Da, am spus. Dar tu eşti implicat în război doar din cauza unor persoane cu care ai legături.

— Tu? A întrebat el.

Am avut senzația că zâmbeşte.

— Nu numai eu. Şi unchiul tău.

— Bosque? A izbucnit el. Ce are de-a face un consultant de afaceri multimilionar cu ce se petrece în lumea ta?

— Nu ştiu exact, am spus, plimbându-mi degetele pe marginea scaunului. L-am întâlnit prima dată pe unchiul tău vineri seara la Eden. Dar mi s-a spus clar că deține un loc important în lumea mea. Este Păzitor. Şi încă unul puternic. Suficient de puternic încât să dea ordine celor care îmi dau mie ordine.

— Despre ce vorbeşti?

Am întors capul spre el, simțind neliniştea din glasul lui. Chiar şi în obscuritatea aceea îmi puteam da seama că se albise la față.

Am oftat.

— Îmi pare rău, Shay. Dar unchiul tău nu este om. Şi nu este nici fratele mamei tale. Nu ştiu cum şi de ce ai ajuns în grija lui. Niciunul dintre Gardieni n-a mai auzit de vreun om care să trăiască printre Păzitori. În fine, până când ai apărut tu.

— Te înşeli, a spus el. Îl cunosc pe Bosque aproape de când m-am născut. N-a stat prea mult prin preajma mea când eram mic, dar este în mod sigur om.

— Nu mă înşel. Păzitorii au formă umană, dar nu sunt oameni.

Am văzut cum îi zvâcneau venele de la gât.

— Şi dacă nu sunt oameni, ce sunt?

— Sunt Cei Bătrâni. Făpturi pline de magie în care se îmbină teluricul cu divinul. Sunt vrăjitori.

— Vrăjitorii nu sunt oameni? A întrebat el, uitându-se lung la mine. Adică wiccanii1 nu sunt vrăjitori?

— Oamenii sunt relativ nou-veniți pe această lume. Şi există anumiți oameni care au îmbrățişat ritualuri păgâne şi îşi spun vrăjitori, dar nu este deloc acelaşi lucru.

Am continuat să vorbesc uitându-mă fix la el.

— Cei Bătrâni dețin puterea de mult mai mult timp. Oamenii sunt muritori, fragili. Cei Bătrâni, nu. Au fost aici cu mult înainte ca oamenii să înceapă să măsoare timpul sau să scrie cronici. Ei călătoresc între lumi, între aceasta în care trăim şi cea a spiritelor. Păzitorii veghează asupra ordinii pe pământ şi au puterea de a-1 proteja. Vrăjitorii sunt cei care domnesc asupra lumii şi datorită lor aceasta nu se destramă. Acum îi lasă pe oameni să creadă că dețin controlul. Interesele Celor Bătrâni diferă de preocupările oamenilor.

Shay s-a sprijinit cu mâinile de torpedou.

— Bine. Acum, de dragul discuției, să spunem că te cred. Dar tu le spui Cei Bătrâni sau Vrăjitori, dar ai zis că unchiul meu este Păzitor. Care e diferența?

— Păzitorii nu sunt singurii vrăjitori de pe lumea asta. Războiul a început cu miliarde de ani în urmă şi continuă şi astăzi, fiindcă Cei Bătrâni s-au despărțit în două grupuri: Păzitorii şi Căutătorii.

— Iar Căutătorii sunt duşmanii voştri?

A deschis torpedoul şi a început să scotocească prin CD-urile mele de parcă ar fi încercat să găsească ceva cât mai pământesc pentru a abate cursul acelei bizare conversații.

— Da.

— De ce?

— Când pe lume au apărut oamenii, Celor Bătrâni li s-a cerut să-i protejeze.

Shay a scăpat din mână discul cu Sea Wolf pe care îl scosese din torpedou.

— Cine le-a cerut? Dumnezeu? Există un Dumnezeu?

— Chiar nu ştiu, am recunoscut eu, încruntându-mă. Teologia nu face parte din lucrurile pe care trebuie să le învețe un Gardian. Poate că există un Dumnezeu, poate că există mai mulți zei sau mai multe zeițe. Tot ce ştiu e că aceeaşi forță care i-a creat pe oameni le-a cerut Celor Bătrâni să-i protejeze, să-i călăuzească, să-i ajute să prospere pe pământ ca parte a creației divine.

— Deci, Cei Bătrâni erau îngeri?

Părea sceptic.

— Nu, nu chiar. Nu te gândi la corurile divine din rai. Cei Bătrâni călătoresc între lumea materială şi cea spirituală, iar originea lor rămâne un mister. Cel puțin pentru cei mai mulți dintre noi. Indiferent de tradițiile religioase pe care le-au inventat oamenii pe parcursul istoriei, niciuna dintre ele nu poate explica originea Celor Bătrâni şi locul lor pe această lume.

— Eu nu prea cred treaba asta, Calla, a spus el, ridicând CD-ul de pe jos. Sună a fantasmagorii religioase. A poveşti de adormit copiii.

Am început să-mi fac de lucru cu centura de siguranță.

— Eu îți spun doar ce mi s-a povestit şi mie de când mă ştiu. Iar lucrurile de genul ăsta par întotdeauna cam dubioase, nu crezi?

— Dacă zici tu, a mormăit el. Şi ce s-a întâmplat? Ce nu a mers bine?

— O parte dintre Cei Bătrâni nu a vrut să îndeplinească această sarcină, am continuat eu. Aveau alte idei despre felul în care şi-ar fi putut folosi puterile şi nu-i atrăgea prea tare gândul că ar fi trebuit să-i dădăcească pe oameni.

Shay s-a încruntat.

— Vezi, exact asta voiam să spun. Totul sună foarte biblic. Îngeri căzuți, vanitate, invidie şi răzvrătire – ştiu chestiile astea. Unele dintre internatele la care m-a trimis Bosque erau şcoli catolice.

— Deja ai spus că-ți place Eva, ceea ce înseamnă că nu eşti un bun catolic.

— Am spus că m-a trimis la catolici.

Shay a început să cerceteze din nou colecția mea de muzică.

— Nu m-am convertit. Încă. Deci, îngeri căzuți, război în ceruri – sunt pe pista cea bună?

— N-am zis că oamenii n-au încercat să-şi explice ce şi cum. Dar toate astea sunt încă speculații. Încerc să-ți povestesc ce se întâmplă, de fapt, pe pământ. Iar războiul se poartă aici, nu în ceruri.

— Deci, Cei Bătrâni care au refuzat să îndeplinească sarcina sunt. Căutătorii? Din cauza asta se poartă războiul?

M-am uitat în oglinda retrovizoare, temându-mă încă să nu fim supravegheați.

— Păzitorii au grijă de siturile sacre ale Celor Bătrâni. Locurile sacre de pe pământ le conferă Păzitorilor puterea pe care o folosesc ca să protejeze umanitatea. Căutătorii vor să preia controlul asupra locurilor sacre, să fure puterea Păzitorilor şi să o folosească după bunul plac. Dacă vor reuşi să câştige, oamenii vor fi supuşi capriciilor şi cruzimii Căutătorilor. Vor deveni sclavi, Căutătorii vor domina pământul, iar lumea naturală îşi va pierde pentru totdeauna echilibrul. Toate bunele intenții, speranța creației vor fi elucidate, iar pământul va fi distrus. Locurile sacre trebuie protejate.

— Iar Gardienii, cei ca tine, îi țin la distanță pe Căutători?

A închis torpedoul. Părea sfârşit.

I-am atins fața cu mâinile.

— Shay, te simți bine? Vrei să nu mai vorbesc despre asta?

A clătinat din cap. Firele nerase de păr de pe maxilarul lui îmi zgâriau mâinile.

— Nu. Vreau să aflu lucrurile astea, dar sincer nu prea au sens. Într-un fel îmi doresc să cred că eşti nebună sau că minți. Dar apoi îmi amintesc că stau de vorbă cu o fată care se poate transforma în lup ori de câte ori îşi doreşte.

I-am zâmbit vag.

— Deci, Căutătorii încearcă să ajungă la locurile sacre, a spus el, luându-mă de mână şi împletindu-şi degetele cu ale mele.

Îmi era mai uşor să vorbesc dacă mă atingea. Mă simțeam mai în siguranță.

— Din punct de vedere istoric, da. Dar n-au avut succes. Acum aproximativ trei sute de ani, războiul a ajuns la apogeu. Noi numim perioada aceea Supliciul. Atunci a fost ultima dată când o armată de Gardieni a fost chemată să lupte pentru Păzitori. Am câştigat, dar la limită. Apoi Căutătorii au fost vânați şi aproape exterminați.

— Atunci, ce mai căutați aici?

— Acum suntem mai puțini. Păzitorii n-au nevoie de o armată de Gardieni. Dar Căutătorii reprezintă încă o amenințare, chiar dacă sunt slăbiți. Poartă un război de gherilă, fac ambuscade, lovesc şi fug.

— Trebuie să te lupți des cu ei?

— De fapt, n-au mai ajuns prin părțile astea de aproape douăzeci de ani.

Mi-am muşcat buza, dar m-am străduit să povestesc mai departe.

— Dar acum două seri au fost aici.

— Acum două seri?

L-am strâns şi mai tare de mână şi am tras adânc aer în piept.

— Adică vineri?

Am încuviințat din cap.

— Cei doi bărbați care ne-au urmărit când am ieşit din club. Erau Căutători.

Mi-a dat drumul la mână şi s-a lipit de geamul maşinii.

— Ce voiau?

Am ezitat. Nu mi se părea corect să-i spun lui Shay că vrăjitorii îl căutau pe el, până când nu aflam şi motivul pentru care o făceau.

— Nu sunt sigură.

A lovit uşor parbrizul.

— Unchiul meu mi-a zis că au fost arestați. Credeam că a chemat poliția.

— Nu, am spus eu, strângând volanul în mâini. Pe unul l-am ucis eu. Celălalt a fost interogat de Păzitori.

— Tu l-ai omorât pe unul dintre ei?

S-a făcut mic în scaunul pe care stătea.

L-am străfulgerat cu privirea, uitându-mă la el cum bâjbâia prin întuneric încercând să deschidă portiera.

— Sunt o luptătoare, Shay. Cu asta mă ocup.

A împietrit brusc şi a privit fix la cartea pe care o ținea în poală. Mă irita faptul că îi era frică şi că mă judeca. Mi-am încrucişat mâinile la piept şi am continuat să-l privesc, tot mai indispusă cu fiecare clipă care trecea.

— Uite, nu ştiu de ce eşti aici, dar este clar că Păzitorii vor să te ştie în siguranță. Căutătorii te caută, dar acum, Gardienii şi Păzitorii se ocupă de siguranța ta. În principiu, nu ți se poate întâmpla nimic, dar este foarte primejdios să cari cartea aia după tine.

A strâns volumul la piept.

— Numai din cartea asta pot afla câte ceva despre Bosque, despre care tocmai ai zis că nu poate fi unchiul meu. Şi poate doar de aici pot afla tot ce trebuie să ştiu despre tine şi cei ca tine. Vreau să aflu totul despre lumea ta. Acum fac parte din ea.

— Nu, am spus, dând drumul volanului. Nu poți face parte din ea. Eşti om. Nu vreau să pățeşti ceva.

M-am uitat la el atent când am văzut că nu spune nimic. Şi el mă privea, dar fără teamă în ochi.

— Nu e vorba numai despre mine, a spus el. Dar mi se pare că nu ştii suficient de multe despre stăpânii ăştia ai voştri. Despre vrăjitorii ăştia care conduc lumea.

Acum era rândul meu să mă uit pe geam.

— De-asta am vrut să-ți arăt cartea, a spus el. Mă întrebam de ce au folosit un citat din Hobbes ca titlu.

M-am întors spre el şi nu mi-am putut reține un hohot scurt de râs.

— N-au făcut asta. Hobbes a furat titlul de la vrăjitori.

— Poftim?

Îmi dădeam seama că nu credea o iotă.

Am ridicat din umeri.

— Din câte mi s-a spus, cu multe secole în urmă, Păzitorii aduceau filosofi în cercurile lor ca să-i distreze. Aveau un fel de curte, la care erau invitați cei mai inteligenți reprezentanți ai omenirii. Hobbes era unul dintre preferații lor.

S-a apropiat de mine, devenind brusc interesat.

— Aşa.

— Păzitorilor le-a plăcut Hobbes atât de mult încât i-au povestit despre lumea lor. S-au oferit să-l crească în rang.

— Să-l crească în rang?

— Să-l facă unul de-ai lor. Cum ai face şi dacă ai transforma un om în Gardian.

Shay a răsfoit cartea.

— Incredibil.

— Însă dezvăluirile Păzitorilor l-au oripilat. Credea cu prea multă tărie în autonomia umană. A refuzat oferta lor şi a început să scrie împotriva lor.

— Vrei să spui că Hobbes a scris Leviathan pentru că a făcut o psihoză din cauza vrăjitorilor?

Lucrurile nu mergeau aşa cum sperasem.

— Nu, nu o psihoză. Îi disprețuia sau nega ceea ce era evident. Hobbes a scris împotriva vrăjitoriei pentru că nu putea accepta realitatea, războiul dintre vrăjitori. Sau puterea atât de mare pe care Cei Bătrâni o au pe acest pământ.

Shay a clipit.

— Şi ce i-au făcut Păzitorii?

— Nimic. Hobbes a fost pentru ei ca un animăluț de casă care făcea prostii. Aşa se poartă cu toți oamenii, am spus eu. Ei bine, cred că i-au făcut ceva. Reuşise să intre pe sub pielea lor. Are un renume prost printre ai noştri. Cărțile lui sunt cenzurate, după cum ai văzut. Păzitorii ştiu să țină ranchiună.

— Deci, războiul tuturor împotriva tuturor nu este o teorie socială?

Am încercat să-i zâmbesc şi să-l consolez. Universul lui se destrămase. Sentimentul îmi era familiar. Nici lumea mea nu mai avea nici un sens.

— Hobbes a furat acea frază ca să-i provoace pe Păzitori în diatribele sale despre ordinea naturală în societatea umană. Din câte ştiu eu, cartea pe care o ai tu este istoria lumii noastre. Lumea noastră, nu a ta. Războiul tuturor împotriva tuturor este o cronică a Celor Bătrâni, a Războiului Vrăjitorilor.

— Dacă-i doar istorie, atunci de ce n-ai voie s-o citeşti? A spus el, scoțând aburi pe gură din pricina frigului.

Am pornit motorul şi am dat drumul la căldură.

— N-am întrebat niciodată.

— Nu eşti curioasă?

Îmi țineam privirea ațintită asupra bordului. Când m-am uitat în cele din urmă la Shay, el dansa amuzat, legănând cartea pe genunchi.

— Haide, hai să citim împreună.

— Este interzis.

Shay n-a dat înapoi.

— Şi tocmai de asta e aşa de interesant, m-a tachinat el. În plus, am intrat în lumea ta şi nu ştiu de ce. Şi nici tu nu ştii. Poate că vom afla din cartea asta ce se petrece.

I-am pus o mână pe piept şi l-am lipit de portieră.

— Ascultă-mă, Shay. Legile lumii mele nu cunosc abatere, pedepsele sunt aspre. Am crezut că am fost clară când ți-am explicat asta. Interzis înseamnă interzis. Dacă un Păzitor ar afla că am citit cartea, m-ar ucide.

— Aşa cum te-ar ucide şi dacă ar afla că m-ai salvat de urs?

— Exact. Atât de grav e.

— Păzitorii ăştia par a fi nişte cetățeni model.

Mi-a vârât cartea sub nas, făcându-mă să mă trag înapoi.

— Nu face asta!

Mi-am pus mâinile în şold. Uram acea senzație de nesiguranță. Voiam să aflu mai multe despre stăpânii mei, dar prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru asta mă îngrozea.

Shay m-a luat de mână şi mi-a descleştat pumnii. M-a cuprins un fior în momentul în care m-a atins uşor cu încheietura pe genunchiul dezgolit.

— Calla, în cartea asta este o hartă a peşterii. Informațiile de aici ne pot ajuta.

M-am uitat la degetele lui care se plimbau pe mâna mea.

— Nu putem spune nimănui că o citim.

A încetat să mă mai mângâie.

— Merge cineva de la noi de la şcoală la biblioteca publică?

— Nu, am spus eu. Toți merg la biblioteca şcolii.

— Mie îmi place biblioteca din Vail. E mult mai bună decât cea de la Mountain School şi nici nu sunt atâtea gâsculițe care pocnesc baloane de gumă şi stau la bârfă în loc să citească.

— Nu te lua de bârfe. Fac lumea să se învârtă, am spus eu, ciupindu-l de mână.

— Ce-i corect e corect, a încuviințat el, râzând. Putem să aflăm despre ce e vorba în cartea asta. O să dureze ceva, dar împreună o s-o scoatem la capăt cu traducerea.

— Nu pot s-o citesc, am spus eu, strângându-l de mână. Mi-e prea frică. Şi sunt varză la latină.

— Deci vrei să fac eu toată treaba şi apoi să-ți spun despre ce e vorba în carte? A întrebat Shay. Nici o şansă, greieraşule.

— Pot să fiu de ajutor. În timp ce traduci, eu o să fac muncă de cercetare. O să caut alte materiale de care ai avea nevoie ca să înțelegi istoria asta. Pot să-ți răspund la întrebări legate de lumea mea, pentru că n-o să înțelegi singur tot ce scrie în carte.

A încuviințat din cap şi a băgat cartea Păzitorilor la loc în ghiozdan.

— Asta mi-ar fi de folos. Dar cum păstrăm secretul? Credeam că nu ai voie să stai de vorbă cu oamenii.

Mi-am sprijinit capul de tetieră.

— Păi, tocmai am primit un nou ordin, şi anume să petrec mai mult timp cu tine. Mai exact, trebuie să fiu bodyguardul tău personal.

Privirea i s-a însuflețit deodată.

— Nu sună deloc rău.

L-am prins de mână când am văzut că încearcă să mă mângâie pe coapse.

— Totuşi, regulile trebuie respectate.

— Sunt regulile tale, nu ale mele, m-a tachinat el, înainte să-i dau mâna la o parte. Biblioteca e deschisă până la opt seara, de luni până joi. Oricât de mult mi-ar plăcea să trag chiulul în fiecare zi, probabil c-o să mă ocup de carte numai între patru şi opt. Poți să te întâlneşti cu mine?

— Da. Nu patrulez decât duminica, am spus eu, muşcându-mi buzele când mi-am dat seama că mă angajam într-un act de trădare.

— Bun. Atunci aşa rămâne, a spus el, cu un rânjet diabolic. O să fie distractiv.

— Ți se pare amuzant să ne riscăm viețile?

— De ce nu? A spus el, deschizând portiera. O să mă apuc de treabă în seara asta şi poate până mâine o să am câteva întrebări pentru tine.

— Mersi, Shay.

— Plăcerea a fost de partea mea, lupoaico.

S-a dat jos din maşină înainte să apuc să-l pocnesc.

Un Grand Cherokee negru metalizat era parcat în fața casei mele. Am tresărit întrebându-mă de ce era maşina lui Ren încă la mine acasă. Când am ajuns în pragul uşii de la intrare, am auzit acorduri de pian în sufragerie. Ren stătea la masa de la bucătărie. S-a ridicat în picioare când m-am apropiat de el.

— Ce cauți aici?

Tonul a fost mai aspru decât intenționasem. Ren nu venise niciodată la mine în vizită.

— Am vorbit un pic cu fratele tău, a spus el, aruncând o privire spre scări. Apoi te-am aşteptat să ajungi acasă. Părinții tăi mi-au spus că nu e nici o problemă.

— De ce? Am întrebat eu, sprijinindu-mi brațele de spătarul unuia dintre scaune. Adică, de ce m-ai aşteptat?

— Voiam să-ți vorbesc.

— Despre?

A privit din nou către scări.

— Putem să mergem la tine în cameră?

Mi-am muşcat buza, simțind că mă ia uşor amețeala.

— De ce nu? Doar că e un pic dezordine.

Îmi şi imaginam maldărul de haine aruncate peste tot.

— Doar să-i întreb pe-ai mei dacă n-au nimic împotrivă, OK?

— Sigur.

Mi-am îndreptat spatele în timp ce intram în sufragerie, încercând să mă relaxez.

M-am oprit pe hol să trag cu urechea, când i-am auzit discutând neliniştiți. Se punea ceva la cale.

— El a devenit un bărbat adevărat şi are conformația unui războinic dintre cei mai buni, spunea tatăl meu. N-are rost să ne îngrijorăm. Iar Calla a fost mereu o luptătoare bună. O să se descurce.

— Poate, a răspuns mama. Dar de ce schimbarea asta? Niciunul dintre ei nu se aşteaptă la aşa ceva. E o încercare dură. Sunt atât de tineri.

— Sunt cu câțiva ani mai tineri decât eram noi, Naomi. Scopul testului este să vadă cât de bine pot lupta împreună, a spus tata.

Am auzit clinchetul de pahare şi mi-am dat seama că-şi turna ceva de băut.

— Este o vânătoare ca oricare alta.

— Nu este, a spus mama, cu o voce tremurândă. Nu a ucis niciodată un.

Când am auzit cuvântul „ucis”, am scăpat geanta din mână. S-au oprit din vorbit la auzul zgomotului.

Minunat. N-are rost să mă mai ascund acum.

Am dat un şut ghiozdanului trimițându-l în bucătărie.

Când am intrat în sufragerie, s-a văzut clar că i-am luat prin surprindere.

— Bună seara, Calla, a spus mama, încercând să se adune. Nu te-am auzit când ai venit.

Tata se cufundase în fotoliul de piele, cu ochii închişi. Dar ştiam prea bine că nu doarme. Acordurile muzicii lui Chopin pluteau în jurul meu ca şipotul unui pârâu ce curgea agale sub un cer lipsit de lună.

— Bună, am spus eu, împreunându-mi mâinile la spate. Eu şi Ren o să urcăm la mine în cameră să vorbim un pic.

— Sună minunat, draga mea, a spus mama. Nu crezi că o să-i prindă bine Cailei, Stephen?

— De ce nu?

Pe chipul tatălui meu s-a ivit un zâmbet pe care nu-l mai văzusem până atunci.

— Ren este un tânăr impresionant. Nu se compară cu Emile. A fost o surpriză plăcută.

L-am privit neîncrezătoare. El continua să zâmbească.

— Ascultă ce-ți spun, Cal. E mult mai bine decât dacă ar fi trebuit să te căsătoreşti cu tatăl lui Ren.

— Ăăă, OK, am spus eu, aruncând o privire spre bucătărie şi dorindu-mi să ştiu ce discutaseră părinții mei înainte să apar eu.

— Calla.

M-am oprit la auzul vocii mieroase a mamei.

— Este absolut normal ca Ren să te viziteze, dar trebuie să ții minte că eşti o doamnă. Nu te compromite luând decizii care lasă de dorit.

— Nu, bineînțeles că nu, am spus eu, lăsând privirea în jos şi gândindu-mă la sărutul lui Shay.

Când m-am întors în bucătărie, am întrezărit un zâmbet şiret pe buzele lui Ren.

Dacă a auzit ce a spus mama, o ucid.

— Să mergem, am spus, şi i-am făcut semn să mă urmeze. Deci, ai vorbit cu Ansei?

— Mason m-a sunat în timp ce-l aduceam pe fratele tău acasă. Voia să se asigure că Ansei n-a intrat la idei în legătură cu justiția Păzitorilor.

M-am oprit în dreptul uşii dormitorului.

— De ce te-a sunat pe tine?

Vestea nu-mi pica tocmai bine. Mason chiar nu avea încredere în mine.

— Ce simț al proprietății ai, Lily, a spus Ren râzând. Mi-a spus că, din moment ce eşti sora lui Ansei, fratele tău ar putea să nu ia în serios avertismentele tale. În plus, de-acum eu sunt şeful haitei. Aşa e protocolul, eu sunt primul cu care trebuie să ia legătura, chiar înaintea ta.

— Presupun că aşa e, am spus, simțind cum mă roade invidia.

Acum că Ren era partenerul meu, îmi pierdeam autoritatea totală asupra membrilor haitei mele. Masculii alfa aveau mai multă influență decât femelele. Ren conducea haita. Iar sarcina mea era să-l susțin şi să mențin ierarhia.

— Nu-i vorba de tine, Cal, a spus el. Astea sunt regulile.

Am încuviințat din cap şi am deschis uşa dormitorului.

— Oh, nu.

Era mai rău decât îmi închipuisem.

Ren a tras un fluierat.

— Dacă nu-ți plac hainele, cum se face că ai atât de multe? Nici nu se vede podeaua.

— Stai un pic, i-am spus, şi am început să adun hainele de pe jos şi să le arunc în dulap.

— Nu-ți face probleme.

După ce am făcut ordine pe pat, Ren s-a şi întins, sprijinindu-şi capul de câteva perne.

Mi-a făcut semn să mă apropii.

— Vino aici.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu muşc, Lily, a spus el, arătându-mi un zâmbet lipsit de colți.

M-am apropiat încet de pat şi m-am aşezat pe margine.

— Ren, tu ştiai de Mason şi Nev?

A încuviințat din cap.

— De cât timp?

— Cam de şase luni, cred, a spus el, ridicând din umeri.

— Şi restul haitei e de acord?

— Mai mult sau mai puțin, a spus el, un pic nelinişstit.

— Ce înseamnă asta?

Ren a oftat.

— Sabine n-are nimic împotrivă. Îl iubeşte pe Nev, întotdeauna l-a iubit. Iar Cosette se ia mereu după Sabine, aşa că şi ea e de acord.

— Dar Dax?

Ren nu a răspuns, dar s-a întins pe o parte, întinzând mâna spre mine.

— Lui Dax nu-i convine, am spus eu, în timp ce încerca să mă tragă pe pat lângă el.

Inima a început să-mi bată nebuneşte.

— Dax crede că e prea riscant să-i lăsăm pe Nev şi pe Mason să fie împreună, a spus el, lipindu-şi corpul de al meu. Crede că e un semn de slăbiciune şi o amenințare la adresa haitei.

— Îmi pare rău, am spus, minunându-mă de tonul relaxat al lui Ren.

Cum poate să fie atât de calm?

Simțeam cum mi se strânge stomacul.

A, da, el face asta tot timpul.

— Nu contează, a spus el şi am simțit cum i se încordează pectoralii. Dax ştie că eu sunt şeful şi că Nev are permisiunea mea. El şi Mason n-au decât să fie împreună dacă asta îşi doresc.

— Atunci gândim la fel, am spus, păstrându-mi îndoielile pentru mine.

Aveam senzația că Dax nu era foarte încântat de ordinele lui Ren.

— Da, aşa e, n-o să fie nici o problemă.

— Bine.

Mă ținea atât de strâns, încât mă întrebam dacă o să mă relaxez vreodată.

— Deci, despre ce ai vrut să-mi vorbeşti?

— Voiam să văd dacă eşti bine.

Privirea din ochii lui era blândă, iar vocea, incredibil de linişstită.

— S-au întâmplat atât de multe în ultima vreme. A fost greu pentru toată lumea. S-a oprit, vorbind şi mai încet. Dar pentru un alfa e diferit.

— Ai dreptate.

Mi-am ținut răsuflarea când a început să-şi plimbe mâna pe gâtul meu. Apoi şi-a strecurat degetele pe sub părul care îmi cădea în valuri peste umeri.

— Sunt alături de tine, dacă mă laşi.

Şi-a apropiat fața de a mea.

— Ce faci? Am încercat să mă dau înapoi, dar şi-a luat mâna din părul meu şi m-a prins de ceafă.

În momentul în care a început să-mi vorbească din nou în şoaptă, i-am simțit răsuflarea lui caldă pe buze.

— Lasă-mă să te sărut, Calla. Nu ştii cât am aşteptat să fac asta. Nimeni nu trebuie să ştie.

Am întredeschis buzele ca să trag aer în piept şi exact în acea clipă şi-a lipit gura de a mea. Sărutul a fost moale, ca o perdea de catifea. Am închis ochii, inima îmi bătea nebuneşte, iar un val de căldură mi-a cuprins întreg corpul. Mirosul lui mă învăluia. Mirosea a piele, lemn de santal şi focuri de tabără tomnatice. S-a dat înapoi, iar buzele i-au alunecat pe gâtul meu.

Sângele îmi clocotea în vine şi tremuram.

Oare chiar se întâmplă asta?

Nu puteam să-mi scot din minte imaginea lui Shay din luminiş. Nu puteam să uit cum îi cerusem să mă sărute şi senzația electrică pe care am avut-o în momentul în care buzele ni s-au atins.

Dar aici e locul meu. Am încercat să alung din minte acea imagine.

Ren mă mângâia pe genunchi, îşi plimba degetele pe coapsa mea, strecurându-le pe sub tivul rochiei.

L-am prins de mână.

— Aşteaptă.

Nu s-a smuls din strânsoarea mea'şi a continuat să mă sărute pe gât.

— Hai să trecem peste partea cu aşteptatul, mi-a şoptit el, atingându-mi pielea cu buzele.

— Te rog, Ren.

Eram copleşită.

— E prea repede. Trebuie să aşteptăm până la uniune.

S-a răsucit pe o parte, mârâind încet.

— Sunt sigur că o să-ți dai seama că recompensele amânate sunt supraapreciate.

— Îmi pare rău, am spus, luându-1 de mână. Nu e că nu vreau.

Mi-am pierdut vocea, dându-mi seama că nu mai ştiam de fapt ce vreau.

— Să te ajut, a spus el, întinzându-se spre mine.

Am sărit imediat din pat.

— Vorbesc serios, Ren.

— Da.

S-a ridicat încet şi mi-a spus:

— Ăsta e un teritoriu nou pentru tine. Ce sechestru tâmpit! Sper că Păzitorii nu te-au transformat într-o călugăriță sau ceva de genul acesta.

Am înşfăcat o carte de pe noptieră şi am aruncat-o spre el.

— Ieşi afară!

A prins cartea din zbor şi a aşezat-o pe pat.

— Linişteşte-te, Lily. A fost o glumă proastă. N-am vrut să te jignesc.

Tremuram toată de umilință.

— Nu ştii ce greu mi-a fost.

— Ştiu, îmi pare rău.

A venit lângă mine şi mi-a luat fața în palme.

— Sunt sigur că n-a fost tocmai distractiv. Meriți mai mult.

Am încuviințat din cap. El s-a aplecat şi şi-a lipit uşor buzele de ale mele.

— 0 să-ți arăt cât de distractiv poate fi. Trebuie doar să ai încredere în mine.

— Îmi pare rău că m-am enervat, am murmurat eu.

— E în regulă. Tu eşti şefa, a spus el. Nu fac presiuni asupra ta.

— Nu mai sunt supărată, dar sunt foarte obosită, am spus aşezându-mă pe pat. A fost o zi grea.

— Aşa e.

— Putem să încheiem pe seara asta? Deja am.

— După cum am spus, mi-a surâs el. Tu eşti şefa. O să aştept până o să fii pregătită. Ne vedem mâine.

M-a sărutat pe frunte şi a ieşit din cameră. M-am prăbuşit pe perne simțind că îmi pierd controlul. Cum să mai fiu şi şefa cuiva? Simțeam încă pe buze sărutul lui Ren, însă când închideam ochii, vedeam doar chipul lui Shay.

Shay citea cu atenție şi lua din când în când notițe, în timp ce eu mă foiam pe scaun.

— Nu pot să cred că nu ne lasă să intrăm cu lichide aici, am spus. Cum să citesc atâta fără să beau cafea?

— N-ai citit nimic, Calla, m-a corectat el, fără să se uite la mine. Ai stat pe scaun şi te-ai uitat la mine cum citesc.

— Încă nu mi-ai cerut să caut nimic în volumele astea, i-am răspuns, uitându-mă spre cartea care zăcea deschisă în fața lui. Ai găsit ceva interesant?

Brusc, zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Uite ce e, nu vreau să ai impresia că te critic. Te întreb doar ce ai descoperit până acum.

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Ei bine, cartea pare să fie împărțită în trei. De principiis priscis, care presupun că se referă la originile lumii voastre. Mai e un capitol intitulat De proelio.

A făcut o pauză, privindu-mă ca şi cum s-ar fi aşteptat să spun ceva.

— Lupta.

Shay a încuviințat din cap şi a rânjit.

— Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam să ştii cuvântul acela.

Am zâmbit şi mi-am întins brațele pe spătarul scaunului. Doar pentru că pronunțasem acel cuvânt, şi simțeam că muşchii mi se încordaseră, gata de atac. Stăteam jos de câteva ore, fusesem mai întâi la şcoală, apoi la bibliotecă. Shay m-a privit amuzat, apoi s-a întors la notițele lui.

— Ar putea conține nişte detalii despre Războiul Vrăjitorilor, a spus el, uitându-se la carte. Presupun c-o să aflăm în curând.

— Şi a treia parte?

Shay s-a încruntat, îndepărtându-şi şuvițele blonde din ochi.

— Ultima este cea mai bizară dintre toate. Nu pot să-mi dau seama despre ce-i vorba.

A deschis cartea, frunzărind-o până când a ajuns la sfârşitul volumului.

— Este de departe cel mai scurt capitol şi se cheamă Praenuntiatio volubilis.

— O înştiințare? Am întrebat eu, luând un pix în mână şi începând să mâzgălesc pe carnețelul pe care îl aveam în față.

Shay a aruncat o privire spre dicționarul de latină.

— Nu prea cred. Mai degrabă e vorba de o profeție sau o prevestire. Dar al doilea cuvânt, volubilis, mă face să cred că prevestirea asta nu este ceva bătut în cuie. Ca ideea de soartă sau destin. Indiferent ce scrie în capitolul ăsta, e ceva ce poate fi schimbat, modificat.

— Deci, cartea se sfârşeşte cu descrierea unor lucruri ce s-ar putea întâmpla în viitor?

Nu ştiu din ce motiv, dar am simțit cum mi se ridică părul pe spate.

A mârâit dezgustat.

— Nu. Am citit ultima pagină să văd dacă găsesc vreo concluzie care să mă ajute să plasez într-un context restul cărții.

A dat paginile până când a ajuns la ultimele rânduri ale volumului.

Fiori reci începeau să-mi străbată întreg corpul.

— Şi ce scrie?

— Crux ancora vitae, a spus el, uşor iritat.

— Poftim? Am întrebat, ridicându-mă în picioare şi începând să mă plimb pe lângă scaunul lui Shay.

— Cred că e un proverb sau ceva asemănător. Înseamnă: „Crucea este ancora vieții14. Nu ştiam că vrăjitorii tăi sunt creştini, a spus el, urmărind cu degetul cuvintele exacte din carte.

Am continuat să dau neliniştită târcoale mesei.

— În mod evident, nu sunt. Iar ce scrie în cartea aia nu are cum să țină de creştinism. Nu ştiu la ce se referă proverbul, dar sigur nu e creştin. Înseamnă altceva.

— Cred că te înşeli, Calla, a spus Shay. Cartea e foarte uşor de datat dacă analizezi latina în care este scrisă şi chestia asta cu prevestirile. Eu mi-am dat seama comparând textul cu alte cărți rare. E scrisă în Evul Mediu târziu sau la începutul Renaşterii, deci ar putea avea o influență creştină. Şi apoi mai apare şi chestia asta cu crucea.

— Poate că a fost scrisă în Evul Mediu, dar ideile care apar acolo sunt mai vechi. Cei Bătrâni au apărut pe lumea asta cu mult înaintea creştinismului.

— Dar dacă această carte e precreştină, şi nu medievală, atunci ce dracu' înseamnă toate astea? A întrebat Shay, azvârlind volumul cât colo şi pufnind

disprețuitor. Cineva trebuie să-i spună tâmpitului care a scris-o cum să încheie o carte. Nu e nici o concluzie, doar un proverb patetic, a spus el. Şi o imagine.

M-am oprit brusc, în spatele scaunului său.

— O imagine?

— Da, o imagine cu o cruce, a spus el, deschizând din nou cartea şi uitându-se lung la ultima pagină. Cred că asta ar putea fi o dovadă că ideile din carte nu țin de creştinism. N-am mai văzut un asemenea crucifix.

M-am apropiat un pic, deşi inima îmi bătea nebuneşte.

— Ce vrei să spui?

— De ce nu te uiți? A întrebat el, ridicându-şi privirea spre mine.

Când a citit teama din ochii mei, s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de mine.

— Calla, a spus el, luându-mă de mână. Înțeleg că ți-e frică de cartea asta. Dar dacă tot am mers atât de departe, cred că ar trebui să arunci un ochi pe ea.

Am clătinat din cap, dar el m-a strâns şi mai tare de mână.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Îmi susținea privirea, ca şi cum ar fi încercat să mă provoace.

Voiam să protestez, dar ştiam că, din momentul în care luasem decizia de a mă întâlni cu Shay la bibliotecă, nu mai aveam cale de întoarcere.

— Bine.

M-a condus înapoi la masă. Când a întors cartea spre mine, au început să-mi tremure mâinile. Shay s-a aşezat pe scaun şi şi-a sprijinit capul în mâini.

— Ciudat, nu? Adică vezi că brațele crucii sunt diferite la două dintre capete. Crucea pare asimetrică, deşi brațele au aceeaşi lungime.

M-am uitat lung la acea imagine, apoi la Shay.

— Nu recunoşti desenul acesta?

— Să-l recunosc? A întrebat el, uitându-se la cruce. De unde?

— Shay, tu ai acelaşi desen tatuat pe ceafă, am spus eu, bătând cu degetul în ilustrația din carte.

Băiatul a pufnit în râs.

— Eu n-am tatuaje.

Am clipit, uimită.

— Ba da, ai.

— Cred că mi-aş fi amintit dacă mi-aş fi făcut un tatuaj, a protestat el. Am auzit că e destul de dureros.

A tresărit în momentul în care am întins mâna spre gâtul lui, răsucindu-i gulerul cămăşii. Tatuajul era acolo, exact aşa cum mi-l aminteam. Crucea, identică cu cea din cartea Păzitorilor, era desenată în cerneală neagră, pe pielea aurie de pe ceafa lui Shay.

— Vezi, ți-am zis eu că n-am tatuaje, a spus el, încercând să se smulgă din strânsoarea mea, însă eu l-am apucat de umăr, încercând să-l liniştesc.

— Shay, ai crucea tatuată pe ceafă. Mă uit la ea acum.

Am simțit cum se înfioară. I-am dat drumul la umăr şi i-am masat uşor spatele.

— Calla, a şoptit el. Vorbeşti serios?

— Da, am spus eu, ghemuindu-mă în scaun. Îmi vine greu să cred că nu ți-ai văzut niciodată ceafa.

A căzut o clipă pe gânduri.

— Trebuie s-o fi văzut la un moment dat. Şi nu-mi amintesc de nici un tatuaj. Unde e, mai exact?

A tremurat în momentul în care mi-am plimbat degetele pe conturul tatuajului.

— Da, aici.

— Dă-mi oglinda ta de buzunar. Mă duc la baie să mă uit în oglindă, a spus el, sărind din scaun şi uitându-se la mine nerăbdător.

— N-am oglindă.

— N-ai? S-a mirat Shay. OK, mă descurc eu.

A luat-o la fugă, iar eu m-am cufundat în scaun, întorcându-mi atenția spre cartea pe care deja mă uitasem.

Câteva minute mai târziu, mi-am ridicat nasul din carte şi l-am văzut pe Shay uitându-se duşmănos la mine, foarte precaut şi neliniştit.

— Tu-ți bați joc de mine sau ce?

— Ai găsit o oglindă de mână?

— Am împrumutat una de la bibliotecară. I-am zis că am probleme cu lentilele de contact şi oglinda de la baie nu măreşte suficient.

— Porți lentile?

— Nu, a spus el, trăgând un scaun la masă. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

M-am îndreptat de spate şi i-am zis.

— N-am nici un motiv să te mint, Shay. Vrei să spui că te-ai uitat şi n-ai văzut nimic?

— Da, exact asta vreau să spun. Mi-am văzut ceafa şi pielea de pe gât. N-am văzut nici un tatuaj. Cu atât mai puțin unul bizar, cu o cruce.

— Îmi pare rău. Crucea este tatuată pe gâtul tău. Nu ştiu prea multe despre vrăjile Păzitorilor, aşa că pot doar să-mi dau cu părerea. Probabil că ți-au făcut o vrajă ca să n-o poți vedea.

M-am uitat din nou la imaginea din carte, plimbându-mi degetele peste ea.

— Gardienii au primit instrucțiuni să nu-ți povestească nimic despre lumea noastră, chiar dacă, pe de altă parte, li s-a cerut să te protejeze. Nu ştiu din ce motiv, dar Păzitorii nu vor să ştii nimic despre ei.

S-a albit la față.

— Vrei să spui că unchiul meu m-a vrăjit ca să nu văd tatuajul?

— Nu este unchiul tău, am încercat eu să-i amintesc cu blândețe şi fermitate în acelaşi timp. Şi da, cred că asta a făcut.

Shay şi-a pus coatele pe genunchi, ascunzându-şi chipul în palme. M-am ridicat, nesigură, de pe scaun. Când l-am strâns în brațe, am simțit că-mi tremură picioarele. Inima îmi bătea nebuneşte. Chiar dacă ştiam că trebuia să mă țin la distanță de Shay, fizic vorbind, era prea crud să-l văd în starea aceea şi să nu fac nimic pentru el.

Şi-a luat mâinile de pe faţă şi le-a încolăcit în jurul taliei mele. Trupul meu capta căldura degetelor sale. S-a cuibărit în mine, lipindu-şi obrazul de gâtul meu şi transmiţându-mi impulsuri electrice. I-am aranjat uşor şuviţele blonde, ciufulite, şi mi-am muşcat buza, abţinându-mă cu greu să nu-l sărut pe frunte.

— Mersi, a murmurat el, însă vocea lui venea de undeva de departe. Şi-a dres glasul. Mi-e un pic cam greu să accept ceea ce devine tot mai evident pe zi ce trece: că habar n-am cine sunt.

Am chicotit uşor.

— Ţi se pare amuzant? A spus Shay, destul de încordat.

Mă jucam cu degetele prin părul lui.

— Nu. Doar că mie mi se pare interesant. Eu am ştiut întotdeauna exact cine sunt şi ce am să devin.

S-a îndreptat de spate, iar eu i-am dat drumul din îmbrăţişare, rămânând însă ghemuită la picioarele scaunului său.

— Îţi doreşti să fii altceva decât ceea ce eşti?

— Nu, m-am grăbit să-i răspund. Suntem ceea ce suntem. Nu-mi doresc să fiu altceva. Dar acum mă tem de ce ar putea însemna asta pentru cei la care ţin.

Shay m-a privit şi m-a mângâiat uşor pe obraz. Mă uitam în ochii lui. Mă simţeam de parcă aş fi dat întâmplător peste o grădină ascunsă.

M-am aşezat la loc pe scaun, fără suflare, cu inima bătându-mi mai să-mi sară din piept.

Îi simţeam privirea aţintită asupra mea, în timp ce mâzgăleam în carneţelul de notiţe.

— Am vrut să aflu ce scria în carte pentru că trebuia să ştiu mai multe despre Păzitori şi Gardieni.

M-am întors cu faţa la el. Shay mă privea plin de curiozitate. Am observat cu uşurare că nu părea jignit de retragerea mea bruscă.

— Dar e limpede că tot ce se petrece aici are legătură cu tine, Shay. Trebuie să aflăm cine eşti.

A încuviinţat din cap, fară să scoată un cuvânt.

Am arătat cu degetul spre volumul legat în piele.

— Deci, ştim că simbolul ăsta este tatuat pe gâtul tău. Dar nu ştim ce semnificaţie are.

Shay s-a uitat din nou la desen.

— Am şi triunghiurile astea pe gât?

— Nu.

Fără prea multă tragere de inimă, mi-am tras scaunul mai aproape de el ca să pot vedea mai bine cartea.

— Dar tu crezi că sunt importante? A spus el, uitându-se în carneţelul meu.

M-am uitat în caiet şi am descoperit cu surprindere că desenasem cel puţin zece triunghiuri pe coala albă.

— Tot mi se pare că le-am mai văzut la un moment dat, dar nu reuşesc să-mi amintesc unde, am spus eu şi mi-am muşcat buza, cufundată în gânduri.

— Oh!

Am scotocit prin ghiozdan şi am scos pe masă manualul de chimie organică.

— Ai probleme la chimie? S-a încruntat Shay, privindu-mă în timp ce răsfoiam manualul.

Am clătinat din cap şi am continuat să frunzăresc cartea până când am găsit explicațiile introductive ale experimentului de luni.

— Uite. Ştiam că le-am mai văzut undeva. Aici, în descrierea istorică a orei de alchimie, am spus, arătându-i triunghiurile. Astea sunt simboluri alchimice.

Shay s-a ridicat în picioare şi s-a uitat peste umărul meu.

— Bine că ai citit introducerea. Eu am trecut direct la experiment.

Am zâmbit şi am continuat să citesc.

— Cele patru triunghiuri reprezintă patru elemente: pământul, aerul, focul şi apa.

Am privit imaginile din cartea Păzitorilor, comparându-le cu cele din manual.

— Dar nu înțeleg ce legătură au cu crucea.

— Cred că tocmai ai găsit răspunsul la prima întrebare a anchetei tale, Cal, a spus el, bătându-mă pe umăr.

— Da, bine. Dar n-am alt punct de pornire în afară de proverbul ăla. Cum era?

— Crucea este ancora vieții, a spus el, pe un ton prețios. Asta era ultima frază din carte. Apoi urma desenul.

Am notat fraza printre triunghiurile pe care le mâzgălisem în caiet.

— Ce scrie înainte de proverb?

— Alte tâmpenii. În voce i se simțea frustrarea. La sfârşitul cărții sunt două rânduri scrise separat de restul textului. Ultima frază este proverbul, iar cea dinainte este: „Scion să fie cel care va purta crucea”.

— Scion să fie cel care va purta crucea. Crucea este ancora vieții, am murmurat eu, iar apoi m-am uitat la Shay.

Am văzut sclipirea din ochii lui şi mi-am dat seama că începea să înțeleagă. M-au trecut fiori reci pe şira spinării.

— Ce înseamnă Scion, Shay? Am întrebat în şoaptă.

A înghițit în sec.

— Înseamnă „urmaş”.

— Urmaşul cui? Aveam dreptate, Shay era cineva important.

— Nu scrie exact. Poate fi urmaşul oricui. Câteodată are şi înțelesul de „moştenitor”.

— Shay., am spus, întinzând mâna spre el. Mi-era teamă să-l ating, dar voiam să mai văd tatuajul odată.

— Nu, m-a oprit el.

S-a smucit şi a făcut câțiva paşi spre rafturile înalte de cărți care ne înconjurau.

Am sărit în picioare şi m-am dus după el.

— Tu trebuie să fii moştenitorul. Ai crucea tatuată pe gât. Tu eşti Scion.

— Nu, nu, nu, a spus el, făcând un pas înapoi, când a văzut că mă apropii de el. Toată povestea asta e o farsă. Sau o glumă proastă.

Era tras la față şi mă privea acuzator.

— Am un tatuaj pe care nu-l pot vedea. Unchiul meu nu este om, ci vrăjitor. Iar acum se pare că aş fi un fel de urmaş special care apare menționat într-o carte ce a fost scrisă cu câteva sute de ani înainte să mă nasc? Nu prea cred.

Când mi-am dat seama că era gata s-o ia la fugă, am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte pentru a-l opri.

— Shay.

La auzul tonului aspru al vocii mele, s-a oprit ca împietrit.

Exact atunci am făcut un salt, m-am transformat în lup şi m-am năpustit asupra lui, trântindu-l la pământ. Mi-am înfipt labele din față în pieptul lui, lipindu-l de podea. M-am transformat la loc în om.

— Poate că ți-ai dori să fie o farsă, dar chiar în clipa asta te uiți la o fată care se poate transforma oricând în lup. Îți aminteşti?

L-am mângâiat uşor pe obraji, dându-mi seama că trupul meu era aproape lipit de al lui. Am închis ochii şi m-am desfătat cu mirosul şi căldura trupului său.

Shay s-a ridicat în picioare şi şi-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu. Cu o mână m-a prins de ceafă şi m-a tras spre el. Înainte să pot reacționa, buzele lui s-au lipit de ale mele.

La început, sărutul a fost lent, dulce, ca o explorare. Atingerea blândă a buzelor lui mă fermeca. Am deschis uşor gura, căzând pradă dorinței.

Apoi sărutul lui a devenit mai pătrunzător; m-a mângâiat pe spate, strecurându-şi degetele pe sub bluză şi atingându-mi pielea. Mă simțeam ca şi cum aş fi sorbit raze de soare. Degetele mele au urcat de pe pieptul pe gâtul lui, mângâindu-i maxilarul. M-am lipit de el dorindu-mi să aflu mai multe despre misterele pe care le elibera cu atâta uşurință din corpul meu. Voiam să aflu mai multe despre acea senzație de libertate, de nesupunere.

Shay m-a prins de coapse şi, dintr-o singură mişcare, m-a răsucit şi m-a pironit de podea. Mâinile lui îmi explorau pielea, pe sub bluză, iar corpul îi era strâns lipit de al meu. Simțeam mirosul pasiunii lui îmbinându-se cu a mea, iar dorința noastră frenetică plutea în aer, ca amenințarea unui fulger gata să lovească. În loc să mă cufund în el, mă ridicam de la pământ, îmi încolăceam picioarele în jurul trupului lui. Degetele i se plimbau cu atenție peste formele mele, zăbovind în anumite locuri, iar eu îmi pierdeam răsuflarea, mă simțeam legată de el, dar în acelaşi timp liberă. Însă în momentul în care am oftat de plăcere, am revenit brusc la realitate.

Totul se învârtea în jurul meu când m-am eliberat din îmbrățişarea lui şi m-am împleticit spre masă. Inima îmi bătea să-mi sară din piept şi mă durea.

Nu pot să fac asta, nu pot. Dar îmi doream. Mai mult ca orice.

S-a ridicat în picioare şi mi-a zâmbit. Vedeam din nou acea sclipire plină de căldură în ochii lui.

— Ce-i cu tine?

M-am prăvălit nervoasă în scaun, fără să-i adresez un cuvânt, supărată pe mine însămi, în timp ce trupul meu tânjea după el.

— Ah, da, a spus el, iar zâmbetul de pe chip i-a pierit. Regulile care interzic săruturile, plus planurile tale iminente de căsătorie. Când are loc?

— De Samhain, am spus eu, iar inima mi s-a strâns când mi-am dat seama cât de aproape era.

— Sam. Cum? A încercat el să pronunțe cuvântul. Ar trebui să-mi spună ceva chestia asta?

Am mototolit o bucată de hârtie şi am aruncat-o în el.

— Având în vedere că nici numele tău nu e tocmai uşor de pronunțat, mi se pare patetic că nu înțelegi.

Mi-a luat caietul pe care-1 foloseam pe post de muniție şi l-a aruncat în cel mai apropiat coş de gunoi.

— Doar pentru că am un nume irlandez nu înseamnă că sunt expert în toate limbile ciudate.

— Te pricepi destul de bine la latină, l-am atacat eu.

— Şi de asta n-am timp să le învăț pe celelalte, i-a răspuns el.

— Mi se pare corect, am spus. Samhain.

— OK, Samhain, a spus el, pronunțând numele corect. Deci atunci te căsătoreşti. Când pică asta?

— Pe 31 octombrie.

— De Halloween? A întrebat el disprețuitor. Cât de romantic.

— Halloweenul nu contează. Samhainul e important, am spus, aruncându-i o privire fulgerătoare, pe care el a ignorat-o.

— Şi contează pentru că., a început el şi a făcut un semn cu mâna, imitând fumul care se ridică în aer.

— Păzitorii îşi pot reînnoi puterile în acea noapte. De Samhain, vălul care desparte cele două lumi se subțiază.

Shay a lăsat mâna jos.

— Ce lumi?

— Cea pământească şi cea de dincolo.

— Sună înfricoşător.

A luat un pix şi a început să mâzgălească ceva pe caiet, dar am băgat de seamă că degetele îi tremurau. Mă întrebam dacă reacționa astfel din cauza fricii sau dacă simțea încă aceeaşi dorință neîmplinită ca şi mine.

— Probabil că şi este. Din fericire, Gardienii patrulează doar în jurul locului unde se desfăşoară ceremonia. N-am fost niciodată nevoită să văd ce se petrece de fapt acolo.

Brusc, m-a cuprins o senzație de greață.

— Heei, a spus Shay, privindu-mă cu atenție. Te-ai înverzit la față. Ce se întâmplă?

M-am prins cu mâinile de marginea mesei, sperând ca senzația de amețeală să dispară.

— Anul acesta va trebui să fiu prezentă.

— De ce? A întrebat el, aplecându-se spre mine.

— Ceremonia e diferită de data asta, am zis şi mi-am înfipt unghiile în masă, zgâriind vopseaua. Pentru că în aceeaşi noapte au decis să se facă şi uniunea. Deci o să fiu prezentă.

— Ştii ce presupune ceremonia?

Se albise la față.

— Nu, am spus eu, ritualul uniunii este secret. Nu ştiu mai nimic despre el.

— Nasol pentru tine, a murmurat el. De fapt, totul e cam nasol pentru tine.

— Încetează, Shay, am spus, încercând să mă reapuc de citit.

— Nu înțeleg de ce nu poți încălca regulile, a insistat el. Din câte am înțeles, Ren a fost deja cu jumătate dintre fetele din Vail.

S-a uitat la mine de parcă s-ar fi aşteptat să fiu şocată.

— Toată lumea ştie asta. Nu contează. Asta a fost alegerea lui, i-am răspuns eu, cu ochii ațintiți asupra mesei. Regulile sunt diferite pentru el.

— Cum adică? Băieții au voie să facă ce vor, iar fetele trebuie să asculte ordinele? A întrebat el, pufnind disprețuitor.

— Eu sunt femela alfa, am spus, strecurându-mi gleznele printre picioarele scaunului. Nimeni nu mă poate atinge. Astea sunt legile Păzitorilor.

— Dar Ren poate atinge pe cine vrea? A întrebat el. Pentru că asta face.

— El este masculul afla. E-n firea lui să vâneze.

Mi-am proptit atât de tare piciorul în scaun încât am auzit cum se crapă lemnul. Nu voiam ca Shay să-mi pună întrebarea pe care i-o citeam în priviri.

El s-a încruntat.

— Dacă şi tu eşti o alfa, atunci şi tu ar trebui să ai vânătoarea în sânge.

N-am răspuns. Aveam senzația că picioarele o să-mi ia foc.

— Iar eu te-am atins.

Degetele i-au zvâcnit de parcă şi-ar fi dorit să mă atingă şi acum. Oare mă doreşte la fel de mult cum îl vreau şi eu?

— N-ar fi trebuit să te las.

Îmi simțeam corpul lipsit de vlagă.

— Putem să vorbim despre altceva, te rog?

— Dar nu e corect, a spus el, luându-mă de mână.

M-am îndepărtat de el.

— Corectitudinea n-are nimic de-a face cu asta. Aici e vorba de tradiție, iar tradiția e foarte importantă pentru Păzitori.

— Dar cum rămâne cu.

N-a putut să încheie fraza.

— Uniunea este prea aproape, am spus, strecurându-mi mâinile sub masă. Nu sunt liberă. Şi ca să ştii şi tu, nici Ren nu mai e cu nimeni altcineva acum.

— E cu tine? A întrebat Shay, închizându-şi zgomotos laptopul.

— E complicat. De fapt e simplu. Îi aparțin lui Ren, nu ție.

S-a cufundat în scaun.

— Nu pot să-l sufăr pe tipul ăla. Se comportă de parcă ai fi proprietatea lui.

— Nu-l înțelegi, am spus eu, dându-mi seama de inutilitatea conversației. Şi n-o să mă mai săruți niciodată, Shay Doran.

— N-o să promit aşa ceva, a spus el.

Mi-am întors privirea, sperând să nu observe roşeața care începea să-mi coloreze obrajii. Nu voiam să-mi promită aşa ceva, dar alegerea nu-mi aparținea. Trebuie să pun punct acum.

— Bine, i-am spus, pe un ton cât mai rece. Sunt sigură că ai reuşi să te descurci în viață şi cu o singură mână.

Şi-a luat mâinile de pe masă, cu o mişcare bruscă.

— N-ai face aşa ceva.

Am pufnit în râs.

— Trebuie să te hotărăşti dacă eşti dispus sau nu să rişti.

A ridicat din umeri şi a mormăit ceva de neînțeles.

— N-am auzit ce-ai zis.

M-a cuprins un sentiment de frustrare şi am simțit cum mi se strânge stomacul. Voiam să mă atingă din nou şi eram supărată pe mine însămi din cauza asta, dar şi pe el pentru că mă făcea să simt toate acele lucruri.

— Mă gândeam că e interesant să aflu că mă îndrăgostesc de o vestală, a spus el, iar chipul i s-a întunecat de furie.

— O ce?

— Ciudățenii de-ale istoriei.

Îmi zâmbea, dar zâmbetul îi era atât de rece încât mă făcea să mă înfior.

— Alt grup de fete deosebit de atrăgătoare, dar de neatins. Dacă îşi încălcau jurământul de castitate, erau îngropate de vii.

— Îngropate de vii? Am repetat eu, cu o tresărire. Oare asta are să mi se întâmple dacă Păzitorii o să afle despre mine şi Shay? Ştiam că dacă m-ar fi atins altcineva în afară de Ren, ar fi trebuit să suport consecințele, dar nu mă gândisem niciodată cât de grave ar putea fi acestea.

— Iar norocosul care ispitea o vestală sacră şi o făcea să se abată de la jurământul ei era ucis în piața publică, şi-a încheiat el povestirea.

Deodată m-am simțit goală pe dinăuntru. Mă înspăimânta pedeapsa pe care o riscam, cu siguranță, dar gândul că i se putea întâmpla ceva lui Shay mă făcea să mă simt cu mult, mult mai rău.

— Cred că ar trebui să învățăm din lecțiile istoriei atunci, am murmurat eu, încercând să-mi ascund tremurul vocii.

— Nu trăim în Roma antică, s-a răstit Shay.

— Din moment ce am încheiat subiectul, hai să ne întoarcem, te rog, la lucrurile cu adevărat importante, am spus eu, ignorând expresia lividă de pe chipul lui.

Shay mă privea insistent.

— Te rog, am murmurat eu.

— OK, a spus el, deschizându-şi din nou laptopul. Deci, dacă am accepta ideea că eu aş fi acest Scion, unde am ajunge?

Mulțumesc.

— Păi, cred că atunci ar fi important să ştim cine sunt strămoşii tăi, am presupus eu.

El a încuviințat din cap şi a ridicat din umeri.

— Nu sunt faimoşi.

— Nu ți-i aminteşti pe părinții tăi?

— Nu, au murit într-un accident de maşină când aveam doi ani. Nu mi-i amintesc deloc, nu țin minte nici măcar cum arătau.

Şi-a aşezat cartea Păzitorilor în poală şi a început să-şi plimbe degetele pe conturul crucii.

— N-am fotografii cu ei. Unchiul Bosque mi-a spus întotdeauna că cel mai bine e să uit de trecut.

M-am încruntat.

— N-ai nimic de la părinții tăi? Nici un obiect care să-ți amintească de ei?

— Doar o pătură pe care mi-a croşetat-o mama, a spus el, zâmbind ruşinat. O tot căram după mine când eram mic.

Mă jucam cu capătul cozii, abținându-mă să nu pufnesc în râs.

— Cum îi chema?

— Tristan şi Sarah Doran.

Am tresărit atât de brusc încât mai să cad de pe scaun.

Oh, Dumnezeule! Nu, nu, nu!

Şi-a ridicat brusc privirea spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Tristan şi Sarah? Am repetat eu, simțind cum mi se cuibăreşte din nou în suflet un sentiment de groază.

— Da, Calla, ce înseamnă asta? A întrebat el. Mai ai şi alte veşti proaste?

— Nu ştiu ce înseamnă numele lor. Te rog să reții asta. Dar în seara în care am fost atacați, după ce am plecat de la Eden.

Când închideam ochii, vedeam chipul Căutătorului captiv.

— Căutătorul pe care l-am prins, pe care i l-am dus lui Efron, a pomenit numele lor, Tristan şi Sarah, am spus eu, încercând să ignor paloarea bolnăvicioasă pe care o căpătase chipul lui Shay.

— Unul dintre bărbații care ne-a atacat îi cunoştea pe părinții mei? A întrebat, şi am băgat de seamă că venele de la gât îi zvâcneau.

— Nu sunt sigură.

Încercam să-i spun adevărul, dar fiecare cuvânt pe care îl rosteam mi se părea un fir tras, care mi-ar fi putut destrăma întreaga viață.

— Ce a spus, mai exact? A întrebat Shay, aplecându-se spre mine şi fixându-mă cu privirea.

— A întrebat unde eşti tu., am început eu, apoi am făcut o pauză încercând să-mi amintesc care fuseseră cuvintele exacte. Iar apoi a zis: „Nu ştie, nu-i aşa? Nu ştie cine este? Nu ştie că i-ați luat pe Tristan şi pe Sarah? Ce aveți de gând să faceți?”

Shay s-a prins cu mâinile de speteaza scaunului.

— Credeam că băieții ăştia, Căutătorii, încercau să distrugă lumea. Parcă ei erau personajele negative, nu?

Am încuviințat din cap, căci nu ştiam ce explicație să-i dau.

S-a ridicat în picioare, a trântit monitorul laptopului şi şi-a luat ghiozdanul.

— Scuză-mă, trebuie să plec. E prea mult.

A clătinat din cap.

— Am nevoie să rămân un pic singur. Dar mâine mă întorc, tot aici.

Am rămas nemişcată în timp ce trecea pe lângă mine, dorindu-mi să pot pleca împreună cu el. Deodată, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Şi, Calla, nu cred că eu sunt singurul căruia i se toarnă minciuni.

Shay n-a ajuns la prima oră. Am simțit cum mi se face greață.

Oare i-au făcut Păzitorii ceva?

Mi-am petrecut următoarele două ore de curs rozându-mi unghiile. Când am intrat în laboratorul de chimie organică şi l-am văzut aşezat la locul lui, a trebuit să lupt din răsputeri cu instinctul de a alerga până în celălalt colț al clasei şi de a-1 îmbrățişa. Cei doi colegi ai lui de laborator, doi muritori, m-au zărit şi s-au făcut mici în spatele băncii. Shay a observat cu coada ochiului mişcarea lor.

— Ai mereu efectul ăsta asupra oamenilor? A întrebat el, zâmbindu-mi.

— De obicei, da. Toți Gardienii au talentul ăsta. Eşti tare ciudat că nu ți-e frică de mine, i-am spus, sprijinindu-mă de masă şi încercând să-mi păstrez calmul. Unde ai fost azi-dimineață?

— Ți-ai făcut griji în privința mea? A întrebat el, zâmbindu-mi şi mai larg. Te temi pentru ciudatul tău, recunoaşte.

— Fii serios, am mințit eu.

— Am chiulit, a spus el, răsucind un creion între degete. N-am avut chef să mă ridic din pat de dimineață.

— Cred că eşti cam inconştient cu chiulitul, am spus eu, enervată că aproape făcusem ulcer din cauza lui în timp ce el dormea neîntors.

S-a aplecat spre mine şi mi-a spus în şoaptă:

— Păi, dacă e să mă iau după tine, unchiul meu e un vrăjitor cu puteri supranaturale, iar, din câte spune Logan, Bosque face parte din consiliul de conducere al acestei şcoli. Deci cam ce crezi că o să-mi facă? O să mă dea afară?

— Aşa o fi, cum zici tu, dar aş aprecia dacă te-ai gândi un pic şi la mine. Nu-mi trecea prin cap decât că Păzitorii te-au servit unui strigoi la micul dejun.

El s-a încruntat.

— Ce e un strigoi?

Am simțit un fior pe şira spinării.

— Nu contează. Data viitoare când lipseşti, anunță-mă, OK?

— Îmi dai numărul tău de telefon? A întrebat el, rânjind cu toți dinții.

N-am putut nici eu să-mi rețin un zâmbet.

— Păi, cred că da.

Şi-a scos telefonul şi a notat repede numărul, în timp ce eu i-1 dictam.

— Îl vrei şi tu pe-al meu? A întrebat el, ridicând din sprâncene şi privindu-mă plin de speranță.

— Sigur.

Mi-am scos telefonul şi am tastat numărul.

— Iubițelul tău nu pare prea încântat, a spus Shay, zâmbind în continuare.

M-am uitat spre celălalt capăt al clasei. Ren ne privea sprijinindu-se nepăsător de bancă, cu o foarfecă în mână. Nu mai văzusem niciodată un instrument de laborator care să pară atât de periculos.

— Studiu plăcut, am murmurat eu, îndreptându-mă spre banca la care stăteam de obicei. Îmi venea să mă iau la palme pentru că fusesem atât de prietenoasă în public cu Shay.

Când am ajuns în dreptul băncii, Ren deja îşi făcuse de lucru cu instrumentele necesare pentru experimentul zilei.

— Salut, Ren.

Inima îmi bătea atât de tare, încât abia îmi mai auzeam glasul. Când m-am uitat la el, mi-am adus aminte de patul meu. Simțeam căldura trupului său lipit de al meu. Nu auzeam decât răsuflarea mea întreruptă în timp ce mâinile lui mi se plimbau pe piele, pe sub rochie.

Când am încercat să fac să dispară acele amintiri, în minte mi-a apărut imaginea lui Shay. Nu puteam să nu mă gândesc că îl trădasem pe Ren şi că ceea ce făcusem era de neiertat. Dar în acelaşi timp mă enerva simpla idee că atâtea fete acceptaseră fără nici o problemă să fie sărutate, şi nu numai, de Ren. În sufletul meu se dădea o luptă aprigă între cele două sentimente, ceea ce mă făcea să nici nu-1 pot privi în ochi.

Pe de altă parte, parcă nici el nu ținea morțiş să mă privească.

— Calla, m-a salutat el rece.

Nu-mi aminteam să-mi fi lipsit vreodată porecla aceea pe care o detestam din tot sufletul.

Oare asta însemna că nu mai face presiuni asupra mea? Sau e supărat că am vorbit cu Shay? Dumnezeule, o dau în bară orice aş face.

Mi-am reținut un oftat şi am început să scotocesc prin ghiozdan după caietul de chimie.

— Văd că ai început să respecți întru totul ordinele lui Logan, l-am auzit pe Ren mârâind mai aproape de mine decât m-aş fi aşteptat. Când m-am întors să mă uit la el, am tresărit. Plana amenințător deasupra mea, la doar câțiva centimetri distanță.

— Ordinele sunt ordine, am spus eu, ridicând din umeri.

— Păi, acum ar trebui să fie mulțumit.

S-a sprijinit cu o mână de bancă, schimbându-şi nelinişţit poziția şi stând atât de aproape de mine încât dacă aş fi făcut un singur pas înainte, mi-aş fi lipit corpul de al lui.

Am încercat să mă concentrez asupra conversației.

— Cine? Logan? Da, cred că o să fie mulțumit.

— Mă referam la Shay, a spus Ren, aruncând o privire mânioasă spre prima bancă.

Deodată mi-a venit în minte imaginea unor frumoase fecioare înghițite de nişte morminte deschise, țipând în timp ce oamenii aruncau lopeți de pământ peste trupurile lor încă vii. Trebuie să rezolv treaba asta.

L-am luat de mână. S-a uitat din nou la mine, de data asta cu mai multă blândețe şi curiozitate.

— Legat de seara trecută.

Sunt o femelă alfa. Iar el este partenerul meu. De ce e atât de complicat?

S-a îndreptat de spate şi a făcut un pas înapoi. Mi s-a strâns stomacul când am văzut că dă să plece.

— Doamna Foris a zis că experimentul de azi o să ne ia toată ora, a spus el. Trebuie să ne apucăm de treabă.

— Ren., am început eu.

M-am oprit văzând privirea rece din ochii lui. Am făcut un pas spre el, l-am prins de braț şi l-am făcut să se întoarcă şi să se uite la mine.

— Ascultă-mă, Ren. Totul e foarte complicat acum şi tuturor ne-a fost greu. După cum ai spus şi tu.

A încercat să-mi întoarcă spatele, dar eu am mârâit şi nu l-am lăsat să plece. Am întrezărit un zâmbet vag pe chipul lui până atunci împietrit.

— Trebuie să ştii că.

Am simțit că îmi pierd curajul preț de o clipă, dar am tras adânc aer în piept şi am spus ce aveam de spus.

— Că nu vreau să mă laşi în pace.

Ren s-a încordat şi m-a privit cu prudență, de parcă ar fi aşteptat încă o replică din partea mea. Când a văzut că nu mai spun nimic, şi-a tras cu atenție brațul din strânsoarea mea.

— O să rețin asta.

Am continuat să lucrăm la experiment într-o tăcere stânjenitoare. Când s-a sfârşit ora, m-a cuprins tristețea. Ren a ieşit din clasă fără să-mi spună nimic.

Când am intrat în cantină, am găsit haita Haldis pălăvrăgind fericită la cele două mese ale noastre. Dax, Fey şi Cosette stăteau într-o parte. Mai-marele grupului gesticula aprins, iar cele două fete se holbau la el. Bryn şi Ansei vorbeau într-un colț în şoaptă, dar am observat uşurată că reuşiseră să-şi domolească un pic privirile pline de pasiune.

Aproape că m-am împiedicat când am zărit-o pe Sabine zâmbind. Se aşezase lângă Mason şi Neville. Mason tocmai le arăta nişte întrebuințări ceva mai bizare ale unei banane şi toți trei se prăpădeau de râs.

— Salut, Cal, a spus Ansei, când m-am aşezat lângă el. Îmi dai un măr pe o portocală? L-ai luat pe ultimul înainte să apuc să-mi pregătesc prânzul.

— Sigur.

A început să scotocească imediat prin punga mea cu mâncare.

— Te simți mai bine, Cal? A întrebat Bryn. Erai pe altă lume la prima oră.

— Aham, i-am spus, înşfăcând prăjitura cu fulgi de ovăz din mâinile lui Ansei. N-am dormit prea bine, dar acum sunt OK.

În momentul în care Ren s-a apropiat de masa noastră, am început să cotrobăi nervoasă după sendviş prin pungă, încercând să-mi aduc aminte cum era să ai poftă de mâncare. De abia muşcasem din sendvişul cu friptură de vită, când am auzit o voce cunoscută.

— Salutare.

Mi se părea că Shay e fix în spatele meu.

— Aş putea să stau cu voi?

Îmbucătura de sendviş mi-a rămas în gât. Am început să tuşesc, iar ochii mi s-au umezit. Ansei m-a lovit pe spate până când mi-am recăpătat suflul.

Mi-am dres glasul şi m-am întors spre Shay. Nu, Shay. Nu face asta. Nu înțelegi ce înseamnă aşa ceva.

— Te simți bine? A întrebat el.

Deşi tonul lui era serios, avea o privire veselă.

— Vrei să stai cu noi?

Pe măsură ce pronunțam acele cuvinte, deveneam din ce în ce mai neîncrezătoare. Habar n-aveam ce voia să facă.

— Da, dacă nu vă deranjează.

La masă se lăsase tăcerea. Toți tinerii lupi se uitau fără să scoată o vorbă la băiatul muritor care era fie suficient de curajos, fie suficient de nebun încât să le invadeze spațiul vital. Am aruncat o privire în celălalt capăt al cantinei, către masa Păzitorilor. Era clar. Până şi Logan îşi ridicase ochelarii de soare de pe nas ca să privească mai atent scena. Avea o expresie leneşă, dar oarecum interesată pe chip.

— Sigur că nu.

Am clipit de uimire când am băgat de seamă cu câtă rapiditate se poziționase Ren lângă Shay.

— Toți aşteptam cu nerăbdare să te cunoaştem mai bine, Shay. Te rog, stai cu noi.

Pe bune?

Ren s-a cufundat în scaunul de lângă mine şi a tras punga mea cu sendvişuri în dreptul lui. Un zâmbet i-a apărut în colțul gurii.

— Calla, poți, te rog, să-i dai scaunul tău lui Shay ca să stea cu noi?

Shay s-a încruntat.

— Pot să-mi trag un scaun de la altă masă.

— Nu-i nevoie, a spus Ren. Vocea lui era rece ca gheața şi nu-şi lua ochii de la mine.

Nu ştiam exact ce voia să facă, dar nu îndrăzneam să-l supăr cu ceva, mai ales acum că era vorba de Shay. Dacă trebuia să iau prânzul în picioare, atunci fie. Mi-am împins scaunul spre Shay.

Am simțit cum mă cuprinde cu brațul pe după talie. Când am întors capul, am văzut o sticlire întunecată în ochii lui Ren, în timp ce mă trăgea spre el de parcă s-ar fi lăudat cu un premiu.

— Deci, ce mâncăm la prânz? A întrebat Ren, trăgându-mă la el în brațe.

— Pot să mai aduc un scaun, a spus Shay, iar eu i-am simțit furia reținută.

În ochii negri ca tăciunele ai lui Ren strălucea dorința de a lansa o provocare, iar eu eram hotărâtă să o accept.

— Nu, am spus eu, străduindu-mă să-mi mențin calmul. E în regulă.

— Nu pare prea. Confortabil.

M-am întors şi l-am văzut pe Shay încleştându-şi maxilarele în timp ce-l privea pe Ren cum îşi încolăceşte brațele în jurul taliei mele.

— Oh, dar mie mi se pare extrem de confortabil, s-a alintat Ren.

M-am înroşit la faţă când m-a atins uşor cu buzele pe gât.

— Ţie nu, Lily?

Shay a tresărit la auzul poreclei pe care o folosea Ren. M-am abţinut din răsputeri să nu-l plesnesc pe masculul alfa peste faţă. Era, pur şi simplu, crud.

— E în regulă.

Am străfulgerat-o cu privirea pe Bryn, care clipea des din gene spre mine. Ansei avea un zâmbet prostesc întipărit pe chip.

— Ooo, ia te uită. Ăsta e cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut vreodată, a spus Mason, sprijinindu-şi bărbia în palme. Ce aţi făcut voi doi în absenţa noastră? Să vă fie ruşine.

Dax s-a uitat la noi şi a mârâit aprobator. Fey i-a făcut cu ochiul şi şi-a trecut limba peste buze. Nev şi-a ridicat privirea din caietul în care scria, a ridicat din sprânceană, după care s-a întors la ale lui.

Bryn şi Ansei se strâmbau la mine. Până şi Sabine chicotea. Cosette i-a aruncat o privire, după care s-a foit în scaun, fără să reuşească să zâmbească. M-am dat bătută şi m-am sprijinit de Ren, care m-a strâns şi mai tare la piept, făcându-mă să mă gândesc la felul în care îşi cobora mâinile pe talia mea şi la felul în care atingerea lui îmi punea pe jar anumite părţi ale corpului pe care până de curând nici nu le băgasem de seamă. Apoi am văzut expresia de durere întipărită pe chipul lui Shay.

— Taci din gură, Mason.

Am înşfăcat portocala din pungă şi am aruncat-o spre el. A râs şi a prins-o din zbor.

— Nu ne băga în seamă, Shay, a rânjit Mason. Suntem doar o haită de animale sălbatice.

— La propriu, a pus Dax, întinzând braţele.

Întreaga haită a început să chicotească, uşor agitată, însă Shay i-a zâmbit lui Mason.

— Am observat, dar unii dintre voi sunt mai manieraţi decât alţii.

S-a uitat duşmănos la Ren, care i-a întors privirea. Dax a încetat să mai zâmbească, iar Fey şi-a arătat colţii. I-am aruncat o privire ameninţătoare când i-am văzut caninii ascuţiţi. M-a privit aspru cu ochii ei verzi, pătrunzători şi şi-a acoperit dinţii cu buzele.

— Ei bine, o să fie interesant, a spus Mason, scoţând ceva argintiu din buzunar şi aruncându-i obiectul lui Shay.

Când a deschis palma, s-a văzut o bomboană în formă de inimioară.

Mason i-a făcut cu ochiul.

— Bine ai venit la masa noastră, frate. Sper să supravieţuieşti.

— Cred că o să mă descurc.

Shay a răsucit ciocolata înfăşurată în staniol între degete.

— Mersi. Nimic nu se compară cu iubirea.

Mi-a zâmbit şi mi-a aruncat o privire lungă, iar eu am simţit că mi se înmoaie picioarele.

— Ai dreptate, a râs Mason, cufundându-se în scaun. Iar acum, dacă tot ne cunoaştem.

L-a prins pe Nev de mână, oprindu-1 din scris.

— Haide.

— Unde? A întrebat Nev, nemulțumit că fusese întrerupt.

— Poezia, a rânjit Mason.

— În nici un caz, a spus Nev, dând să se ridice.

— Haide, a insistat Mason. E tare.

— Ai scris o poezie? A întrebat Shay, uitându-se la Nev.

— E o prostie, a spus Nev, smucindu-se din mâna lui Mason.

— Nev e poet, a spus Mason, smulgând caietul din mâinile lui Nev şi fentându-1, în timp ce băiatul încerca să-şi recupereze notițele. Asta e colecția lui de poezii. S-o citim?

Nev şi-a îndreptat creionul spre Mason de parcă ar fi fost un cuțit.

— Dacă o arăți cuiva, te omor.

— Dacă spui poezia, ți-1 dau înapoi, a zis Mason, aşezându-se cu fundul pe caiet. Ştiu c-o ştii pe de rost.

— Habar n-am de ce mă port frumos cu tine, a murmurat Nev.

— Farmecul meu irezistibil, a răspuns Mason.

— Irezistibil pe naiba.

— Şi mie mi-ar plăcea s-o aud, a spus Ren, mângâindu-mă pe coapsă.

Mirosul lui mă liniştea şi mă încălzea, dar atingerea mă făcea să mă înfior. Te rog, te rog, Shay, uită-te în altă parte.

Nev şi-a azvârlit creionul pe masă.

— Fie. Sună aşa.

Ren şi Cal sunt pasionali

Pentru că tinerii din Vail sunt banali

Bine şi Cos n-au prea slăbit

Dax şi Fey nici c-au pălit iar Ansei şi Bryn sunt cam murdari

Bryn s-a înecat cu cola. Mason şi Ansei au izbucnit în aplauze. Eu eram prea uimită pentru a reacționa.

Asta face Nev cel tăcut în timpul lui liber?

— Bine”? S-a burzuluit Sabine, în timp ce Cosette ştergea sucul care se scursese pe masă. De când sunt eu Bine? Iar lui Cosette nu-i spunem niciodată Cos.

— Încercam să păstrez ritmul, a spus Nev. Scuze, v-am zis că nu e prea bună.

— Şi de ce nu spui nimic de tine şi de Mason? A întrebat Ansei.

— Ah, are alta despre noi doi, a spus Mason, ridicând din sprâncene.

Nev i-a dat un brânci, iar Mason s-a prăbuşit pe podea râzând.

— E foarte mişto, a rânjit Shay. Poți s-o mai spui o dată, iar eu o să încerc să asociez numele cu fețele. Mi-ar prinde bine dacă ați ridica mâna când Nev vă rosteşte numele.

Nev s-a uitat la Ren, care a încuviințat din cap.

Cu o voce mai sigură ca prima dată, Nev a recitat din nou poezia. Fiecare dintre membrii haitei a ridicat mâna în momentul în care şi-a auzit urnele, cu

excepția lui Sabine, care a pufnit disprețuitor, şi a lui Fey şi Dax care i-au arătat lui Shay degetul mijlociu când le-a venit rândul.

— Mersi.

Shay şi-a apropiat scaunul de cel al lui Bryn, ştiind acum unde stăteau posibilii lui aliați. Bryn i-a zâmbit. Ansei i-a întins nişte cartofi prăjiți.

Shay i-a zâmbit la rândul său lui Bryn şi a luat un cartof.

— Calla mi-a povestit o grămadă despre tine, a spus el, rontăind de zor.

— Da? A spus Bryn, aruncându-mi o privire panicată.

Am clătinat uşor din cap, iar ea s-a relaxat.

— Asta pentru că suntem supertari, a intervenit Ansei, ridicând două degete în sus.

— Foarte frumos, frățioare, am murmurat. Foarte tare.

S-a înroşit, iar Bryn l-a pupat pe obraz.

— N-o băga în seamă. Chiar suntem tari. Deci, care e povestea ta, Shay?

— Nu-s prea multe de spus.

S-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiul. Eu l-am străfulgerat cu privirea.

Dacă îmi mai faci cu ochiul, îți smulg genele.

— Sunt în ultimul an, a spus el. Locuiesc cu unchiul meu la conacul Rowan.

Toți au icnit de spaimă. Nu-mi venea în minte decât imaginea unor holuri goale, acoperite de pânze de păianjen. Aproape că am căzut din brațele lui Ren, dar el m-a prins de talie, chicotind. Mi-am muşcat buza şi l-am privit pe Shay. Niciodată nu mă gândisem unde anume locuieşte în Vail, dar acum nu-mi venea să cred ce aud.

Trebuie să fie o greşeală. Asta e o instituție, nu o casă de locuit.

— Conacul Rowan? A repetat Ansei. Am crezut că ăsta e un soi de muzeu. Chiar locuieşti acolo?

— Da. E al unchiului meu, dar nu vine prea des pe acolo. Călătoreşte foarte mult cu afaceri. În general sunt numai eu pe acasă, a spus el. Când e plecat, am impresia că se mai organizează tururi. Sunteți bine-veniți s-o vizitați, dacă vreți.

Shay i-a zâmbit larg lui Ansel, care a pălit.

— Foarte drăguț din partea ta, Shay, am spus. Dar sunt sigură că unchiul tău n-ar vrea să audă că o haită gălăgioasă a cotrobăit prin antichitățile alea valoroase.

Nu l-aş fi lăsat niciodată pe fratele meu să treacă pragul acelei case. De fapt, nu aş fi dorit nimănui aşa ceva.

— Cum vreți, a spus el, reluându-şi masa de prânz, care, din câte vedeam eu, era formată din patru batoane de cereale şi un Sprite.

— Dar cum e să locuieşti acolo? A întrebat Bryn, aşezându-şi bărbia pe umărul lui Ansei.

Am zâmbit când am văzut că ochii fratelui meu încep brusc să strălucească simțind-o aproape.

Shay şi-a desfăcut sticla de Sprite cu un fâsâit.

— Nu pot să mă plâng că n-am loc. Conacul e imens şi foarte opulent. Dar e destul de înspăimântător, sincer să fiu. Bosque, unchiul meu, e plecat în

cea mai mare parte a timpului cu afaceri. Aşa că de multe ori rămân singur. De două ori pe săptămână mai vin nişte oameni să facă curat. Casa are sute de camere.

M-am foit neliniştită în poala lui Ren, gândindu-mă cu groază că Shay stătea singur în acea casă imensă.

Shay şi-a coborât vocea de parcă ar fi spus o poveste cu fantome.

— E genul acela de loc în care ai impresia că eşti urmărit de umbre.

— Umbre? A întrebat Ansei.

Am clătinat din cap spre Ansei, dar eu ştiam că se temea de acelaşi lucru ca şi mine.

Strigoi. Acel gând întunecat îmi dădea fiori pe şira spinării.

Ren s-a întors spre mine.

— Te simți bine?

M-am uitat la el şi am simțit că-mi pierd răsuflarea. Chipurile noastre erau la câțiva centimetri distanță unul de celălalt. Puteam să văd fiecare sticlire argintie din ochii lui asemenea unor galaxii ce se roteau ametitor peste adâncimi întunecate. Am simțit cum mă pierd în bezna catifelată a irişilor lui.

— Calla, tremuri. Te simți bine?

Tonul său îngrijorat m-a adus cu picioarele pe pământ.

— Tocmai mi-am amintit că n-am terminat tot ce aveam de citit pentru „Marile idei ale omenirii”, am spus eu, sărind deodată din poala lui. Trebuie să plec.

Fără să mai arunc vreo privire înapoi, am luat-o la fugă spre dulapuri şi m-am adăpostit în cea mai apropiată toaletă. Nu ştiam exact de ce îmi bătea inima atât de repede şi nici de ce nu mai aveam suflare. Tot ce ştiam era că nu mai puteam suporta să stau nici măcar o clipă la masă, făcând echilibristică pe sârmă, între Ren şi Shay.

Am verificat toaletele ca să văd dacă eram singură. Erau goale. M-am dus la chiuvetă, am dat drumul la robinetul de apă rece şi m-am aplecat să mă spăl pe față.

Uşa de la baie s-a deschis uşor, cu un scârțâit.

Măcar am avut două secunde de intimitate.

— Calla.

O mână puternică m-a apucat de umăr.

— Ieşi de aici! Am țipat şi i-am dat un brânci lui Ren. Asta-i toaleta fetelor.

El a rânjit.

— Dacă intră careva, îi spunem că m-am rătăcit.

M-am uitat urât la el, încercând să-mi şterg fața cu podul palmei.

— Eşti palidă. Ce-ai pățit?

Picăturile de apă de pe bărbie mi se prelingeau pe gât.

— Nimic. Am de terminat nişte teme care mi-au rămas de aseară, am spus eu, îndreptându-mă spre uscătorul de mâini.

— Aha, iar tu nu uiți niciodată să-ți faci temele, a spus el, mârâind încet.

M-a prins.

— De ce mă urmăreşti? Îl priveam prin oglindă, în timp ce-mi aranjam bluza. Ți-am spus că mă simt bine.

Îmi zâmbea amuzat.

— Mi-ai spus că nu vrei să te las în pace.

Am aruncat şervețelul mototolit în coşul de gunoi.

— Şi că tot veni vorba. Te-ai distrat bine astăzi?

A pufnit atât de tare în râs încât am avut impresia că se cutremură zidurile toaletei.

— Te referi la faptul că te-am ținut în brațe sau la mutra ăluia?

— Ştie despre noi, Ren, i-am spus, sprijinindu-mă de chiuvetă. N-are rost să mai răsuceşti cuțitul în rană.

— Cred că pot să-mi dau seama şi singur cât respect arată pentru relația noastră. Ai băgat de seamă cum se uită la tine?

— Nu fi absurd, m-am răstit eu, roşie în obraji.

— Sunt foarte serios, a spus el în şoaptă. Nu se teme de noi aşa cum fac restul muritorilor. O să-l tolerez pentru că astea sunt ordinele Păzitorilor, dar să ştii că îmi pune răbdarea la încercare când vine vorba de tine.

— Eşti gelos, am spus, înghiontindu-1 în piept.

În loc să-mi răspundă, şi-a aşezat mâinile peste ale mele, lipindu-le de marginea chiuvetei.

Mi-am arătat colții.

— Când ți-am spus că nu vreau să mă laşi în pace, n-am vrut să zic să mă hărțuieşti tot timpul. Iar acum aş vrea să rămân singură. Toaleta asta nu e chiar cel mai romantic loc.

A clătinat din cap.

— Trei lucruri am să-ți spun.

— Ce? Am întrebat, încruntându-mă.

— Unu: ce te supără, de fapt?

Furia mi-a dispărut ca prin minune când am văzut expresia de îngrijorare din ochii lui.

— Strigoii. Ce a spus Shay. Că are impresia că e urmărit de umbre. Mă tem că prin casă ar putea bântui strigoi care stau cu ochii pe el când Bosque e plecat. Nu ştie nimic despre ei, am spus eu, înfiorându-mă. E periculos.

— Eşti îngrijorată în privința lui, a spus Ren, iar în ochii lui s-au succedat cu rapiditate atâtea expresii încât n-am reuşit să-mi dau seama ce simțea.

— Vorbim despre strigoi. Bineînțeles că sunt îngrijorată. Ştii doar ce ar putea să-i facă.

N-avea nici un sens să mint în legătură cu instinctul meu de a-1 proteja pe Shay. Nu puteam să ascund ce simțeam. Din fericire, din moment ce acesta era şi ordinul lui Logan, nici nu trebuia să mă ascund. Cel puțin, nu pentru moment.

Ren şi-a încleştat maxilarele şi nu a mai spus nimic. Apoi, ca şi cum ar fi luat o decizie, expresia confuză de pe chipul lui a pierit.

— Dacă ar fi adevărat, atunci ar fi periculos. Dar deocamdată nu ştim nimic exact. În plus, Păzitorii vor ca Shay să fie în siguranță. Nu cred că ar fi

dispuşi să-i pună dinadins viaţa în primejdie. Un strigoi neţinut în frâu ar ataca orice om. Eu nu mi-aş face probleme. E cam ciudat puştiul. Probabil că şi-a imaginat umbrele alea.

— Sper, am spus eu, şi am aruncat o privire spre uşă, îngrijorată că cineva ne-ar fi putut surprinde acolo. Trei lucruri ai spus?

— Da. Doi: ai vrea să mergem la vânătoare după ore? A întrebat el, apropiindu-se de mine şi zâmbindu-mi din colţul buzelor.

— La vânătoare?

— Pe versantul nostru sunt nişte cerbi care se înmulţesc un pic prea repede.

Am tresărit de plăcere la auzul acelei invitaţii, dar am clătinat din cap.

— Sună minunat, dar n-am cum.

— De ce nu? A întrebat el, dezamăgit.

Mi-am muşcat buza şi am decis să fiu sinceră. Cât puteam.

— Ştii că Logan m-a rugat să petrec mai mult timp cu Shay.

N-a spus nimic, dar am auzit un mârâit surd, ameninţător şi gutural.

— Îl ajut în fiecare după-amiază la teme.

Mârâitul s-a transformat într-un strigăt ascuţit şi crâncen.

— În fiecare după-amiază?

— Ordinele trebuie respectate, m-am plâns eu.

— Da.

La auzul tonului resemnat al vocii lui, am dat înapoi.

— Şi trei? Am întrebat eu, sperând să trecem peste acel subiect deranjant.

— Trei.

M-a mângâiat pe faţă cu o mână, în timp ce pe cealaltă mi-o strecura pe după umeri. Şi-a lipit corpul de al meu, iar inima a început să-mi bată cu putere. Am profitat că aveam o mână liberă şi i-am dat un brânci.

— Nu prea cred, Lily, a spus el. Dacă vrei să scapi de mine, trebuie să faci mai mult de atât.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să mă smulg din braţele lui, dar el m-a imobilizat, uitându-se la mine cum mă zbăteam. Rânjea în timp ce mă aşeza deasupra chiuvetei.

— Ce faci? Am întrebat, începând să mă panichez. Dacă intră cineva?

— Dacă intră, o să se întoarcă cu spatele şi o să plece, a murmurat el, sărutându-mă pe ureche. Nimeni nu se pune cu mine.

Îşi lipise şoldurile de genunchii mei, depărtându-mi coapsele şi ridicându-mi fusta. L-am prins de tricou şi m-am agăţat de el ca să nu cad în chiuvetă. Îşi lipise trupul de al meu şi mi-am pierdut răsuflarea când l-am simţit atât de aproape de mine. Un val de căldură mi-a cuprins pieptul, sexul şi am simţit că mă sufoc.

— Nu putem., am spus, dar el şi-a lipit buzele de ale mele.

Sărutul mă ameţea şi mai tare. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui.

— Ai spus că nu vrei să fii lăsată în pace, mi-a zis, sărutându-mă pe obraji. Mă conformez.

— Nu cumva încâlci regulile? Am întrebat, deşi de-abia dacă mai puteam să vorbesc. Cum rămâne cu uniunea?

— Prefer să te am când vreau eu, a spus, strecurându-şi mâna între coapsele mele.

Am simțit cum mă lasă puterile.

— Nu pot să respir.

— Asta înseamnă că-ți place, a spus el şi m-a sărutat din nou.

Am văzut cu coada ochiului o umbră.

— Ren, aşteaptă. Cred că.

Uşa s-a dat de perete.

— Oh, Doamne, a spus asistenta Flynn, fără să pară câtuşi de puțin impresionată. Vă întrerup?

Ren a înjurat în barbă. Iată o persoană cu care el nu se putea pune.

— Scuzele mele, domnişoară Flynn. Tocmai plecam.

M-am înroşit când a început să-mi încheie nasturii cămăşii. Nici nu-mi dădusem seama că aveam bluza desfăcută.

— Îmi pare bine că am vorbit, Lily. Ne vedem la ore.

S-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe frunte, după care i-a zâmbit triumfător domnişoarei Flynn, în timp ce ieşea din baie.

Am închis ochii şi mi-am lăsat corpul să alunece de pe chiuvetă. Nu ştiu cum, dar am reuşit să-mi susțin greutatea. Eram sigură că aveam să mă prăvălesc pe podea. Pe undeva, într-un loc ascuns al minții mele, încă mai simțeam îmbrățişarea lui Ren, dar apoi, imaginea aceea înceţoşată pierea şi lăsa loc liber chipului zâmbitor al lui Shay. Nu pot să trăiesc aşa.

Am revenit cu picioarele pe pământ la auzul unui râset cristalin, melodios. Asistenta Flynn se apropia de mine, în timp ce uşa din spatele ei se lovea de perete.

— Sărăcuța de tine. Aşteptarea asta trebuie să fie tare grea pentru tine. Am auzit că Renier este un amant incredibil. Toți Păzitorii vorbesc despre el.

Zâmbetul de pe buzele ei roşii şi lucioase era batjocoritor şi crud.

— Dar regulile sunt reguli. Ren e un mascul alfa, deci. Nerăbdarea lui poate fi trecută cu vedere. A ta însă e o dezamăgire.

M-am prins cu mâinile de chiuvetă, simțind un gol în stomac.

— Ai grijă, micuțo. Sau o să-i spun lui Logan că uniunea voastră progresează un pic prea repede. Ai face bine să-l mulțumeşti pe şeful tău. Iar picioarele astea minunate ale tale nu trebuie să se desfacă până de Samhain, a spus ea, mângâindu-mă pe obraz, cu degetele ei subțiri şi albe ca creta. O să trec cu vederea de data asta, dar fără alte abateri.

Şi-a înfipt unghiile în pielea mea, suficient de tare încât să mă facă să icnesc de spaimă, fără să mă zgârie însă. Imitând gestul lui Ren, s-a apropiat de mine şi şi-a lipit buzele de fruntea mea.

Râsul Lanei Flynn se transforma într-un cotcodăcit, pe măsură ce se îndepărta. Am urmărit-o cu privirea. Când s-a întors cu spatele la mine, cocoaşa parcă îi tresărea.

Shay a trântit pe masă cartea împrumutată de la bibliotecă, împingând-o cât colo. Volumul a aterizat pe cealaltă parte a mesei, după care a picat pe jos

cu un pocnet surd. Era a cincea carte care sfârşea astfel de când mă aşezasem lângă el, la ora patru după-amiaza.

— Vrei să te cerți cu mine sau vrei doar să vezi câte cărți poți să rupi înainte să ne dea afară din bibliotecă?

Mi-a răspuns lovind furios în tastatura laptopului.

— Haide, Shay. Încetează.

S-a cufundat în scaun.

— Chiar n-ai nimic împotrivă să fii tratată aşa?

— Şi cum sunt tratată, mă rog?

— Ca un obiect, a spus el, iar venele de pe gât îi zvâcneau puternic.

— Nu-i deloc aşa.

M-am ridicat în picioare şi am început să adun cărțile de pe jos.

— Pur şi simplu nu înțelegi felul în care interacționăm noi. Suntem amândoi alfa şi ne provocăm unul pe celălalt în permanență.

— Bineînțeles, a spus el.

Mi-am aşezat mâna pe cartea cea mai apropiată de el, ca să n-o mai poată arunca peste masă.

— Şi tu cum îl provoci pe el?

— Asta nu-i treaba ta, am spus, luând cartea de lângă el. În plus, nici nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat dacă nu l-ai fi provocat tu, insistând să te aşezi la masa noastră. Tu i-ai invadat teritoriul, iar Ren a răspuns cum a crezut de cuviință. Ce-a fost în mintea ta când ai făcut asta?

— Vezi, tocmai ai recunoscut, a spus el. Te-ai referit la tine ca fiind un „teritoriu1'.

— E un fel de a spune, Shay. Iar tu n-ar trebui să faci pe victima. Ai şi tu partea ta de vină. L-ai provocat pe Ren din cauza mea, ştii foarte bine.

A pufnit disprețuitor, concentrându-se asupra calculatorului.

— Uite ce e, am spus, sprijinindu-mi capul în palme. Ți-am explicat cum stau lucrurile şi n-ai cum să le schimbi.

— Aici te înşeli, s-a răstit el. Din două motive. În primul rând: nu ştiu cum stau, de fapt, lucrurile, ştiu doar cum îmi spui tu că trebuie să fie pentru că astea sunt ordinele Păzitorilor. Habar n-am ce simți tu, de fapt, în legătură cu căsătoria asta a ta aranjată, pentru că tu nu-mi spui nimic.

Îmi venea să azvârl din nou cărțile pe jos.

— Şi în al doilea rând: cred că situația se poate schimba.

Expresia hotărâtă din ochii lui mă îngrozea.

— Te înşeli şi trebuie să încetezi. Întâi săruturile, acum faza de la cantină. Nu ştii cât de periculos e ce faci. Ren e şi aşa gelos.

— Tu m-ai rugat să te sărut prima dată şi cu siguranță nu ți-a displăcut nici a doua oară, a spus el, dându-se pe spate în scaun. Are şi motive de gelozie.

Am luat o carte şi m-am aşezat.

— Asta nu e bine. El este un alfa. Iar tu te porți ca un intrus, ca un lup singuratic. Dacă Ren o să aibă impresia că te amesteci în treburile haitei, primul lui instinct va fi să te ucidă.

A schițat un zâmbet trufaş.

— Aş vrea să-l văd că încearcă.

M-am năpustit imediat asupra lui, înfigându-mi unghiile în umerii lui.

— Ai luat-o razna de tot? Ren este Gardian, n-ai putea niciodată să-l înfrângi.

— Dacă am luat-o razna? A murmurat el. Da, câteodată cred că da.

M-a atins uşor pe obraji. Şi-a plimbat degetele pe chipul şi pe buzele mele.

— N-am simțit niciodată aşa ceva pentru nimeni.

Nici eu. Am întredeschis uşor buzele când m-a atins. Nici nu ştiam că pot simți aşa ceva.

Când mă atingea Ren, aveam impresia că mă încearcă o mie de senzații frenetice, că trupul meu se lăsa purtat de un vânt sălbatic asupra căruia nu aveam nici un control. Atingerea lui Shay era blândă, diferită şi, într-un fel, mă făcea să tânjesc după ea. Felul în care îmi atingea buzele aprindea în mine o flacără care ardea mocnit, mă încălzea, iar căldura emanată de ea se răspândea în tot corpul meu, de la obraji, spre gât, curprinzându-mi într-un final fiecare părticică de piele într-un foc atât de mistuitor încât aveam impresia că nimic nu avea să-l stingă vreodată. Ştiam că dacă aş mai fi stat încă o clipă lângă el, l-aş fi lăsat să mă mai sărute o dată. Sau l-aş fi sărutat chiar eu. M-am aşezat repede la loc, mi-am strâns genunchii la piept şi am sperat că nu avea să bage de seamă că tremuram.

— Te-am rugat să nu mai faci asta, i-am spus. Nu vreau să fiu îngropată de vie şi nici tu nu cred că arzi de nerăbdare să fii biciuit în public.

A dat să protesteze, dar apoi a ridicat din umeri.

— Bine. Dar dacă poți să-mi tolerezi câtuşi de puțin prezența, vreau să-ți spun că aş mai sta cu voi la prânz. De fapt, chiar m-am distrat după ce ați plecat tu şi Ren. Îmi plac prietenii tăi, haita ta, Ansei şi Bryn sunt foarte tari. Iar Mason. Sincer n-am mai cunoscut pe nimeni ca el. E fantastic.

Am încuviințat din cap fără să spun nimic.

— Neville nu vorbeşte prea mult, dar când deschide gura, spune de fiecare dată ceva interesant. Tipul mai solid, Dax, şi fetele alea rele, Sabine şi Fey, sunt un pic înspăimântători, dar interesanți, a spus el, chicotind.

— Dax este beta în haita lui Ren, la fel cum Bryn este în a mea, am spus. Dax, Sabine şi Fey reacționează la fel ca şi Ren când te văd. Nu te temi să-l provoci pe liderul lor. Asta îi face defensivi din start. Ca să nu mai vorbim că nimeni n-a mai pomenit un asemenea comportament la un muritor. Haita te crede nebun.

Să nu te miri dacă o să înceapă să pună pariuri cât o să dureze până când Ren o să-ți sară la gât.

— Păi, nu prea mă încadrez în profilul uman în ultima vreme, a spus el. Nu că m-aş fi încadrat vreodată.

S-a uitat în altă direcție.

— Şi ăsta e adevăratul motiv pentru care am vrut să iau prânzul cu voi.

Mi s-a strâns inima când m-am gândit ce viață singuratică ducea Shay, acum probabil mai mult ca niciodată.

— Poți sta cu noi. Oricum, haita trebuie să aibă grijă de tine. Dar fii atent. Dacă nu-l provoci pe Ren, n-o să-ți facă nimic, cum nici astăzi n-ar fi făcut.

— Ştii, vorbeşti tot timpul despre cât de puternici sunteți voi, Gardienii, a spus Shay. Nu înțeleg atunci, de ce nu ripostați?

— Să ripostăm? Am zis eu şi m-am încruntat la el. Împotriva cui?

— A Păzitorilor. Nu ştiu ce ți-a stârnit interesul pentru cartea asta, dar la început ai spus că primeşti ordine pe care n-ai vrea să le respecți. De ce accepți să-ți dea cineva ordine?

— Asta e datoria noastră. Sarcinile noastre sunt sacre, am spus şi m-am aşezat turceşte pe scaun. Şi primim recompense. Păzitorii ne oferă tot confortul pe care ni-l dorim. Case, maşini, bani, educație. Trebuie doar să cerem şi primim.

— Doar libertatea n-o primiți, a murmurat Shay.

I-am aruncat o privire furioasă.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă ai refuza să îndeplineşti un ordin?

— Asta nu se întâmplă niciodată, i-am răspuns. După cum ți-am spus, sarcinile noastre sunt sacre. De ce le-am refuza?

— Teoretic? A spus el, străfulgerându-mă cu privirea. Din câte mi se pare mie, voi sunteți mai puternici decât Păzitorii.

— Din punct de vedere fizic, da.

Glasul mi-a pierit şi fiori reci m-au trecut pe şira spinării.

— Shay, la un moment dat, ai spus că te urmăresc nişte umbre în conacul Rowan. Vorbeai la propriu?

— Cum ar putea o umbră să mă urmărească la propriu? Adică alta decât a mea.

Mi-a făcut semn să-i dau un text istoric din Evul Mediu, iar eu i l-am înmânat.

— Ai văzut umbre, forme întunecate care nu au nici o legătură cu lucrurile din casă mişcându-se pe lângă tine sau deasupra ta? Am întrebat eu, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii.

— Nu. E pur şi simplu o casă foarte veche şi înfricoşătoare, a spus el, deschizând cartea. De ce mă întrebi asta?

— Nu putem să luptăm împotriva Păzitorilor pentru că ei au o armă în plus.

— Poftim? A făcut el, ridicând brusc privirea.

— Păzitorii mai au şi alți aliați pe lângă Gardieni. Noi suntem soldații lor şi protejăm locurile sacre. Însă vrăjitorii au şi gărzi de corp, strigoii.

— Strigoi?

Am văzut spaima din ochii lui şi am încuviințat din cap.

— Cei din umbră. Ei nu fac parte din această lume. Păzitorii îi pot convoca ori de câte ori doresc. Nimic în lume nu se poate opune unui strigoi, iar ei pot fi controlați numai de Gardieni. Dacă, teoretic, un Gardian ar încălca un ordin. Vocea mea a început să-mi tremure. Sau dacă Păzitorii ar şti că eu sunt aici cu tine şi această carte, un strigoi ar fi trimis să rezolve problema.

— Înțeleg, a spus el încet. Şi tu crezi că în casa unchiului meu ar putea fi strigoi?

— M-am gândit că poate Bosque le-a cerut să te păzească în absența lui. Dar ar fi prea riscant. Dacă nu este nici un Păzitor prin preajmă, strigoii pot ataca. Sunt imprevizibili. Iar tu ai fi în pericol. Eram doar îngrijorată, am spus, trosnindu-mi degetele.

— Bine, a spus el, scuturându-şi umerii de parcă ar fi încercat să îndepărteze nişte gânduri neplăcute. Dacă tot îți rişti viața, mai bine să ne asigurăm că merită. Hai înapoi la treabă.

I-am zâmbit recunoscătoare.

— Aşa să facem.

— Cred că am dat peste ceva interesant, a spus el, trăgând cartea Păzitorilor spre el şi răsfoind primele pagini.

M-am aplecat deasupra cărții, după care m-am ridicat brusc în picioare, îndreptându-mă de spate. Am aruncat o privire spre rafturile înalte, încărcate de cărți, din jurul nostru.

— Ce se întâmplă? A întrebat Shay.

Am aşteptat şi am ascultat. Nu am auzit nimic.

— Mi s-a părut că aud ceva în spatele rafturilor. Nu contează. Ce ai descoperit?

— Aşa. Din ce ți s-a spus ție, când a început Războiul Vrăjitorilor?

— Înainte ca oamenii să înceapă să scrie istoria. După cum ți-am spus, Păzitorii sunt atât pământeni, cât şi divini. Şi mult mai bătrâni decât lumea pe care o ştim noi astăzi.

— Cartea se pare că susține altceva, a spus el, indicându-mi unul dintre pasaje.

— Poftim?

— Potrivit cărții ăsteia, prima bătălie din Războiul Vrăjitoarelor a avut loc la sfârşitul Evului Mediu, pe la 1400.

— Imposibil.

— Vrei să-ți citesc?

Am încuviințat din cap.

Shay şi-a trecut mâna peste pagina la care era deschisă cartea.

— 1400 d. Hr.: Odată cu Ascensiunea Vestitorului şi însuflețirea puterii noastre, au început şi Marea Schismă, şi procesele împotriva poporului nostru. Îți sună cunoscut? A întrebat Shay, făcând o pauză.

— Deloc.

— Păcat, a spus el, închizând cartea. Speram să-ți spună ceva Ascensiunea Vestitorului. Sună interesant.

— Habar n-am ce e un vestitor şi nici ce ar putea fi însuflețirea puterii.

— Cred că înseamnă că Păzitorii şi-au dobândit puterile magice la 1400.

— Asta n-are nici un sens, am spus, aruncând o privire peste notițele lui. Păzitorii nu au dobândit puteri magice, le-am avut dintotdeauna.

— Doar dacă., a spus el, dându-şi scaunul un pic mai în spate.

— Doar dacă ce? Am întrebat, privindu-1 cu atenție.

— Doar dacă povestea pe care o ştii tu nu e cumva o minciună.

— Dar de ce ar minți în legătură cu originile lor?

Părea uşurat că nu-l plesnisem.

— Nu ştiu. Tu să-mi spui.

— Habar n-am. Nu ştiu nimic mai mult decât ceea ce ți-am povestit. Niciunul dintre noi nu ştie.

— Atunci, presupun că n-avem ce să înțelegem din asta, a spus el, cu un oftat.

Le-am simțit mirosul înainte să văd umbra cu coada ochiului.

— Calla! A strigat Shay, dar eu auzisem zbârnâitul arbaletei şi mă ascunsesem deja în spatele scaunului. Săgeata s-a proptit în cotorul unei cărți de pe un raft care cu numai o clipă înainte se afla la acelaşi nivel cu pieptul meu. M-am azvârlit la podea, rostogolindu-mă exact în momentul în care l-am văzut pe Căutător țintind din nou.

— Nu! A țipat Shay, sărind pe masă şi năpustindu-se asupra străinului. Căutătorul a gemut în momentul în care Shay s-a izbit de el şi au început să se rostogolească încrâncenați pe podea.

— Shay, nu! Ieşi de aici! Am spus şi m-am preschimbat pe loc în lup, încordându-mi toți muşchii.

— Vino aici, lupoaico!

M-am întors şi am văzut un alt Căutător ivindu-se din spatele raftului, cu o sabie în fiecare mână. Lamele străluceau în timp ce el le rotea frenetic prin aer.

I-am aruncat o privire lui Shay, care era încă prins în luptă, după care mi-am concentrat atenția asupra noului meu adversar. Ambii Căutători erau tineri, nu aveau mai mult de douăzeci şi cinci de ani, şi păreau să fi venit singuri. Chiar şi aşa arătau fioros: aveau nişte fețe aspre, bărbi nerase, părul vâlvoi şi o privire disperată şi febrilă în ochi. M-am lipit de rafturile cu cărți, mârâind.

Shay se lupta înverşunat cu celălalt Căutător. Se rostogoleau pe podea, fiecare încercând să obțină un avantaj. Căutătorul bâiguia nişte cuvinte de neînțeles, scrâşnind din dinți în timp ce încerca să-l doboare pe Shay. Însă nu era înarmat.

— Haide, copile, şuiera el. Linişteşte-te. Nu vreau să-ți fac rău. Lasă-mă să-ți explic. Connor, treci aici şi ajută-mă!

Shay i-a răspuns Căutătorului cu un pumn în maxilar. A urmat un al doilea pumn în plină figură.

— Vorbesc serios, copile, a spus străinul, scuipând sânge, în timp ce vocea i se îngroşase brusc şi devenise mai nazală. Probabil că Shay îi spărsese nasul. Suntem aici ca să te ajutăm.

— Termină, Ethan, n-avem timp să stăm la vorbe. Ripostează! Dă-i una în cap, doar n-o să moară.

Connor s-a uitat preț de o clipă în altă parte, iar eu am profitat de moment şi am sărit pe lângă el, alunecând pe podea şi evitând lamele ascuțite.

Connor a înjurat, s-a întors spre mine, dar eu fugeam deja către Shay. Ethan a ridicat brațul în apărare, aşa încât colții mi s-au înfipt în bicepsul, şi nu în gâtul lui. A țipat, încercând să-şi smulgă brațul din încleştarea dinților

mei, dar atunci mi-am înfipt colții şi mai adânc în el. Shay s-a ridicat în picioare şi a fugit spre celălalt capăt al raftului de cărți.

— Lasă-l, lupoaico! A țipat Connor.

Am fugit de lângă Ethan în momentul în care Connor s-a năpustit asupra noastră. Fiindcă îşi luase avânt, s-a prăvălit peste prietenul lui. Ethan a urlat, apoi a rămas fără suflare.

— Fugi, Calla! A țipat Shay.

M-am dat într-o parte şi o mare de cărți s-a prăvălit asupra celor doi Căutători. Blana mi s-a zburlit în momentul în care rafturile s-au izbit de podea, la câțiva centimetri de mine.

Am aruncat o privire în sus şi l-am văzut pe Shay stând în fața următoarelor două rafturi. Mi-am schimbat înfățişarea, am venit repede lângă el şi am clătinat din cap când am văzut rânjetul de pe fața lui.

— Eşti bine?

— Poftim? Nu mă săruți? A întrebat el, arătând cu degetul spre grămada de cărți, părți de mobilier rupt şi Căutători. Sunt un erou.

— Eşti imposibil, i-am răspuns eu.

— Încerc doar să-ți arăt că nu sunt cu nimic mai prejos de masculul tău alfa. Hai să luăm cartea şi să plecăm dracului de aici.

Shay a sărit peste talmeş-balmeşul de pe jos, a îndesat cartea Păzitorilor în ghiozdan, şi-a strecurat mâna pe sub breteaua genții mele şi s-a întors la mine.

M-am uitat lung la grămada de cărți, mâini şi picioare ce se iveau dintre rafturi. Degetele unuia dintre Căutători tresăreau.

— Ar trebui să-i ucid, am murmurat eu.

— Nu cred că ar fi o idee bună, a spus Shay, arătând sala principală a bibliotecii. Cred că o să avem spectatori.

— Am auzit un zgomot îngrozitor acum câteva clipe. Se auzea de aici, a spus administratorul uimit, apărând de după colț, însoțit de bibliotecara de serviciu.

— Oh, Dumnezeule! A strigat el, scăpându-şi ochelarii din mână. E cineva sub cărțile alea?

— Sună la Urgențe! Voi ați văzut ce s-a întâmplat? A întrebat bibliotecara, ducându-şi o mână la piept, iar eu mă temeam ca nu cumva să facă vreun infarct. E cineva sub rafturile alea?

Administratorul stătea cu telefonul în mână, uitându-se în acelaşi timp, mut de uimire, la grămada de cărți şi de rafturi. Bibliotecara i-a smuls celularul din mână şi a început să tasteze disperată. Nu făcea infarct, dar îi plăcea dramatismul.

— Nu, doamnă, a spus Shay foarte serios, uitându-se la ea cu ochi mari şi inocenți. Noi căutam un loc mai retras ca să putem studia în linişte, dar se pare că nu ne-a ieşit.

N-am putut să-mi rețin un zâmbet când l-am luat de mână şi am ieşit în fugă din bibliotecă.

Luna însângerată. Samhain. Luna însângerată. Samhain. Mergeam spre sala de clasă fără să mă pot gândi la altceva. Se apropiau vertiginos, iar eu eram mai puțin sigură ca niciodată în legătură cu amândouă.

Când am intrat în laboratorul de chimie organică, Ren mi-a zâmbit larg.

— Lily.

Nu puteam să-i susțin privirea. Parcă mă provoca. M-am prefăcut că-l lovesc în fluierul piciorului, iar el s-a ferit din calea mea.

În timp ce aşezam eprubetele, m-am întors spre el.

— Ren, ce ştii tu despre Samhain?

S-a apropiat de mine, cu un aer meditativ.

— Păi să vedem, e ziua ta de naştere, dar şi a mea. Dar, fireşte, asta ştim deja.

Am roşit în momentul în care şi-a încolăcit mâinile în jurul taliei mele.

Îşi plimba buzele pe urechea mea.

— Cred că singurul răspuns pe care ți l-aş putea da fără să te superi ar fi că este cea mai fericită zi din viața mea. Sau ceva pe-acolo. Cu siguranță nu pot să spun că e sfârşitul zilelor mele de holtei sau că e ziua în care mă leg definitiv la cap. Hmmm, tocmai mi-am dat seama că va trebui să-ți iau două cadouri, unul pentru ziua ta şi unul pentru aniversarea noastră. Ce complicat.

— Te rog, i-am spus, dându-i un cot.

Şi-a păstrat zâmbetul ştrengăresc chiar şi după ce s-a întors la masa de lucru şi a început să cântărească nişte frunze de ceai. Mi-am deschis manualul.

— Deci, extragem cofeina din ceai?

— Aşa se pare, a spus el, scoțând un cântar din dulap.

I-am întins un pahar Berzelius şi am început să mă joc cu pliurile fustei. Faldurile mi se ondulau pe genunchi, distrăgându-mi atenția. Asta era ultima contribuție a lui Naomi la garderoba mea. N-am stat prea mult pe gânduri înainte să dau verdictul: o detestam.

— Eu vorbeam serios când te-am întrebat de Samhain. Ştii ceva despre ritualuri?

— În afară de lucrurile pe care le ştim cu toții, nu. Lumea spiritelor, vălul dintre cele două lumi se subțiază, bla, bla, bla. Dar tatăl meu mi-a spus că e o noapte plină de primejdii, că spiritele sunt imprevizibile când au atâta putere, mi-a explicat el şi mi-a făcut cu ochiul.

M-am cutremurat, întrebându-mă ce fel de spirite aveau să fie prezente la uniune.

A întins mâna spre carbonatul de calciu.

— Atunci a murit mama, a spus el în şoaptă.

Am rămas cu mâna în aer tocmai când încercam să aprind arzătorul Bunsen. Dar Ren nu-şi ridicase ochii de la masa de lucru. Îşi încleştase maxilarele, dar altfel nu lăsa să se vadă că ar fi fost trist.

— Mama ta a fost ucisă de Samhain? Am întrebat eu, uimită.

Habar n-aveam că stabiliseră data uniunii noastre exact în ziua comemorării morții Corinnei Laroche.

El a rămas cu privirea ațintită asupra cântarului.

— Da, a murit într-o ambuscadă a Căutătorilor. Doar ştii povestea. A fost ultimul atac reuşit al Căutătorilor.

Ştiam, într-adevăr, povestea. Toți tinerii lupi o ştiau. Devenise deja legendă. Căutătorii atacaseră tabăra haitei Năpasta de pe versantul vestic al muntelui. Ambuscada avusese loc înainte de răsărit, pe când Corrine era acasă cu fiul ei. Mai mulți Gardieni, inclusiv mama lui Ren, au fost uciși până când s-au dezmeticit Păzitorii. Contraatacul Gardienilor a fost dur: Păzitorii au organizat o campanie ce a durat şase luni, pentru a-i căuta şi a-i distruge pe insurgenții care se ascundeau în diverse tabere, lângă Boulder. Până la incidentul de vineri de la Eden, atacul Căutătorilor împotriva haitei Năpasta fusese ultimul atac de proporții din regiune.

Mi se făcuse pielea de găină.

Ren s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit când a văzut că tremuram.

— E în regulă, Calla. Nici n-o mai țin minte. Iar sarcina mea e să-i ucid pe cei care au luat-o de lângă mine. Nu-i rău. Aşa reuşesc să-i fac dreptate, într-un fel.

Mi-am muşcat buza şi l-am ascultat în continuare.

— De ce încerci să strici marea surpriză?

Tonul lui vesel m-a luat prin surprindere.

— Credeam că eşti o fană înrăită a regulilor Păzitorilor.

— Cred că ar fi bine să ştim măcar un pic din ceea ce va trebui să facem, am murmurat eu.

— Ai de gând să aprinzi chestia aia? M-a întrebat, arătând cu degetul spre arzătorul Bunsen. Trebuie să-l încălzim douăzeci şi cinci de minute, a spus el, uitându-se în manual, şi să amestecăm în acelaşi timp.

— Da, scuze, am spus eu, luând aprinzătorul şi grăbindu-mă să aprind flacăra.

— Vrei să amesteci tu? A întrebat el, aşezând paharul Berzelius deasupra flăcărilor.

— Sigur, am spus, iar el mi-a înmânat o baghetă de sticlă.

Era destul de plictisitor să amesteci. Am oftat, sprijinindu-mă de masa de laborator. Ren a luat în mână unul dintre nenumăratele pliuri ale fustei mele.

— Fusta asta arată ca un acordeon, se amuza el. Dar ție îți stă minunat.

— Mersi, i-am răspuns sec. Cred că îi şi spune: „fustă-acordeon”. Sau cel puțin aşa mi-a zis mama.

— Deci, ştii că acum noi ar trebui să fim oficial împreună.

— Şi?

— Şi vrei să luăm cina împreună?

— Adică să ieşim doar noi doi?

Am încercat să-mi concentrez atenția asupra experimentului, deşi inima îmi bătea nebuneşte.

— Când?

— Înainte de uniune. Hai să luăm cina împreună, apoi te duc câteva ore la Balul Lunii însângerate, până când începe ceremonia.

Mâinile îi urcau de pe pliurile fustei până spre marginea puloverului, strecurându-şi degetele pe sub caşmirul deschis la culoare şi mângâindu-mi spatele.

Am gemut şi l-am prins de încheietură, punând astfel capăt explorării lui provocatoare.

— Suntem la oră, am şuierat eu printre dinți.

Am aruncat o privire prin clasă şi am văzut că mai mulți studenți erau cu ochii pe noi. Ashley Rice mă privea duşmănos. N-am avut inima să mă uit spre Shay.

Rânjind în continuare, Ren încerca să-şi elibereze mâna din strânsoare.

— Ai zis că amesteci.

— Comportă-te civilizat, i-am spus, apoi i-am dat drumul la mână şi l-am ciupit înainte să mă întorc la treabă.

— Nu prea cred, a răspuns el, mulțumindu-se să mă mângâie pe mână.

Am simțit cum mă cuprinde un val de căldură, din buricele degetelor până în creştetul capului.

— Deci, vrei să luăm cina şi apoi să mergem la bal? Cred că ar fi drăguț să stăm un pic doar noi doi.

Îşi plimba degetele peste podul palmei mele şi am simțit cum mi se înmoaie genunchii.

Mi-am dres glasul.

— Noi doi? Singuri?

— Da, a spus el. A trebuit să-l iau pe Dax cu mine la vânătoare după ce m-ai refuzat. Deşi nu pot să zic că m-a dezamăgit. A doborât singur un cerb cu douăşpe ramificații.

Am ridicat din sprâncene.

— Impresionant.

— Clar. Dar nu Dax era partenerul la care speram. Ai fost atât de ocupată cu protejatul lui Logan, încât n-am stat deloc împreună.

— Nu începe.

— Voiam doar să spun că ar trebui să ieşim şi noi în oraş ca oamenii. Nu crezi?

— Cred că da, am spus, perfect conştientă de vocea mea nesigură. Deja îmi închipuiam cum avea să reacționeze Shay când avea să audă asta.

— Nu ți-ar plăcea?

Tonul glumeț din vocea lui începea să dispară.

Nu ştiam ce să-i răspund.

— Nu. Adică, da, mi-ar plăcea să iau cina cu tine. Sunt doar surprinsă. Credeam că o să mergem cu toată haita la ceremonie, ca un grup.

S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Nu crezi că ar fi mai bine să mergem doar noi doi?

M-a muşcat uşor de lobul urechii. Am simțit cum mă topesc. Am scăpat pe jos bagheta de sticlă şi m-am prins cu mâinile de marginea băncii ca să nu mă prăbuşesc.

Ren s-a uitat speriat la mine.

— Eşti bine?

Am încuviințat din cap, căci nu-mi puteam stăpâni tremurul vocii. El a zâmbit şi şi-a întors privirea spre manual.

— OK, ce urmează? Ne trebuie tifon. Unde e tifonul?

A început să caute pe masă, în timp ce eu încercam să-mi amintesc cum să respir.

M-am ținut la distanță de el tot restul orei. Era într-o dispoziție deosebit de glumeață, prea glumeață, iar reacțiile mele erau atât de imprevizibile încât deja începusem să-mi fac griji ca nu cumva să mă sperii, să vărs lichid inflamabil pe bancă şi să dau foc laboratorului.

Când s-a terminat ora şi m-am îndreptat spre dulap ca să-mi iau pachetul cu mâncare pentru prânz, Shay a apărut lângă mine.

— Mă conduci până la cantină? L-am întrebat eu.

El a lovit cu piciorul o doză goală de cola, azvârlind-o până în celălalt capăt al holului.

— Ren a fost cam prietenos azi, nu-i aşa?

Minunat

— Nu trebuie să stai cu ochii pe noi toată ora.

— Nu trebuia să stau cu ochii pe voi ca să-mi dau seama, a spus el, pufnind disprețuitor. Nu şi-a luat mâinile de pe tine.

M-am înroşit.

— Doamna Foris n-a zis nimic, aşa că am impresia că exagerezi.

— Doamna Foris n-ar spune niciodată nimic. I-e frică de voi.

Am ridicat din umeri. Avea dreptate. Am continuat să mergem spre dulapuri, într-o tăcere stânjenitoare. M-am simțit uşurată când Shay a vorbit în cele din urmă.

— Ce faci diseară? Vrei să ieşim să bem o cafea sau ceva? Cred că putem să tăiem biblioteca de pe listă.

— Asta clar. Dar nu pot să ies nici la cafea.

— De ce nu?

— Mama organizează ceva, am bâiguit eu. Ceva legat de uniune.

— Ah, a spus el, sprijinindu-se de dulapul de lângă mine, în timp ce eu îmi căutam mâncarea pentru prânz. Ce anume?

Mi-aş fi dorit să mă fac mică şi să mă ascund în dulap.

— Treburi femeieşti.

— Sună minunat, a spus el, deşi eu îmi îngropasem capul în jachetă.

Mi-am dat seama însă că mă purtam ca un struț speriat, mi-am venit în fire şi mi-am luat pachetul cu masa de prânz.

— OK, să mergem să mâncăm.

Shay m-a urmat fredonând Marşul nupțial, până când l-am pus la punct cu un ghiont în stomac.

— Au! Am țipat, încercând să mă țin la distanță de acele din mâinile lui Sabine. Era a treia oară când mă înțepa şi eram sigură că o făcea intenționat.

— Scuze, a spus Sabine, nu foarte convinsă.

— Calla, nu te mai mişca, a bombănit mama. Sabine, fii mai atentă.

— Da, Naomi, a răspuns ea, plecându-şi capul.

Însă eu am văzut-o cum zâmbeşte, iar dacă nu m-ar fi împiedicat faldurile rochiei, i-aş fi dat una.

Bryn stătea în fața mea, cercetând din priviri rochia de mireasă.

— Cred că trebuie să mai strângem în partea asta, a spus ea, arătând spre umărul stâng.

Mama s-a ridicat în picioare.

— Ai ochi buni, Bryn. Sabine, mai avem nevoie de nişte ace aici.

Am prins-o pe Sabine de umăr.

— Dacă mă mai înțepi o singură dată, îți fac capul pernă de ace.

— Calla, nu aşa se adresează o doamnă supuşilor ei, s-a răstit mama. Cosette, cum merge cu tivul?

— Aproape am terminat, s-a auzit vocea lui Cosette, de undeva de jos. Nici n-o vedeam de toate faldurile de tafta.

— La naiba, Sabine! Am spus, frecându-mi umărul care mă ustura. Dacă o să încep să sângerez pe rochia asta, o să-ți pară rău.

— Nu te-am înțepat atât de tare, a spus Sabine, de data asta fără să-şi mai ascundă zâmbetul.

— Probabil că până la urmă tot o să sângerezi pe ea, a spus Fey, din colțul în care se retrăsese.

Se ținuse cât putuse de departe de activitatea respectivă, de parcă dacă s-ar fi atins de mătase s-ar fi infectat cu vreun sindrom de prințesă frumoasă.

— Fey! A apostrofat-o mama, arătându-şi colții.

M-am clătinat pe piedestalul pe care mă plasase mama pentru proba rochiei de mireasă. Bryn m-a prins de mijloc ca să nu cad.

— Au, am spus fără vlagă, în timp ce simțeam alte ace înțepându-mi pielea.

— Scuze, a spus Bryn, dându-mi drumul.

— Despre ce vorbeşte? Am întrebat-o pe mama, care clătina din cap.

— Cum ai aflat despre ceremonie? A întrebat-o mama pe Fey, străfulgerând-o cu privirea.

— Îmi cer scuze, doamnă, a spus Fey, uitându-se lung pe geam. Dax l-a auzit pe Emile discutând despre asta cu Efron.

— Dax ar trebui să învețe să fie mai discret, a spus mama.

Bryn rămânea pe poziții, văzând că încă nu-mi recăpătasem echilibrul.

— Mamă, te rog, am murmurat eu. Spune-mi ceva despre ceremonie.

Mama şi-a umezit buzele, aruncând o privire spre figurile neliniştite din camera mea.

— Pot să-ți spun câte ceva, a spus ea în şoaptă. Şi te asigur că pe rochia asta n-o să fie nici un strop de sânge.

— Ah, bine, am spus eu, ceva mai liniştită.

— Pentru că o să te transformi în lup înainte să ucizi.

— Să ucid? Am întrebat eu, uitându-mă în oglindă.

Arătam ca una dintre soțiile lui Henric al VUI-lea cu puțin timp înainte să i se spună că avea să fie înlocuită.

— Haide, Cal, a spus Fey, luând un ursuleț jerpelit de pluş din şifonierul meu. Părea că se pregăteşte să-i smulgă capul. Probabil că vânătoarea o să fie singurul moment distractiv al serii.

— Asta până când se duce cu Ren la culcare, a spus Sabine, pe un ton mieros.

Fey a început să râdă în hohote. Până şi Cosette chicotea pe înfundate pe sub faldurile rochiei.

— Taci din gură, Sabine, a spus Bryn şi i-a dat un brânci.

Am zâmbit, încântată.

— Sincer, fetelor, a intervenit mama, proptindu-şi mâinile în şold. Vă purtați ca o hoardă de barbari.

Apoi s-a întins spre mine şi mi-a luat chipul în palme.

— Calla, ceremonia este superbă. O să te aşteptăm cu toții în crâng, cu excepția lui Bryn, care te va însoți la locul sacru. Apoi o să te lase singură acolo. Tobele vor trezi la viață spiritele pădurii, iar cântecul războinicului va fi ultimul lucru pe care îl vei auzi înainte să fii chemată ca să ni te alături.

— Cine mă va chema?

— Vei şti atunci, a murmurat ea, cu un zâmbet pe buze. Nu vreau să-ți povestesc chiar totul. Misterul face ca ritualul să fie deosebit.

Deosebit? M-am uitat lung în ochii ei înnegurați, fără să mă simt deloc specială, ci doar neliniştită.

— Şi prada?

De asta erau îngrijorați părinții mei cu o seară înainte.

Mama şi-a împreunat mâinile şi mi-a spus:

— Vânătoarea e o încercare, trebuie să demonstrezi în fața tuturor că tu şi Ren sunteți în stare să conduceți împreună haita.

— O să vânăm împreună? Iar Păzitorii o să asiste?

Nu puteam să-mi închipui o asemenea scenă.

— Prada va fi prezentată la finalul ceremoniei, a spus ea, netezindu-mi pliurile rochiei. Am tresărit în momentul în care am simțit o nouă înțepătură.

— Şi care-i prada? A întrebat Bryn, luându-mă de mână.

Degetele îi tremurau.

— O să afli de-abia în seara respectivă, a spus mama. Surpriza face parte din provocare.

— Tu ce a trebuit să vânezi când te-ai căsătorit cu Stephen? A întrebat Sabine.

Am observat cu surprindere că îşi împreunase mâinile, de parcă vestea aceea ar fi înspăimântat-o la fel de mult ca şi pe mine.

Mama s-a îndreptat către noptieră şi a luat o perie. Nu a spus nimic, doar s-a apropiat de mine şi a început să-mi pieptene şuvițele încâlcite.

Când deja eram sigură că nu avea să ne spună nimic, a vorbit:

— Un Căutător. Unul pe care îl capturasem.

— Ah.

În minte mi-a venit chipul Căutătorului pe care îl prinsesem în fața clubului Eden. Mi-am adus aminte cum țipa în biroul lui Efron. Oare mai e în

viață? Oare Păzitorii l-au băgat într-o închisoare secretă, iar acum îl vor arunca la picioarele noastre în noaptea uniunii?

Am auzit ceva vibrând în pat. Fey şi-a vârât mâinile pe sub crinolină şi mi-a găsit telefonul.

— Să răspund?

— Cine e?

Ea s-a uitat la telefon.

— Shay.

Peria mamei s-a înfipt şi mai tare în părul meu.

— Cine-i Shay? A întrebat mama.

— Muritorul de care avem grijă pentru Logan, i-a răspuns Fey, în timp ce-mi arunca telefonul.

— Mamă! Am țipat eu, de-abia reuşind să prind telefonul în timp ce ea mă trăgea de păr.

Am auzit peria căzând pe podea, iar mama s-a postat imediat în fața mea. Avea chipul mai palid decât aşternuturile mototolite de pe pat.

— De ce te sună muritorul Păzitorilor? De ce?

— Ştii cine e Shay?

Telefonul încă vibra în mâinile mele.

— Eu. S-a aplecat şi a ridicat peria de pe jos. Am auzit câte ceva de la Lumine. Dar nu ştiam că aşa îl cheamă.

— Ce ți-a spus Lumine despre el?

O priveam atent în timp ce-şi făcea de lucru, aşezând în ordine lucrurile de pe noptiera mea.

— Nu contează, a spus ea, fără să se uite la mine. Nu mi-am dat seama că sunteți apropiați.

— Chiar prea apropiați, a spus Sabine în şoaptă.

— Ce vrei să spui? Mama se uita când la Sabine, când la mine. Fraternizezi cu alți tineri în afară de Ren? Asta e o ruşine!

Am încercat să-i dau una lui Sabine şi probabil că m-aş fi prăbuşit pe podea dacă nu m-ar fi prins Bryn.

— Bineînțeles că nu, Naomi, a răspuns Bryn. Logan i-a cerut Cailei să aibă grijă de Shay. Să-l apere.

Chipul mamei mele a pălit şi mai tare.

— De ce ar vrea.

Nu a mai scos un cuvânt şi a început să bătucească pernele. M-am uitat la telefonul care vibra în continuare, neştiind dacă să răspund sau nu.

— Naomi, nu-i aşa că ne-ai promis desert şi nişte cadouri? A întrebat Bryn. Cred că ne-ar prinde bine o pauză.

— Da, da! A zis mama şi s-a îndreptat spre uşă. Parcă i se luase o piatră de pe inimă.

— Am pregătit ceai şi petit four. Haideți în salon.

— Mulțumesc, Bryn, i-am şoptit la ureche, în timp ce fetele o urmau pe mama şi ieşeau din dormitor.

Mi-a strâns repede mâna, apoi a fugit după Fey, care se întorsese spre ea, ridicând din sprâncene.

— Ce naiba-i aia petit four?

Am răspuns la telefon.

— Hei.

— Calla, s-a auzit vocea surprinsă a lui Shay. Nu credeam că o să răspunzi.

— Da, am spus eu, ascultând cum mama dădea instrucțiuni fetelor pentru aranjarea cănilor de porțelan şi a argintăriei. Dar nu pot să vorbesc prea mult.

— O să-ți spun repede ce am de zis. Cred că mi-am dat seama de ce nu am găsit nimic util la bibliotecă.

— De ce?

— M-am tot gândit la simbolurile alea alchimice, a spus el. Mai ştii, cele din desenul cu crucea?

— Aham.

— Aşa că am continuat cercetările şi am descoperit că nu apar numai în acel desen.

Îl auzeam cum răsfoieşte paginile cărții.

— Pe hartă e desenat un triunghi, exact deasupra peşterii. Ştii harta pe care am folosit-o ca să urc pe munte.

— Deasupra peşterii Haldis e desenat un triunghi?

— Da, a spus el. Triunghiul e inversat şi tăiat cu o singură linie.

— E simbolul pământului, am spus, revăzând cu ochii minții simbolurile alchimice. Probabil că peştera are o legătură cu puterea fundamentală a pământului.

— Nu ştii ce e în peşteră, nu? A întrebat Shay.

— În peşteră? Am repetat. Eu am avut întotdeauna impresia că locul contează, nu ce e înăuntru. Păzitorii au vorbit mereu despre caverna asta ca fiind un loc sacru. Crezi că este ceva înăuntru?

— Cred că ar trebui să aflăm.

— Vorbeşti serios?

— Nu ne mai putem întoarce la bibliotecă după ce ne-au atacat Căutătorii. Şi tu ai spus asta. Dar trebuie să încercăm să facem ceva.

— Nu sunt sigură, am spus. Mi se uscase gâtul. Peştera e la mare înălțime. Probabil că deja a nins foarte mult acolo.

— Sunt un bun cățărător, mă descurc, a spus el. Ştiu că pot s-o fac, Calla.

— Va trebui să facem asta într-o zi de duminică, când sunt de gardă cu Bryn, am spus eu în şoaptă. N-o să fie nici o problemă să scap de Bryn. O să fie mai mult decât încântată să-şi poată petrece ziua singură cu Ansei. Dar nu cred că o să reuşim să ne cățărăm suficient de repede şi să ne întoarcem până o să-şi înceapă tura cealaltă patrulă. Adică, eu aş putea singură.

— Nici să nu te gândeşti să mergi fără mine.

Mama a apărut în pragul uşii, fluturând un milieu.

— Calla, hai la jocuri şi cadouri! Vrei să te ajut să-ți scoți rochia? Ai grijă să nu pierzi acele.

— Jocuri? Simțeam că mă ia cu leşin. Jocuri? A zis Shay şi a izbucnit în râs. Dar ce faci acolo? O petrecere a burlăcițelor? Nu-i de mirare că n-ai vrut să-mi spui nimic despre asta. Cred că eşti tare nefericită.

Am acoperit telefonul cu mâna.

— Vin în două minute, mamă.

— Nu-i politicos să-ți laşi musafirii să aştepte, a spus ea pe un ton aspru, după care a coborât scările.

— Calla? A întrebat Shay. Mai eşti?

Mă uitam în oglindă şi îmi imaginam cât de distractiv ar fi să fac rochia aceea bucăți, transformând-o în cel mai scump confetti din lume.

— Da, scuze.

— Deci, când mergem?

Nerăbdarea din vocea lui Shay mă făcea să râd şi să plâng în acelaşi timp. Samhainul era peste o săptămână. După uniune nu mai aveam cum să mă întâlnesc pe ascuns cu Shay. Mă întrebam chiar dacă o să mai am voie să-l văd.

— Duminica asta. Duminică mergem la peşteră.

— În trei zile? A întrebat el. Oh, Doamne, eram entuziasmat de planul meu fenomenal, dar acum deja îmi fac griji.

— Aşa şi trebuie. Ne vedem mâine.

— Nu-mi spui nimic despre rochia ta?

I-am închis telefonul în nas.

— Vin, mamă! Am țipat, sărind de pe piedestal.

De abia ieşisem din cameră, când am călcat din greşeală pe tivul rochiei şi am căzut în nas. Am încercat să mă ridic în picioare, dar n-am reuşit să mă eliberez din straturile roz, aurii şi ivorii care mă înfăşurau într-un adevărat cocon. Iar dacă începeam să mă zbat, acele cu gămălie mă înțepau ca un roi de albine furioase.

Când Bryn m-a eliberat în cele din urmă din temnița mea de satin, țipam ca din gură de şarpe.

— Deci ce faci diseară? M-a întrebat Shay, pe când ieşeam de la cursul de „Mari idei ale omenirii11.

— Mă ocup de eseul ăsta, am spus, arătându-i caietul. Am început să rămân în urmă din cauza. Întâmplărilor recente.

— Pot să vin la tine? A întrebat el, în timp ce-mi arăta o pagină plină cu notițe. Am putea să-l scriem împreună.

— Nu cred că e o idee bună să vii la mine acasă.

— De ce nu? M-a întrebat şi s-a oferit să-mi țină cărțile, cât timp îmi descuiam dulapul.

— Mamei mele nu i-ar conveni.

— Oh, dar sunt un băiat aşa drăguț.

— Asta nu. Auuuu!

Ansei tocmai aruncase cu o minge de fotbal în mine.

— Gol!

Am înşfăcat o sticlă cu apă din dulap şi i-am aruncat-o în față.

— Frumoasă revenire, a zis el amuzat, ştergându-se. Dar n-ai voie să ucizi mesagerul.

— Încă respiri, am spus. Care-i mesajul?

— Nev cântă la Burnout diseară. Ne-a spus să venim.

— Ce este Burnout? A întrebat Shay.

— Un bar, în vestul oraşului, am spus, trăgându-mi geaca pe mine. De fapt, e mai degrabă o bodegă.

— Haide, Cal, îți place la nebunie locul ăla, a spus Ansei, săltând mingea pe genunchi. Nu te preface că barurile de cartier nu-s de nasul tău. În plus, n-am mai făcut nimic împreună, cu ambele hai. Ăăă, cu toții, de când am fost la Eden. Tre' să ne relaxăm puțin. Împreună.

— La ce oră?

— La zece.

— Nu ştiu ce să zic, am spus, uitându-mă la Shay.

Ansei mi-a urmărit privirea.

— Ar trebui să vii şi tu, Shay. Hai cu noi în seara asta, a spus el. Ştim să ne distrăm şi în afara prânzului.

— Cum o să reuşiți să intrați? A întrebat Shay. Sau aveți cărți de identitate false, iar eu nu ştiu nimic despre asta?

— Nev e prieten cu patronul, a spus Ansei. Nici nu-i nevoie de cărți de identitate.

— Sună minunat, a spus Shay, cu un zâmbet şiret.

— Oh, da, am spus, încercând să nu mârâi. Sună minunat.

Ansei radia de fericire.

— Mason vine să ne ia după ora nouă. Trebuie să mergi pe Autostrada 24, Shay. Apoi la dreapta o să vezi un drum de țară. Intri pe el şi ajungi chiar la bar.

— O să fiu acolo, a spus Shay.

Am scotocit prin buzunarele gecii şi i-am aruncat lui Ansei cheile de la maşină.

— Poți să conduci tu până acasă, An. Aşteaptă-mă la maşină, vin într-un minut.

— Serios? Ce tare!

A zbughit-o spre parcare înainte să apuc să mă răzgândesc.

Odată ce a dispărut din câmpul meu vizual, l-am străfulgerat pe Shay cu privirea.

— Ai înnebunit?

— Că vreau să-l ascult pe Nev cum cântă? A spus Shay, zâmbind ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu prea cred. Am auzit că-i talentat. Deşi presupun că Mason nu poate fi tocmai obiectiv.

— Ştii ce vreau să spun, am zis, fără să-i zâmbesc. Ren o să fie acolo.

— Da, probabil.

Nu puteam să-mi scot din minte imaginea celor doi băieți în acelaşi bar întunecat şi aglomerat. Era ca şi cum ai fi scris pe un panou cuvântul „dezastru11 şi l-ai fi luminat cu neoane stridente în toiul nopții.

— O să vrea să., am spus, după care mi-am muşcat buza.

— Să fie iubitul tău? A întrebat Shay ridicând din sprâncene. Să vă afişaţi în public?

Am privit în pământ şi am încuviinţat din cap.

— Înţeleg.

— Mulţumesc, Shay, am spus, răsuflând uşurată că nu începea o discuţie. Chiar mi-ar plăcea să poţi sta şi tu cu noi.

— Serios? A spus el, agăţându-se cu mâinile de uşa dulapului meu şi legănând-o înainte şi înapoi. De ce, mai exact?

M-am încruntat.

— Chiar nu poţi să accepţi?

— Nu prea cred, mi-a spus el, zâmbindu-mi poznaş. Nu, nu pot.

— De ce eşti întotdeauna atât de dificil?

Când am văzut cum zâmbea, am simţit un junghi în inimă, amintindu-mi cât de tare mă făcea să râd neastâmpărul lui. Mă aştepta o noapte lungă şi agitată, fără prezenţa lui liniştitoare.

— Spune-mi.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar o să-mi fie dor de tine, i-am spus, apropiindu-mă şi mai mult de el. Ziua de duminică mi se pare atât de departe.

În secunda următoare, mi-am muşcat buzele.

De ce am spus asta? N-ar trebui să spun niciodată aşa ceva.

— Îmi pare bine să aud asta, a spus Shay, cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun. Dar oricum, să ştii că diseară vin şi eu.

— Poftim? Am întrebat, iar inima a început să-mi bată haotic. Dar tocmai ţi-am spus.

— Ştiu, Calla, a spus el, strângându-mă de mână. Ne vedem diseară.

M-am uitat lung la el, dar Shay a izbucnit în râs şi a plecat.

Mason a intrat cu Land Roverul pe drumul de ţară. Vehiculul impozant părea nelalocul lui printre motocicletele şi maşinile tunate ale clienţilor obişnuiţi ai barului.

Bryn şi-a desfăcut centura de siguranţă.

— Nu ştiu de ce a trebuit să venim aici. Mai degrabă aş fi mers la Eden.

— Nev nu cântă la Eden, a spus Mason. În plus, e bine să mai mergem şi prin alte locuri.

— Ai încredere în mine, aici e mai bine ca la Eden.

Mi se întorcea stomacul pe dos la simplul gând că m-aş fi putut întoarce în clubul lui Efron. Am schimbat o privire cu Mason. Nu trebuia să ne spunem nimic, pur şi simplu ne citiserăm gândurile unul altuia. Logan nu şi-ar fi arătat niciodată chipul la Burnout.

Ansei şi-a strecurat mâinile în jurul taliei lui Bryn, ajutând-o să coboare din maşină.

— O să te distrezi, doar ştii asta.

Şi-a ţuguiat buzele, iar el i-a dat o sărutare. Bryn radia de-a dreptul.

Burnout fusese ridicat pe rămăşiţele unei cafenele construite pe marginea drumului şi distruse într-un incendiu cu zece ani în urmă. În loc să demoleze complet vechea clădire, proprietarul alesese să construiască barul în

jurul şi pe temelia vechiului local. Bucăţile de lemn carbonizat se iveau pe ici, pe colo în spaţiul acela îngust, ca nişte piese de artă modernă. Stinghiile din lemn de esenţă tare de pe podea erau uşor ondulate, iar pe alocuri, ieşeau în relief atât de ascuţite încât te-ai fi putut împiedica cu uşurinţă în ele.

Singura sursă de lumină din bar erau reclamele la bere care atârnau pe pereţi. Rotocoalele de fum se ridicau în aer ca un văl, umplându-mi nările şi acoperind alte mirosuri. Câţiva clienţi de-ai casei, bine abţiguiţi, stăteau cocoţaţi pe taburetele de la bar, iar motocicliştii cu gecile lor de piele se înghesuiau la mesele din colţurile obscure ale localului. În faţa barului, era o platformă plată ce servea drept scenă.

Neville stătea pe marginea scenei, legănându-şi picioarele, cu chitara în poală, nepăsător. Shay se sprijinea de platformă. Nev ne-a văzut şi ne-a salutat scurt, dând din cap. Ansei şi Mason s-au dus imediat spre scenă.

Bryn m-a strâns de mână.

— Când încep să vorbească despre muzică, pierd noţiunea timpului. Nu vrei să stăm jos?

Am văzut că se uita în cealaltă parte a barului, unde stăteau Ren, Dax, Fey, Sabine şi Cosette.

— Sigur.

Când am ajuns în dreptul mesei, Ren s-a ridicat în picioare şi a întins mâinile spre mine.

— Mă bucur că ai venit.

Am simţit că-mi creşte pulsul, dar m-am apropiat de el, lăsându-1 să mă strângă în braţe şi să mă conducă spre scaunul liber de lângă el.

— Mersi, am şoptit eu, înainte să ne aşezăm. Bryn s-a cufundat în scaunul de lângă mine.

— Bună, copii, am spus eu, zâmbindu-le celorlalţi lupi. Îmi pare bine să vă văd.

— Hei, Calla, a spus Dax.

Sabine mi-a zâmbit scurt. Cosette a murmurat ceva, însă prea încet, şi nu am auzit-o din pricina zumzetului din bar.

— Fey, am spus eu, uitându-mă la lupoaica mea, în timp ce mă aşezam mai confortabil în scaun. Mason mi-a spus că ai venit aici cu Dax.

— Da, a spus ea, apropiindu-şi scaunul de Dax.

Am dat să zic ceva, dar apoi m-am gândit că ar fi mai bine să mă abţin. Mai bine să văd ce au de gând.

Ren s-a uitat spre scenă, iar privirea i s-a oprit asupra lui Shay.

— Fânul tău a ajuns mai devreme. Te aşteaptă.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru. Doar un miracol mă poate ajuta să supravieţuiesc în noaptea asta.

— Ansei l-a invitat.

— Trebuie să-i mulţumesc pentru asta, a spus Ren cu un zâmbet ucigător.

— Cred că e un lucru bun, a spus Bryn, intrând în defensivă. Logan vrea să avem grijă de el. Iar Calla n-ar trebui să se ocupe singură de asta. Este responsabilitatea haitei.

— Bineînțeles, a spus Ren, iar iritarea din vocea lui a dispărut. Trebuie să o ajutăm să aibă grijă de puşti.

— O să vedem dacă poate să reziste şi în afara şcolii, a spus Dax.

Fey i-a şoptit ceva, iar el a început să râdă zgomotos.

— Nu vrei să ne spui şi nouă despre ce vorbiți?

M-am aplecat spre ea şi am înşfăcat-o de încheietură. Fey a încercat să se elibereze din strânsoarea mea.

— Nu chiar.

Bryn a tras adânc aer în piept, cu un şuierat, iar Fey a încetat să se mai opună.

— Scuze, Cal. Nu voiam să par lipsită de respect, a spus ea repede. Era o glumă de-a noastră.

— Înțeleg.

Am țintuit-o cu privirea până când s-a uitat în altă parte. I-am dat drumul la mână în momentul în care Ren m-a strâns de umăr.

— Ia-o uşor, mi-a spus el. E seara noastră liberă. Dax, du-te şi mai ia-ne ceva de băut de la bar.

Dax a încuviințat din cap, atingând-o pe Fey pe coapsă înainte să plece spre bar.

Ansei, Mason şi Shay s-au aşezat la masă.

— Salut, băieți, a spus Ren, zâmbindu-le nepăsător. Mă bucur că ai venit cu noi, Shay.

Am încercat să ignor expresia dură de pe chipul lui Ren.

— Acela nu e barmanul de la Eden? A întrebat Bryn, uitându-se spre scenă.

Doi bărbați se urcaseră pe scenă lângă Nev. L-am recunoscut pe lupul Năpastă care fusese la Eden şi care acum cânta la bas.

— Caleb, a spus Mason. Şi da, lucrează la Eden. E bun prieten cu Nev.

— Cine cântă la tobe? A întrebat Ansei.

— Tom, a răspuns Mason. El e patronul, dar îi place să colaboreze cu muzicienii care mai vin şi cântă pe aici.

Neville a vorbit în microfon. Chiar dacă vocea lui era amplificată, era greu să-l auzi din cauza murmurului din bar.

— Sabine. Am avea nevoie de tine. De ce nu-ți iei scaunul ca să vii aici?

Membrii haitei mele s-au uitat la ea surprinşi, iar ceilalți schimbau între ei zâmbete. Ren a tras scaunul meu mai aproape de al lui, încolăcindu-şi brațul în jurul taliei mele. Mi-am intersectat preț de o clipă privirea cu a lui Shay, după care m-am uitat repede la formație, simțindu-mă ca o funie de care trăgeau amândoi în acelaşi timp.

Sabine a urcat pe scenă, târându-şi scaunul după ea. Nev i-a dat o tamburină şi a tras un microfon în dreptul ei.

— Ce se întâmplă? A întrebat Bryn.

— Sabine îl acompaniază pe Nev. Câteodată fac şi duete, a spus Ren. Are o voce minunată.

— Serios? A spus Bryn, în timp ce se îndopa cu alune. Cine ar fi crezut.

Cosette s-a uitat urât la ea.

— Bună seara, a spus Nev şi toate privirile s-au ațintit deodată asupra lui. Eu sunt Nev, la bas îl avem pe Caleb, pe Tom îl cunoaşteți cu toții, iar minunata Sabine ne onorează şi ea cu prezența în această seară.

Noi am fost singurii care au aplaudat. Se pare că ceilalți clienți nu veniseră acolo pentru muzică.

Neville i-a făcut semn lui Tom. Proprietarul barului şi Caleb s-au uitat scurt unul la celălalt, iar în următorul moment, basul şi tobele au pornit, într-un ritm lent şi mistuitor. Pe buzele lui Neville flutura un zâmbet. Degetele lui au ciupit uşor corzile chitarei, după care a început să cânte.

Mason a rânjit, iar eu am încuviințat din cap. Da. Acum înțeleg despre ce vorbeşti.

Sabine a preluat ritmul. Vocea ei era dulce, dar în acelaşi timp întunecată, ca primele umbre ale amurgului. Muzica, un amestec de mătase şi pietriş, mi se scurgea prin vene. Ritmul era subtil şi amețitor.

Membrii haitei Năpasta se legănau, purtați de ritmul muzicii lui Neville. Picioarele mele urmau sound-ul basului.

Vedeam picioarele lui Bryn alunecând pe podea şi mişcându-se pe ritmul invizibil al sunetului. Se uita la Ansei, iar ochii îi străluceau.

— Ți-am promis că o să dansezi.

— Deja? S-a supărat Ansei. Aş vrea să mai stau să ascult un pic.

Zâmbetul de pe buzele ei a pierit.

— Dansez eu cu tine. Dacă nu te superi, a intervenit Shay, întorcându-se spre fratele meu.

— Cum vrea doamna, a spus Ansei.

Bryn nu-şi putea ascunde expresia uimită de pe chip, dar i-a întins imediat mâna lui Shay şi i-a zâmbit jucăuş.

— Să dansăm.

Shay a condus-o pe ringul denivelat de dans. Câțiva motociclişti s-au uitat curioşi după ei în timp ce mergeau spre scenă. Neville a încuviințat din cap, zâmbind în momentul în care Shay şi-a strecurat brațele în jurul lui Bryn, începând s-o conducă în paşi de dans.

— Hmm, a murmurat Ansei. Se pricepe.

— Îți faci probleme? M-am amuzat eu.

El a rânjit.

— Deloc. Nu după ea umblă Shay.

— Mă întreb de unde ți-a venit ideea asta, a spus Ren, strângându-mă de mijloc.

Ansei a dat înapoi.

— Scuze, frate. Nu m-am gândit înainte să vorbesc.

— Într-adevăr, nu dansează rău, a spus Ren, iar ochii negri i-au sclipit. Dar cred că ar trebui să-i arătăm noi cum se face.

Am tresărit, dar am constatat cu surprindere că se întoarce spre Cosette şi o întreabă dacă vrea să danseze.

Fata a făcut ochii mari, a zâmbit timid şi a încuviințat din cap. Ren a luat-o de mână şi au plecat de la masă. Dax şi Fey i-au urmat.

M-am încruntat.

— Cam ciudat, a spus Ansel. Eşti OK?

— Da, sunt bine, am spus, încercând să ignor sentimentul neplăcut care m-a încercat când l-am văzut pe Ren plecând cu Cosette.

Oare aşa o să fie după uniune? O să plece cu alte fete de câte ori o să aibă chef?

— Nu-ți face probleme, Calla, a spus Mason. Shay e ca un ghimpe în coasta lui şi încearcă să-ți demonstreze că nu-i pasă.

— Nu contează, am spus, jenată că şi ei începeau să-şi facă probleme. N-am chef să dansez cu Ren.

Mason bătea ritmul cu degetele în masă.

— Dar de dansat trebuie să dansezi, a spus el, ridicându-se în picioare şi întinzându-mi mâna.

— Super, am rămas singurul fără parteneră, a spus Ansei, în timp ce mă ridicam de la masă. Unde e Sabine când am nevoie de ea?

— Cred că Sabine mai degrabă te-ar muşca decât să danseze cu tine, am spus eu.

— Corect, a rânjit el. O să aştept. Poate Bryn îşi aduce aminte că mă place.

— Bun plan, i-a spus Mason, trăgându-mă după el pe ringul de dans.

De abia dacă ajunsesem lângă scenă, când ritmul muzicii s-a schimbat, devenind mai lent.

— Cât de romantic, a spus Mason şi m-a pupat pe obraz.

Am pufnit în râs şi am început să ne mişcăm în cerc pe podeaua accidentată.

Deodată, Mason şi-a lăsat mâinile să cadă de pe şoldurile mele şi am simțit degetele altcuiva încolăcindu-se în jurul mijlocului meu.

— Pot să intervin, Mason? A spus Ren din spatele meu.

— Bineînțeles, a răspuns Mason, plecând uşor capul.

Ren s-a întors spre mine.

— Ai fost obraznic, l-am apostrofat, mai enervată că mă abandonase cu câteva minute înainte decât că întrerupsese dansul meu şi al lui Mason. Ai fi putut să aştepți.

El a zâmbit.

— Nu, voiam să dansez cu tine acum.

— Foarte bine, dansăm. Eşti mulțumit?

— Aproape, mi-a răspuns el, plimbându-şi buzele pe fruntea mea.

Mă concentram să nu alunec pe podea.

— Vrei să ştii ce m-ar face cu adevărat fericit? M-a tachinat el.

— Nu sunt sigură.

Ochii lui întunecați ca norii de furtună mă priveau intens şi-mi dădeau fiori pe şira spinării.

— Lasă-mă să te duc acasă astă-seară, a spus el, băgând mâna în buzunar. Vreau să-ți arăt ceva.

— Ce?

Am văzut lucind un obiect argintiu. Nişte chei.

— Casa noastră.

— Casa noastră? Am întrebat uitându-mă când la el, când la chei.

— Da, din noul complex. E gata. L-am întrebat pe Logan dacă pot să mă duc s-o văd, iar el mi-a dat cheile. Cred că aş putea să-ți fac şi ție rost de nişte chei dacă ai vrea.

— Casa. Noastră? M-am bâlbâit eu.

— Da, Calla, a spus el şi mi-a zâmbit. Adică locul în care vom locui împreună după uniune. Când o să fim perechea afla. Ai uitat?

— Vrei să mergem diseară acolo?

— Doar ca s-o vedem.

— Şi Logan ne-a dat voie?

— Logan nu trebuie să afle că am fost împreună, a spus el, fluturându-mi cheile pe sub nas. Hai, nu eşti curioasă?

— Un pic.

Dar eram şi mai curioasă să ştiu ce ar fi vrut Ren să facem odată ajunşi acolo.

A zâmbit, strecurându-şi brațul pe sub mijlocul meu.

Am făcut ochii mici.

— Şi o să mă duci direct acasă după aceea?

— Da, dacă asta vrei, a spus el cu blândețe, plimbându-şi degetele peste pometii mei. Dar sunt tentat să văd dacă te pot convinge să nu te mai comporți ca o adevărată doamnă, aşa cum vrea mama ta să fii.

— Deci ai auzit-o, am mârâit eu, înroşindu-mă în obraji.

De parcă mi-aş dori să fiu o doamnă. N-ar însemna decât să pretind că nu am nici un sentiment în afară de simțul datoriei.

— Nu pot s-o învinovățesc că vrea să-ți protejeze virtutea, a spus el, zâmbind. Mi-ar plăcea să-i intru în grații, dar parcă mai degrabă aş face o petrecere în pijama cu tine în viitoarea noastră casă. Promit că nu suflu o vorbă.

L-am lovit uşor în fluierul piciorului.

— Nu-mi vine să cred ce spui. Încetează.

— Sau poate că aşa am strica momentul, a continuat el, cu o privire neînduplecată. Sunt destul de flexibil. Fac pariu că aş putea să mă urc pe acoperiş şi apoi să cobor pe burlan ca să mă strecor pe fereastră la tine în dormitor. Poate o să te surprind într-o seară, cât de curând.

Am înlemnit în brațele lui.

— N-ai face asta.

— N-aş face-o, s-a amuzat el. Doar dacă m-ai ruga tu.

Inima îmi bătea mult prea repede față de ritmul lent al melodiei lui Nev.

— Aici e locul tău, Calla, a spus el, trăgându-mă mai aproape şi ridicându-mi bărbia. Fii cu mine. Spune-mi că asta îți doreşti.

Nu puteam să-mi iau ochii de la el.

— Că asta îmi doresc?

— Da. O să-ți ofer tot ce îți doreşti, tot ce ai nevoie, orice, întotdeauna. Îți promit. Dar spune-mi un singur lucru.

— Ce?

— Că vrei asta, că vrei să fim împreună, a spus el, atât de încet, încât abia dacă îl mai auzeam. Spune-mi că într-o zi o să mă iubeşti.

Mâinile au început să-mi tremure pe gâtul lui.

— Ren, ştii că o să fim împreună. Ştim amândoi asta de multă vreme.

M-a privit cu asprime.

— Nu despre asta vorbeam.

— De ce îmi pui întrebările astea? Am zis, încercând să mă trag înapoi, în timp ce el continua să mă strângă la piept.

— De ce nu? Mi-a răspuns zâmbitor.

— Vrei să spui că tu mă iubeşti? Am întrebat, simțind că iau foc.

Deşi încercam mai degrabă să-l provoc decât să-i pun o întrebare serioasă, am văzut o sclipire în ochii lui.

— Tu ce crezi?

Şi-a lipit gura de a mea, la început cu blândețe, apoi din ce în ce mai apăsat, desfăcându-mi buzele. Luată prin surprindere, am înlemnit în brațele lui. A continuat să-mi mângâie buzele cu ale lui, încet, dar şi metodic, perseverent. M-am cufundat în acel sărut, hrănindu-mă cu căldura corpului lui Ren, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui, ştiind că acest lucru nu-1 va face decât să mă tragă şi mai aproape de el.

Zgomotul de sticlă spartă şi de lemne rupte m-a readus la realitate.

La naiba. Am ştiut căe o idee proastă.

M-am întors, aşteptându-mă să-l văd pe Shay venind spre noi. Dar nici măcar nu se uita la noi. De fapt, nimeni nu se uita.

Muzica se oprise. Masa la care stătuseră până atunci tinerii lupi era cu susul în jos. Pe podea erau pahare sparte; cele care nu se făcuseră cioburi se rostogoleau pe stinghiile de lemn ale podelei, spre colțul barului. Dax îl înşfăcase pe Mason de gulerul cămăşii şi mârâia la el. Din câte vedeam, Mason parase un pumn de-al lui Dax, iar acum îl prinsese de braț pe băiatul mai solid, îndepărtându-i mâna. Fey stătea lângă Dax. Ansei îl prinsese pe Dax de braț şi se străduia să-l țină departe de Mason.

Shay era fix în spatele lui Ansel, gata de atac. Bryn se ridicase de pe scaun şi o străfulgera pe Fey cu privirea.

Ren mi-a dat drumul şi s-a dus glonț la Dax. Eu am luat-o după el.

— Ce dracu' se întâmplă?

Mason îl privea duşmănos pe Dax.

— N-ai nici un drept.

— Iar tu tre' să înveți să-ți ții gura.

— Nu te mai purta ca un măgar, a spus Ansei, trăgându-1 pe Dax de braț, fără să reuşească să-l clintească nici măcar cu un centimetru.

— Are dreptate, Dax, a intervenit Shay. Care-i problema ta?

— Taci din gură şi nu te băga, s-a răstit Fey.

Neville i-a aruncat chitara lui Sabine, care rămăsese cu gura căscată, a sărit de pe scenă şi a venit lângă Mason. Îl străfulgera pe Dax din priviri.

— Termină, frate. Ce crezi că faci?

Dax nu l-a băgat în seamă.

M-am uitat de jur-împrejur, temându-mă că aveau să ne dea afară din bar. Dar restul clienților îşi vedeau de băuturile lor, fără să se sinchisească de încă o încăierare.

Ren l-a prins pe Dax de umăr.

— Dă-i drumul, ieşi afară şi aşteaptă-mă acolo. Acum.

Dax şi-a luat mâna de pe cămaşa lui Mason, i-a aruncat o ultimă privire dușmănoasă, după care s-a întors cu spatele şi a ieşit din bar. Fey se pregătea să-l urmeze.

— Tu unde crezi că pleci? Am întrebat, tăindu-i calea.

— Scuze, Cal, a spus ea, iar în ochii ei am văzut o strălucire de oțel. De data asta sunt de partea lui.

— Ai grijă, Fey, am mârâit eu.

Ea nici măcar nu s-a clintit.

— Ai ceva cu mine?

— O să-ți spun după ce aflu ce s-a întâmplat.

— Bine, a spus ea, ocolindu-mă şi fugind după Dax.

Neville s-a luat după ea, palid la față.

Ren l-a prins de braț.

— Urcă pe scenă şi apucă-te de cântat. Nu ştiu ce s-a întâmplat adineauri, dar orice ar fi fost, s-a terminat.

— Dar.

— Sunt bine, Nev, a spus Mason, strângându-1 pe Neville de umăr. O rezolvăm noi. Du-te şi cântă.

Fără prea multă tragere de inimă, Nev s-a reîntors pe scenă, iar peste câteva clipe, muzica a reînceput, deşi ritmul era acum vizibil mai agresiv.

— Îmi spune şi mie cineva ce se petrece? Am întrebat.

— Nimic, mi-a răspuns Mason, ajutând-o pe Cosette să îndrepte masa. Cum a spus şi Ren, s-a terminat.

— Nu poți să spui că n-a fost nimic, a protestat Ansei.

— Ce s-a întâmplat? A continuat Ren.

— Hai să nu facem mare tam-tam din asta, a spus Mason, tras la față. Şi-a pierdut cumpătul, nimic mai mult.

— Nu cred că putem s-o lăsăm pur şi simplu baltă, Mason, a spus Shay, în şoaptă. E grav. Dax a întrecut măsura.

M-am întors spre Bryn.

— Ce a făcut Dax?

Ea s-a uitat la Mason, apoi la Ansei.

— Nu i-a plăcut cum a vorbit Mason. Despre Neville.

Ren şi-a încleştat maxilarele.

— Înțeleg.

S-a îndreptat spre ieşire, iar eu l-am urmat. Când am ajuns pe la jumătatea barului, s-a întors brusc spre mine.

— Mă descurc singur, Calla.

— Ar trebui să vin şi eu. Problema asta ne priveşte pe amândoi.

El a clătinat din cap.

— Mă ocup eu. Dax ştie deja că a încurcat-o. Ar fi mai bine dacă ai rămâne aici şi ai încerca să-i convingi pe ceilalți că totul e în regulă.

— Bine.

Chiar se întâmpla. Ren avea acum autoritatea. L-am privit cum ieşea din bar.

Cum aş putea să-i conving că totul o să fie bine? Nimic nu pare să fie.

Eram atât de nervoasă, încât simțeam cum mi se zbat şi mă dor toți muşchii. Nu suportam să fiu tratată ca şi cum i-aş fi fost inferioară. Îmi condusesem întotdeauna haita singură şi, deodată, toți anii în care fusesem femela alfa nu mai contau. Acum nu eram decât partenera lui Ren. Am simțit cum mă strânge cineva de umăr, iar când m-am întors, l-am văzut pe Shay.

— A fost ceva tensiune aici.

Am încuviințat din cap.

— Avem probleme. Dax şi Fey nu prea sunt de acord cu relația dintre Nev şi Mason.

— Am observat, a spus el, privind spre intrare. Ce crezi că o să facă Ren?

— Nu ştiu sigur. Dar am încredere în el. De parcă aş avea de ales.

— Aşa şi trebuie, mi-a spus, cu un zâmbet în colțul gurii. Păi.

— Păi. Ce?

— Hai să dansăm.

— Poftim? Nu-mi venea să cred.

— Ren a avut parte de un dans cu tine. Acum e rândul meu.

— Nu-mi amintesc să fi promis ceva în acest sens, am spus şi am făcut un pas înapoi. În plus, trebuie să vorbesc cu ceilalți. Să readuc lucrurile la normal.

— Exact la asta mă gândeam. O să te ajut.

M-am încruntat, nedumerită, în momentul în care am văzut că îşi trece un braț pe după talia mea şi mă ia de mână. M-a tras aproape de el, întinzându-şi brațele ca nişte săgeți.

— Ce dracu' e asta? Am întrebat.

— Tango, a răspuns el, înaintând în paşi mari de dans, uşor melodramatic.

— Şi cum mă ajută chestia asta? Am spus, uitându-mă la lupii care ne priveau siderați.

— Nu muzica îmblânzeşte fiara, Cal, ci râsul, a spus Shay, aplecându-mă pe spate, atât de aproape de podea încât am măturat lemnul cu părul.

M-am uitat din nou spre masă şi am rămas uimită de ce am văzut. Planul lui Shay dădea roade. Ansei şi Mason deja chicoteau. Bryn se tăvălea pe jos de râs şi nici măcar Cosette nu-şi putea reține un zâmbet.

Shay a oftat şi m-a înfăşurat pe brațul lui, ca pe o funie.

— Ar fi mult mai amuzant dacă aş avea şi un trandafir între dinți. Nu-i aşa că aş fi de-a dreptul fermecător?

— Ai fi ridicol, am chicotit eu.

— Fermecător de ridicol.

Până şi motocicliştii din bar se puseseră pe râs.

M-am lipit de trupul cald al lui Shay. Când mă ținea aproape de el, chiar îmi venea să cred că totul avea să fie bine. M-am întrebat dacă el ştia cât de fericită mă putea face, în ciuda grijilor permanente cu privire la viitor. Deodată am simțit cum mă năpădesc regretele şi am încetat să mai râd. Dacă ar fi văzut ceva mai devreme sărutul meu şi al lui Ren, Shay ar fi suferit foarte tare. Merita mai mult, mult mai mult decât i-aş fi putut oferi eu.

— Deci, nu eşti supărat pe mine? Am întrebat, pe când mă făcea să mă învârt ca o balerină.

— De ce să fiu? A întrebat el. Nu tu eşti aia intolerantă. Din partea mea, Fey şi Dax pot să se ducă naibii.

Nu văzuse sărutul.

Am răsuflat uşurată, după care am simțit cum mă roade vinovăția.

De ce nu vreau să afle? Nu este corect să ascund adevărul.

Nimic nu putea să schimbe ceea ce ne fusese scris mie şi lui Ren. Shay trebuia să înțeleagă asta mai bine ca oricine. Dar văzându-i zâmbetul şi căldura din priviri, îmi dădeam seama că nu aveam curajul să-i spun nimic despre sărut.

— Cred că ar trebui să-i spui şi lui Neville de planul ăsta strălucit al tău, i-am spus. N-aş vrea să creadă că ne batem joc de el.

— Nev are simțul umorului, a răspuns Shay, lăsându-mă iar pe spate. Cred că o să înțeleagă.

— Dacă zici tu.

M-am uitat spre scenă. Shay avea dreptate. Deşi Nev părea uşor confuz, zâmbea cu gura până la urechi.

— Ştii, dacă te-aş săruta la sfârşitul cântecului, chiar că i-am lăsa pe toți cu gura căscată, a spus Shay, ținându-mă în continuare aplecată.

Nu puteam să nu zâmbesc, la rândul meu, văzând rânjetul diabolic de pe chipul lui.

— Dacă mă săruți, Ren o să te omoare.

— În dragoste şi în război orice este permis, a spus el. Dar cel puțin o să mor fericit.

— Eşti îngrozitor, i-am spus, înfigându-mi unghiile în umărul lui. Ridică-mă odată!

— Nu vreau să dezamăgesc publicul, a spus el.

— O să trebuiască să se obişnuiască cu dezamăgirea.

Deja amețisem de la cât mă învârtise.

— Am fost foarte clară când ți-am zis ce o să se întâmple dacă o să mă mai săruți. Cred că o să rămâi fără o mână.

M-a ridicat în brațe, după care m-a lăsat din nou pe spate.

— Aşa îți rezolvi toate problemele? Cu amenințări violente?

— Nu.

— Mincinoaso.

Mi se învârtea capul când m-a lăsat jos, dar corpul îmi era uşor ca un fulg.

Am pufnit în râs în momentul în care Shay a început să danseze polca. Neville clătina din cap, dar râdea şi el. Muzica s-a oprit. Nev a spus ceva

formației lui, ceva ce nu am putut desluși, iar în următorul moment au început să cânte un cover punk-rock după Roll Out the Barrel.

Shay se rotea în cerc din ce în ce mai repede.

— Ți-am zis că o să funcționeze.

M-am lipit de el, ametită, dar euforică, odihnindu-mi obrazul pe umărul lui. Apoi l-am văzut pe Ren. Stătea în dreptul uşii, fără să-şi ia ochii de la noi. Era nemişcat ca o stană de piatră.

M-am desprins din brațele lui Shay.

— Cred că spectacolul s-a terminat.

— Minunat, a spus el, ca pentru sine, urmărindu-mi privirea. Du-te şi vorbeşte cu el.

— Scuze, am spus eu, îndepărtându-mă de el un pic nesigură pe picioare, căci încă nu-mi recăpătasem echilibrul după toate piruetele şi învârtelile.

— Ştiu că trebuie s-o faci, a spus el, cu un zâmbet trist. Mă duc să stau cu Mason şi Ansei, poate vor să ştie de unde am învățat mişcările şmechere de polca.

M-am îndreptat grăbită spre Ren, dar am simțit că mi se strânge stomacul. Traversase ringul de dans şi avea o privire duşmănoasă în ochi. Eram cu nervi întinşi la maximum. Nu făcusem nimic rău. M-am gândit la casa noastră cea nouă, la uniune, la cum m-ar fi condus el acasă şi brusc mi-am dorit să nu fac nimic din ceea ce-mi ceruse Ren.

— Ce a fost asta? S-a răstit Ren.

— Încercam să degajăm atmosfera, am spus eu, păstrându-mi calmul şi făcând cu mâna spre haită, care râdea la masă. A fost o glumă. Şi uite ce succes am avut.

— Nu puteai să găseşti o modalitate prin care să nu-1 laşi pe Shay să te pipăie peste tot?

— N-a fost aşa, m-am răstit eu. Deşi mi-aş fi dorit.

— Bine, a spus, luându-mă de braț. Încearcă să eviți pe viitor chestiile astea. Nu-mi place când te atinge alt bărbat.

Alt bărbat? Din ziua în care îl cunoscusem pe Shay, Ren nu-i spusese altfel decât „puştiul ăla”. Era clar, pe liderul haitei îl rodea gelozia.

— Bineînțeles, Ren, i-am tăiat-o eu. Dar acum, te rog să mă scuzi, cred că mi-a ajuns pe seara asta.

— Ce tot spui?

— Plec. Am făcut ce mi-ai cerut. Haita s-a liniştit. Acum nu vreau decât să plec de aici.

— Nu te purta aşa, a oftat Ren, aranjându-mi o buclă de păr după ureche.

I-am dat mâna la o parte. Mă făcea să mă simt ca un copil.

— N-am încercat să te cert, a spus el, încercând încă o dată să mă liniştească. Ai dreptate, puştiul ăla mă calcă pe nervi. Nu-mi place să fiu gelos. Nu-i vina ta.

Părea sincer, dar eram prea supărată ca să pot trece cu vederea. Şi iar începuse cu „puştiul ăla”, numai că de data asta mă mustra şi pe mine ca pe o fetiță.

— Mulțumesc pentru sinceritate, i-am spus. Dar nu vreau să mai stau. Te rog, nu mă obliga.

Ştiam că putea s-o facă şi detestam lucrul acesta.

— Unde te duci? A întrebat el.

— Mă duc în pădure, unde e locul lupilor pe timp de noapte, am spus, zâmbindu-i cu caninii dezgoliți. Poate că o să aud chemarea lunii.

— Aş vrea să stai cu mine, mi-a şoptit el. Dar n-o să te forțez.

— Super.

Am plecat înainte să mai apuce să-mi spună ceva.

Am ieşit val-vârtej din bar, făcând bucăți un scaun în care am dat prea tare cu piciorul. Odată ajunsă afară, am simțit aerul rece al nopții cum îmi şfichiuieşte pielea şi mă linişteşte. Fey şi Dax erau încă în parcare, stăteau foarte aproape unul de celălalt şi vorbeau în şoaptă.

Dax părea surprins şi enervat.

— Te-a trimis Ren să ne mai ții şi tu o predică? A întrebat el, îndreptându-şi umerii lați, în timp ce venea spre mine.

— N-am nimic să vă spun nici unuia dintre voi, m-am răstit eu, trecând pe lângă ei şi luând-o la goană.

Mi-am schimbat înfățişarea şi am alergat spre pădure fără să mai arunc nici o privire în urmă, spre Burnout.

Shay se sprijinea de automobilul său Ford Ranger. Mi-a făcut un semn scurt cu mâna în momentul în care am sărit în spatele maşinii şi am scos de acolo pioletul, pe care şi l-a legat de rucsac.

Mi-am schimbat înfățişarea şi i-am surprins un zâmbet pe care încerca zadarnic să şi-l rețină.

— Ce este?

— Îmi aminteam când am fost aici ultima dată, a spus el, strângându-şi şireturile bocancilor săi de munte. M-am trezit în maşină. Am crezut că am adormit înainte s-o pornesc pe munte şi că toată întâmplarea fusese un vis.

M-am aplecat în față, încordându-mi spatele.

— Mda, aşa şi sperasem că o să se întâmple.

— M-ai lăsat fără cunoştință şi m-ai târât la maşină. Nu-i aşa?

— Nu te-am târât, am spus eu. Te-am cărat.

A râs şi a clătinat din cap.

— În cazul ăsta, îți mulțumesc. Eşti gata?

Shay s-a dovedit a fi un cățărător încercat, urcând cu grație, ținând pasul cu mine, care alergam în salturi prin pădure, puțin înaintea lui. Doar o dată s-a oprit ca să-şi fixeze colțarii înainte să traversăm o porțiune acoperită cu gheață, peste care eu am sărit din doi paşi gigantici. Nu şi-a folosit deloc pioletul, care a rămas agățat de rucsac până când am ajuns pe vârful versantului.

Am sărit în fața lui când am ajuns în dreptul peşterii. Am lăsat capul în jos, aproape lipit de pământ, şi am început să dau târcoale. Nu puteam să mă abțin să nu schelălăi.

Shay a apărut din spatele meu.

— O să fie bine, Calla.

Mi-am luat înfățişarea umană, bătătorind neliniştită zăpada de sub picioare în timp ce mă uitam la peşteră, o deschizătură întunecată în versantul muntelui, ce-mi părea o gură gigantică gata să ne înghită pe amândoi.

— Nu sunt tocmai sigură de ceea ce facem, am spus. Dacă află cineva că am fost aici?

— Cum ar putea să afle? A întrebat Shay.

— După miros, Shay. Orice Gardian care vine aici o să-şi dea seama că am intrat înăuntru.

— Dar ai spus că niciunul dintre voi nu poate să intre în peşteră. Credeam că e interzis.

— Este. Dar.

— Vrei să ne întoarcem?

M-am uitat la el, apoi din nou la peşteră. Din câte ştiam eu, nici un Gardian nu păşise dincolo de acea intrare. De ce s-ar fi schimbat acum lucrurile?

— Deci, mergem mai departe sau nu? A întrebat Shay.

— Mergem, am spus eu, lăsând la o parte îndoielile.

Şi-a dat jos rucsacul şi a scos dinăuntru o lanternă frontală. Ne mişcăm încet, căci de-abia vedeam prin întuneric la lumina slabă a lanternei. Tunelul părea drept, dar nu puteai să-ți dai seama unde se termină.

Când lumina de afară abia dacă se mai întrezărea, am înghețat. Am simțit un miros bizar. M-am transformat din nou în lup, adulmecând aerul. Simțeam în continuare mirosul, era persistent, dar nu-mi era cunoscut, aducea vag cu un amestec de lemn putrezit şi benzină. Am lăsat capul în jos şi am înaintat târându-mă pe burtă. Shay mergea cu paşi şovăielnici pe lângă mine, luminând pe jos. Am văzut amândoi în acelaşi timp oasele. Mi s-a zbârlit blana şi m-am ghemuit şi mai aproape de pământ.

Peste tot erau împrăştiate rămăşițe de animale, în cea mai mare parte căprioare. M-am uitat mai atent la grămada de oase şi m-am înfiorat. Craniul gigantic al unui urs rânjea la mine din cealaltă parte a tunelului.

— Calla, a şoptit Shay din spatele meu, exact în momentul în care am auzit un foşnet.

Am aruncat o privire de jur-împrejur, dar era prea întuneric ca să zăresc ceva. Auzeam un scârțâit pe piatră, din ce în ce mai aproape de mine. Am scos un scheunat şi m-am zbârlit toată. Shay mişca lanterna înainte şi înapoi, iar eu urmăream lumina.

Tocmai făcusem încă un pas înainte când am auzit țipătul speriat al lui Shay.

— Calla! Deasupra ta! Fugi!

Am făcut un salt înainte şi am plonjat în întuneric, după care am auzit cum un corp masiv se loveşte de piatră, fix în spatele meu, chiar acolo unde mă aflasem şi eu cu câteva secunde mai înainte.

— Oh, Dumnezeule, a bâiguit Shay, în timp ce eu mă roteam pe loc, mârâind.

Pustnicul maro se uita fix la mine, cu cele trei perechi de ochi ale sale, care străluceau ca nişte rezervoare de benzină. Avea picioarele lungi şi subțiri, acoperite cu peri fini, ca de mătase, care se ridicau în sus în timp ce păianjenul se concentra asupra prăzii lui. M-am dat înapoi, dezvelindu-mi colții, cu un aer amenințător, deşi eram înfricoşată. Păianjenul era enorm, aproape la fel de mare ca un cal.

Pântecul îi zvâcnea în timp ce se uita la mine. M-am dat când într-o parte, când în alta, încercând să-i distrag atenția. Păianjenul s-a năpustit înainte cu o viteză incredibilă. Am simțit cum mă atinge uşor cu unul dintre cele opt picioare şi de-abia dacă am reuşit să mă dau din calea lui. M-am învârtit în cerc, ştiind că păianjenul era probabil fix în spatele meu. Îl auzeam cum îşi târăşte picioarele pe suprafața de piatră a peşterii. Cu inima bătându-mi nebuneşte, mi-am stors creierii în căutarea unui alt plan de atac. Lupii nu aveau instincte de vânătoare când venea vorba de uriaşe insecte-mutant. Creatura asta nu se asemăna cu niciunul dintre inamicii cu care mai avusesem de-a face până atunci.

M-am întors, uitându-mă fix la păianjen, căci mă hotărâsem să-l schilodesc până aveam să găsesc o modalitate de a-i da lovitura fatală. Expresia dură de pe chipul meu probabil că l-a luat prin surprindere pe agresor. Şi-a ridicat în aer picioarele din față, iar eu m-am năpustit asupra lui, prinzând unul dintre ele între colți şi trăgând cât puteam de tare. Piciorul fusiform a trosnit între maxilarele mele şi l-am smuls. Când am aterizat pe pământ şi m-am uitat din nou la păianjen, cei şase ochi întunecați ai săi străluceau îndurerați. M-am uitat țintă la bestia aceea gigantică, ce se ghemuia şi tremura, pregătindu-se de atac. Tăcerea lui era mai înspăimântătoare decât orice țipăt.

Păianjenul s-a ridicat din nou în picioare, lansându-se într-un atac. Am sărit într-o parte, dar nu suficient de repede. M-am prăbuşit pe piatra rece, iar păianjenul m-a țintuit la pământ cu două dintre picioarele sale. Mă zvârcoleam încercând să ripostez, să-l muşc şi m-am cutremurat în momentul în care şi-a apropiat capul de umărul meu. Mârâiturile mele disperate s-au transformat într-un scâncet când i-am văzut colții. Mi-am înfipt dinții într-unul dintre picioarele lui exact în momentul în care m-a muşcat de umăr. Am auzit o pocnitură surdă. Apoi am văzut un obiect înfigându-se în spatele păianjenului şi am auzit gâlgâitul sângelui. Păianjenul s-a ghemuit, mi-a dat drumul, iar eu m-am târât un pic mai încolo. Un lichid albastru-deschis curgea din rănile mari pe care Shay i le făcuse cu pioletul. Lovea furios şi hotărât în țepii ascuțiți de pe spatele neprotejat al păianjenului, în mod repetat. Înnebunit de durere, pustnicul a încercat să-l atace. M-am năpustit asupra lui şi i-am mai rupt un picior. Păianjenul se clătina. Sângele lui albăstrui se scurgea pe pământ. Creatura şi-a întins picioarele şi s-a prăbuşit. Shay a alergat spre creatura care

se zbătea în agonie, şi-a încleştat maxilarele şi i-a aplicat o ultimă lovitură între ochi. Păianjenul a mai tresărit o singură dată, după care a rămas nemişcat.

Shay a tras adânc aer în piept şi s-a îndepărtat de lângă cadavru. Strângea între degete mânerul pioletului, iar venele de pe braț i se umflaseră. Am adulmecat aerul şi am ascultat, dar mirosul pericolului iminent dispăruse. Mi-am schimbat înfățişarea şi m-am întors spre Shay.

A făcut ochii mari când a văzut că nu mai sunt pregătită de atac.

— Eşti sigură că nu mai e încă unul?

— Nu, a fost singurul, am spus, frecându-mi spatele în locul în care mă muşcase păianjenul.

Simțeam cum îmi curge un firicel de sânge, dar, datorită lui Shay, bestia nu apucase să-şi înfigă cu putere colții în mine. Rana nu era adâncă, dar mă durea.

— Ce a fost asta? A întrebat el înfiorat, uitându-se la păianjenul gigantic.

— Un pustnic maro, am murmurat eu. Poți să-ți dai seama de asta pentru că are doar şase ochi.

A ridicat din sprânceană.

— Tocmai am terminat un capitol despre arahnide la ora de biologie.

— Calla, ăsta nu-i un păianjen, a murmurat el. Păianjenii nu se fac aşa mari. Ce-i chestia asta?

— Este un păianjen, dar a fost transformat de Păzitori. Au abilitatea de a face aşa ceva. De a altera ordinea naturală. Probabil că pustnicul era ultima linie de apărare a peşterii Haldis, în caz că Gardienii ar fi fost înfrânți.

Însă nu ştiam care dintre Păzitori crease acea bestie şi când avea să vină în peşteră să vadă ce se întâmplă cu ea.

— Cred că n-am făcut bine că l-am omorât, am spus. Am lăsat în urmă încă un semn al prezenței noastre aici.

— Eşti nebună? Ce voiai să facem? Să luăm craniul ăla de urs şi să-l învățăm să facă aport?

— Aşa e, am spus. Dar tot n-am rezolvat nimic.

Nu mi-a răspuns. Se holba în continuare la arahnida neînsuflețită, alb ca varul la față.

— Te simți bine? Am spus, făcând un pas spre el.

— Nu suport, dar deloc, păianjenii.

S-a uitat peste umăr de parcă s-ar fi aşteptat să vadă acele creaturi oribile cățărându-se pe el.

Un zâmbet vag mi-a fluturat pe buze.

— Ai reuşit să te descotoroseşti cu destulă dibăcie de chestia asta. Pentru un arahnofob.

M-am uitat lung la pioletul pe care îl ținea în mână; de pe lamele ascuțite se scurgea sânge.

— Unde ai învățat asta? Ai mişcări de războinic.

Chipul palid al lui Shay a prins un pic de culoare şi a aruncat pioletul în aer, prinzându-l mai apoi cu uşurință de mâner.

Brusc, am simțit un junghi şi am rămas fără suflare. M-am atins cu mâna pe umăr şi am băgat de seamă cu surprindere că încă mi se scurgea sânge din rană.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus, încercând să ignor durerea. Ai avut o perioadă în care ai vrut să fii ninja sau ceva de genul.

A clătinat din cap, roşu la față.

— Indiana Jones. Îmi plăcea că ştia să se folosească de orice avea la îndemână când era în primejdie. Ştii. E versatil.

— Există benzi desenate cu Indiana Jones? Am întrebat, ridicând din sprâncene.

— Mda, a spus, lovind cu piciorul în păianjenul mort.

— Ah, l-am tachinat eu, cu zâmbetul pe buze, deci, ştii să mânuieşti bine biciul.

A ridicat nepăsător din umeri.

M-am întors spre tunelul negru care se deschidea în fața noastră.

— Păi, presupun că e bine de ştiut pe viitor.

Am înaintat cu paşi prudenți. Îmi țineam privirea ațintită asupra oaselor împrăştiate pe podea şi îmi masam locul în care mă muşcase păianjenul. Sângerarea se oprise în cele din urmă, dar rana mă durea din ce în ce mai tare şi aveam senzația că se mărea. M-am împiedicat de nişte pietre, iar Shay m-a prins de braț.

— Eşti bine?

— Da, nu-i nimic. Doar că nu prea mai văd pe unde merg.

M-am îndreptat de spate încercând să mă concentrez asupra drumului întunecat din fața mea. Aerul din peşteră părea mai rece, iar frigul îmi intra în oase. Chiar dacă Shay lumina drumul, îmi era din ce în ce mai greu să văd pe unde calc, căci privirea mi se înceţoşa cu fiecare pas pe care îl făceam. Pământul îmi fugea de sub picioare şi m-am împiedicat din nou.

— Ce se întâmplă, Calla? A întrebat Shay. Nu eşti atât de împiedicată. De fapt, nu eşti deloc împiedicată.

— Nu ştiu ce se întâmplă.

Aveam impresia că înot într-o mare de întuneric şi, până la urmă, m-am prăbuşit la pământ.

— Eşti rănită? A întrebat Shay.

Picioarele îmi tremurau şi simțeam cum corpul mi se răceşte cu fiecare clipă.

— Poate. Păianjenul m-a muşcat, dar n-am crezut că rana e atât de adâncă încât să conteze.

— Unde te-a muşcat? A întrebat Shay, ghemuindu-se lângă mine. Arată-mi.

Mi-am desfăcut geaca şi mi-am ridicat tricoul, după care mi-am muşcat buza, ezitând.

El a pufnit în râs.

— Nu încerc să mă dau la tine, Calla. Trebuie să vedem cât de gravă e muşcătura.

Am încuviințat din cap şi mi-am ridicat tricoul. Muşcătură era la nivelul coastelor inferioare, pe partea dreaptă a corpului. Mi-am sucit gâtul, dar nu am reuşit să mă uit peste umăr.

Shay a icnit de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? Am spus, răsucindu-mă în stânga şi în dreapta, până când am reuşit să văd cu coada ochiului o parte din spate.

Am simțit că mi se face greață.

— Cum e posibil aşa ceva? A întrebat el, cu vocea sugrumată de spaimă.

Am clătinat din cap.

— Fir-ar. Aşa E. Am uitat.

Încetasem să mai tremur, aveam deja spasme.

— Muşcătura păianjenului e necrozată.

— Necrozată? Adică ucide celulele din țesut?

— Aşa se pare. Îmi amintesc că am citit ceva despre cangrenarea rapidă.

Am închis ochii şi am simțit cum mă cuprinde o senzație de greață.

— Oh, Dumnezeule, Cal. Se răspândeşte. Văd cu ochii mei, a gemut el. Parcă mănâncă din tine.

Am încercat să zâmbesc, dar zâmbetul mi s-a preschimbat într-o grimasă.

— Mersi că mă ții la curent. Mă simt mult mai bine acum.

— De ce nu te vindeci? A întrebat el. Părea panicat. Credeam că sângele Gardienilor are proprietatea asta.

— Sângele meu mă protejează, într-adevăr. Dar nu de orice, am icnit eu. Veninul este înşelător, iar până acum n-am avut de-a face cu veninul unui păianjen magic. S-ar putea să nu reuşesc să mă vindec suficient de repede fără ajutor.

— Ce ne poate ajuta?

— Alt Gardian, i-am spus, sânge din haită.

— Putem s-o sunăm pe Bryn? Sau pe Ansei?

— Cât de repede se răspândeşte?

El n-a răspuns.

— Presupun că răspunsul este nu, atunci.

Deja nu-mi mai puteam sprijini trupul cu brațele. M-am prăbuşit pe piatra rece a peşterii.

— Calla! A strigat Shay, strângându-mă la pieptul lui. Haide, trebuie să găsim o soluție.

Am clătinat din cap.

— Nu există. Pleacă de aici.

— Nu.

— Shay, trebuie să cobori de pe munte. Dacă te găseşte cineva aici, o să te omoare.

— Nu te las să mori în peştera asta, s-a răstit el.

— N-ai de ales. N-ai ce să faci.

Durerea care îmi năpădise muşchii începuse să se domolească, lăsând loc unei amorțeli bizare şi mai înspăimântătoare.

— Ba da.

Încercam să mă concentrez asupra lui Shay. Chiar dacă vederea îmi era înceţoşată, agresivitatea vocii lui m-a surprins.

Şi-a dat jos geaca, şi-a tras puloverul peste cap şi şi-a sfâşiat tricoul alb.

— Ce faci?

— Trebuie să mă transformi, Calla, a spus Shay. Grăbeşte-te, înainte să mă pierd cu firea.

S-a înfiorat şi am ştiut că îi era şi frig, şi frică.

— Nu.

— N-avem timp de discuţii.

Şi-a schimbat poziţia astfel încât capul meu să se sprijine de gâtul lui. Trupul mi se răcise atât de tare încât în momentul în care i-am atins pielea caldă, dezgolită, mi s-a părut că-mi arde carnea.

— Fă în aşa fel încât sângele meu să te poată vindeca.

— Eşti nebun, am murmurat. Nu pot să fac asta. Nu contează ce se întâmplă cu mine. Pleacă acum. Fugi. Tu o să fii bine.

— Da, corect. Dacă mori tu, eu sunt ca şi mort, a spus el. Ştii asta. Am nevoie de ajutorul tău.

— N-am mai transformat pe nimeni până acum. Ar putea să iasă prost.

— Haide, s-a răstit el. O muşcătură şi o vrajă. De-atât e nevoie, aşa ai spus. Cât de greu poate să fie?

M-a luat de ceafă şi mi-a lipit buzele de umărul lui.

— Te rog, Calla.

Mirosul pielii lui, înviorător şi tare ca un lac de munte, m-a învăluit şi mi-a limpezit gândurile. M-a străpuns un nou junghi, de parcă trupul meu ar fi tânjit cu disperare după un leac. Mi-am înfipt unghiile în pieptul lui dezgolit şi am lăsat să-i curgă sânge. S-a încordat, fără să se dea mai în spate. Caninii mi s-au ascuţit. Shay m-a apucat de umeri şi mi-a lipit trupul de al lui. A tresărit în momentul în care şi-a dat seama că mâinile i se afundă în blană şi că îmbrăţişa un lup alb. A tras adânc aer în piept. Şi-a încordat muşchii, dar a rămas neclintit.

Din rănile adânci de pe pieptul lui Shay a ţâşnit sângele. A gemut şi şi-a dat ochii peste cap. S-a legănat un pic, agăţându-se de mine. Mi-am luat înfăţişarea umană, mi-am dus mâna tremurândă la gură şi mi-am muşcat pielea moale. Mi-am apropiat rana de buzele lui întredeschise. Puterile mă părăseau. De abia dacă mă mai ţineam pe picioare. M-am străduit să-mi menţin mintea trează şi să nu tremur în timp ce spuneam incantaţia cu o voce din ce în ce mai slabă.

— Bellator silvae servi. Războinic al pădurii, eu, alfa, te chem în ajutor în clipele acestea de răstrişte.

Pământul a început să ne fugă de sub picioare. Chipul lui Shay s-a schimonosit în timp ce eu mă uitam fix la el, sperând că spusesem corect vraja.

Shay era străbătut de nişte curente de energie. Şi-a lăsat mâinile să cadă de pe mijlocul meu şi s-a prăbuşit la pământ. A rămas o clipă nemişcat, a tras adânc aer în piept, după care a început să aibă spasme. Urla.

Nemaiputând să mă mai ţin pe picioare, m-am prăbuşit pe pământ lângă el, tremurând şi chinuindu-mă să rămân conştientă. Chipul i se schimonosea

pe măsură ce corpul i se despărțea treptat în două. Cândva un simplu muritor, acum Shay se transforma în lup şi om deopotrivă: avea două euri, era pe de-a întregul Gardian.

Au mai trecut câteva clipe. Aveam ochii deschişi, dar nu vedeam nimic şi nu mă puteam mişca. Respiram din ce în ce mai greu; nişte valuri întunecate amenințau să mă înghită. În peşteră domnea tăcerea.

E prea târziu, am spus, închizând ochii.

Am auzit ecoul unui scheunat în întuneric, am simțit blana mângâindu-mi chipul şi am auzit un lipăit pe podeaua de piatră.

Am încercat să spun ceva, dar nu am reuşit să scot nici un sunet.

Am simțit ceva cald şi moale pe buze. Un lichid fierbinte se prelingea pe gâtul meu. Avea un gust dulceag, ca mierea sălbatică.

Sângele haitei.

— Bea, Calla, a şoptit Shay. Trebuie să înghiți sau o să te îneci.

M-am străduit să-mi mişc muşchii gâtului pentru a înghiți sângele.

— Aşa, a spus el, mângâindu-mă pe cap. Nu uita să respiri.

După câteva înghițituri dureroase, am început să beau fără probleme. Îmi simțeam din nou picioarele. La început m-au durut, dar apoi a fost mai bine. Mi-am recăpătat treptat vederea, iar pământul a încetat să se mai cutremure sub mine. I-am dat mâna la o parte şi m-am ridicat în capul oaselor.

S-a uitat la rana de la mână.

— E suficient?

— Cred că da, i-am spus. Ia uită-te.

Mi-am ridicat tricoul, iar el a încuviințat din cap.

— Da, se vindecă. E clar.

A înghițit în sec şi s-a uitat în altă parte.

— Totuşi, nu e o privelişte prea frumoasă.

M-am acoperit repede cu tricoul.

— Dacă a început să se vindece, o să fie bine.

— OK.

— Te simți bine? Am întrebat, cercetându-1 cu privirea.

— Da, a spus, răsucindu-şi gâtul. A durut tare. Dar acum mă simt bine.

S-a încruntat un pic.

— Bine, dar un pic diferit. Cred că îmi place.

— Eşti diferit. Acum eşti Gardian.

Şi-a schimbat înfățişarea, iar acum, un lup de un maroniu-deschis se uita la mine clipind din ochii verzi ca muşchiul şi dând din coadă. Apoi Shay şi-a reluat forma umană şi mi-a zâmbit.

— Deci, cum arăt ca lup? Bine? Par dur? A întrebat el. Cât de tare sunt acum?

— Oh, Dumnezeule, am spus, simțind că-mi stă inima-n loc. E groaznic. E un dezastru.

Zâmbetul de pe fața lui a pierit.

— De ce? Nu crezi c-o să mă descurc?

— Nu-i vorba despre asta, Shay, am spus. Nu pot să cred că am făcut aşa ceva. Ce-o fi fost în capul meu?

— N-ai mai stat pe gânduri, mi-a răspuns el. Erai pe moarte. N-am avut de ales.

— La fel de bine puteam să mor. Acum chiar sunt moartă.

În peştera Haldis erau doi lupi, nu doar unul. Eu şi acest lup nou şi straniu.

— Nu, a spus el. Nu eşti, dar ai fi fost dacă nu m-ai fi transformat.

— Acum şi mirosul tău de lup o să se facă simțit în toată peştera, Shay. Cum o să-l ascundem? Am întrebat eu, privindu-1 lung. Ceea ce am făcut este interzis. Am încălcat regulile de două ori! N-am voie să fiu aici şi nici nu trebuia să-mi treacă vreodată prin cap să te transform pe tine.

M-am gândit la hoitul păianjenului, la sângele meu care şiroia pe pământ – nu era cu putință să şterg dovezile.

Mi-a zâmbit din colțul buzelor.

— Ei bine adaugă chestia asta pe lista lucrurilor pe care oricum nu aveai voie să le faci. Deja a ajuns destul de lungă.

— Poți să fii serios?

— Sunt, Calla, a spus el, iar tonul vocii lui era foarte hotărât. M-ai transformat. Sunt fericit. Credeam că te convinsesem deja că n-o să treacă nimeni pe aici să ne adulmece crimele. Iar în ceea ce priveşte şcoala, o să găsim o modalitate să ascundem treaba asta. Au cum să-şi dea seama?

Voiam să ripostez, dar m-am străduit să iau în calcul şi spusele lui.

— Dacă nu te dai de gol. Trebuie să fii foarte prudent.

— Cum aş putea să mă dau de gol?

— Păi. N-ai voie să-ți schimbi înfățişarea când te poate vedea cineva.

— Asta e simplu.

— Nu atât de simplu precum crezi. De fiecare dată când vei fi nervos sau te vei simți amenințat, instinctul de prădător al lupului va încerca să preia controlul asupra corpului tău. Să nu-ți arăți niciodată caninii. Să nu mârâi şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-ți pierzi cumpătul.

— Deci, trebuie să-l evit cu orice preț pe Ren.

M-am făcut că nu aud.

— Acum vei avea simțurile mai ascuțite. Mirosul, auzul.

— Am observat, a zis el, amuzat. Ca om mi se părea că păianjenul ăla miroase tare urât.

— Exact. Nu poți să reacționezi la lucrurile pe care nu le-ar băga de seamă un muritor.

— O să fie bine. Sunt un actor bun.

Şi-a întins mâinile de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu mai rămăsese pe el vreun indiciu care să trădeze faptul că era lup.

— Şi acum o să mă înveți cum să fiu Gardian?

Am încuviințat din cap.

— Tare! A spus, schimbându-şi formele de mai multe ori la rând.

— Ce faci, Shay? L-am întrebat, scuturându-mi jeanşii de praf.

— Nu-mi vine să cred cât de simplu e. Să-mi schimb înfățişarea adică. Sunt vârcolac acum. Ce tare!

N-am reuşit să mă abțin să nu râd până când m-a durut burta. Poate că avea să fie bine, totuşi. Entuziasmul lui Shay îmi dădea curaj. Ştiam că era periculos, dar eram dependentă de acel sentiment de neînfricare. Mi-a zâmbit diabolic.

— N-am auzit niciodată un Gardian spunând aşa ceva, i-am zis eu, în timp ce-mi ştergeam lacrimile de pe față.

— Păi, eu sunt special, a rânjit el.

— Chiar că eşti, am spus clătinând din cap, dar zâmbind. Haide, specialule. Să mergem să găsim ce apăra bestia aia de păianjen.

Shay a încuviințat din cap şi şi-a tras tricoul pe el. Rana de pe umăr, unde îl muşcasem, se închisese. Am continuat să ne croim drum prin întuneric. Mijeam ochii pe măsură ce înaintam prin tunel. Nu ştiam dacă privirea începuse să mi se obişnuiască cu întunericul, dar peştera părea mai luminoasă. Shay a stins lanterna. Peştera a rămas luminată, o licărire caldă, roşiatică. El mi-a făcut semn în față, spre locul în care tunelul cotea brusc la dreapta. Sursa de lumină părea să vină de după colț.

Ne-am uitat nedumeriți unul la altul şi am continuat să înaintăm cu atenție. Vălul de lumină roşiatică devenea din ce în ce mai intens pe măsură ce ne apropiam de capătul tunelului. Aerul din peşteră se încălzise. Era aproape fierbinte. Shay şi-a scos geaca. Eu mi-am desfăcut haina, uitându-mă speriată de jur-împrejur şi păşind cu băgare de seamă pe lângă peretele ce cotea. Tocmai eram pe cale să trec pragul şi să intru în următoarea încăpere, când am simțit că mă ia de mână. Când m-am uitat la el, mi-a zâmbit.

— Vom face asta împreună.

M-a tras mai aproape de el, astfel încât să ne potrivim pasul pentru a trece împreună în următoarea cameră.

După ce am cotit, în fața noastră s-a deschis un spațiu larg. Pereții erau văluriți, cu tente de rugină, ocru şi sângeriu. M-am uitat cu atenție la zidurile cavernei şi mi-am dat seama că erau acoperite cu cristale ce reflectau multitudinea de nuanțe roşiatice care străluceau din centrul încăperii.

În mijlocul camerei sferice se afla o femeie. Plutea, iar corpul ei fantomatic radia o lumină caldă. Am tresărit când privirea ei a poposit asupra noastră. Dar ea zâmbea. Îl privea fix pe Shay, întinzând mâinile spre el, făcându-i semn să se apropie. Am icnit de spaimă şi m-am întins să-l prind de braț, dar el mi-a dat drumul la mână şi a păşit uşor spre femeie. Era departe de mine şi nu-l mai puteam trage înapoi.

Când s-a întins şi l-a luat de mâini, am vrut să țip, să-l avertizez, dar paralizasem cu totul, din creştet până în tălpi.

Lumina din peşteră a pâlpâit după care s-a întețit atât de mult încât mi-am acoperit ochii. Apoi, dintr-odată, s-a stins şi am rămas în întuneric. Am tresărit în momentul în care Shay a reaprins lanterna. Am fugit spre el, înspăimântată să nu fi pățit ceva.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat, atingându-l ca să văd dacă nu cumva era rănit. De ce te-ai dus aşa spre ea?

— N-ai auzit-o? A întrebat el, clipind.

— Ce să aud?

Nu-mi venea să cred că acea femeie ciudată nu-l rănise.

Avea o expresie de uimire întipărită pe chip.

— A fost aşa frumos. A cântat, şi aveam senzaţia că ştiam dintotdeauna melodia, numai că n-o mai auzisem de ani de zile.

— Ce ţi-a zis?

— Fie ca Scion să poarte crucea, a murmurat el. Crucea este ancora vieţii. Aici odihneşte Haldis.

— Aici odihneşte Haldis?

Vorbele acelea nu aveau nici un sens.

S-a uitat în jos, iar eu i-am urmărit privirea. Lumina lanternei frontale se răsfrângea direct asupra palmelor lui. Nu erau goale, în mână ţinea un cilindru îngust, curbat la capete, cu marginile uşor ridicate. În lumină, obiectul reflecta multitudinea de nuanţe roşietice care străluciseră mai devreme pe zidurile peşterii.

— Ce-i asta? Am întrebat, încruntându-mă când am observat cilindrul straniu.

— Este Haldis, a răspuns el enigmatic.

— Aham, bine. Dar ce este, de fapt?

— Nu ştiu. Nu e greu şi e cald de parcă ar fi plin de energie.

— Serios?

De abia dacă atinsesem obiectul cu vârful degetelor când mi-am tras mâna şi am scăpat o înjurătură.

— Calla?

Părea speriat.

— A durut, am spus, fără să-mi iau privirea de la cilindru. Degetele încă îmi tremurau. Tare. Parcă m-a muşcat.

M-am întors către Shay.

— Presupun că tu eşti singurul care îl poate atinge.

— Singurul? A spus, încleştându-şi degetele, protector, în jurul Haldisului şi întorcându-l în mâini când pe o parte, când pe alta. Interesant.

— Ce este? Am întrebat, aplecându-mă peste umărul lui.

— Are o deschizătură la un capăt, ca o fantă, a spus, arătându-mi cilindrul.

— E ceva înăuntru? Am întrebat, uitându-mă prin gaura îngustă.

L-a scuturat, ţinându-l la ureche.

— Nu, dar nu-i chiar gol pe dinăuntru. Habar n-am ce e.

— O să ne dăm seama mai târziu. Acum trebuie să coborâm de pe munte înainte să ajungă aici următoarea patrulă.

L-am luat de braţ şi l-am condus afară din cameră.

— O să ne simtă mirosul?

— Puţin probabil. Acum că eşti şi tu Gardian, n-o să-ţi recunoască mirosul. O să creadă că eşti doar unul dintre lupii care au hoinărit pe aici.

— Tare.

Când am ieşit din peşteră, mi-am luat înfăţişarea de lup. Shay mi-a urmat exemplul. S-a scuturat şi s-a uitat întrebător la mine.

Haide, a venit vremea să alergăm. L-am muşcat în joacă de umăr.

A lătrat şi a sărit într-o parte. Îşi dădea urechile pe spate şi se uita la mine. A scâncit, râcâind cu laba prin zăpadă.

L-am privit preț de o clipă, după care am înțeles. Dacă vrei să vorbeşti, concentrează-te şi transmite-mi gândurile tale.

Răspunsul lui şovăitor şi-a făcut pe nesimțite loc în mintea mea.

OK.

M-am lins pe bot înainte să întorc spatele peşterii şi să mă năpustesc în pădure. M-am uitat o singură dată în urmă şi am văzut că Shay era exact în spatele meu. M-am afundat în pădure, săltând prin nămeții înalți şi proaspeți. Am coborât dealul în goană, sărind peste bălțile înghețate şi lăsând în urma noastră nori de zăpadă. Parcă am fi călătorit înapoi în timp, din iarnă se făcea acum din nou toamnă.

Mă simt de parcă aş putea alerga aşa mereu, am auzit vocea uimită a lui Shay în mintea mea.

Am lătrat scurt şi am alergat şi mai repede delectându-mă cu forța propriilor picioare.

Noaptea deja învăluise poalele muntelui când am ajuns în dreptul maşinii lui Shay. Un smoc transparent şi argintiu de nori umbrea luna strălucitoare, ale cărei raze fantomatice pătrundeau printre ramurile copacilor în pădure.

Şi-a schimbat înfățişarea şi s-a dus spre maşină, scotocind prin buzunare în căutarea cheii. Mi-am luat şi eu înfățişarea umană şi m-am apropiat de el privindu-1 cum zornăie cheile în mână.

— Pot să te duc acasă? A întrebat el.

M-am uitat la lună, înăbuşindu-mi un oftat în momentul în care mi-am amintit că Ren mă invitase la vânătoare de căprioare.

— Aş prefera să alerg. În ultima vreme am stat prea mult timp înăuntru, la bibliotecă.

Shay a zâmbit.

— Da. A fost incredibil. Probabil că vrei să stai pe afară tot timpul.

— Îmi pare bine că ți-a plăcut, am spus, apropiindu-mă de el.

În ciuda schimbării, avea acelaşi miros pe care ajunsesem să-l iubesc, o mireasmă de frunze verzi ce nu avea nimic în comun cu parfumul ametitor al nopții de toamnă.

— Nu ți-am mulțumit că mi-ai salvat viața.

— Ei bine, tu m-ai salvat de două ori, deci încă nu suntem chit, s-a amuzat el. Dar nu prea cred că vreau să fim. Aş prefera să nu mai trec prin ce am trecut.

— Atunci ne dorim acelaşi lucru, i-am spus, privindu-1 în ochi.

Se uita fix la mine, iar irişii lui gri erau inundați de lumina lunii. M-a mângâiat pe obraz.

— Vrei să mergi acasă? Am întrebat, prinzându-1 de mână şi lipindu-mi chipul de degetele lui, desfătându-mă cu mirosul lui şi înfiorându-mă la gândul că o lume întreagă ne aştepta s-o explorăm. Eşti obosit?

— Nu chiar. Sunt destul de încordat după toate astea.

— Ți-e foame? Am întrebat, cu un zâmbet malefic.

Nu mai scheuna. Ai optsprezece ani şi tot ca un cățeluş te porți.

Deşi îl tachinam un pic, eram totuşi iritată din cauza lui. Mă concentram asupra vânatului şi eram încordată.

Nu-i vina mea, a spus el pe un ton plângăcios. N-am mai avut coadă până acum. Nu pot să-mi dau seama ce trebuie de fapt să fac cu ea. Îmi distrage atenția.

M-am oprit pe o creastă de munte, scrutând din priviri vâlceaua de sub ochii noştri. La un kilometru de noi păşteau căprioarele, al căror miros îmi gâdila nările, purtat de vânt. Nu băgaseră de seamă prezența noastră, iar blana lor maronie căpăta nuanțe cenuşii în lumina lunii.

Va trebui să-ți dai seama dacă vrei să faci chestia asta, m-am răstit eu în gând la el.

A înaintat în salturi spre mine, după care s-a aşezat pe picioarele din spate, rânjindu-mi cu limba scoasă exact ca un lup. Mă descurc eu.

Vom vedea. Am ridicat botul, adulmecând din nou aerul. Mai ții minte ce te-am învățat? Căprioarele nu sunt ca iepurii. Trebuie să ne coordonăm atacul ca să doborâm o ciută.

Lupul maroniu, a cărui blană deasă avea irizări aurii, a râcâit cu laba pământul acoperit de zăpadă, enervat în mod evident de tonul meu superior. Da, ştiu. Eu sar în lateral, tu la gât.

Exact. Mi-am îndreptat privirea spre turmă. Vezi puiul care stă cel mai în dreapta? Pe el îl vânăm. Îl separăm de restul turmei.

A făcut un pas înainte ca să-şi poată da cu părerea mai bine. Nu-i un pic cam prea sfrijit?

Suntem doar doi, Shay. N-avem nevoie de o căprioară matură. Tocmai am mâncat iepurele ăla. Cât de înfometat eşti?

Mi-a aruncat o privire plină de reproş. În regulă. Atâta timp cât nu insinuezi că n-aş putea doborî un căprior.

Am dat nervoasă din urechi. Nu-i o competiție asta. Vrem doar să mâncăm ceva.

Şi-a arătat colții, țopăind jucăuş în jurul meu. Dacă nu-i o competiție, atunci de ce mă critici?

Nu te critic, te învăț. M-am întors şi l-am privit cum se lipea uşor de mine.

Pot din când în când să mai primesc şi o notă bună, domnişoară Tor? A făcut un salt înainte şi m-a apucat cu dinții de umăr.

Taci, m-am răstit eu, dar el deja fugise.

Şi-a aplecat capul într-o parte, privindu-mă cu tristețe.

Am adulmecat aerul. Eşti imposibil.

Auuu, mă adori. Şi-a întins picioarele din față.

Am încercat să-mi arăt colții, dar până la urmă n-am reuşit decât să rânjesc. Haide, Mowgli. S-o omorâm pe Bambi.

A început să râdă arogant. Îți dai seama că tocmai ai amestecat două personaje Disney care nu au nici o legătură unul cu celălalt? Personaje Disney. Uau, Calla, acum îmi pare rău pentru tine.

M-am răsucit pe labe şi am început să cobor pe burtă versantul. Shay venea după mine păşind atent pe urmele mele, înaintând amândoi în tăcere pe

lângă copaci. Am pândit din ascunzişul nostru umbrit de pinii care împrejmuiau vâlceaua. Căprioarele nu ne remarcaseră prezența şi loveau cu copitele în troienele de zăpadă, în căutarea hranei.

Eşti gata? Nici nu m-am uitat la el, când i-am transmis acel gând.

Întotdeauna.

Am sărit printre copaci. Căprioarele uluite s-au împrăştiat care încotro. M-am concentrat asupra puiului şi l-am îndepărtat de restul turmei. Am lătrat spre animalul înspăimântat, făcându-l să cotească brusc la stânga. Shay s-a ivit ca fulgerul din spatele meu. Prinzând deodată viteză, a făcut un salt în aer şi şi-a înfipt colții în pulpa căprioarei. Ciuta a scheunat şi a început să se clatine. Sângele roşu şiroia pe zăpadă, în timp ce puiul se zbătea zadarnic încercând să scape, în ciuda rănii fatale. Uitându-se fix la lupul maro, căprioara nu m-a văzut când m-am năpustit asupra ei. Următorul țipăt al ciutei s-a stins în momentul în care mi-am înfipt colții în gâtul ei. Gura mi s-a umplut de un lichid fierbinte ca arama şi mi-am încleştat maxilarele şi mai tare. Puiul de căprioară s-a înfiorat, după care a căzut secerat la pământ.

Shay a alergat spre hoit, dând din coadă.

Bravo. Încă simțeam sângele fierbinte al căprioarei în gură; stomacul îmi ghiorăia. M-am uitat la Shay.

Doamnele au prioritate, a spus el, plecându-şi respectuos capul.

M-am lins pe bot, după care am început să mă înfrupt din pradă. Shay s-a aşezat la picioarele căprioarei şi a început să desprindă cu dinții carnea caldă de pe oase.

Apoi s-a lins pe buze.

E bună.

Mai bună decât iepurele?

Am mai luat o îmbucătură. Shay şi-a aplecat capul într-o parte şi a dat din urechi. Mai bună decât o cină şi un film. Şi-a dezvelit dinții de plăcere după care a început să înfulece cu poftă din vânat.

Când îi sugerasem prima dată să vânăm împreună, dăduse înapoi. După cum mă aşteptasem însă, odată ce a ucis primul iepure, şi-a dat seama că, fiind lup, avea un instinct natural de a ucide pentru hrană şi de a devora came crudă.

După ce ne-am pus burțile la cale, am aruncat o privire înjur. Zorii coborau deasupra vâlcelei, pătând ultimele umbre ale nopții cu un roz pastel.

Cred că ar trebui să ne întoarcem. Mă învârteam neliniştită în jurul scheletului.

Presupun că s-a făcut destul de târziu. Shay s-a ridicat în patru labe.

Mai degrabă devreme; soarele o să răsară în vreo două ore. Să ne întoarcem la maşina ta.

Eram relativ departe de potecă, în momentul în care Shay şi-a schimbat înfățişarea. I-am urmat exemplul, uimită de decizia lui. Blana de lup ne proteja mai bine de frig decât hainele. M-am încruntat şi mi-am strâns geaca în jurul corpului în momentul în care am simțit crivățul rece pe piele.

— Ce este?

— M-am tot gândit, a spus el, jucându-se agitat cu fermoarul hainei. La Haldis. Trebuie să ştim ce este.

M-am uitat spre buzunarul lui, unde era ascuns ciudatul obiect.

— La bibliotecă nu suntem în siguranță. Căutătorii au stat cu ochii pe noi până să ne atace. Asta e clar.

M-am înfiorat şi mi-am frecat mâinile.

— Îmi pare rău, ştiu că e frig, a spus el.

Ochii lui verzi s-au întunecat şi a devenit prudent.

— Vreau să văd expresia de pe fața ta când o să-ți spun asta. Încă nu mă pricep atât de bine la limbajul corporal al lupilor.

— De ce ai nevoie să-mi vezi chipul? Am zis şi am început să înaintez spre el, dar m-am oprit când am văzut că dă înapoi.

— Pentru că n-o să-ți placă planul meu şi vreau să văd dacă ai de gând să mă ataci, ca să ştiu să fug.

Am râs, dar el mă privea cu seriozitate.

— Crezi că o să te atac?

L-am privit curioasă, iar el a tras aer în piept.

— Trebuie să ne apucăm de studiu, nu?

Am zâmbit şi am încuviințat din cap.

— Dar la biblioteca publică n-avem cum să mai mergem, iar cea a şcolii iese din discuție.

— Da.

Deveneam din ce în ce mai nerăbdătoare în timp ce el cântărea în minte toate alternativele.

Shay a mai făcut câțiva paşi înapoi, depărtându-se de mine cât să nu trebuiască să țipe ca să-l aud.

— Cred că e un plan pe cinste, am murmurat eu.

— Promite-mi că o să mă asculți până la capăt înainte să te enervezi.

A mai aruncat o privire spre drumul ce ducea înapoi în parcare, ca şi cum ar fi calculat cât timp i-ar fi luat să alerge până la maşină.

Colțurile buzelor mi s-au ridicat, într-un zâmbet periculos.

— Promit.

— Super.

Nu părea deloc convins.

— Cum ar fi dacă am putea obține toate informațiile Păzitorilor chiar de la sursă?

— De la sursă?

— Din cărțile lor.

— Nu înțeleg, am zis eu, nedumerită.

El şi-a îndreptat umerii.

— Trebuie să intrăm în biblioteca de la conacul Rowan.

Acum nu vântul era cel care mă făcea să tremur.

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Nu glumesc.

— Eu nu pun piciorul acolo.

— De ce nu?

— Nici nu-mi vine să cred că propui aşa ceva!

A mai făcut un pas spre mine.

— Ascultă-mă, Calla. Unchiul meu călătoreşte mai tot timpul. Nu e niciodată acasă. N-o să ne prindă şi avem nevoie de informațiile pe care le putem găsi la bibliotecă. Nu cred că Războiul tuturor împotriva tuturor e singura carte pe care n-a vrut să pun mâna.

— Şi tocmai de asta e periculos să ne furişăm acolo, l-am contrazis eu.

— Bosque nu ştie că pot să descui uşa. Sunt mereu singur. Personalul de serviciu vine doar marțea şi duminica. N-o să mergem marți, iar duminică tu oricum patrulezi. N-are cine să afle dacă mergem în altă zi.

— Nu ştiu ce să zic.

— Logan ți-a spus că trebuie să ai grijă de mine, nu?

— Da, dar.

— Nu crezi că ar părea şi mai ciudat dacă nu te-aş invita niciodată la mine acasă?

— Poate.

— Cu siguranță, a rânjit Shay. N-o să te răzgândeşti, nu?

— Nu.

Am oftat.

— Deci, care e verdictul? A întrebat el.

— Presupun că ar trebui să încep să fac o listă, am spus. Se pare că o să mai adaug pe ea încă un lucru nepermis.

— Aşa te vreau, fetițo.

— Nu-mi spune aşa, sunt o alfa.

— Cum zici tu.

Prima zi de şcoală a lui Shay, după transformare, a trecut fără nici un incident semnificativ, cu excepția unei mici întâmplări la cursul de „Mari idei ale omenirii”. De îndată ce a intrat Ren în clasă, Shay s-a încordat, iar umbra de lup a început să se contureze în spatele umerilor lui, făcându-l să se zbârlească, îi prevăzusem reacția, aşa că l-am străfulgerat cu privirea până când s-a domolit. Până la sfârşitul zilei aproape că începusem să împărtăşesc siguranța lui Shay cum că expediția noastră la Haldis avea să rămână secretă, dar optimismul meu a fost de scurtă durată.

Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă de îndată ce am trecut pragul casei. Am adulmecat aerul şi am simțit duhoarea strigoilor. M-am gândit să intru pe uşa din spate, ca să nu trebuiască să trec prin bucătărie, dar era deja prea târziu.

— Asta probabil că e fata noastră.

Oh, Dumnezeule, au aflat. Până aici mi-a fost.

Inima a început să-mi bată cu putere. Nu mai auzisem niciodată acea voce la mine în casă. Când am intrat în sufragerie, Păzitorul şedea în fotoliul de piele al tatei, zâmbindu-mi.

— Te aşteptam, Calla, a spus Efron. Trebuie să fii tare ocupată de vii acasă aşa târziu. Şi în timpul săptămânii. Sper că n-ai început să intri în belele.

Nu era singur. Pe lângă strigoii care se roteau amenințători deasupra umerilor lui, era însoțit de Logan şi de Lumine, care stăteau pe canapea.

De ce au venit toți aici?

Am încercat să mă gândesc la orice altceva în afară de faptul că îl transformasem pe Shay, întrucât nu voiam ca ei să-mi simtă frica.

— Respect ordinele, am spus eu, uitându-mă la Logan, care a încuviințat din cap. După cum mi-ai cerut.

— Da, am auzit. Ren al nostru are impresia că dai prea multă importanță ordinelor pe care le primeşti.

Oare o să trebuiască să nu-mi mai petrec timpul cu Shay pentru că Ren e gelos?

— Dacă am înțeles eu greşit., am început eu.

— Nu, nu. Ştiu că tu eşti nevinovată, dragă Calla, a zis Logan, amuzat. Lui Ren i se zbârleşte blana la simplul gând că te-ar putea atinge alt bărbat. Dar aşa e el, nimic mai mult. Ai grijă în continuare de băiatul nostru.

— Da, Logan, am murmurat eu.

— Aici erați, a ciripit mama, care tocmai intra în încăpere, aducând o tavă de argint cu ceşti de ceai şi prăjiturele. Bine ai venit acasă, Calla. Probabil că ai băgat de seamă că avem musafiri. Tatăl tău patrulează astăzi, desigur.

Am încuviințat din cap. Mama nu părea agitată. Poate că, în fond, nu aflaseră de uciderea păianjenului. Dar dacă nu veniseră aici ca să mă pedepsească, despre ce era vorba?

Am auzit o portieră trântindu-se afară.

— Au sosit şi restul invitaților, a spus Lumine, alegând una dintre ceşcuțele de porțelan. Mai sunt şi alții?

S-a auzit un ciocănit la uşă.

— Calla, te duci tu să răspunzi? Eu servesc ceaiul.

Am privit-o pe mama cum turna agitată ceaiul în ceşti, devenind din ce în ce mai neliniştită. Cine era oare?

M-am dus la uşă şi, când am deschis-o, am văzut doi bărbați. Pe unul dintre ei îl cunoşteam bine, despre celălalt ştiam doar din auzite. Şi nimic de bine.

— Ea trebuie să fie Calla, a spus tatăl lui Ren, cercetându-mă destul de lung cu privirea din cap până-n picioare. Ei bine, cel puțin nu-ți dau de nevastă o urâtă, băiete. N-arată tocmai rău, nu-i aşa?

N-am putut să mă abțin şi am mârâit, arătându-mi colții.

A pufnit în râs, uitându-se la Ren.

— Şi are şi atitudine. Asta e bine. N-o să te plictiseşti cu ea.

Ren n-a spus nimic şi şi-a ațintit privirea asupra preşului de la intrare. Emile Laroche şi-a făcut loc pe lângă mine şi a intrat în sufragerie, admirând casa de parcă ar fi încercat să-i pună un preț. Era bine că tata era de gardă. Încercam din răsputeri să nu mă holbez la bătrânul alfa şi nici nu am băgat de seamă când Ren a venit lângă mine şi m-a sărutat pe frunte.

— Mă bucur să te văd, mi-a şoptit el şi m-a luat de mână.

Am bâiguit câteva vorbe în loc de salut, holbându-mă în continuare la tatăl lui Ren. Nu-l mai văzusem până atunci pe Emile Laroche; haitele Umbra

Nopții şi Năpasta se ținuseră departe una de cealaltă până de curând, când tinerii lupi se împrieteniseră. Bătrânul alfa Năpastă nu semăna deloc cu fiul lui. Ren era puternic, dar suplu, în timp ce Emile era scund, lat în umeri, iar hainele stăteau să-i plesnească pe muşchii pronunțați. Ochii şi părul lui Ren erau închise la culoare. Părul lui Emile avea nuanța paielor uscate, iar ochii îi erau de un albastru-deschis, ca un pârâu înghețat.

— Naomi! A lătrat Emile, rânjindu-i mamei. Eşti o adevărată privelişte pentru ochii mei trişti.

— Emile, a spus mama, uitându-se în jos. Te servesc cu ceva de băut?

— Ceva mai tare decât chestia aia, a spus el, arătând cu degetul spre ceainic.

— Bineînțeles, a spus ea, dispărând în bucătărie.

— Şi pentru mine la fel, a strigat Efron după ea, zâmbindu-i lui Emile. Mersi de idee.

— Cu plăcere, a spus Emile, sprijinindu-se de perete, lângă Efron. Bună seara, stăpână, tinere stăpân.

— Mulțumim că ai venit, Emile, a spus Lumine, mestecând în ceai. Ştiu că o asemenea întâlnire nu are precedent.

Mama s-a întors cu băuturile pentru Emile şi Efron. A aruncat o privire prin încăpere şi şi-a supt buzele.

— Mai aduc nişte scaune.

— Nu vrei să stai la mine în poală? A întrebat Emile, dând pe gât paharul dintr-o înghițitură.

M-am uitat lung la el, dar Efron râdea din toată inima, în timp ce Logan mustăcea. Lumine s-a strâmbat dezaprobator, dar a continuat să-şi soarbă ceaiul.

— Aduc sticla, a murmurat mama, în momentul în care Emile i-a întins paharul gol.

Am ajutat-o să aducă scaunele din bucătărie în sufragerie şi m-am aşezat lângă Ren, încercând să-mi dau seama ce naiba se petrecea.

— Păcat că nu e şi Stephen aici, a început Lumine.

— Da, mare păcat, a pufnit Emile pe nas, cufundându-se în scaun. Au trecut ceva ani de când ne-am caftit ultima dată.

— Linişteşte-te, prietene, a spus Efron. Avem nevoie de ambele haite acum. Va trebui să renunți pentru moment la prejudecățile tale.

— Ce s-a întâmplat? A întrebat Naomi, întinzându-i o sticlă de whisky lui Emile.

— Credem că a apărut o problemă la Haldis, a spus Lumine. Poate că am amânat un pic prea mult crearea noii haite.

Am încercat să-i privesc nedumerită, ca şi cum n-aş fi ştiut nimic, deşi simțeam cum teama mi se furişa în suflet. Au aflat!

— N-am văzut nimic când am patrulat, a spus Naomi.

— S-a întâmplat ceva înăuntrul peşterii, a continuat Lumine. Se poate ca una dintre ultimele noastre linii de apărare să fi fost doborâtă, dar nu putem fi siguri înainte să facem o cercetare. Logan?

Dar n-au aflat chiar tot. Oare cât timp o să le ia până să-şi dea seama?

Logan s-a uitat la mine şi la Ren.

— Mâine nu veţi merge la şcoală. Vreau ca noua haită să patruleze zona din jurul peşterii şi în special intrarea. Nu vă aventuraţi prea departe înăuntrul cavernei. Dacă l-aţi deranjat, vă veţi da seama.

— Pe cine? Am întrebat, încercând să par uimită.

— Spre deosebire de voi, creatura asta este un fel de animal de casă, a spus Logan. Un animal de casă foarte periculos, care apără peştera. Bineînţeles, asta doar în cazul în care duşmanii reuşesc să treacă de loialii noştri Gardieni.

— O să ne atace? A întrebat Ren.

— Cu siguranţă, a răspuns Logan. De asta trebuie să cercetaţi zona şi apoi să-mi spuneţi ce aţi aflat. El nu-şi părăseşte vizuina. Dacă îl vedeţi viu, fugiţi. N-o să vă urmărească dincolo de ieşire. Dar dacă i s-a întâmplat ceva, trebuie să ştim. Împărţiţi-vă în două grupuri. Trimiteţi câţiva lupi la peşteră. Ceilalţi trebuie să cerceteze zona, ca să afle ce sau cine s-a apropiat de Haldis. Trebuie să aflăm dacă nu cumva Căutătorii au trecut pe acolo.

— Ce fel de animal este? A întrebat Ren, strângându-mă de mână.

— N-aş vrea să vă stric surpriza, a răspuns Logan. E spectaculos.

L-am strâns şi eu pe Ren de mână, ca să nu se vadă că tremur.

Eu trebuia să fiu unul dintre lupii care intra în peşteră. De fapt, eu trebuia să fiu singurul. Dacă nu. Nici nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla.

— Şi vrei să mergem mâine? Am întrebat, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii.

— Da, a încuviinţat Logan. Trebuie să acţionăm acum. Dacă au trecut de linia noastră de apărare, trebuie să facem nişte schimbări cât de curând.

— O să-i sun pe lupi când ajung acasă, a spus Ren, uitându-se la mine. OK, Calla?

Înainte să apuc să-i răspund, Emile a pufnit disprețuitor.

— N-ai nevoie de permisiunea ei, băiete.

— Emile, l-a întrerupt Lumine. Calla s-a dovedit a fi un bun conducător al tinerilor haitei Umbra Nopții. Ren face bine că îi cere părerea.

Emile a bodogănit ceva, iar Efron a râs pe înfundate.

— Da, am spus. Sună-i.

Trebuie să-mi dau seama cum să fac să intru singură în peşteră mâine.

— Ne întâlnim la prima oră a dimineții, atunci? A întrebat el, strângându-mă de mână. La capătul potecii?

Am încuviinţat din cap.

Lumine s-a ridicat în picioare, netezindu-şi fusta.

— Excelent. Asta e prima voastră încercare. Să nu ne dezamăgiți-

— Niciodată, a murmurat Ren.

— Foarte bine, a spus Efron, cu un surâs. Atunci, vă urăm noapte bună.

— Mulţumim pentru ceai, Naomi, a spus Lumine. Eşti, ca întotdeauna, o gazdă minunată.

— Stăpână, a spus mama, făcând o reverenţă.

Logan s-a oprit în dreptul nostru înainte să iasă pe uşă.

— Vânătoare plăcută!

Strigoii i-au urmat, plutind prin aer, fără să scoată un sunet. Uşa de la intrare s-a trântit, iar Ren s-a ridicat în picioare, însă Emile şi-a mai turnat un pahar. I-a întins mamei sticla.

— Pentru vremurile de altădată?

— Nu, mulțumesc, a spus ea.

— Mai stăm? A întrebat Ren, uitându-se când la tatăl lui, când la mama mea.

— Nu este politicos să lăsăm două doamne singure, acum când Stephen nu este aici să aibă grijă de ele.

Emile s-a aşezat lângă mama, strecurându-şi degetele prin părul ei. Ea a pălit, dar nu s-a clintit.

— Ne purtăm singure de grijă, m-am răstit eu.

— Dar nu ca un bărbat, a spus el, plimbându-şi acum degetele pe obrazul mamei. Naomi, ce prostii i-ai băgat fetei ăsteia în cap? Sper că n-o să-i facă probleme băiatului meu.

— O să fie o bună parteneră, a spus ea. Pe măsura fiului tău.

M-am uitat lung la ea. Nu înțelegeam de ce nu-i dădea un brânci. Ştiam cât de puternică era mama; poate că n-ar fi putut să-l înfrângă pe Emile în luptă, dar ar fi putut să se apere fără probleme.

— Într-adevăr e bună. La fel ca mama ei, presupun. Eşti o fată bună, Naomi. Îți ştii locul. Întotdeauna mi-a părut rău că nu am putut fi prieteni mai buni.

— Mulțumesc, a şoptit ea, dar mâinile îi tremurau.

— Noaptea abia începe, a continuat Emile, aplecându-se şi sărutându-i urechea. Şi aduce cu ea nenumărate posibilități. Am putea recupera timpul pierdut.

— Cum îndrăzneşti? Pleacă de lângă ea.

Mă ridicasem în picioare.

Emile s-a întors spre mine mârâind.

— Renier, ia-ți cățeaua şi du-o sus!

— Nu plec nicăieri!

Aş fi sărit la gâtul lui Emile dacă nu m-ar fi ținut Ren de umeri.

— Tată, ar trebui să mergem. E târziu şi profităm prea mult de ospitalitatea care ni s-a arătat, a spus Ren, calm. Stephen o să se întoarcă în curând.

— Presupun că da, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Emile era ca lumina unei locomotive ce se apropia vertiginos.

— Ar trebui să-mi prezint omagiile.

— Am multe teme de făcut şi tot n-am apucat să-i sun pe cei din haită să le spun că mâine trebuie să mergem la Haldis, a adăugat Ren. Aş vrea să plecăm. Te rog.

— Nu ştiu cine te-a învățat să fii aşa moral, fiule.

Emile şi-a terminat băutura şi a trântit paharul pe brațul fotoliului pe care stătea mama.

— A fost o plăcere, Naomi.

— Ne vedem mâine, a spus Ren, fără să se uite la mine şi urmându-şi tatăl.

Am privit-o pe mama ridicându-se în picioare şi aranjându-şi bluza.

— Aşa, acum hai să facem un pic de ordine.

A început să strângă paharele şi să le aşeze pe tava de ceai.

— Mamă. N-ai nimic de zis?

— Ce vrei să spui, dragă?

— De ce l-ai lăsat pe Emile să se poarte aşa?

— E un mascul alfa, Calla. Aşa sunt ei.

Continua să facă ordine prin sufragerie, fără să mă privească.

— Tata nu-i aşa!

— Nu, a răspuns ea, ridicând tava.

Am urmat-o în bucătărie.

— Dar Efron şi Lumine au păreri diferite când vine vorba de caracterul liderilor lor. Lumine încurajează o atitudine stoică şi bineînțeles.

— Eleganța, am spus eu. Cum aş putea să uit.

Mama mi-a adresat un zâmbet vag.

— Iar Efron crede că e mai bine să aibă conducători cu. O mână de fier.

— Aşa se cheamă? M-am răstit eu. Pentru că eu aş spune că Efron şi Emile sunt nişte lichele!

— Nu fi dezgustătoare, Calla, s-a răstit ea. E ruşinos.

— O să-i spui tatei? Am întrebat.

A trântit vasele în chiuvetă.

— Bineînțeles că nu. Şi aşa îl urăşte pe Emile şi, dacă n-ai auzit, stăpânii noştri ne-au spus că acum cooperarea este esențială. Nu ne putem permite să lăsăm doi alfa să se omoare în bătaie în timp ce noi încercăm să punem bazele unor noi linii de apărare. S-ar comporta prosteşte.

— Prosteşte??! Nimeni în afară de tata nu are dreptul să te atingă!

— Nici un bărbat inferior nu mă poate atinge. Aici este vorba despre doi alfa rivali. Şi sper că nu va trebui să ai de-a face cu aşa ceva. Emile o să profite de orice ocazie ca să-l provoace pe tatăl tău. A vrut întotdeauna să demonstreze că el este masculul dominant din cele două haite. Şi lucrurile s-au înrăutățit de la moartea lui Corinne.

— Dar.

S-a întors spre mine şi mi-a făcut semn să tac.

— Las-o baltă, Calla. A trecut.

— Deci asta înseamnă eleganța?

Nu mai puteam să-mi stăpânesc furia.

— Să te porți ca o târfă cu fiecare bărbat care vine la tine în salon?

Am căzut pe jos înainte să-mi dau seama că mă lovise. Obrazul îmi pulsa de durere.

— Ascultă-mă cu atenție, Calla, a spus mama, cu pumnii încleştați. Ți-am zis o dată şi nu-mi place să mă repet. Emile nu este orice bărbat. Este un alfa. Nu poți să te opui unui mascul afla, chiar dacă aparții altuia. Îți pui viața în pericol dacă fad asta. Înțelegi?

Eram atât de uluită, că nu puteam nici să vorbesc.

— Înțelegi?

Nu văzusem niciodată o privire atât de aspră în ochii ei.

— Da, mamă, am şoptit.

— Probabil că eşti obosită.

Şi-a reluat expresia binevoitoare.

— Când termin aici, o să-ți fac un ceai de muşeţel şi o să-ți pregătesc o baie fierbinte. Mâine ai o zi grea.

Am încuviințat din cap şi am urcat scările. Uşa dormitorului lui Ansei era închisă, iar din cameră răsuna muzica. Probabil că mama îl trimisese la el în cameră când sosiseră Păzitorii. N-a auzit nimic.

M-am gândit să bat la uşă, dar am ales să mă duc la mine în cameră şi să-l las să mai viseze încă un pic la iubirea adevărată. Am închis uşa şi am început să plâng, gândindu-mă în cât timp avea să vină mama cu ceaiul şi cât de curând aveau să afle Păzitorii în ce măsură îi trădasem.

— Nu puteți intra cu toții în peşteră, le-am spus, plimbându-mă încoace şi încolo, la poalele versantului abrupt.

Lupii din haita mea mă priveau cu ochi rugători. Încă îi aşteptam pe lupii Năpastă. Primele raze ale dimineții dădeau o nuanță ruginie pământului, o culoare care îmi amintea de Haldis. M-am înfiorat ştiind că scopul misiunii de astăzi era chiar misteriosul obiect şi că niciunul dintre membrii haitei mele nu era conştient de asta. Niciunul dintre ei nu putea intra în peşteră. Ar fi aflat că am fost acolo, însoțită de un alt lup. Încercam din răsputeri să-i țin departe de cavernă.

— Dar Logan ține un animal de casă înspăimântător acolo! A exclamat Fey. Nu-i corect să nu-1 vedem şi noi! Fac pariu că e monstruozitor!

— Chiar ai spus „monstruozitor11? A întrebat Bryn.

Fey i-a aruncat o privire duşmănoasă. Începuseră să se ciondănească din ce în ce mai mult după seara de la Burnout.

— Nu vorbim aici de ce e corect şi ce nu, ci de ordinele primite, am spus, scrâşnind din dinți, sătulă de smiorcăiala lor. N-aveți decât să vă certați cu Ren când ajunge.

Iar eu o să mă asigur că Ren o să mă trimită numai pe mine în peşteră.

S-au auzit foşnete din pădure şi am ştiut că soseşte haita Năpasta. Din spatele copacilor s-au ivit cinci lupi. Văzând că eram încă în formă umană, şi-au schimbat pe rând înfățişarea. Ren era ultimul.

— Ce se întâmplă? A întrebat el.

— Haita mea e mai interesată să vadă curiozități decât să-şi facă datoria, am spus.

— Nu asta am., a început Fey.

— Taci, Fey, am mârâit eu.

De când mă vizitaseră Păzitorii şi tatăl lui Ren, cu o seară înainte, nu mai eram atât de dispusă să fiu tolerantă.

Ren a izbucnit în râs, salutând restul haitei.

— Nu-ți face probleme, Lily. Nici haita mea nu vorbeşte decât de creatura din peşteră.

— Perfect, am bombănit eu. Hai că intru eu în peşteră. Oricum, ruta de patrulare e mult mai importantă. Trebuie să aflăm neapărat cine s-a furişat pe munte în lipsa noastră.

— Calla are dreptate, a spus Ren, ridicând vocea. Poteca e mult mai importantă decât orice ar fi în peşteră.

Câțiva dintre ei au mormăit, însă mârâitul lui Ren i-a redus la tăcere.

— Tocmai de aceea eu voi fi cel care va intra în peşteră, a spus el.

— Dar., am protestat, încercând să-mi ascund spaima.

— Şi cu asta am încheiat discuția, a spus Ren, fără să mă bage-n seamă. Calla o să caute dovezi ale prezenței Căutătorilor la intrarea în peşteră. Bryn şi Ansei, voi o să veniți cu mine în cavernă. Restul o să facă ce le ordonă Calla, iar dacă aud că vă plângeți, o să aveți de-a face cu mine. O să vă ajungem din urmă după ce verificăm peştera şi o să patrulăm împreună la întoarcere.

Nimeni nu a mai spus nimic. Am încercat să-mi ascund uimirea. Bryn şi Ansei? Nu înțelegeam de ce alesese doi lupi din haita mea, în loc să-i ia pe ai lui. Cel puțin aşa aş fi putut să vorbesc cu ei când ieşeau din peşteră.

Şi Bryn, şi Ansei păreau uimiți, dar i-au urmat exemplul lui Ren când acesta şi-a luat înfățişarea de lup. Am făcut acelaşi lucru, iar restul haitei şi-a concentrat atenția asupra mea. Doar Dax i-a mai aruncat lui Ren o ultimă privire oropsită.

Uite cum o să facem. Mi-am împărtăşit gândurile grupului ce îmi fusese încredințat. Chiar dacă simțeam că teama îmi ştirbeşte din putere, tot trebuia să mă comport ca o afla. Patrulați în cercuri din ce în ce mai largi, începând din centru şi îndreptându-vă spre sud. Mason, Nev, Sabine şi cu mine vom merge pe ruta est-vest.

Dax, Fey şi Cosette vor alerga de la vest la est. Aşa o să evităm să ne intersectăm şi o să acoperim o zonă cât mai mare. Întrebări? Mă simțeam un pic vinovată pentru că mă răstisem mai devreme la Fey şi speram să mă revanşez punând-o în aceeaşi echipă cu Dax.

Au lăsat boturile în jos, ascultători. Bun. La treabă.

Fey a luat-o înainte, iar Dax şi Cosette au urmat-o pe ruta de vest.

Când mă pregăteam să urc versantul cu Mason şi Nev, am auzit în minte vocea lui Ren.

Calla?

Ce este? M-am oprit şi am ciulit urechile. Era clar că voia să-mi transmită ceva numai mie.

Îmi pare rău că te-am dat la o parte. Dar e important să-i obişnuim să patruleze şi în alte grupuri. O să am grijă de Bryn şi de Ansei.

Bineînțeles. Mersi.

Sunt sigur că n-ai să ratezi ceva prea palpitant în peşteră. Te anunț ce am găsit de îndată ce termin.

Apoi nu i-am mai auzit vocea. Oare ce avea să găsească acolo?

Nu mai pierdeți vremea. Din cauza fricii şi a frustrării l-am muşcat pe Mason de picior. Apoi mi-am transmis gândul şi lui Nev şi Sabinei. Haideți să mergem.

Hei! A protestat el. Te aşteptam pe tine.

Asta nu-i o scuză.

Am dat din coadă, dorindu-mi să simt şi altceva în afară de senzaţia aceea de gol în stomac.

Ţi-am spus, frate, s-a plâns Nev. Am ştiut întotdeauna că e un tiran.

Sabine nu spunea nimic şi aştepta ordinele. Mă întrebam la ce se gândea.

Auzeam în gând râsetele lui Nev şi Mason, în timp ce urcam dealul în fugă. Se muşcau jucăuşi de spate şi zburdau unul pe lângă celălalt, încercând să preia conducerea. Însă picioarele mele nu mai cunoşteau bucuria alergatului.

Trecuseră doar câteva zile de când Shay şi cu mine ucisesem păianjenul lui Logan şi luasem Haldisul din lăcaşul lui. Pierdusem atât de mult sânge, încât ar fi putut să pătrundă în piatră şi să păteze pereţii peşterii. Poate că duhoarea păianjenului ar fi putut acoperi mirosul meu. Sau nu? Ce avea să facă atunci Ren?

M-am speriat de o veveriţă care ţopăia în faţa mea. Mason m-a muşcat de falcă. Eşti bine?

Mă doare capul. Hai să alergăm mai încet. Oricum ar trebui să începem să adulmecăm.

Ne-am răspândit în direcţii diferite, amuşinând pământul, înaintând în salturi lente, în căutarea unor mirosuri necunoscute, a unor indicii pe care ştiam că nu aveam să le găsim. Singurul lucru peste care puteam da era o dovadă că eu şi Shay am fi zăbovit pe munte. Îi simţisem mirosul ceva mai devreme, pe la începutul potecii, dar ştiam că prietenii mei nu ar fi avut cum să-l recunoască. Îi conduceam conştiincioasă pe Nev, Mason şi Sabine ca şi cum am fi mers la vânătoare, întrebându-mă tot timpul ce se întâmpla în peşteră.

Putem să ne oprim să mâncăm ceva? Vocea lui Mason mi-a întrerupt gândurile. Am văzut o potârniche mai devreme şi mor de foame. Nu cred c-o să găsim ceva. Poate doar un lup singuratic care a hoinărit pe aici.

Deşi mă aşteptasem la asta, când l-am auzit pe Mason vorbind despre lupul necunoscut am răsuflat uşurată.

Nici eu n-am descoperit mai multe, a răspuns şi Neville. Votez pentru prânz, dar nu potârniche. Nu-mi place că mi se lipesc penele de limbă. Ce ziceţi de un iepure? Îmi plac la nebunie iepurii graşi.

Trebuie să te concentrezi, s-a răstit Sabine. Ar trebui să mâncăm după ce terminăm de patrulat. Dacă în zona asta s-a stabilit o nouă haită de lupi, trebuie să-i gonim. O să fie prea confuză situaţia.

E doar un lup, Sabine. Nu te mai da mare în faţa Cailei, i-a răspuns Nev. Am mai vânat cu tine. O să alergi după primul iepure care-ţi iese în cale.

A adulmecat dispreţuitoare aerul.

Mă îndoiesc.

Stomacul îmi chiorăia de foame, amintindu-mi că începusem acea sarcină inutilă cu câteva ore în urmă.

Tocmai mă pregăteam să le răspund când am auzit un urlet. Era urletul lung şi aspru al lui Ren, care străbătea muntele, chemând haita la conducătorul ei. Toată uşurarea pe care o simţisem în momentul în care am

ştiut că identitatea lui Shay avea să rămână ascunsă a dispărut. În câteva minute aveam să dau ochii cu Ren şi nu ştiam ce găsise în peşteră.

Poate ăsta e semnalul că putem lua prânzul Mason a fugit în direcția urletului.

Hai să vedem ce vrea. M-am întors, conducând haita înapoi pe creastă.

Ren, Bryn şi Ansei ne aşteptau când am ajuns. Mi-am scuturat agitată capul când am văzut ce loc alesese pentru întâlnirea noastră – exact pajiştea unde îi salvasem prima dată viața lui Shay. Am râcâit cu laba în pământ, căci nu voiam să împart cu alții acel loc, dorindu-mi deodată ca Shay să fi fost aici, şi nu lupii.

M-am apropiat cu prudență de Ren, încercând să nu par speriată. El părea calm şi aştepta în tăcere să sosească şi ceilalți lupi.

Fey şi Cosette s-au ivit din pădurea de la est.

Unde-i Dax? Vocea lui Ren a răsunat în gândurile noastre.

I s-a făcut foame, a răspuns Fey, privind peste umăr.

Dax s-a ivit din pădure târând după el o căprioară pe care tocmai o vânase.

Aplauze pentru Dax. Nev s-a repezit şi şi-a înfipt colții în pulpa căprioarei, ajutându-1 pe Dax să care prada.

Lui Ansei îi curgeau balele în timp ce țopăia pe lângă pradă.

Conducătorii mănâncă primii, a spus Dax, plecându-şi botul şi arătându-şi dinții.

Ansei s-a lipit cu burta de pământ, pleoştindu-şi urechile. Scuze, Ren.

Nu-ți face probleme. Ren a venit lângă mine şi şi-a lipit botul de al meu. Ți-e foame?

Şi-a vârât nasul în falca mea. Nu părea ostil. Poate că nu găsise nimic. Văzând că Ren era destul de relaxat, stomacul mi-a ghiorțăit când am auzit de hrană. Cred că da.

Care-i partea ta preferată? M-a înghiontit, îndemându-mă să mă apropii de căprioară. Mirosind sângele proaspăt, mi-a mai trecut iritarea. Coastele. M-am lins pe bot.

Te rog.

M-am înfipt în pradă. Ren s-a aşezat lângă mine, smulgând hălci de carne de pe umărul căprioarei.

Restul haitei ni s-a alăturat, aşezându-se respectuoşi la distanță.

Ştiu că acum vă delectați cu prada. Gândurile lui Ren au ajuns la noi chiar dacă el continua să mănânce. Dar trebuie să vă aduc la cunoştință nişte lucruri, aşa că fiți atenți.

Ce era în peşteră? A întrebat Dax, cu botul roşu de sânge.

N-o să-ți vină să crezi, a spus Bryn, iar blana i s-a zbârlit.

Un păianjen gigantic, mort. Ren a smuls piciorul căprioarei din umăr.

Sună îngrozitor. Sabine s-a distanțat de haita care se înfrupta de zor. Fie nu-i era foame, fie îi trecuse auzind de păianjenul mutant.

Cât de mare? A întrebat Mason.

De trei ori cât Dax. Ansei a lins-o pe Bryn pe falcă.

Aşa crede Logan că arată un animal de casă? Nev a mârâit, vârându-şi cu ferocitate capul în coastele căprioarei.

Cred că era mai degrabă o santinelă, decât un animal de casă, a răspuns Ren.

E bine că are atâta încredere în capacitatea noastră de a apăra peştera, a pufnit Sabine.

Ren şi-a arătat colții. În orice caz e mort, iar Logan mi-a cerut să-l sun imediat dacă peştera nu mai e apărată de creatura aia.

Când ți-a cerut asta? M-am uitat la el, căci nu-mi mai aminteam acea parte a conversației.

Aseară, după ce am plecat de la tine, m-a sunat.

Mi-am pus botul pe labe, întrebându-mă oare de câte ori avea să mai primească Ren ordine de care eu habar n-aveam.

Nu era prea încântat, a continuat Ren. Tata, Logan şi Efron sunt pe drum spre peşteră acum. Voiau să mai verifice ceva, dar au zis că asta nu ne priveşte pe noi.

Haldis. M-am ridicat în patru labe, dând târcoale haitei, năpădită de gânduri. Veneau să vadă ce s-a întâmplat cu Haldis. Altceva n-aveau ce să caute.

Voi ați găsit ceva pe drum? A întrebat Ren.

E un lup singuratic pe munte. Fey şi-a încordat spatele, scuturându-şi blana. Încă nu l-am văzut, dar mirosul lui e nou. În rest, doar mirosurile noastre.

Shay. Şi ei dăduseră de urma lui Shay. Mi s-a zbârlit blana.

N-am găsit însă nici urmă de Căutător, a adăugat Dax, înghițind o bucată enormă de vânat.

Nici noi. Nev s-a aşezat pe picioarele din spate.

Nici măcar un iepure gras. Mason l-a muşcat în joacă pe Nev de ureche.

Haideți să mai căutăm cât coborâm panta. Ren a lăsat deoparte căprioara din care rămăseseră acum doar oasele. Bryn, du-te cu grupul lui Dax. O să vin şi eu după tine. Ansei, tu cobori cu Calla.

Tu eşti şeful, a răspuns Ansei, plecându-şi capul într-o parte şi scărpinându-şi urechea cu laba din spate.

Haita s-a despărțit, alergând spre pădure.

Venim acum, a spus Ren grupului. Trebuie să vorbesc ceva cu Calla.

M-am uitat după lupii mei care se făceau nevăzuți în pădure, înainte să mă întorc spre Ren.

Ce se întâmplă?

Ren s-a apropiat de mine, țintuindu-mă cu privirea lui întunecată.

De ce ai intrat în peşteră?

Inima mi-a sărit din loc, dar am început să adulmec pământul, prefăcându-mă complet dezinteresată. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

A făcut un salt spre mine şi m-a aruncat pe spate. Am încercat să mă întorc, dar el era deasupra mea, țintuindu-mă la pământ. Şi-a încleştat fălcile în jurul gâtului meu, strângându-mă. Aproape că nu mai puteam să respir.

Îți ştiu mirosul, Calla. Ai fost acolo. Acum două sau poate trei zile.

L-am lovit şi l-am zgâriat cu ghearele. Încetează! Lasă-mă să mă ridic.

Bryn şi Ansei probabil că ți-au recunoscut şi ei mirosul, dar au pretins că nu au simțit nimic, ceea ce înseamnă că au mințit pentru tine. De ce încerci să divizezi loialitatea haitei? Chiar vrei să lupți împotriva mea? Şi-a înfipt colții în gâtul meu, silindu-mă să mă predau. Nu m-am gândit niciodată că aş fi putut să-l urăsc pe Ren, dar în acel moment nu eram prea departe. M-a muşcat şi mai tare, făcându-mă să mă schimonosesc de durere. Am continuat să mă zbat, iar el a mârâit. Nu te mai zbate. Spune-mi adevărul.

Am scheunat şi m-am potolit. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Eram curioasă, aşa că am intrat în peşteră weekendul ăsta când făceam de gardă.

Am auzit un mârâit surd în pieptul lui Ren. Tu ai omorât păianjenul lui Logan?

Am început să iau în calcul toate posibilitățile, punând în balanță riscul la care mă expuneam minținд sau înflorind adevărul; sub nici o formă nu puteam să-i spun toată povestea.

Nu, am răspuns, alegând minciuna. Peştera avea un miros bizar, periculos. N-am zăbovit prea mult pe acolo.

Am aşteptat, sperând că avea să mă creadă, întrebându-mă cât de departe pătrunsese în peşteră şi până unde îmi simțise mirosul.

De ce n-ai spus nimic? Încă mârâia, dar strânsoarea îi mai slăbise.

M-am strâmbat din nou, dar am rămas nemişcată. Îmi pare rău, Ren. M-am gândit că Logan o să mă pedepsească. Ştii că nu avem voie să intrăm înăuntru.

Eşti mai curajoasă ca mine. De ani de zile vreau să mă furişez în peşteră. A încetat să mai mârâie şi mi-a dat drumul, împingându-mă cu botul, ajutându-mă să mă ridic. Nu mi-a plăcut să-ți fac asta, Calla. O să te protejez întotdeauna, dar nu poți să ai secrete față de mine. Şi nici lupii tăi nu pot să aibă – o să vorbesc cu Bryn şi Ansei despre asta mai încolo.

Îmi pare rău. Nu puteam să mă uit în ochii lui.

Şi-a băgat nasul în umărul meu. Am nevoie să ai încredere în mine. Înțelegi?

Da. Îmi tremurau labele. Cine crezi că a omorât păianjenul?

Singurul miros pe care l-am simțit a fost cel al lupului singuratic, a răspuns Ren. Presupun că e acelaşi pe care l-a adulmecat şi Dax, şi grupul tău pe traseu. Mi-e greu să cred că ar fi putut ucide singur păianjenul lui Logan – trebuie să fi fost un adevărat războinic.

M-am gândit cum manevra Shay pioletul şi cât îi admiram curajul şi îndemânarea în luptă.

Vreau să am grijă de tine, Calla. Ren s-a apropiat şi mi-a lins botul. Nu-ți asuma riscuri când nu e cazul. Eşti prea importantă pentru asta. Am nevoie să fii lângă mine. Îmi pare rău dacă te-am rănit.

Nu m-ai rănit. L-am lăsat să-şi apropie botul de mine, căci, deşi mă simțeam umilită, eram uşurată că nu continuase să vorbească despre asta.

A fugit spre pădure fără să-mi mai spună nimic, lăsându-mă singură pe pajişte. Când am închis ochii, l-am văzut pe Shay, i-am simțit buzele pe brațele mele, primele scântei ale dorinței atunci când mă atingea. Am ridicat botul, căci

îmi venea să urlu de neputință, detestând acea tăcere impusă. Păzitorii aveau să înceapă în curând vânătoarea, aveau să-i caute pe cei care furaseră Haldisul. Oare ce se va întâmpla?

Urcasem jumătate din treptele de piatră ale conacului Rowan, după care m-am oprit, împietrită de spaimă. Shay a trebuit să mă târască după el pe scări.

— M-am răzgândit, am spus. Simțeam că-mi tremură picioarele.

— Prea târziu, a spus el, rânjind şi trăgându-mă după el.

— N-ar fi trebuit să te transform niciodată. Atunci n-ai fi putut să mă târăşti după tine.

— Nu uşurezi deloc lucrurile, a spus el, străduindu-se să mă facă să mai înaintez cu un pas. Îmi eşti datoare, îți aminteşti? M-ai abandonat săptămâna trecută la bar. Cred că Ren şi-a petrecut restul serii gândindu-se în ce ordine avea să-mi rupă oasele.

— Probabil că da.

— Exact. Ai noroc că sunt aici să-ți fac turul casei.

— O să-ți rămân veşnic îndatorată. Sunt sigură că e o casă minunată. Acum lasă-mă să plec, am spus, zbătându-mă să scap din brațele lui.

— Haide, Cal, urcă treptele. Ai fost de acord cu asta. Chiar vrei să te car înăuntru?

M-am uitat lung la uşile duble de fildeş.

— Poate.

— Dacă asta vrei, o să te arunc pe umăr ca omul de Neanderthal, a rânjit el. N-o să fie prea plăcut.

Am făcut ochii mici.

— Ți-ar plăcea, nu?

— Vrei să vezi cum e?

M-am smuls din strânsoarea lui, repezindu-mă pe scări. Shay a scos o cheie gigantică de alamă din buzunarul gecii. Am măsurat din priviri fațada clădirii, în timp ce deschidea uşa.

Impozanta clădire se contura limpede pe fundalul cerului, fațada ei având culoarea singuratică a cetii. Conacul se întindea pe o suprafață enormă, de ambele părți ale intrării principale. La nivelul fiecăruia dintre cele trei etaje se vedeau ferestre înalte cu menouri. Pe frontoane se întrezăreau sculpturi înfățişând felurite creaturi: şerpi încovrigați, cai cabrându-se, grifoni şi himere urlând. Gargui înaripați se ghemuiau de-a lungul acoperişului, gata parcă să se năpustească în gol.

— Vii? A întrebat Shay, ținând uşa deschisă.

Mi-am luat ochii de la statui, am tras adânc aer în piept şi am pătruns în întunecimea conacului. Odată ajunsă înăuntru, am icnit de spaimă. Uşile dădeau într-un salon spațios, de jur-împrejurul căruia era construit un balcon. În dreptul peretului din fundul camerei, erau două scări de marmură care duceau la etaj, urcând spre dreapta şi spre stânga. Pe tavan atârna un candelabru de cristal minuțios lucrat, care capta razele de soare reflectate prin ferestre, proiectând nenumărate curcubee pe podeaua de piatră. Deşi nemobilată, încăperea era plină de obiecte de artă, de la vaze scumpe de

porțelan, care îmi ajungeau până la brâu, până la armuri complete, cu halebarde amenințătoare şi buzdugane fioroase, ținute în mănuşi de fier.

— Aşa cum ți-am descris-o, a spus Shay, venind lângă mine. Opulentă.

Ecoul vocii lui a răsunat în întreaga încăpere.

Am încuviințat din cap.

— Biblioteca este la etajul al doilea, după uşile astea, a continuat el. Scările duc înspre aripile de vest şi de est. Vrei să ne apucăm de studiu chiar acum sau vrei să-ți fac înainte turul casei?

— Vreau să mă asigur că nu ne paşte nici o primejdie, am bâiguit eu.

— Atunci, facem turul, a spus el, îndreptându-se spre scările de la dreapta. Eu locuiesc în aripa de est.

În timp ce îl urmam, am aruncat o privire peste umăr. Casa era cufundată într-o tăcere stranie; zgomotul paşilor noştri răsuna pe lespezile de piatră.

— Cum te-ai obişnuit să locuieşti aici?

Mi-am dat seama că vorbeam în şoaptă.

— De fapt, nu m-am obişnuit, a spus el, ridicând din umeri. E destul de ciudat să stai aici singur tot timpul.

— Nu-mi vine să cred cât e de linişte.

— Câteodată dau muzica la maximum la mine în cameră şi deschid uşa ca să se audă în toată casa. Ajută un pic.

Am cotit pe un coridor lung. Pe pereți, la distanțe egale, atârnau portrete în mărime naturală. M-am uitat la unul dintre ele şi am împietrit. Un bărbat era parcă suspendat într-un hău întunecat, cu chipul schimonosit de durere, în agonie, iar torționarii săi erau ascunşi privirii de nuanțele întunecate ale pânzei în ulei. M-am uitat la tabloul de pe peretele opus. Era asemănător, numai că personajul principal era o femeie.

— Putem să mergem mai repede? Am murmurat eu.

— Scuze, a spus Shay. Ar fi trebuit să te avertizez în legătură cu tablourile. Gusturile artistice ale lui Bosque au o tendință morbidă.

— Nu zău?

Mi-am ținut privirea în pământ în timp ce înaintam.

— Dar ce reprezintă?

— Nu ştiu, a spus el. Am crezut că ar putea fi martiri, dar tablourile nu au legende, iar supliciile nu corespund celor prin care au trecut martirii creştini despre care am auzit eu.

— Deci îi plac pur şi simplu tablourile care înfățişează oameni în agonie?

— Poate, a răspuns el. Totuşi, multe obiecte de artă au ca temă suferința şi moartea. Tablourile lui Bosque nu sunt foarte diferite de cele pe care le vezi într-un muzeu.

— Probabil.

A cotit brusc la dreapta, iar eu m-am grăbit să-l urmez, intrând pe un hol lăturalnic. Când am făcut din nou la dreapta, aproape că m-am ciocnit de un bărbat. Un bărbat chipeş, cu aripi largi, desfăcute. Am țipat îngrozită, m-am aruncat la podea, preschimbându-mă în lup şi dezvelindu-mi caninii.

— Ce s-a întâmplat, Cal?

Shay s-a încruntat, părând să nu bage de seamă amenințarea aflată la doar câțiva metri de el.

M-am furişat pe lângă el, cu ochii ațintiți asupra creaturii înalte şi înaripate ce ținea o suliță în mână, îndreptată spre noi. Incubul nu se mişca, de parcă ar fi împietrit chiar înainte să-şi folosească arma.

— E o statuie, a râs Shay de mine. Mârâi la o sculptură.

Am făcut un pas spre el şi am mirosit piciorul de marmură al incubului. Shay încă râdea în momentul în care mi-am schimbat din nou înfățişarea şi i-am aruncat o privire urâtă.

— Ai fi putut să mă previi că ai statui cu demoni în casă.

— Sunt mii de sculpturi în casa asta. Nu cred că poți să mergi mai mult de douăzeci de metri fără să dai peste una. În grădină sunt chiar şi mai multe.

— Sunt toate ca asta? Am spus, fără să-mi iau ochii de la statuie.

— Majoritatea, a răspuns el. Unele înfățişează femei înaripate, nu bărbați, dar toate au sulițe în mână. Altele sunt animale, de fapt creaturi mitologice.

M-am înfiorat.

— De ce te-ai speriat? A întrebat el. Credeam că îți făceai probleme în privința strigoilor.

— Mai sunt şi alte lucruri de care trebuie să ne îngrijorăm pe lângă strigoi, am murmurat eu.

— Vrei să spui că statuia a fost construită după o ființă reală? A întrebat el, atingând vârful aripii incubului.

— Da.

Şi-a tras mâna înapoi.

— La naiba.

— Oricum, încotro ne îndreptăm? Am întrebat, dorindu-mi să ne îndepărtăm cât mai repede de statuie.

— Mă gândeam să-ți arăt camera mea, a spus el, zâmbind timid. E în capătul holului.

M-a condus pe coridor, oprindu-se în fața ultimii uşi de pe dreapta.

— Ei bine? L-am întrebat, aşteptând să deschidă uşa.

— Încercam să-mi amintesc când am făcut ultima dată curat în cameră, a spus el.

— Nu se ocupă menajerele lui Bosque? Am întrebat, înghiontindu-1 şi rânjind.

El a clătinat din cap.

— Le-am rugat să nu intre aici. Prefer să nu-mi scotocească străinii prin lucruri.

— Mai ales că mai citeşti câte o carte interzisă înainte de culcare.

— Mda, şi ăsta ar fi un motiv, a spus el, deschizând uşa.

Camera lui Shay nu era nici în perfectă ordine, dar nici murdară. Pe pat avea un morman de cărți, iar câteva pulovere atârnau pe un scaun de lemn. Volumul Păzitorilor zăcea deschis pe un birou vechi. Haldisul era lângă carte, strălucind uşor în lumina după-amiezii. Oricum, se vedea podeaua, iar în

încăpere nu erau aruncate mormane de haine murdare, deci era mult mai bine decât la mine în dormitor.

Shay a aruncat o privire prin cameră.

— Nu-i chiar aşa de rău.

— Pentru mine asta ar fi o îmbunătăţire majoră, am spus.

— E bine, măcar ştiu că nu eşti vreo maniacă.

Când am izbucnit în râs, a făcut un pas spre mine şi şi-a trecut mâna prin părul meu.

— Deci., a murmurat el.

Deodată am simţit cum aerul din încăpere se încinge. Deveneam conştientă de faptul că eram singură cu Shay în dormitorul lui. Revino-ţi, Cal Poţi să-ţi ţii hormonii în frâu măcar cinci minute?

Am aruncat o privire prin cameră, descurajată şi disperată să găsesc o modalitate de a detensiona situaţia. Oricât de mult mi-aş fi dorit să mă atingă Shay, în urma discuţiei cu Ren, nu mai eram atât de dornică să-mi asum riscuri. Privirea mi-a căzut asupra unui cufăr mare, pe jumătate ascuns sub o pereche de jeanşi aruncaţi peste el.

— Ce-i asta? Am spus eu, îndreptându-mă spre cufăr.

— Nimic, pe bune, a spus el, venind după mine. Doar nişte chestii pe care le-am colecţionat şi le-am cărat după mine de-a lungul anilor.

I-am aruncat un zâmbet răutăcios.

— Nu te cred.

— Hei!

N-a reuşit să mă prindă de braţ suficient de repede ca să mă împiedice. M-am aşezat în genunchi lângă cufăr, ca să ridic capacul greu.

Când am văzut ce e înăuntru, am pufnit în râs.

— Sunt numai benzi desenate.

— Ei bine da, a spus el, aplecându-se şi aşezând maldărele în ordine. Dar sunt benzi desenate foarte bune, iar unele chiar foarte greu de găsit.

Am răsfoit câteva. Apoi am dat la o parte un teanc şi am dat peste ceva moale. M-am încruntat, am dat revistele la o parte şi mi-am îngropat degetele în pluş. Când am scos mâna din cufăr, am observat că ţineam în pumnul strâns o pătură frumoasă de lână.

Shay şi-a dres glasul.

— Mi-a croşetat-o mama.

— Ţin minte, am spus, plimbându-mi mâna pe ţesătura moale. Este singurul lucru care ţi-a rămas de la ea.

Mi-a smuls pătura din mâini.

— S-a întâmplat ceva? L-am întrebat, gândindu-mă că poate îl supărasem pentru că o scosesem din cufăr.

— Nu ştiu, a murmurat el. E ciudat.

— Ce anume?

— Pătura., a spus el. Am impresia. Parcă miroase altfel. Dar nici măcar nu m-am apropiat de ea.

— Ah, da, am spus eu, încuviinţând din cap. Nu miroase altfel. Tu eşti altfel. Mirosul ţi s-a ascuţit acum.

S-a încruntat. A dus pătura la nas şi a inspirat adânc. Am sărit ca arsă când a închis brusc ochii şi a căzut pe spate, gemând.

— Shay? L-am întrebat, apucându-1 de braț. Ce se întâmplă?

— Eu. Îmi amintesc. Îi văd chipul. Țin minte cum râdea.

— Oh, Shay, am murmurat, strângându-1 în brațe.

A deschis ochii, iar din privirea lui îți puteai da seama că începea să-şi amintească mai multe.

— Nu se poate.

— Ba se poate, am încercat eu să-l liniştesc. Mirosul şi amintirile sunt legate între ele. Simțurile tale de Gardian te-au făcut să-ți aminteşti unele lucruri pe care le uitaseşi.

— Poate, mi-a spus şi s-a încruntat.

— Ți s-au părut reale? Am insistat eu. Cunoscute?

— Cu siguranță.

— Atunci, ea este mama ta.

— Aşteaptă un pic, nu. Nu., a spus el, mototolind pătura în mână.

— Shay?

M-a apucat de mână şi m-a tras după el pe hol.

— Ce este? Am întrebat, în timp ce alergam înapoi spre salonul principal.

Nu a răspuns şi s-a oprit în fața uşii mari de lemn ce dădea spre bibliotecă. A scos din buzunarul pantalonilor un obiect ce se asemăna cu un briceag militar elvețian, pe care l-a vârât apoi în yală. Am auzit un pocnet, iar uşa s-a deschis.

A intrat în încăpere fără să scoată o vorbă. Eu îl urmam cu paşi şovăielnici, admirând priveliştea. Biblioteca era de departe una dintre cele mai mari încăperi pe care le văzusem vreodată, în afară de sala de sport a şcolii. Se întindea pe al doilea şi al treilea etaj al conacului. Pe trei dintre pereți, din podea până în tavan, se ridicau rafturi pline de cărți. O scară de fier forjat în spirală te ducea către balcoanele care înconjurau ultimul rând de rafturi. Nu mai văzusem niciodată atât de multe cărți. Nu era de mirare că Shay îşi dorise atât de mult să ajungă aici. Frumoasă şi înspăimântătoare, biblioteca părea aproape „prea perfectă” ca să fie un loc sigur. Semăna cumva cu o plantă carnivoră ce se folosea de florile ei strălucitoare pentru a ademeni insectele.

— Incredibil, am murmurat.

Shay se holba la peretele exterior. Era singura parte a bibliotecii care nu era plină de cărți. Ferestrele înalte cu vitralii încadrau un şemineu imens, în care doi oameni ar fi putut sta cu uşurință în picioare. Am urmărit privirea lui Shay. Se uita la un tablou care atârna deasupra şemineului.

Spre deosebire de tablourile groteşti de pe holurile conacului, acest portret părea mai tradițional, deşi expresiile de pe chipurile personajelor înfățişate erau atât de sobre încât păreau aspre. O femeie îmbrăcată într-o rochie albă, simplă stătea pe un scaun. Avea părul de culoarea ciocolatei, iar şuvițele i se revărsau pe un umăr. Ochii ei de un verde pal păreau plini de lacrimi. În spate, cu mâinile pe umerii ei stătea un bărbat. Şi expresia de pe chipul lui era severă, dar şi foarte tristă, iar buclele de un blond-închis îi căzeau uşor pe obraji.

Uitându-mă la cei doi străini, am simțit că mi se pune un nod în gât. Nu mai văzusem niciodată nişte chipuri atât de triste. M-am apropiat de Shay.

— De ce nu mi-a spus? A murmurat el.

— Cine? Ce?

— Unchiul meu, a spus el, luându-şi ochii de la portret. Asta e mama mea. Iar bărbatul cred că este tata.

Nu-mi venea să cred ce aud.

— Eşti sigur?

— La fel de sigur cum eşti şi tu că simțul ascuțit al mirosului m-a făcut să-mi amintesc ceva real, a spus el. Asta e femeia pe care am văzut-o când am mirosit pătura.

— Dar Bosque nu te-a lăsat să păstrezi nici o fotografie cu ei.

— Exact. Atunci de ce ar ține un tablou cu ei în bibliotecă? Şi de ce n-ar vrea ca eu să-l văd?

— Poate că s-a temut că o să-ți aminteşti ceva dacă ai fi văzut imagini cu părinții tăi. Îți aminteşti acum că ai văzut tabloul?

— Nu, a spus Shay, uitându-se la portret.

L-am luat de mână.

— Te simți bine?

— Nu ştiu. Mi-ar prinde bine dacă măcar ceva din viața mea ar avea sens, a spus el, plimbându-şi degetele peste podul palmei mele.

— Înțeleg.

L-am strâns uşor de degete. Săpaserăm amândoi în trecut şi scoseserăm la iveală secrete despre care nu am fi vrut să ştim nimic.

— Şi acum ce facem?

— Ceea ce trebuia să facem de la bun început, a spus el.

— Studiem?

— Studiem.

M-am uitat lung la rafturile ce se întindeau pe mai multe etaje.

— Ai vreo idee de unde să începem? Sau ştii dacă unchiul tău are vreun catalog cu cărți?

— Păi, atunci care ar mai fi provocarea, nu? A chicotit el.

— Bine, o să mă pun pe căutat, i-am spus, ignorându-i privirea ironică.

El mi-a zâmbit uşor poznaş.

— Totuşi ar fi ceva.

— Ce anume?

— Un raft ținut sub cheie.

— Sună promițător. Te-ai mai uitat acolo?

El a roşit şi s-a scărpinat la ceafă.

— Deşi nu-mi place să recunosc, m-am simțit un pic vinovat că am dat buzna aşa în biblioteca lui Bosque. M-am gândit să mă revanşez cumva, aşa că nu mi-am băgat nasul în raftul ăla. E ca un fel de compromis al sorții.

— Eşti tare ciudat, am murmurat eu.

— De asta mă placi, a spus el rânjind şi îndreptându-se spre colțul opus al încăperii.

Lângă peretele exterior, în dreptul unui imens orologiu, ce ticăia leneş, se afla un dulap din lemn de mahon frumos lucrat. Shay a umblat la încuietoare şi l-a deschis. Înăuntru erau şase rafturi cu cărți legate în coperte de piele neagră. A luat o carte de pe raftul superior.

— E scrisă de mână. Ca un jurnal.

— Are şi un titlu?

S-a uitat pe prima pagină.

— Analele Haldis.

Titlul îmi era cunoscut şi aveam impresia că acele cărți nu erau ceea ce căutam.

— Şi sunt şi nişte date, a continuat el. 1990-1995.

Am scos un volum de pe un raft de mai jos.

— Asta e datată 1945-1990.

Am început să citesc, iar suspiciunile mi s-au confirmat. Era o genealogie, istoria completă a haitelor de Gardieni.

— Nu înțeleg, a zis Shay şi s-a încruntat. E o listă de nume, exact ca un arbore genealogic. Şi are şi legende despre membrii familiilor.

— Asta n-o să ne ajute, am spus, închizând cartea şi aşezând-o la loc pe raft. Trebuie să ne concentrăm asupra altor cărți din bibliotecă.

S-a uitat uimit la mine.

— Cum adică?

— Cărțile astea nu spun nimic despre ceea ce ne interesează pe noi cu privire la Haldis.

— Despre ce sunt?

— Sunt arhivele Păzitorilor despre haitele de Gardieni.

— Serios? A întrebat el, ridicând din sprâncene.

Am încuviințat din cap, i-am luat cartea din mână şi am aşezat-o la loc pe raft.

— Închide biblioteca.

— Nu vrei să le citeşti? A întrebat el. E istoria ta.

— Ştiu istoria asta, am spus. Iar dacă o citim, o să ne certăm.

— De ce?

— Pentru că aici nu se povesteşte doar ce s-a întâmplat cu haitele. Se vorbeşte despre cum au fost formate, cine vor fi stăpânii lor şi deciziile pe care le-au luat în trecut Păzitorii cu privire la împerecheri.

— La împerecheri? A spus el, uitându-se spre raftul cel mai de jos. Vrei să spui că într-una dintre cărțile astea scrie de ce ați fost cuplați tu şi Ren?

— Da. Şi se vorbeşte şi despre toate celelalte uniuni din istoria haitei. E un arbore genealogic, printre altele.

Privirea îi rămăsese ațintită asupra cărților, iar degetele îi tremurau.

— Las-o baltă, Shay.

— Dar.

— N-ai ce să faci în legătură cu asta, am spus. O să te enervezi degeaba. Acum închide raftul.

A bombănit ceva, apoi l-a închis şi l-a încuiat.

— Mai ai să-mi dai vreun ordin, tu, măreață alfa?

— Nu fi nesimțit.

Am făcut semn cu mâna spre rafturile care acopereau încăperea de sus până jos.

— Avem destul de lucru. Nu trebuie să ne transformăm orele de studiu într-o telenovelă.

— O telenovelă?

M-a privit lung, după care s-a repezit la mine şi m-a strâns în brațe. Îl simțeam cum tremura.

— Shay?

Mi-a luat un minut să-mi dau seama că, de fapt, râdea. Am zâmbit, după care am pufnit şi eu în râs. Mi se scurgeau lacrimi pe obraz, începuse să mă doară burta, dar râdeam din tot sufletul. Stăteam unul lângă altul, iar ecourile hohotelor noastre de râs se loveau de podeaua de piatră şi umpleau încăperea aceea imensă a conacului Rowan.

Înainte să-l cunosc pe Shay, nu râsesem niciodată cu atâta poftă, simțindu-mă atât de liberă. Dar chiar dacă acum îmi permiteam să râd nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva, odată cu uniunea, Shay avea să dispară şi, odată cu el, şi şansa de a mă mai simți vreodată ca acum.

Câțiva porumbei speriați şi-au luat zborul de pe burlanul de deasupra ferestrei cu vitralii. Am sărit de pe scaun, răsturnându-l în momentul în care am auzit foşnetul de aripi şi le-am zărit umbrele pe fereastra de sticlă colorată.

Shay a căscat şi s-a întins.

— Calla, nu te mai speria de fiecare dată când auzi un zgomot!

— Sunt doar prudentă, am spus eu, ridicând scaunul de pe jos şi aşteptând ca bătăile inimii să mi se domolească.

— Suntem în siguranță aici, a spus el, mai dând o pagină din cartea pe care o citea. Iar dacă am găsi ceva util, aş putea spune chiar că ideea mea a fost genială.

Mi-am aruncat ochii pe cuprinsul cărții Semne şi simboluri în cultura umană.

— Deja e enervant. Niciuna dintre crucile despre care am citit nu se aseamănă cu tatuajul tău.

Ne-am uitat amândoi la mormanul de cărți de pe masă. Nimic. Nu găsim nimic. E inutil.

Înfrântă şi epuizată, mi-am întins mâinile pe masă şi am pus capul pe ele.

— Cred că ne întoarcem de unde am pornit, a spus Shay, trântind pe masă un volum mare, de istoria artei.

— Cum adică? Am întrebat, privindu-l nedumerită.

— Adică ar trebui să traducem cartea, a spus, punând deoparte cartea de istoria artei şi revenind la Războiul tuturor împotriva tuturor.

— Cred că ai dreptate, am zis, dând capul pe spate şi masându-mi ceafa. Dar poate că ar trebui să sărim peste prima parte.

— Poftim?

Shay deja răsfoia paginile volumului.

— În loc să începem cu începutul, mai bine să ne uităm direct la sfârşit. Tu ai zis că femeia aceea ți-a cântat ultimele fraze din text, după care a spus: „Aid odihneşte Haldis”. Deci poate că ar trebui să citim ultima parte a cărții, nu începutul. Ai spus oricum că este cea mai scurtă, deci o să ne ia mai puțin timp.

— Nu-i o idee rea, a spus el, deschizând volumul.

M-am uitat din nou la desenele din carte înfățişând cruci medievale sculptate în lemn. Shay şi-a dres glasul. Am ridicat privirea, dar el stătea cu nasul în carte, concentrat asupra textului.

— Voiam să te întreb ceva.

M-am încruntat, căci mi-am dat seama că încerca să mimeze indiferența şi nu-i prea ieşea.

— Ce?

— În ultima vreme am tot auzit vorbindu-se la şcoală despre o chestie care se cheamă Luna însângerată.

A luat dicționarul de latină, răsfoind paginile, fără să se uite, de fapt, la ele.

— Cred că mai sunt doar câteva zile până atunci.

— Da. Nu face asta, Shay. Te rog. Te rog.

— Despre ce e vorba? A întrebat el, cufundându-se în scaun.

— Ah, am spus eu, răsuflând uşurată. Ăăă, să vedem. Este Balul Lunii însângerate, dar toată lumea îi spune, pe scurt, Luna însângerată. E un eveniment bizar, ca un fel de petrecere de Halloween la care se dansează cotilion. Vin şi părinții elevilor muritori de la internat, iar la sfârşitul balului îşi iau copiii acasă pentru vacanța de toamnă. Cântă o orchestră de cameră, e multă băutură şi poți să intri fără buletin. E ridicol, dar, în mare, amuzant. Dacă ai legătură cu şcoala, fie că eşti elev sau părinte, atunci automat eşti invitat. Adulții beau mult, discută despre ce au de gând să facă pentru şcoală şi semnează cecuri. Studenții, la fel, beau mult şi dansează în costume elegante pe care n-o să le mai poarte niciodată.

— De ce se cheamă Luna însângerată?

Mi-am încleştat degetele ca pe nişte gheare.

— Pentru că se ține în prima noapte cu lună plină de după echinocțiul de toamnă. Luna în acea perioadă poartă numele de „lună însângerată”.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre geam, privind frunzele cum cad pe pământ ca nişte picături de ploaie.

— Dar de ce „însângerată”?

— Pentru că, în noaptea aceea, lumina lunii e perfectă pentru vânătoare.

Picioarele mi-au zvâcnit când m-am gândit la pradă.

— Este perioada Marii Vânători. Luna însângerată mai este cunoscută şi sub numele de Luna Vânătorului. Anul ăsta pică pe 31 octombrie. Destul de târziu, dar asta este.

S-a întors şi s-a uitat la mine.

— N-ar fi mai simplu să-i spuneți balul de Halloween? Sau stăpânii tăi nu sunt de acord cu colindatul şi cu împărțirea bomboanelor?

Mi l-am închipuit pe Logan mergând la colindat de Halloween. M-am întrebat în ce s-ar fi costumat.

— Nu, este Samhain, ai uitat? Halloweenul nu este sărbătoarea adevărată. Păzitorii țin la vechile tradiții. Este Balul Lunii însângerate, întotdeauna s-a numit aşa.

Cum am pomenit cuvântul „tradiții", am simțit un gol în stomac.

— Şi merge toată lumea? Nu numai muritorii?

Acum părea mai agitat.

Am încuviințat din cap şi l-am privit suspicioasă, căci băgasem de seamă că vocea îi era un pic schimbată.

— E o petrecere frumoasă. Merge toată lumea. Luna însângerată şi balul de absolvire sunt cam singurele evenimente la care socializează toți elevii. Cred că se organizează doar ca să le dea muritorilor de la noi de la şcoală impresia de normalitate.

A bătut cu degetele în masă, după care a început să vorbească:

— Deci. Ştiu că e cam târziu, dar sper să mă ierți pentru că sunt băiat şi nu mă gândesc la unele lucruri din timp. Dar nu ai vrea să mergem împreună?

Am simțit cum mi se strânge stomacul. De ce ți-e teamă nu scapi.

— Calla?

Nu voiam să mă uit la el.

— Îmi răspunzi?

— Nu pot, i-am spus în şoaptă şi i-am aruncat o privire.

S-a sprijinit de masă şi a schițat o grimasă.

— De ce nu?

— O să fiu cu Ren. Mergem împreună la Balul Lunii însâgerate, dar doar pentru o oră sau două. Balul e în aceeaşi noapte cu uniunea noastră, am spus eu, concentrându-mi atenția asupra cărții deschise din fața mea. Hai s-o lăsăm baltă.

— Nu pot să iau în serios treaba asta cu uniunea, Cal, s-a răstit el. Tu şi prințul tău lup vă veți uni destinele pe vecie pentru că cineva spune că aşa trebuie. Astea sunt prostii şi ştii şi tu asta. Şi Ren nici măcar nu-şi dă seama cât de norocos e că te are. E prea ocupat să îşi facă de cap cu alte fete la şcoală.

— Nu-i adevărat! Şi încetează odată să te mai iei de Ren.

M-am ridicat în picioare şi l-am străfulgerat cu privirea.

— Ai stat cu noi aproape în fiecare zi, iar el a fost mai mult decât respectuos cu tine, chiar după ce ai făcut la Burnout şi în ciuda privirilor de cățeluş pe care mi le arunci întruna.

— Priviri de cățeluş? A izbucnit Shay, ridicându-se brusc în picioare.

Şi-a dat scaunul la o parte şi a început să-şi îndese cărțile în ghiozdan.

— Shay! Am strigat, ținându-mă cu mâna de burtă deoarece simțeam din nou că mă ia greața.

— Acum, cel puțin ştiu ce simți, de fapt, pentru mine, a spus el, iar vocea îi tremura în timp ce încerca să tragă fermoarul rucsacului.

M-am ridicat imediat în picioare şi l-am luat de mână.

— Încetează, te rog. Nu aşa.

Mi-am pierdut vocea. Ştiam că nu pot să termin acea propoziție.

— Nu aşa ce?

M-a prins de mână şi m-a tras mai aproape de el. Cu cealaltă mână a început să-mi mângâie obrajii, şi am simțit cum mă străbat fiori fierbinți. M-am dat înapoi şi m-am aşezat pe scaun, clătinând din cap.

— Te rog, nu. Nu pot.

Am înjurat în gând în timp ce-mi ştergeam lacrimile fierbinți ce mi se scurgeau pe obraji. Nu-mi dădeam seama ce era în neregulă cu mine; nu eram obişnuită să plâng, iar acum mai tot timpul încercam să-mi ascund lacrimile.

— Calla.

Când m-am uitat la el, am văzut cât de îngrozit era că plângeam.

— Dumnezeule, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun nimic.

Ne-am apucat din nou de citit, într-o atmosferă tăcută şi încordată. Shay şi-a pus căştile în urechi şi a dat volumul atât de tare încât acordurile de chitară răsunau în toată încăperea.

Dincolo de vitralii, cerul era negru ca smoala. Shay şi-a scos deodată căştile din urechi. L-am privit întrebător.

— Uniunea este în noaptea de Samhain? M-a întrebat el. În aceeaşi noapte cu balul?

— Haide, Shay, l-am rugat eu, masându-mi tâmplele. Chiar nu mai pot să vorbesc despre asta.

— Nu, nu e vorba despre tine, a spus el, arătând cu mâna spre textul Păzitorilor. E vorba despre dată.

— Da, uniunea are loc chiar de Samhain, am răspuns eu. Pe 31 octombrie.

Şi-a încrețit sprâncenele, gânditor.

— Şi de ce are loc atunci?

— Pentru că este unul dintre cele opt sabaturi – zilele în care Păzitorii au cea mai mare putere, am spus eu. Samhainul este unul dintre cele mai importante sabaturi.

El a bătut cu degetele în carte.

— Când vălul dintre cele două lumi se subțiază. Țin minte că ai spus asta.

Am încuviințat din cap, iar el s-a uitat din nou la notițele pe care le luase. Pe chipul lui se citea îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat?

— E oarecum ironic. În noaptea de Samhain trebuie să aibă loc un ritual în care e implicat şi Scion. Nu sunt sigur despre ce e vorba, dar mi se pare că este exact ritualul despre care se vorbeşte în tot capitolul ăsta, Praenuntiatio volubilis. E un cuvânt aici care îmi dă bătăi de caP. Înseamnă „dar” sau ceva asemănător. Contextul în care apare e destul de bizar.

— Dar? Am repetat eu.

— Cam aşa ceva, a spus el, căutând în dicționar. Nu ştiu despre ce e vorba, dar Scion are legătură cu sărbătoarea voastră.

— De fapt, nu e sărbătoarea noastră, Shay, e data aleasă de Păzitori pentru uniune, l-am lămurit eu. Vrei să spui că în carte scrie că şi tu trebuie să fii acolo?

— Păi, asta-i chestia. Din câte am citit, capitolul nu pare să descrie uniunea. Nu sunt sigur despre ce e vorba. Vorbeşte mult despre cele două lumi şi despre întuneric, iar la un moment dat menționează un fel de întrunire care are legătură cu acest „dar”, însă tot nu pot să-mi dau seama ce înseamnă.

— Şi cum ne dăm seama?

— Poate că tu ar trebui să renunți să mai cauți informații despre tatuajul meu şi să citeşti mai multe despre Samhain, să afli ce alte ritualuri ar putea să aibă loc, pe lângă aşteptata uniune.

— Ren a spus ceva interesant despre Samhain săptămâna trecută.

Shay s-a uitat lung la mine.

— Deci, acum facem schimb de informații cu Ren?

— Nu i-am spus despre. Proiectul nostru; încercam doar să aflu mai multe despre sabat.

Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să mă duc legată la ochi la ceremonie şi nu puteam să sufăr acel sentiment.

— Oricum, a spus că e o noapte plină de primejdii. Lumea spiritelor este imprevizibilă, fiind mult mai puternică atunci când vălul se subțiază.

— Cum de ştie Ren lucrurile astea? A mormăit el.

— Relaxează-te, Shay, m-am răstit. Mama lui a fost ucisă de Căutători în timpul unui atac care a avut loc de Samhain. De-aia ştie.

— Ah, scuze, a spus el, bătând uşor cu pixul în masă. Căutătorii au ucis-o pe mama lui Ren?

— Da.

— Câți ani avea?

— De-abia împlinise un an.

— Uff, ce naşpa, a spus el. Deşi asta explică multe în privința lui.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, s-a grăbit el să răspundă, ridicându-se de la masă şi îndreptându-se spre mormanele de cărți. Ar trebui să ne vedem mai departe de treabă.

A doua zi de dimineață, Shay a intrat în sala de clasă cu o expresie chinuită pe chip. După ce a sunat clopoțelul şi s-a sfârşit prima oră de curs, i-am făcut semn lui Bryn să plece şi m-am îndreptat spre Shay, care rămăsese în banca lui şi mă privea cum mă apropiam de el.

— Hei, Cal.

Avea nişte cearcăne negre şi arăta de parcă n-ar fi dormit deloc.

— Oare pot să te conving să chiuleşti de la următoarea oră?

— Dacă e important, am răspuns, simțind cum mi se strecoară frica în oase.

Am pornit-o împreună spre cafeneaua şcolii, unde era pustiu şi linişte. El s-a aşezat jos şi a tras un scaun lângă el. După ce m-am aşezat şi eu, şi-a proptit fața în palme şi a rămas tăcut preț de o clipă.

— Ce s-a întâmplat?

Vorbeam atât de încet, încât nici măcar eu nu mă auzeam.

— Ştii, mi-ai spus că mama lui Ren a fost ucisă de Căutători într-o ambuscadă?

Am încuviințat din cap.

— 0 chema Corrine Laroche?

— Da. De ce mă întreabă lucrurile astea?

L-am văzut cum îşi încleştează maxilarele.

— Am citit în Analele Haldis însemnările din anul de după ce v-ați născut tu şi Ren. Voiam să aflu dacă se consemnase ceva despre atac.

L-am privit tăcută, uşor enervată în sinea mea că îmi ignorase rugămintea de a nu cerceta analele, dar curioasă să aflu ce descoperise.

— N-a fost nici un atac, a spus el în şoaptă. Corrine Laroche a fost executată.

Am avut impresia că timpul se opreşte în loc, că încăperea se goleşte de aer, iar eu nu mai sunt în stare să mă clintesc.

— E adevărat, Calla, a spus el, tot în şoaptă. Ea şi alți lupi din haita Năpasta au plănuit o revoltă împotriva Păzitorilor. Căutătorii au ajutat-o. Păzitorii au descoperit complotul, iar ea a fost pedepsită.

Începeam din nou să-mi simt muşchii zvâcnind.

— Au ucis-o, Calla, a spus Shay. Au întins o capcană Căutătorilor care soseau în sprijinul revoltei. Când au apărut Căutătorii, Păzitorii deja strânseseră o armată care i-a măcelărit aproape pe toți.

— Dar Ren. M-am înecat, căci nu puteam da glas acelui gând înspăimântător.

— L-au mințit pe Ren în legătură cu cele întâmplate, a murmurat el, iar din tonul vocii lui îmi dădeam seama că şi lui i se întorcea stomacul pe dos la auzul acelor lucruri. Din câte am citit, se pare că i-au mințit pe toți lupii care nu au fost implicați în complot şi i-au eliminat pe cei care au fost.

— Nu se poate!

— Şi nu e numai asta, a spus el, luându-mă de mână. După ce am citit despre mama lui Ren, am început să răsfoiesc iar Războiul tuturor împotriva tuturor, în căutarea altor revolte. Aşa am aflat despre istoria voastră. Istoria voastră reală.

Degetele lui erau atât de calde, încât mâna mea părea rece şi lipsită de vlagă.

— Cum adică „istoria reală”?

— Am studiat ultimul capitol din De proelio, secțiunea în care se vorbea despre ultimul conflict major din Războiul Vrăjitorilor, cel căruia tu îi spuneai Supliciul.

— Dar ştiu totul despre Supliciu, am spus eu, încruntându-mă. Au fost vremuri grele, în care s-a vărsat mult sânge, mulți Gardieni au căzut în luptă, dar a fost o victorie importantă pentru Păzitori. Atunci aproape că i-am eliminat pe Căutători.

— Nu, Calla. Nu asta s-a întâmplat.

M-a strâns de mână, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Supliciul nu a presupus anihilarea Căutătorilor, ci înăbuşirea unei revolte a Gardienilor. Căutătorii au încercat să-i ajute pe răsculați, iar Păzitorii au contraatacat. Au ucis Gardieni şi Căutători deopotrivă. Iar Păzitorii au creat atunci o armă mortală care i-a ajutat să obțină avantajul în război, o armă care

s-a numit Cel Căzut. Nu sunt sigur ce anume a fost, dar cu ajutorul ei au înăbuşit revolta. Toți Gardienii şi Căutătorii care au reuşit să scape s-au ascuns.

Mi-am smuls mâinile din strânsoarea lui şi mi-am încrucişat brațele la piept.

— Revolta a atras după sine o nouă atitudine față de Gardieni, a continuat el, fără să-şi ia ochii de la mine. Haite mai mici, interzicerea transformării oamenilor în Gardieni, o conducere mai strictă, cu pedepse mai aspre pentru nerespectarea regulilor şi întărirea relațiilor de familie pentru a se preveni eventualele revolte. Păzitorii erau de părere că Gardienii nu şi-ar fi pus familiile în pericol, nici măcar pentru a-şi susține cauza.

— Ce cauză, Shay? De ce s-au revoltat atât de mulți Gardieni secolul trecut?

Nu-mi venea să cred ce aud.

— Pentru libertate, a spus el. Gardienii s-au revoltat pentru că nu mai suportau să fie sclavi.

— Nu suntem sclavi, am şoptit eu, înfigându-mi unghiile în brațe. Gardienii sunt soldații fideli ai Păzitorilor. Noi îi slujim, iar ei ne oferă tot ce avem nevoie. Educație, bani, case. Totul. Datoria noastră este sacră.

— Deschide ochii, Calla, a mârâit Shay, străbătând cu paşi mari încăperea. Chestia asta se cheamă hegemonie. Antonio Gramsci. Citeşte ce a scris. Este o formă de guvernare în care cei oprimați sunt convinşi să sprijine sistemul represiv, să investească şi să creadă în el. Dar, în fond şi la urma urmei, asta nu înseamnă decât că tu şi restul Gardienilor sunteți sclavi.

— Nu te cred, am spus eu, clătinând din cap. Nu pot să cred nimic din toate astea.

— Îmi pare rău, a murmurat el. Dar poți să citeşti chiar tu ce s-a întâmplat cu mama lui Ren data viitoare când vii la conacul Rowan. Iar în ceea ce priveşte restul.

Am auzit un foşnet. Când am deschis ochii, am văzut că avea în mână câteva foi rupte dintr-un caiet.

— Ştiam că o să-ți vină greu să crezi. N-am închis un ochi toată noaptea şi am transcris tot capitolul ca să poți să citeşti cu ochii tăi. Îți spun adevărul.

Am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Nu pot să le iau. Ține-le.

— Crezi că aş minți când vine vorba de aşa ceva? A spus el, vârându-mi foile sub nas, cu ochii scăpărând de furie. Deja ştim că au executat-o pe mama lui Ren. Ăştia sunt Păzitorii, Calla. Asta fac ei.

Am deschis gura, gata să urlu la el, dar am izbucnit în plâns.

— Ştiu că e adevărat, Shay. Ştiu că-mi spui adevărul.

A îngenuncheat lângă mine şi m-a strâns în brațe. Tremuram din tot corpul, iar lacrimile îmi ardeau obrajii. Shay mi-a lipit capul de pieptul lui, mângâindu-mă pe umeri şi pe spate. M-a sărutat uşor pe cap.

— O să fie totul bine, Calla. O să găsesc eu o cale să te salvez, să te scot de aici. Îți promit.

Mi-am lipit obrazul de gâtul lui şi am pufnit din nou în plâns. El m-a strâns şi mai tare în braţe.

— Ce se petrece aici? A răsunat aspru vocea Lanei Flynn, din dreptul uşii duble care dădea în sala de mese.

Am înghețat în momentul în care mi-a văzut chipul brăzdat de lacrimi, pentru ca mai apoi să-şi mute privirea spre Shay, care îşi păstra calmul. S-a ridicat în picioare, şi-a dres glasul şi s-a postat în fața mea, protejându-mă de privirile ei scrutătoare.

— Îmi pare rău, soră Flynn. Ne-am certat. Calla merge la Balul Lunii însângerate cu cineva care nu mi-e tocmai simpatic şi n-am ştiut cum să fac față situației. Îi sunt dator Cailei cu nişte scuze.

Sora Flynn a zâmbit, încântată de suferința noastră.

— Ah, da, iubirea neîmpărtăşită este un sentiment îngrozitor. Nu-i de mirare că-1 disprețuieşti pe Ren. Până şi eu am fost tulburată când l-am văzut sărutând-o pe această fată. Pasiunea tinereții este pur şi simplu. Delicioasă.

M-am uitat brusc la Shay şi am simțit că pălesc. Sora Flynn radia de plăcere văzând cum venele de pe gâtul lui Shay încep să se umfle şi să pulseze.

M-a cuprins frica. Shay, nu te transforma. Te rog, nu te transforma.

A făcut câțiva paşi şi s-a postat în fața lui, plimbându-şi unghiile lungi pe obrajii şi pe gâtul lui şi coborând mai apoi pe piept şi pe abdomen. Mi-am înăbuşit un geamăt în momentul în care şi-a agățat degetul de talia pantalonilor lui şi l-a tras atât de aproape de ea încât corpurile lor aproape că s-au lipit.

— Nu-ți face griji, dragul meu, băiatul meu de aur. Încă mai avem nevoie de tine aici.

Shay a rămas ca o stană de piatră, în timp ce ea s-a întors spre mine.

— Logan va afla despre asta, Calla. O domnişoară ca tine ar trebui să fie mai discretă.

I-a dat drumul lui Shay şi a ieşit din încăpere. Băiatul a răsuflat uşurat.

— Nu-i doar o soră medicală, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu exact ce este. Sabine a spus la un moment dat că ar fi o păstrătoare de vrăji, dar nu ştiu ce înseamnă asta.

M-am apropiat de Shay, iar el a împietrit.

— Nu mi-ai spus niciodată că te-a sărutat.

— Nici lui Ren nu i-am spus că m-ai sărutat tu, i-am spus şi am oftat adânc. Ce vrei să-ți zic? Chiar vrei să ne certăm aşa cum i-ai zis lui Flynn că făceam?

— Nu. A râs încet. Poate mai târziu.

— Mi se pare corect.

S-a întors şi m-a privit cu îngrijorare şi blândețe în acelaşi timp.

— Ce ai de gând să faci?

Am clătinat din cap.

— Habar n-am. Nu pot să-mi las haita de izbelişte.

— Dar nu poți nici să rămâi aici, a răspuns el.

— Shay, cine sunt Căutătorii?

Niciodată în viață nu avusesem atât de multe întrebări ca acum.

— Nu ştiu.

A făcut câțiva paşi prin cameră, dând cu piciorul în scaunele care îi stăteau în drum.

— E clar că s-au aliat cu Gardienii care s-au revoltat cu mult timp în urmă şi că au ajutat-o pe mama lui Ren; de ambele dăți au plătit pentru că au complotat împotriva Păzitorilor, dar încă nu mi-am dat seama cine sunt cu adevărat şi ce caută. Oricum, nu cred că sunt duşmanii tăi, Cal, sunt duşmanii Păzitorilor.

— În momentul ăsta nu ştiu dacă are vreo importanță, am spus eu, ridicând din umeri. Am omorât un Căutător. Duşmanii Păzitorilor au fost întotdeauna şi ai mei. Poate că e prea târziu pentru altceva.

— Niciodată nu e prea târziu, a spus el, dând cu pumnul în masă, care a trosnit sub lovitura lui. Răspunsurile trebuie să fie în cartea aia! Trebuie să-mi dau seama ce scrie în ultimul capitol. Cred că se referă la o schimbare, la mutabilitate. Cred că acolo e cheia.

Zăream umbra lui de lup şerpuindu-i în jurul trupului şi învăluindu-1 ca o mantie.

— O să mai încercăm, am spus şi l-am atins pe piept, adulmecându-i mirosul de lup amestecat cu cel de sudoare. Trebuie să tragi aer în piept, Shay. Alungă lupul din tine. Mai ai puțin şi te transformi.

— Nu ştiu cum să mă opresc, a mârâit el.

— Respiră, i-am spus, punându-i mâna pe gât şi aşteptând ca bătăile inimilor noastre să revină la normal. Astăzi şi mâine o să vin la tine acasă şi o să lucrăm împreună.

Mâna i se plimba în sus şi în jos pe spatele meu.

De ce nu poate fi mereu aşa? Doar noi. Nimic altceva care să tulbure liniştea?

— Şi apoi? Cum rămâne cu uniunea?

La auzul acelei întrebări, am simțit o înțepătură în piept.

— Nu ştiu.

Aveam impresia că nu mai pot fi sigură de nimic.

Am încercat să mă liniştesc în timp ce intram în laboratorul de chimie organică, în ciuda supărării, a sentimentului de neputință şi a dorinței disperate de a putea controla măcar un aspect al vieții mele. Acele lucruri noi şi îngrozitoare pe care le aflasem despre Gardieni şi Păzitori îmi schimbaseră cu totul percepția asupra locului meu în lume. Acum că aflasem ce se întâmplase cu mama lui Ren şi cum fuseserăm cu toții mințiți, mă treceau fiori la gândul că trebuia să petrec ceasuri întregi singură cu el, înainte de uniune. Cum să-i ascund adevărul? Nu mă simțeam suficient de puternică pentru asta.

— Astăzi facem recapitulare, a spus Ren, arătând cu degetul spre notițele pe care le ținea în față. Doamna Foris fie este binevoitoare cu noi, fie s-a săturat să-şi mai piardă instrumentele de laborator din cauza nervilor tăi.

S-a uitat la mine şi a zâmbit, iar eu mă întrebam dacă până la urmă o să reuşesc să-mi duc planul la bun sfârşit. Apoi mi-am adus aminte cum îşi înfipsese colții în gâtul meu.

— Ren, va trebui să amânăm întâlnirea noastră de mâine-seară.

— Cum aşa?

Mi-am împreunat degetele ca să nu-şi dea seama că tremur.

— Nu pot să merg şi la cină şi apoi să ajung şi la bal devreme. N-am destul timp.

S-a întors spre mine, sfredelindu-mă cu privirea.

— Cum adică n-ai destul timp? Ne aranjăm cum vrem timpul.

— Bryn e foarte agitată şi vrea să mă ajute cu pregătirile. E o chestie între fete, iar ea chiar a luat-o în serios. Şi mama mea, la fel. Ştii cum face.

Am oftat, încercând să par dezamăgită.

— Cred că am pierde prea mult timp, mai bine am merge să dansăm cu restul haitei.

— Deci, vrei să mergem direct la uniune, cu restul haitei?

Şi-a încleştat degetele în jurul caietului, sfâşiind încet filele.

Încercam din răsputeri să nu bat în retragere în timp ce îi vorbeam, străduindu-mă să găsesc o explicație rezonabilă.

— Ne putem întâlni direct acolo? Oricum locuieşti pe cealaltă parte a muntelui, deci îți e şi ție peste mână să vii să mă iei de-acasă, iar eu oricum trebuie să studiez la bibliotecă cu Shay după şcoală.

Buzele lui Ren s-au curbat într-un rictus.

— Te întâlneşti cu el înainte de uniune? În loc să iei cina cu mine?

Am adoptat cel mai plângăcios ton cu putință.

— Îmi pare rău, dar Logan a spus că trebuie să-l fac fericit pe puştiul ăsta şi, oricum, Shay a fost destul de distrus că am refuzat să merg cu el la bal. M-am gândit că, dacă accept să petrec puțin timp cu el înainte, o să mai dreg cât de cât lucrurile.

A albit la față, iar în ochii lui am văzut o sclipire rece, ca de oțel.

— Te-a invitat să mergi cu el la Balul Lunii însângerate?

Vorbea atât de încet, încât de-abia dacă înțelegeam ce-mi spunea.

Mi-am dat seama un pic cam prea târziu de greşeala fatală pe care o făcusem. Am avut impresia că oasele mi s-au golit brusc, pentru ca apoi să se umple cu gheață. Până să apuc să răspund, Ren deja plecase de lângă mine şi ajunsese în fața clasei. Am auzit bubuitura şi țipetele studenților din clasă când m-am întors spre el.

Scaunul pe care stătuse cocoțat Shay se rostogolea pe podea. Ren se apleca peste el, lipindu-1 de masă. Nu auzeam ce-i spunea, dar vedeam buzele masculului alfa mişcându-se cu rapiditate în timp ce se apleca peste băiat. Cei doi colegi de laborator muritori ai lui Shay se ghemuiseră la pământ, de parcă ar fi încercat să evite să-i atragă atenția lui Ren. Se holbau însă la Shay cu ochii cât cepele, căci îi vedeau puterea şi simțeau fiara care se ascundea sub pielea lui. Ştiau. Dacă nu făceam ceva imediat, nu aveau să fie singurii.

Doamna Foris rămăsese la catedră, paralizată de frică. Îşi ținea mâna la gură, făcuse ochii mari şi privea cum laboratorul ei de chimie se transforma într-un ring de luptă. Câțiva muritori au ieşit glonț din încăpere. Păzitorii se uitau îngrijorați unii la alții, aplecându-se peste mese şi şuşotind între ei.

Am alergat spre bancă. Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut cât de puțin mai avea Ren până să-şi piardă controlul. Umbra de un cenuşiu-închis a lupului plana deasupra lui ca o aură. Caninii ascuțiți îi sticleau în timp ce-l înşfăca pe Shay de umeri, țintuindu-l pe bancă. Shay îşi înfipsese unghiile în antebrațul lui Ren; nu arăta înspăimântat, doar indignat. Umbra lui de lup se ridica deasupra mesei, având aceeaşi înălțime ca şi el. Mi-am ținut răsuflarea, sperând ca Ren, orbit de furie, să nu bage de seamă, în doar câteva secunde aveau să se transforme amândoi în lupi, sărind unul la beregata celuilalt.

— Ren, nu! Am strigat eu, năspustindu-mă şi încolăcindu-mi brațele în jurul pieptului lui.

M-am folosit de toată forța mea pentru a-l trage de pe Shay.

Shay s-a ridicat în picioare, cu pumnii încleştați. Şi-a supt buzele şi am văzut cum îi sclipesc caninii ascuțiți. Am tras repede aer în piept şi am clătinat disperată din cap spre el. Dacă îşi pierdea controlul şi se transforma în lup, eram amândoi pierduți.

— Nu te mişca, am şuierat eu. Trebuie să te liniştești.

Muşchii îi zvâcneau, iar venele de la gât i se umflaseră, dar a rămas nemişcat. Vedeam cum se străduieşte să-şi înăbuşe furia.

L-am întors pe Ren cu fața la mine, lipindu-mă de corpul lui. Inima îi bătea nebuneşte şi mârâia amenințător.

— Te rog, Ren. Adu-ți aminte de Logan, trebuie să te gândeşti la Logan.

L-am tras mai aproape de mine, lipindu-mi obrazul de muşchii tari de pe pieptul lui.

Ren a mai mârâit o dată, după care a tăcut. Simțeam că respiră mai uşor şi bătăile inimii i se liniştesc.

— Dă-mi drumul, Lily.

De-abia în momentul în care am auzit acea poreclă, mi-am dat seama că furia i se domolise.

Mi-am descleştat brațele din jurul trupului său. Muşchii mă dureau; atât de tare îl strânsesem pe masculul alfa în brațe, încât simțeam că-mi arde fiecare părticică a corpului.

Ren s-a uitat la mine cu o privire resemnată în ochii săi negri. Am observat cum îmi zâmbeşte vag din colțul buzelor. Fără să se mai uite nici măcar o dată la Shay, a ieşit agale din laborator.

Am tras adânc aer în piept şi m-am înfiorat.

— Ce tip simpatic, a spus Shay.

Eram brusc furioasă pe el. Totul se întâmpla numai din vina lui. Lumea mea avusese un sens înainte să-i salvez lui viața. Acum, totul se ducea de râpă.

L-am plesnit peste față. A făcut ochii mari; a atins cu vârful degetelor urma roşie pe care o lăsase mâna mea pe obrazul lui. Fără să-i vorbesc, m-am întors cu spatele, am urmat exemplul lui Ren şi am ieşit din clasă.

Nu l-am găsit nici pe hol, nici în sala de mese sau la cantină. Cred că plecase din şcoală. Mâhnită şi tulburată, m-am îndreptat spre dulapuri, sperând că avea să vină să ia prânzul cu haita. Când am ajuns la destinație, am găsit un bilețel împăturit şi îndesat printre crăpăturile uşii de oțel a dulapului. Mi-am muşcat buza când l-am deschis. Îmi dădeam seama cât de

supărat era după felul în care îl scrisese: atât de apăsat, încât aproape că sfâşiase hârtia cu pixul.

Calla. N-o să mai vin pe aici nici azi, nici mâine. Ne vedem la uniune.

M-am aşezat turceşte şi m-am sprijinit de uşa de oţel. Am stat aşa până când a sunat de intrare. M-am târât spre cantină, fără să-mi mai iau pachețelul cu mâncare din dulap.

La masă, a fost linişte cam zece minute, după care Ansei s-a încruntat şi a aruncat o privire în jur.

— Hei! Unde e Ren? Dar Shay?

Fusesem atât de tulburată încât nu băgasem de seamă că lipseau ambii băieți. Restul lupilor s-au foit în scaune, devenind brusc neliniştiți, observând şi ei că liderul lor şi prietenul nostru muritor cu care deja se obişnuiseră lipseau. Am aruncat o privire prin cantină. Shay nu se zărea nicăieri. Păzitorii se adunaseră la o masă şi stăteau unul lângă altul, cu capetele plecate. Nu-l vedeam pe Logan printre ei. Tinerii Păzitori începuseră să se comporte ciudat de când Efron şi Logan se duseseră să investigheze peştera Haldis. Mirosul înțepător al neliniştii lor îmi umplea nările, ori de câte ori treceam pe lângă ei pe holuri sau prin sălile de clasă.

Din moment ce nu-l vedeam pe Shay nicăieri în cantină, m-am uitat la lupii lui Ren, aşteptându-mă ca masculul alfa să-l fi sunat pe Dax pentru a-i spune ce se întâmplase la ora de chimie. Însă expresia de pe chipul vârstnicului cel solid al haitei era la fel de nedumerită ca a celorlalți lupi de la masă.

— A avut loc un incident, am spus, în şoaptă. S-au certat la oră azi-dimineață.

— De ce? A zis Ansei şi s-a încruntat.

Am încercat să ignor senzația din ce în ce mai puternică de disconfort pe care o simțeam în piept şi în gât.

Am auzit un fluierat din cealaltă parte a mesei.

— La naiba, a spus Mason, aplecându-se spre mine şi subțiind buzele. S-a întâmplat în sfârşit, nu?

Dax s-a uitat la Mason, apoi la mine, a pufnit în râs şi şi-a îndesat mâna în buzunare.

— Era şi cazul. Mi-eşti dator cu zece dolari, frate. I-a luat mai mult timp decât estimasem.

— Stai aşa, a rânjit Mason, uitându-se la mine. Shay a rămas fără vreun deget? Sau un braț?

Am clătinat din cap.

— Mi-eşti dator cu douăzeci, a spus Mason, întinzând mâna spre Dax, care îl privea acum duşmănos. Şeful tău are mai mult control de sine decât ai fi crezut.

— În nici un caz. Am zis că asta aş fi făcut eu în locul lui, nu că Ren ar face asta. Am pus pariu pe zece dolari.

Dax a scos o hârtie mototolită din buzunarul jeanşilor şi a trântit-o în palma lui Mason.

Fey şi-a plimbat degetele prin părul lui Dax.

— Îmi pare rău. Credeam că ai să câştigi.

— Ce se întâmplă aici?

Ansei devenea din ce în ce mai confuz auzindu-i pe cei doi.

Dax şi-a trosnit încheieturile.

— Ren i-a dat puştiului o lecție. Shay se ține după Calla din prima zi în care a ajuns aici.

Ansei mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Ren a aflat că Shay m-a invitat la Balul Lunii însângerate, iar veştile astea nu i-au picat tocmai bine, am spus în şoaptă. L-a izbit pe Shay de o masă de laborator, iar eu a trebuit să-i despart.

Dax şi Fey au izbucnit în râs. Cosette a pălit şi şi-a tras scaunul mai aproape de Sabine, care a îmbrățişat-o pe mezină.

— Shay te-a invitat oficial să ieşiți împreună? A murmurat Bryn. Şi tu ce ai zis?

— A zis nu, bineînțeles! A spus Sabine, străfulgerându-ne pe rând cu privirea. Ce băiat încăpățânat şi prost. Calla, cum de s-a întâmplat aşa ceva? Te-am avertizat. I-ai dat speranțe?

— Sabine, şi tu erai acolo când Logan mi-a cerut să petrec mai mult timp cu Shay. N-am vrut să se ajungă la asta. El m-a întrebat, iar eu i-am explicat că merg deja cu Ren.

Sabine m-a privit disprețuitor. Cosette i-a urmărit reacția şi a imitat-o. M-am cufundat în scaunul meu.

Ansel rotea încet un măr în mână, privindu-1 cu un aer absent. Fey şi Dax depăşiseră criza de râs şi acum discutau termenii pariului făcut inițial cu Mason.

— Eu cred că îi eşti dator cu încă zece, a spus Neville, aruncând în aer o pană de chitară şi prinzând-o mai apoi ca pe o monedă. Ai spus cu gura ta că Shay o să rămână fără o mână sau măcar un deget dacă Ren îşi pune mintea cu el.

— Ştiam că pot să mă bazez pe tine, a spus Mason, luându-1 pe după umeri pe Neville.

— Încetează, a spus Dax, dezvelindu-şi caninii. Am pus pariu pe zece.

— Ce ar fi dacă i-am lăsa singuri într-o cameră, fără Calla, să vedem dacă Shay o să rămână cu toate degetele? A întrebat Fey, odihnindu-şi mâna pe bicepşii lui Dax. Poate că ți-ar plăcea atât de mult să-l vezi pe băiat plin de sânge că i-ai da lui Mason încă zece dolari.

— Ce e în capul vostru? Am spus, lovind atât de tare cu pumnul în masă încât aproape că am dărâmat-o. Chiar nu vă dați seama cât de gravă e chestia asta? Ren l-a atacat pe Shay în văzul lumii, iar acum a plecat de la şcoală. Ar putea avea probleme serioase cu Logan din cauza asta.

— Da, s-a auzit o voce mieroasă în spatele meu. Ar putea avea.

Zâmbetul lui Logan tăia parcă în carne vie. Mi se strânsese stomacul. M-am întors uşor spre stăpânul nostru.

— Calla, a spus el, dându-se uşor într-o parte şi făcându-i semn cuiva să vină lângă el.

M-am prins cu mâinile de marginea scaunului când l-am văzut pe Shay făcând un pas înainte.

— Eram destul de îngrijorat din cauza incidentului care a avut loc de dimineață la ore, a spus Logan. După cum vă puteți da seama cu uşurință, veştile au ajuns repede la urechile mele pentru că unchiul lui Shay este un foarte bun prieten de-al tatălui meu.

Am încuviințat din cap, încleştându-mi şi mai tare mâinile pe scaun până când s-a auzit o trosnitură.

— Din câte mi-a spus Shay, vina e numai a lui. Se pare că te-a insultat foarte tare şi l-a provocat pe Ren să-ți apere onoarea, a spus Logan, aplecându-şi capul într-o parte. Şi sora Flynn mi-a povestit ceva asemănător despre o ceartă dintre tine şi Shay care ar fi putut contribui la acest. Incident neplăcut.

Încercarea lui Shay de a-1 acoperi pe Ren m-a surprins, dar am încuviințat din cap, ascunzându-mi sentimentele.

— Da, asta s-a întâmplat.

— Înțeleg, a spus Logan, încuviințând din cap în direcția lui Shay şi privindu-1 de parcă ar fi aşteptat ceva.

Shay şi-a dres glasul.

— Calla, îmi cer scuze pentru că mi-am pierdut cumpătul de dimineață. Am întrecut măsura. Nu-1 învinovățesc pe Ren că a făcut ce a făcut după ce a auzit ce s-a întâmplat. Sper să mă poți ierta.

Logan a zâmbit şi s-a uitat la mine.

De-abia dacă îl puteam privi pe Shay.

— Mulțumesc. E în regulă.

Tânărul nostru stăpân i-a privit în treacăt pe ceilalți lupi.

— Certurile între prieteni sunt neplăcute şi cel mai bine este să le uităm repede. Felul în care l-ați primit pe Shay în grupul vostru a fost emoționant. Haideți să nu stricăm ceva atât de frumos. Sunt sigur că Ren o să reuşească să-l ierte şi aşa trebuie să faceți cu toții.

Lupii au încuviințat în tăcere.

Logan a zâmbit din nou.

— Foarte bine. Atunci vă las să vă împăcați.

A zăbovit preț de o clipă cu privirea asupra lui Mason, după care a plecat.

— Vrei să stai jos? L-am întrebat pe Shay.

— Nu astăzi, altădată, sper.

S-a sprijinit cu mâinile de masă şi s-a aplecat spre noi, uitându-se la fiecare lup în parte.

— Îmi dau seama că nu e un moment potrivit, dar vreau să ştiți că îmi pare rău. Înțeleg că v-am pus pe toți într-o poziție dificilă provocându-1 pe Ren. Voi sunteți prietenii mei şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să stric această prietenie. O să vin mâine la voi dacă nu aveți nimic împotrivă.

Nimeni nu a răspuns, iar eu am încuviințat scurt din cap.

— Mulțumesc.

Shay s-a îndepărtat, iar eu m-am dat cu capul de masă.

— Amabil din partea lui. Poate că nu e chiar aşa de copil, a mormăit Dax, care începuse să joace skanderbeg cu Fey. Nu mă deranjează să stea prin preajma noastră, atâta timp cât îşi cunoaşte locul.

Fey şi-a arătat dinţii.

— Dar tot mi-ar plăcea să-i văd cum se bat.

Neville şi Mason se îndepărtaseră şi vorbeau în şoaptă.

Sabine a făcut ochii mici şi m-a sfredelit cu privirea.

— Băiatul ăsta pare să ştie foarte multe despre relaţia noastră cu Logan. Mai multe decât ar trebui.

Tocmai mă pregăteam să deschid gura ca să resping speculaţiile ei, când Ansei a intervenit brusc şi i-a răspuns tăios:

— Nu cred că ar trebui să ne mire, având în vedere că stă cu noi la masă în fiecare zi. Probabil că s-a prins care-i dinamica grupului. E băiat deştept.

Nu s-a uitat la Sabine în timp ce vorbea şi a încercat să ridice nepăsător din umeri, însă gesturile sale aduceau mai degrabă cu nişte spasme. Începuse să râcâie cu unghiile coaja mărului.

M-am încruntat la fratele meu mai mic, după care m-am uitat la Dax. Mă gândeam în continuare la ora de chimie şi îmi aminteam privirea deznădăjduită pe care o zărisem în ochii lui Ren înainte să plece.

— Îmi fac griji pentru Ren. Mi-a lăsat un bilet în care mi-a scris că n-o să vină la şcoală nici azi, nici mâine. Habar n-am unde s-a dus.

Dax s-a uitat la mine. În momentul în care i-am distras atenţia, Fey i-a trântit mâna pe masă.

Dax şi-a frecat cotul, fără s-o bage în seamă.

— Dau eu de el. Să mă sigur că n-a omorât toţi cerbii din pădure. Dar ar trebui să fie bine.

I-a aruncat o privire lungă lui Fey.

— Vrei să mă ajuţi să-l găsesc? Asta în caz că e încă nervos şi ar vrea să-şi verse nervii pe mine?

— Şi să chiulim de la orele de după-amiază? A întrebat ea, întinzându-şi degetele ca şi cum ar fi fost nişte gheare. Sigur. Mi-ar prinde bine să alerg un pic.

— Vreau să-l găsim pe Ren, dar nu chiuliţi de la ore, le-am spus. Păzitorilor nu le place când lipsim de la şcoală. Avem deja destule probleme.

Fey a dat cu pumnii în masă.

— La naiba. Hai să mergem.

Dax m-a privit duşmănos, după care i-a rânjit lui Fey.

— Să mergem.

A luat-o de mână. Ea s-a smuls din strânsoarea lui şi l-a înghiontit în coaste. El i-a făcut cu ochiul, iar Fey a izbucnit în râs şi a zbughit-o din cantină. Mârâind jucăuş, Dax a luat-o la fugă după ea.

Shay mă privea în timp ce mă întindeam pe patul lui. Se uita la mine, mângâindu-mă cu blândeţe din priviri.

— Cum de te-ai răzgândit?

— Nu pune întrebări, am murmurat eu. Sărută-mă şi atât.

El a zâmbit şi s-a întins lângă mine; îşi plimba mâna peste linia arcuită dintre şoldul şi talia mea.

— Eşti sigură?

— Da, am spus, agățându-mă de gâtul lui şi trăgându-l mai aproape de mine.

Buzele ni s-au unit, iar eu m-am cufundat în îmbrățişarea lui, lipindu-mă de el. Mă mângâia pe gât. Apoi mâinile i-au coborât pe pieptul meu. Bătăile inimii lui mă asurzeau. Degetele i se îndreptau spre nasturii bluzei mele.

A desfăcut unul. Apoi doi. Trei.

Mi-a atins urechea cu buzele.

— Vrei să mă opresc?

Nu reuşeam să-mi găsesc cuvintele, dar am clătinat din cap.

Buzele lui coborau pe gâtul meu.

De undeva de afară s-a auzit un tunet.

Nu. Nu era un tunet.

Acel huruit, deşi înfundat, era mai aproape de mine decât ar fi putut fi o furtună.

Mi-am ațintit privirea asupra holului ce se întrezărea dincolo de uşa deschisă a dormitorului.

Vedeam ceva în umbră. Doi ochi arzând ca nişte cărbuni aprinşi.

Mârâitul lui Ren se auzea din ce în ce mai amenințător pe măsură ce se apropia, învăluit în întunericul care îi ascundea blana de un cenuşiu-închis.

Am încercat să vorbesc, dar nu aveam glas. L-am prins de braț pe Shay. El şi-a ridicat privirea spre mine şi a zâmbit.

— Te iubesc.

În acel moment, Ren s-a ghemuit la pământ şi a sărit, năspustindu-se asupra lui Shay şi dărâmându-l de pe pat.

În timp ce se rostogoleau pe podea, Ren l-a prins pe băiat de gât. Am auzit cum îşi înfige colții în carnea lui, trosnindu-i oasele, şi am închis ochii.

Când i-am deschis din nou, Ren îşi luase înfățişarea de om şi stătea aplecat deasupra corpului neînsuflețit al lui Shay.

Masculul alfa s-a întors spre mine.

— N-aveam încotro, a şoptit el. Eşti a mea.

— Ştiu, am şoptit eu, fără să mă mişc, în timp ce el se apropia de mine. Îmi pare rău.

S-a aplecat peste mine şi m-a sărutat cu buzele încă ude de sângele lui Shay. Gustul acela m-a înfierbântat. Am gemut şi l-am apucat de tricou, trăgându-l mai aproape de mine. Cu coada ochiului, vedeam trupului lui Shay scânteind în întuneric şi schimbându-şi forma. Din băiat devenea lup, pielea i se preschimba în blană, în timp ce se scufunda într-o mare de sânge. Se transforma întruna până când, în cele din urmă, a dispărut.

Am deschis brusc ochii. M-am prins cu mâinile de stomac şi m-am străduit să-mi alung senzația de greață. Aveam impresia că toată încăperea se învârteşte cu mine. M-am uitat în tavan. Pe piept aveam o ediție scorojită din Watership Down. Căutând alinare, citisem câteva pagini înainte de culcare.

Telefonul vibra amenințător pe noptieră. L-am ridicat şi m-am uitat lung la ecran. Shay Doran.

— Vin mâine, Shay, am nevoie să stau singură noaptea asta, am spus şi i-am închis telefonul înainte să apuce să-mi spună ceva.

Nu puteam să-i aud vocea acum, când în urechi îmi răsunau încă ultimele lui cuvinte din vis: Te iubesc.

Oare e îndrăgostit de mine? Vreau să fie îndrăgostit de mine?

Am auzit nişte paşi şovăielnici pe hol. M-am întors pe o parte ca să mă uit spre prag şi l-am văzut pe Ansei trecând prin fața uşii. M-am întors pe spate, frecându-mă la ochi, încercând să mă trezesc. Mă trântisem în pat imediat cum mă întorsesem de la şcoală, doborâtă de somn după acea zi îngrozitoare.

Podeaua a scârțâit când Ansei a trecut a doua oară prin dreptul uşii mele. L-am văzut cum s-a uitat pe furiş la mine, înainte să se facă nevăzut pe hol.

— Ansei, nu sunt un soare; nu mai orbita şi treci încoace, am strigat eu.

S-a ivit din nou în pragul uşii. M-am încruntat când l-am zărit pe Ansei apropiindu-se nelinişti de patul meu.

— Te porți ciudat, am spus eu, bătătorind pătura şi făcându-i semn să se aşeze. Stai jos.

S-a cocoțat pe marginea patului, răsucind între degete buclele mătăsoase de păr care îi atârnau peste urechi.

— Trebuie să te tunzi, i-am spus.

El a ridicat din umeri.

— Bryn vrea să-mi schimbe coafura şi mi-a zis că trebuie să-l las un pic să crească.

— Tu ai vrut să fiți împreună, am spus eu. Acum ai devenit ținta ideilor ei inovatoare. Slavă Domnului, poate aşa n-o să mă mai bată pe mine la cap.

El a zâmbit timid.

— Nu mă deranjează.

— Las' că vezi tu, am murmurat eu, invidioasă pe simplele intimități pe care ei doi le puteau împărtăşi.

Zâmbetul de pe chipul lui a dispărut.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre Shay.

M-am ridicat în picioare, devenind deodată prudentă şi întrebându-mă dacă nu cumva țipasem în somn.

— Ce-i cu el?

Îmi evita în continuare privirea.

— Ştii că azi, la prânz, Sabine a zis că i se pare că ştie mai multe despre noi decât ar trebui?

Ştie. Bryn şi Ansei au intrat în peşteră cu Ren – şi-au dat seama.

— Păi, a început el, studiind atent broderia de pe fețele mele de pernă. Cred că m-a luat gura pe dinainte acum două săptămâni când urcam pe munte.

Nu ştiam dacă trebuia să mă simt uşurată sau îngrozită.

— Te-a luat gura pe dinainte?

— De fapt, ca să fiu mai precis., a spus el, înghiţind în sec de câteva ori. Cred că i-am explicat câteva chestii.

— Ansei!

În cele din urmă, s-a uitat la mine, cu ochi mari şi rugători.

— Îmi pare rău, Calla, nu m-am putut abţine. Am petrecut mult timp împreună şi e un tip pe cinste. Dar ori de câte ori vorbeşte despre tine, are o sclipire în ochi. E mort după tine. Iar mie mi-a părut rău pentru el, gândindu-mă că nu are nici o şansă atâta timp cât Ren e prin preajma ta.

Am mijit ochii, iar el s-a grăbit să termine ce avea de spus.

— Aşa că am încercat să-i explic că între voi doi e ceva mai vechi şi că acum aţi început să staţi împreună, iar el îmi tot punea întrebări la care nu aveam cum să răspund fără să divulg anumite lucruri. Şi apoi m-am trezit că-i povesteam despre Gardieni şi haită şi de ce e important ca Ren şi cu tine să faceţi uniunea.

A rămas fără suflare, aşteptând să-mi dezlănţui furia.

Când a văzut că nu încep să urlu la el, s-a mai relaxat.

— Să ştii că n-a fost atât de şocat pe cât mă aşteptam.

— Păi, el citeşte mult, am spus eu, găsind pe loc o justificare. Cred că acceptă cu mai multă uşurinţă supranaturalul decât majoritatea muritorilor.

Ansei s-a luminat la faţă şi şi-a plecat capul.

— Da, mi-a împrumutat o bandă desenată cu Omul de Nisip. E foarte tare.

M-am prăbuşit la loc printre perne.

— Nu vreau să aud nimic despre benzile desenate. I-ai spus ceva lui Bryn despre asta?

— Nu.

— Ansei?

— OK, da, i-am zis. Dar ne poţi învinovăţi?

S-a întins pe pat.

— Nu-i vina noastră, Calla. Ne-am pus amândoi o mulţime de întrebări după ce am intrat în peşteră cu Ren. Ştim că ai fost acolo şi am simţit şi mirosul unui alt lup.

Nu i-am răspuns, iar el s-a apropiat şi mai mult de mine.

— Bryn şi cu mine am vrut să-ţi vorbim despre asta de când am intrat în peşteră, dar mi se pare că ne eviţi. Ea a zis că ar fi mai bine să vorbesc doar eu cu tine.

— Despre peşteră? Am întrebat. N-am vrut să vă fac probleme cu Ren.

— Nu numai despre asta, a spus el. Având în vedere că petreci atât de mult timp cu Shay şi că se comportă de parcă ar face parte din haită în ultimul timp, ne-am gândit că între voi s-a întâmplat ceva. Aşa e?

N-am scos un cuvânt. Inima a început să-mi bată mai repede.

Ansei a tăcut. Apoi a răsuflat adânc.

— Când am auzit despre cearta de ieri, am început să pun cap la cap nişte lucruri. Adică, nu-l cunosc prea bine pe Ren, dar ştiu să citesc oamenii. Nu are atâta încredere în el pe cât vrea să pară, mai ales când vine vorba de tine.

M-am întors şi m-am uitat la el. Ren n-are încredere în el?

Când a văzut cât de surprinsă eram, a încuviinţat din cap.

— Aşa e. Ren are simţul proprietăţii, dar e şi deştept. N-ar fi sărit aşa la Shay, în văzul lumii, dacă n-ar fi fost sigur că exista o posibilitate.

Ansei a tăcut, de parcă ar fi fost peste puterile lui să-şi ducă la capăt ideea.

— O posibilitate.?

M-am încruntat. Inima îmi bătea nebuneşte.

Ansei şi-a coborât glasul, privindu-mă cu luare-aminte.

— Ca tu să fii, de fapt, îndrăgostită de Shay.

Am avut senzaţia că inima mi se prăvăleşte de pe un vârf de munte spre care galopase până atunci. Mi-am pierdut răsuflarea. Am închis ochii. Oare sunt?

— Calla?

Nu-l mai auzeam, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— L-ai transformat în lup?

M-am ridicat în picioare, înfigându-mi degetele într-o pernă şi sfâşiind bumbacul.

— Aşa, totul ar avea sens, a spus Ansei pe un ton blând, trasând modele cu degetele pe cuvertură. Ai vrut ca Shay să fie unul de-al nostru ca să nu trebuiască să fii cu Ren. El era celălalt lup din peşteră. Nu-i aşa?

Nu ştiam ce să spun, ce să fac. Să spun adevărul? Sau să mă afund şi mai mult în minciună? Nu voiam să-i implic pe Ansei şi pe Bryn în asta. Deja încercaseră să mă protejeze minţindu-l pe Ren. Nici nu mă puteam gândi la preţul pe care ar fi trebuit să-l plătească dacă i-ar fi trădat cu bună ştiinţă pe Păzitori.

Am dat vehement din cap şi, din teamă pentru siguranţa lui, am minţit.

— Nu. Nu-i aşa. Ştii doar că era un lup singuratic. Am intrat singură în peşteră. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine mai devreme şi să-ţi mulţumesc că n-ai zis nimic. Şi lui Bryn la fel.

— De ce te-ai dus acolo? A întrebat el, privindu-mă neîncrezător. Ce încercai să faci?

— Ştiu că a fost o prostie, am bâiguit eu. Eram curioasă şi patrulam singură, aşa că m-am strecurat înăuntru şi am fugit când am simţit mirosul păianjenului.

Ansei a tresărit.

— Şi eu aş fi fugit. N-am văzut niciodată aşa ceva.

— Nici eu, am spus, amintindu-mi din nou de luptă, de Haldis, de Shay.

— Ar fi trebuit să ne spui. Ren s-a enervat. E un lider bun. Vrea să cooperăm.

— Ştiu.

— N-ai încredere în noi? A întrebat Ansei. Ştiu că s-au schimbat multe de când cu formarea noii haite, dar încă suntem prietenii tăi. Nu te-am lăsa baltă, Calla.

— Îmi pare rău, An, am spus, ezitând înainte să vorbesc din nou. De ce te-ai gândit că l-am transformat pe Shay? În afară de mirosul de lup din peşteră.

Ansei şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la mine.

— Pentru că şi eu aş fi fugit cu Bryn dacă cineva mi-ar fi spus că nu aş putea să fiu cu ea. Dacă nu ar fi fost Gardian, aş fi transformat-o eu şi aş fi fugit cu ea ca să fim împreună tot restul vieții.

M-am uitat lung la el, după care am încuviințat din cap. O iubeşte. Asta înseamnă iubirea. Aşa trebuie să fie.

— Mersi că n-ai țipat la mine că ți-am zis asta, mi-a spus el, cu un zâmbet trist.

Am încuviințat din nou din cap, căci mi se pusese un nod în gât şi nu mai puteam să vorbesc.

— Aş vrea să-mi spui ce simți, Cal, mi-a zis el. Vreau să te ajut. Şi Shay, şi Ren sunt băieți buni. Nu te judec, indiferent de decizia pe care o iei. Dar trebuie să-ți asculți inima.

Cuvintele lui m-au făcut să tresar.

— Nu-i atât de simplu.

— Ba sigur că e, mi-a spus el, exasperat. Dumnezeule, Calla, tu nu iubeşti pe nimeni şi nimic?

Mi-am ațintit privirea asupra patului. Poate că nu. Încerc doar să fiu puternică. Oare să fii alfa înseamnă să nu mai poți iubi pe nimeni?

Când m-am uitat la el şi şi-a dat seama că eram pe punctul de a izbucni în plâns, s-a oprit.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Am spus ceva îngrozitor.

Am schițat un zâmbet vag.

— Te iubesc, frățioare, i-am spus, întinzându-mă spre el şi strângându-l în brațe.

Şi-a cuibărit capul în gâtul meu şi l-am mângâiat pe claia de păr răvăşit, de un blond-cenuşiu. Voiam să-i spun totul. Mă simțeam atât de singură. Dar nu puteam risca. Îmi doream cu disperare să-mi țin haita departe de toată acea nebunie.

— Şi îi iubesc şi pe lupii noştri, am murmurat eu, simțind adevărul şi forța din spatele acelor cuvinte. Promite-mi, An, că indiferent de ce o să se întâmple, o să fii puternic. Vreau s-o protejezi pe Bryn, să protejezi haita.

A devenit pe dată serios.

— Despre ce vorbeşti?

— Aş vrea să-ți pot spune, i-am şoptit. Dar e prea riscant. Sunt prea multe lucruri despre care încă nu ştiu nimic. Te rog, promite-mi.

A încuviințat din cap.

— Şi eu te iubesc.

— N-ai dormit azi-noapte, nu-i aşa? Am întrebat, îndreptându-mă spre banca lui Shay, la sfârşitul primei ore de curs.

Îşi petrecuse o bună parte din oră folosindu-şi brațele pe post de perne, iar domnul Graham nu-l deranjase sau nu băgase de seamă că dormea, pentru că Shay avusese bunul-simț să nu sforăie.

— Am lucrat la ultimul capitol. Cred că am făcut nişte progrese, a spus el, scoţând o foaie ruptă dintr-un caiet din buzunar. Ia uită-te.

Am luat hârtia şi am ascuns-o în buzunar.

— O să mă uit mai târziu şi vorbim după-amiază la bibliotecă.

— Sigur, a spus, ridicându-se în picioare. Să nu vin la chimie astăzi? Ar fi mai uşor pentru tine?

Nu a spus „şi pentru Ren", dar am zâmbit când am văzut că simplul gând îl făcea să se strâmbe.

— El n-o să fie acolo. Şi chiar dacă ar veni, cel mai bine ar fi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Toţi Păzitorii sunt cu ochii pe noi. Şi i-ar spune lui Logan dacă ar observa că lucrurile sunt încă tensionate.

— Ren nu vine? S-a mirat Shay. Doar nu. Adică. Logan nu a.

— Nu, am spus eu, repezindu-mă să-l liniştesc. Ren e doar nervos. Cred. Nu a fost prea exact, dar mi-a spus că n-o să mai treacă pe aici până la balul de astă-seară.

Am oftat şi m-am aşezat în banca de lângă Shay.

— Ceea ce ai făcut tu ieri. Cu Logan. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Ai câştigat respectul întregii haite. Ar fi putut ieşi urât pentru Ren, de fapt pentru noi toţi.

A încercat să mă atingă, dar apoi s-a gândit mai bine şi s-a oprit, îndesându-şi mâinile în buzunar.

— Da, păi, câteodată o mai şi nimeresc şi fac ce trebuie, a spus el, cu un zâmbet în colţul gurii. O să-ţi ceri scuze că m-ai plesnit?

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Chiar atunci a sunat de intrare. M-am ridicat în picioare. Nu-mi plăcea faptul că se abţinuse să mă atingă şi ştiam că dacă nu aş fi plecat mai repede de acolo, eu aş fi fost cea care s-ar fi întins spre el.

Am încercat să nu mă gândesc la nimic pe tot parcursul zilei. Eram foarte aproape de a-mi pierde minţile şi nu-mi permiteam acest lucru. M-a ajutat faptul că Bryn mi-a dat desene cu sugestii de coafuri pentru seara uniunii pe tot parcursul orei de franceză. Golul rece din stomac a început să devină dureros când m-am aşezat în banca goală la ora de chimie organică. Aveam o altă profesoară şi m-am întrebat dacă doamna Foris alesese să nu vină la şcoală din cauza stresului prin care trecuse ora trecută sau dacă nu cumva chiar demisionase de urgenţă.

Din moment ce nu aveam de făcut nici un experiment, mi-am îndreptat atenţia asupra notiţelor pe care le mâzgălise Shay pe foaia de hârtie. După scrisul haotic şi aşezarea cuvintelor în pagină îmi dădeam seama cât de neputincios se simţise. Scion, două lumi, dar? Ce este vălul? Ceva mai jos de acel talmeş-balmeş de cuvinte, transcrisese un paragraf, care deşi era confuz, conţinea cel puţin două propoziţii întregi.

Cei care l-au aşteptat pe copilul recoltei trebuie să-i aleagă soarta Pentru a reîncepe, caută crucea Pentru a păstra puterea, fă darul (?)

Punctuaţia trăda enervarea lui Shay.

Două lumi se confruntă, Scion trăieşte între ele Când vălul se subțiază, trebuie făcut darul (?)

De nu, o lume va dispărea, şi cealaltă va rămâne.

La sfârşitul paginii notase şi mai multe întrebări şi presupuneri despre misteriosul pasaj. L-am mai citit o dată. Shay avea dreptate; cu excepția faptului că îl menționa pe Scion şi că descria un ritual de Samhain, pasajul nu avea nici un sens. Era imposibil să aibă loc şi un alt eveniment în acelaşi timp cu uniunea noastră. Am mai citit o dată acele cuvinte, încercând să le înțeleg.

La prânz, niciunul dintre lupi nu a protestat când Shay şi-a tras un scaun la masa noastră, mai ales pentru că luase decizia înțeleaptă de a se aşeza între Neville şi Bryn, şi nu lângă mine. Dar chiar şi acum când sosise Shay, grupul nostru părea incomplet.

— Ai dat de Ren? L-am întrebat pe Dax.

El a mormăit, încuviințând din cap.

— Şi?

M-am încruntat văzând că nu spune nimic.

— Şi e bine, a spus în cele din urmă Dax, înfulecând o felie de pizza. O să-l vezi diseară.

M-am uitat la Fey. L-a privit pe Dax, care a clătinat din cap. Apoi s-a întors spre mine şi a ridicat din umeri, după care şi-a concentrat atenția exclusiv asupra prânzului.

Am ridicat din sprâncene, dar am decis să nu mai spun nimic.

Imediat după ore, a început să ningă uşor. Modelul pe care îl trasau fulgii de zăpadă pe vitraliile conacului Rowan ondulau nuanțele aurii ale sticlei colorate.

Shay bătea cu creionul în caietul din fața lui, în timp ce eu m-am lăsat să cad pe un scaun.

— O să te descurci diseară?

Nu m-am uitat la el, îmi căutam un pix în ghiozdan, dar am încuviințat din cap.

— Sper.

— Calla!

Simțeam încordarea din vocea lui.

— Trebuie să-ți spun ceva şi de data asta n-am să mă mai repet. Vreau să mă asculți.

Am strâns în mâini geanta de pânză.

— Shay.

A ignorat tonul amenințător al răspunsului meu.

— Iartă-mă, dar trebuie să o fac. Te rog, uită-te la mine.

Am ridicat privirea şi m-am uitat la el. Avea maxilarele încleştate.

— Ştiu că te-am forțat când a venit vorba de sentimentele tale pentru Ren şi de loialitatea față de Păzitori. Ceea ce am făcut ieri, de față cu sora Flynn şi mai apoi la ora de chimie, m-a făcut să înțeleg că faptele mele vă pun, pe tine şi restul haitei, în pericol. Nu vreau asta.

S-a ridicat în picioare şi a făcut câțiva paşi spre şemineul masiv, uitându-se lung la portretul în care erau înfățişați părinții lui.

— Aşa că eu mă retrag. După seara asta, o să vă las pe tine şi pe Ren în pace. O să fii cu el, ştiu asta şi ştiu câte lucruri sunt acum în joc pentru tine, mai ales că ai aflat adevărul despre Păzitori. Nu vreau să te pun şi mai mult în pericol.

— Shay, asta e., am început eu.

— N-am terminat.

A rămas în faţa şemineului, fără să se uite la mine.

— Trebuie să înţelegi că asta nu înseamnă sub nici o formă că.

Am văzut cum îşi lasă umerii în jos. Când a vorbit din nou, vocea lui era guturală.

— Că mă dau bătut în faţa lui. Ştii ce simt pentru tine. Asta n-o să se schimbe.

Mi-am luat privirea de la el şi i-am spus:

— E adevărat că dacă ne laşi în pace pe mine şi pe Ren, o să fim toţi mai în siguranţă. Mai ales pentru că acum începi să te obişnuieşti cu instinctele tale de lup. Iar în ceea ce priveşte restul.

Inima îmi bătea atât de tare încât nu-mi mai auzeam vocea. Când m-am întors spre el, stătea drept în spatele meu, iar în priviri îi scânteia o lumină caldă, primăvăratică.

— Îi aparţin lui Ren, am spus eu, detestând acele cuvinte şi sperând ca Shay să mă sărute şi să mă facă să uit de tot. Nu pot face nimic ca să schimb asta.

— Nu aparţii nimănui decât ţie însăţi, a spus el, în şoaptă. Şi de-abia aştept să-ţi dai seama de asta.

Tulburată de ceea ce îmi spusese, am scos din ghiozdan hârtia pe care mi-o dăduse de dimineaţă, căci nu voiam să mă gândesc la cât de puţin timp mai aveam de petrecut împreună. S-a aplecat peste umărul meu.

— Deci, ce crezi despre asta?

— Nu-i nimic nou, i-am spus, înmânându-i foaia de hârtie. Mi-ai povestit deja lucrurile astea.

— Ce crezi că înseamnă „copilul recoltei”? A spus el, încruntându-se la vederea notiţelor mâzgălite chiar de el pe hârtie.

— Cred că înseamnă că trebuie să mai căutăm, am spus şi m-am ridicat de pe scaun.

— Aşteaptă, m-a oprit el, împingând o carte spre mine. M-am gândit că poate vrei să vezi cu ochii tăi asta.

Am deschis-o şi m-am uitat lung la titlul de pe prima pagină. Analele Haldis. Anii scrişi mai jos erau primii cinci din viaţa mea.

— Mama lui Ren? Am murmurat eu.

El a încuviinţat din cap. Am tăcut şi am frunzărit cartea până când am găsit pasajul. Shay a păstrat tăcerea în timp ce eu citeam, deşi a tresărit când am închis cartea şi mi-am şters lacrimile de pe obraji.

— Părinţii mei erau acolo. Păzitorii au trimis lupii din haita Umbra Nopţii după Căutători. Dar haita nu ştia. Nimeni n-a ştiut ce s-a întâmplat cu Corrine. Păzitorii i-au dat-o unui strigoi.

— Calla., a spus el, întinzându-se spre mine, dar eu m-am dat înapoi şi am clătinat din cap.

— Sunt bine, am spus, îndreptându-mă spre scara în spirală ce dădea spre balcon. Avem de lucru.

Douăzeci de minute mai târziu, m-am întors la masă cu brațele pline de cărți. Le-am aşezat pe masă. Am luat volumul cel mai mare, i-am zâmbit lui Shay şi am început să citesc.

Stăteam unul lângă altul, iar tăcerea mormântală din bibliotecă era întreruptă doar de scrijelitul unui creion sau de filele răsfoite. Umbrele se scurgeau în încăpere, pe măsură ce orologiul gigantic din colțul bibliotecii marca trecerea orelor.

Am clipit de câteva ori, neîncrezătoare, citind paragraful despre ritualurile de sabat.

— Hei.

L-am citit din nou. Shay s-a frecat la ochi şi a căscat.

— Ai găsit ceva?

Am aruncat un ochi pe încă o pagină din Mari Ritualuri.

— Posibil. Când e ziua ta?

— Pe 1 august, a spus el, fără să-şi ia ochii de la cartea pe care o citea.

Am bătut din palme. La auzul zgomotului s-a ridicat în picioare, tresărind.

— Ce?

M-am ridicat în picioare, sărind în sus de bucurie.

— Tu eşti! Tu eşti copilul recoltei. Termenii se pot substitui – Scion şi copilul recoltei sunt una şi aceeaşi persoană.

— Despre ce vorbeşti? Ziua mea e în mijlocul verii; copilul recoltei ar trebui să se fi născut toamna, nu-i aşa, când oamenii adună recolta?

— Nu, am spus eu, cu un zâmbet larg. Iată şi răsplata cercetărilor mele. De când am început să citesc despre Samhain, am decis să mă documentez şi despre celelalte sabaturi. Întâi august este recolta vrăjitoarelor în Roata Anului. Tu eşti copilul recoltei; trebuie să fii tu. În sfârşit, am descoperit ceva!

A clipit de câteva ori, după care s-a uitat la pagina mototolită pe care ne-o înmânasem unul altuia pe tot parcursul după-amiezii.

— Deci, este vorba numai despre mine. În pasajul ăsta. În orice are să se întâmple în ritualul de Samhain.

Zâmbetul mi-a pierit când i-am văzut expresia îngrijorată de pe chip.

— Da, da, aşa este.

— Samhain, a murmurat el. E în seara asta.

— Da, am spus eu şi mi-am muşcat buza. Dar nu are ce să ți se întâmple diseară. În nici un caz. Toți Păzitorii sunt preocupați cu uniunea. Vor fi acolo. Uniunea n-are nimic de-a face cu Scion – ritualul de astăzi e legat numai de noua haită.

— Ei bine, profeția vesteşte doar data, nu şi anul, a spus el. Iar profețiile vorbesc despre viitor, nu?

— Crezi că e vorba despre un eveniment îndepărtat?

— Aşa ar trebui să fie.

A încuviințat din cap, dar era încă îngrijorat.

— Cel puțin am făcut progrese, într-un fel, a spus el, uitându-se la ceas. Nu spuneai că Bryn vine la tine la cinci şi jumătate ca să vă pregătiți pentru noaptea cea mare?

— Da, de ce?

— E şase, a spus el, arătându-mi ceasul.

— O să mă omoare! Am strigat, începând să-mi îndes notițele în geantă. N-o să avem timp să mai mergem şi la bal.

— Aveam impresia că te pregăteşti pentru uniune, a spus el, încruntându-se.

— Asta fac, am spus. Dar ceremonia are loc lângă locul unde se desfăşoară balul. Toți cei implicați se strâng la bal, dansează şi beau câteva ore în cinstea noastră. Dar apoi plecăm şi mergem la ritualul de Samhain, în timp ce muritorii rămân la petrecere.

— Înțeleg, a murmurat Shay.

Nu voiam să plec, dar nu mai aveam ce să-i spun. Nici un hohot de râs nu mi-ar fi putut alina durerea. Mi-am tras haina pe mine, iar el a încuviințat din cap. A zâmbit, dar nu-şi putea ascunde tristețea din ochi.

— Succes, Calla.

— Gata, ăsta a fost ultimul.

Bryn m-a întors cu fața spre ea ca să mă poată studia mai bine.

— De ce are atât de mulți nasturi? Am spus, întrebându-mă dacă aveam să mai ies vreodată din rochia aceea.

— Se numesc ornamente, Calla. Mama ta le adoră. Eşti sigură că nu vrei să te fardez? Aş putea să-ți fac măcar ochii, ca să iasă în evidență, să arate ca şi cum ți-ar sări din cap, a spus Bryn, apropiindu-se de mine cu o pensulă de machiaj.

— Nu, fără fard.

Mă întrebam de ce mi-aş fi dorit să-mi sară ochii din cap; suna groaznic.

— Am fost de acord să-mi faci părul. Dar eu nu mă fardez.

Mă întrebam de ce aş fi vrut „să-mi sară ochii din cap”; suna groaznic. Mă străduiam din răsputeri să-mi alung senzația de greață. Dacă era să sară ceva din mine în acea seară, cu siguranță avea să vină din stomac.

— Se strică, a spus ea, şi m-a plesnit peste mână când am încercat să ating buclele pe care mi le strânsese cu grijă în creştetul capului. Nu pune mâna. Eşti sigură că nu vrei să-ți fac ochii?

I-am zâmbit. Era incredibil de frumoasă. Era superbă. Îşi aranjase ca de obicei buclele care îi ajungeau până la bărbie, însă şuvițele ca bronzul străluceau acum în contrast cu rochia neagră cu talie înaltă, care îi învăluia trupul de parcă ar fi fost ruptă din cerul întunecat al nopții. Nu era corect. Bryn şi celelalte femele din haită puteau să meargă la uniune îmbrăcate frumos, ca nişte preotese ale unei zeițe a întunericului. Eu arătam ca un tort de nuntă şi puteam să pun pariu că era numai vina mamei.

— Nici ochii, nici buzele, nimic, am spus şi am arătat cu mâna spre rochie. E mai mult decât suficient. Dacă mai pun ceva pe mine, o să explodez pe loc.

— Bine, a spus ea, strângându-şi fardurile într-o cutie mare care semăna cu o trusă de scule.

Am auzit o bătaie uşoară la uşă. De pe coridor s-a auzit vocea joasă şi uşor neliniştită a lui Ansei.

— Ați terminat? Mason a sunat deja de două ori. Ceilalți lupi deja cred că le tragem țeapă sau ceva de genul ăsta.

M-am uitat la Bryn.

— Ți-ai pregătit vreo intrare fastuoasă?

— Nee. Poate să intre.

— Bine, Ansei. Suntem gata, am strigat eu.

Uşa s-a lovit de perete, iar Ansei a păşit înăuntru. Bryn s-a rotit pe tocurile ei înalte, întâmpinându-l cu un zâmbet care îți tăia răsuflarea. Fratele meu a înlemnit pe loc. Era palid la față. După care s-a înroşit şi a pălit din nou. A deschis gura, dar n-a putut decât să bâiguie ceva şi să ofteze lung.

Bryn s-a apropiat de el şi l-a luat de mână.

— Mulțumesc.

L-a sărutat pe obraji şi s-a apropiat de mine. Însă Ansel a prins-o de mână şi a sărutat-o lung pe buze, în timp ce ea se topea toată în brațele lui. Mi-am întors privirea. De fiecare dată când îi vedeam pe Ansei şi pe Bryn împreună mă rodea gelozia. S-au găsit unul pe altul şi sunt fericiți. Oare am cunoscut şi eu fericirea asta şi acum trebuie să uit de ea?

După câteva clipe stânjenitoare în care mi-am pironit privirea în podea, Bryn a şoptit.

— Continuăm mai încolo conversația asta.

— N-am auzit ce ai zis, mă întorc acum.

Ansei mi-a rânjit, plin de ruj pe buze.

— Du-te să te speli pe față, am zis eu râzând.

— Ah, da. Apropo, arăți super, mi-a spus, după care a fugit la baie.

Bryn a venit țopăind la mine, căutând în poşetă rujul, îmbujorată, strălucind de fericire. Îmi venea s-o pocnesc de ciudă. Eram sigură că eu nu aveam să strălucesc de fericire în timpul ceremoniei.

Ansei s-a ivit în dreptul uşii, fluturând cheile de la maşină.

— Să înceapă petrecerea.

Stăteam toți trei şi ne uitam la dansatorii care se zăreau dincolo de uşile ce despărțeau sala de bal de terasă şi grădină. Balul Lunii însângerate era organizat de Efron Năpastă şi avea loc într-unul dintre hotelurile de cinci stele de la periferia oraşului Vail, într-un conac victorian de la marginea unei păduri dese. În fundul sălii de bal, o orchestră de cameră interpreta valsuri. Draperiile de satin închis la culoare, vitraliile înalte şi sutele de candelabre creau o atmosferă festivă. O sferă de hârtie aproape transparentă, vopsită în roşu, acoperea candelabrul din mijlocul sălii, scăldând încăperea în nuanțe de ocru. Aveam propria noastră lună însângerată.

Pe o masă frumos împodobită şi aşezată de-a lungul unui perete se afla o căldare imensă din care ieşeau aburi de gheață carbonică, dar şi o mulțime de aperitive şi deserturi. Păzitorii, Gardienii şi muritorii se roteau în paşi de dans

înveşmântați în cele mai elegante haine pe care le aveau. Îi priveam prin uşile de sticlă. Arătau ca nişte baloane colorate ce pluteau prin sală.

— Nu e Eden, dar arată drăguț, a spus Bryn, făcându-mi cu ochiul. Păcat că nu putem să dansăm şi noi.

— Am zis că-mi pare rău că am întârziat, am murmurat.

— Nu-mi vine să cred că-l ajutai să învețe în seara uniunii, a spus ea, privindu-mă aspru şi trăgându-mă mai departe de Ansei ca să-mi şoptească ceva la ureche. Probabil că ție şi lui Shay vă place mult la şcoală. Nu vrei să-mi spui ce se întâmplă? Nu vrei să ne dai nişte sfaturi mie şi lui Ansei?

— I-am spus deja lui Ansei că voi doi ați interpretat greşit chestia asta. Nu te-a pus la curent?

— M-am gândit că poate o să ai alt răspuns pentru mine, a spus ea. Ştii. Suntem fete. Dacă ai ceva de spus înainte să ajungi în fața altarului, acum ar fi momentul.

— Încetează.

La auzul numelui lui Shay, mi-a venit s-o iau la goană. Uniunea însemna că îl pierdeam, iar dacă îl pierdeam pe el, era ca şi cum aş fi pierdut totul. N-aveam chef să fiu tachinată.

— Mă duc să văd dacă suntem în grafic, a spus Ansei, îndepărtându-se. Ah, uite, a venit Ren.

— Oh! A spus Bryn fugind după Ansei. Atunci, vin cu tine.

Încercând să ignor golul pe care îl simțeam brusc în stomac, am făcut câțiva paşi spre Ren, aşteptându-l la marginea terasei. Costumul îi cădea impecabil pe corpul bine făcut; sacoul şi pantalonii erau negri, iar vesta şi cravata, gri. Am zâmbit când l-am văzut. Erau culorile blănii lui de lup.

— Rochia asta e o ceremonie în sine, Lily. Cât ți-a luat să te îmbraci?

— Prea mult, am spus, ridicând mâna să-mi apuc coada din obişnuință.

Când am văzut că nu mai era la locul ei, am tresărit neliniştită.

— Eşti bine? Am fost îngrijorată.

— Da, mi-a răspuns el, cu un râset scurt, dar strident. Oricât m-ar enerva puştiul ăla, Dax mi-a povestit ce a făcut Shay ca să-i liniştească pe Logan. Elegantă mişcare. Îi sunt dator; e mai perspicace decât am crezut inițial.

Am încuviințat din cap şi mi-am frecat brațele ca să nu tremur.

Copilul recoltei, Scion. Am văzut în minte chipul lui Shay. E vorba numai despre mine.

Am simțit atingerea uşoară a lui Ren pe braț şi am revenit la realitate.

— Ştiu că nu e stilul tău, dar arăți incredibil, a spus el. Dacă poți să şi mergi pe sub toate straturile alea de material, atunci e perfect.

— Mersi, am spus, şi i-am aranjat cravata. Şi tu.

— Aşa, a zis el, îndesându-şi mâna în buzunar. Am ceva pentru tine.

— Ce?

Mă luase pe nepregătite. De ce îmi luase cadou? Trebuia să am şi eu ceva pentru el?

Am văzut cum obrajii lui Ren se înroşesc uşor. Văzându-l agitat, a început să-mi bată şi mie inima mai repede.

— E doar., a început el, după care s-a oprit.

A dat să se îndepărteze, după care a revenit lângă mine. În cele din urmă, privirile ni s-au întâlnit. Avea o privire caldă şi părea vulnerabil. Am rămas fără suflare văzând expresia confuză şi neobişnuită de pe chipul lui. Mi-au venit în minte cuvintele lui Ansei. Nu e atât de încrezător în sine pe cât vrea să pară. Mai ales când vine vorba de tine.

Ren şi-a scos mâna din buzunar. Ținea ceva strâns în pumn. M-a prins de încheietură şi mi-a întors palma. Am simțit ceva rece în mână. Apoi s-a îndepărtat repede, de parcă mi-ar fi înmânat o grenadă. M-am uitat în jos şi am rămas cu gura căscată.

Aveam în palmă un inel delicat. Un safir fin, frumos şlefuit, strălucea în mâna mea; piatra fusese montată pe un cadru de argint, migălos lucrat, cu o împletitură sofisticată. M-am uitat lung la inel, fără să spun nimic. Mâinile au început să-mi tremure.

Ren stătea la distanță de mine.

— Inelul e din aur alb, a murmurat el. Îmi aminteşte de părul tău.

Mi-am luat ochii de la inel şi m-am uitat la el. El mi-a întors întrebător privirea. Am dat să spun ceva, însă am simțit că mi se pune un nod în gât. Acum tremuram din toate încheieturile.

Irişii lui negri ca tăciunele au scânteiat, iar în ei se citea dezamăgirea.

— Dacă nu-ți place, nu trebuie să-l porți. Am vrut să-ți fac un cadou înainte de uniune. Tata mi-a spus că de obicei nu se face schimb de inele, dar am vrut ca tu să ştii că eu.

A clătinat din cap şi am auzit cum mârâie gutural.

— Nu contează, a spus el, întinzând mâna spre inel şi vrând să mi-1 ia din palmă.

Mi-am încleştat degetele şi mi-am dus mâna la piept. A clipit, uimit de gestul meu brusc şi protector. În cele din urmă, am reuşit să-mi dreg glasul, deşi, când am vorbit, nu mi-am recunoscut vocea tremurândă şi răguşită.

— E frumos. Îți mulțumesc. Îi pasă de mine. De noi.

M-am gândit că poate aveam să trec totuşi de acea noapte.

Când am lăsat privirea în jos, am simțit o usturime în ochi. Am deschis uşor pumnul şi mi-am strecurat inelul pe deget.

— Îmi pare rău că n-am nimic pentru tine.

S-a apropiat de mine şi m-a luat de mână, atingând inelul cu vârful degetelui.

— Ba ai.

Bryn şi-a făcut din nou apariția pe terasă, de această dată împreună cu Dax.

— A venit vremea, a spus Dax.

Ren a încuviințat din cap; m-a sărutat în fugă pe frunte, după care l-a urmat pe Dax şi au coborât împreună scările.

— Eşti pregătită? A întrebat Bryn.

Mi-a zâmbit veselă, dar glasul îi era uşor temător.

— Nu ştiu dacă asta e întrebarea corectă, am spus, uitându-mă încă o dată la inel. Aici e locul meu. Am ştiut dintotdeauna care este calea mea. Acum a venit vremea s-o urmez.

— Să ştii că sunt fix în spatele tău, a spus Bryn, luându-mă de braţ. Noi, lupii, o să avem grijă să nu ţi se întâmple nimic rău.

— Nu aveţi voie să participaţi, am spus eu, lăsând-o să mă conducă pe trepte şi apoi spre pădure.

— Crezi c-o să reuşească să ne oprească dacă ai nevoie de ajutor? A spus ea şi mi-a dat un ghiont, făcându-mă să zâmbesc.

— Mulţumesc.

— Şi arăţi minunat, a adăugat ea.

— Arăt ca un tort.

— Dar unul delicios.

Chicotelile noastre proiectau nori miniaturali în aerul rece al nopţii. Am păşit în întuneric, iar Bryn m-a purtat pe o cărare pe care nu o cunoşteam, pătrunzând din ce în ce mai adânc în pădure. Pe pământ strălucea ca un covor de diamante un strat subţire de zăpadă. Sunetul muzicii de la bal devenea din ce în ce mai slab, până când, în cele din urmă, a pierit. M-am delectat cu sentimentul de linişte pe care mi-1 conferea zăpada virgină, ştiind că în curând aveam s-o pătez cu sângele vreunui animal. M-am uitat la lună, întrebându-mă încă o dată oare ce trebuia să ucid, cum avea să arate prada mea.

Luna însângerată. Luna vânătorului. E o noapte tocmai bună pentru a ucide. Am lăsat razele lunii să-mi mângâie chipul, sperând că aveau să trezească în mine setea de pradă, însă instinctele mele de vânător păreau adânc îngropate şi mascate de frică.

— Cât mai avem? Am întrebat, dar înainte să apuce să răspundă, am văzut lumina torţei.

Torţele pâlpâiau printre pinii înalţi, care încercuiau luminişul, ca gratiile unei cuşti.

— Eu trebuie să intru prima, a spus ea, îmbrăţişându-mă şi lăsându-mă lângă luminiş. Naomi mi-a spus că vei şti când să vii. Totul o să fie bine. Eşti o dură, da?

— Bineînţeles.

Nu mă simţeam deloc dură; eram moale ca mămăliga.

— Şi am auzit că miresele pot să facă pe divele la evenimentele de genul ăsta, a spus ea, rânjind. Aşa că, dacă vrei, poţi să-l faci pe Ren să aştepte. O să-i prindă bine.

— OK, am spus. Ne vedem curând.

— Te iubesc, Cal, a spus ea, sărutându-mă pe obraz şi îndreptându-se spre cercul de torţe.

Am privit-o cum se făcea nevăzută şi am încercat să-mi stăpânesc bătăile inimii şi să respir regulat. Simţeam că mi se taie picioarele; aveam o senzaţie bizară în corp şi nu-mi găseam echilibrul, de parcă aş fi fost un mânz care abia învăţa să meargă.

Calla, ştii că trebuie să faci asta. Pentru asta ai fost concepută. Asta eşti.

Atunci de ce voiam să fug? Nu trebuia să mă simt atrasă de propriul meu destin?

Mi-am acoperit chipul cu mâinile, încercând să-mi păstrez calmul. Din luminiş se auzeau bătăile ritmate ale tobelor ce chemau spiritele să ia parte la

ritual. Mi-am ridicat rochia grea şi am înaintat spre luminiş, dornică să arunc un ochi şi să văd ce mă aştepta acolo.

Când am simțit mirosul, am înlemnit. M-am uitat speriată de jur-împrejur. Nu avea cum să fie el. Dar mirosul acela de ploaie şi de plante scăldate în soare era de neconfundat. Shay.

Preț de o clipă, m-am gândit la ceremonie. Mi l-am imaginat pe Efron Năpastă spunând: „Cine se opune acestei uniuni să vorbească acum sau să tacă pe vecie" şi pe Shay sărind din întuneric şi smulgându-mă din brațele lui Ren.

O iau razna de tot. Am încercat să ignor mirosul şi închipuirea aceea înşelătoare. Nu avea cum să fie adevărat. Eram sigură că ritualul nu prevedea un moment în care să li se permită celor de față să se opună uniunii, iar Shay nu avea cum să vină să mă salveze. Era pur şi simplu imposibil.

Dar după ce am mai tras o gură de aer în piept, mi-am dat seama că mirosul persista şi nu venea dinspre crâng, ci din adâncul pădurii. Am şovăit, sfâşiată între sentimentul de constrângere şi nevoia de a afla de unde venea mirosul şi dacă era real. Nu ştiam cât timp îmi mai puteam amâna intrarea.

Am auzit un glas croindu-şi drum printre copaci. Vocea dulce şi duioasă a lui Sabine străpungea aerul. Apoi s-a auzit o altă voce, a lui Neville. Melodiile lor se îmbinau şi cântau despre bătălie şi sacrificiu, amintindu-mi încă o dată că uniunea n-avea nimic de-a face cu dragostea, ci cu datoria.

Cântecul războinicului. Mai aveam un pic de timp. M-am îndepărtat de lumina torțelor şi am pătruns în întuneric, călăuzindu-mă după mirosul care devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce înaintam printre copaci şi mă afundam în umbre.

Am dat peste un stejar masiv şi am fost uimită să găsesc acel copac în pădurea de pini. Mi-am dat seama că nu mai sunt singură. Lângă trunchiul stejarului mai era cineva.

Shay era legat la ochi, cu capul plecat şi mâinile legate la spate. Stătea în genunchi lângă copacul gigantic. Am rămas fără cuvinte.

Şi-a ridicat bărbia şi a tras adânc aer în piept.

— Calla? Calla? Tu eşti?

Şi el îmi recunoaşte mirosul.

M-am repezit la el, aproape împiedicându-mă în rochie, şi m-am aruncat la pământ lângă el.

— Shay, ce faci aici? Am spus eu, dându-i jos pânza cu care era legat la ochi şi luându-i fața în palme. Ce s-a întâmplat?

— Ea m-a adus aici. Cred că ştiu de ce.

Albise la față.

— Nu-mi vine să cred.

— Ce nu-ți vine să crezi? Cine ți-a făcut asta?

— Cuvântul acela din profeție, a spus el, cu glas tremurând. Cel pe care nu-l înțelegeam.

— Vrei să spui „dar"? Ce legătură are asta?

De ce vorbeşte despre carte când e legat la mâini într-o pădure?

Când am rostit cuvântul „dar" s-a cutremurat.

— Da, ăla.

Se înverzise la față şi m-am temut că avea să vomite.

— Nu înseamnă „dar”, Calla.

— Ce înseamnă? Am spus, desfăcând funiile cu care era legat şi tresărind la vederea rănilor.

— Înseamnă, jertfă”.

Am simțit cum se învârte pământul cu mine şi am avut impresia că o să leşin.

— Calla!

Shay mă prinsese şi mă ajuta să stau în picioare.

— M-ai auzit?

— Jertfă? Am repetat eu, simțind cum abisul întunecat al nopții amenința să mă înghită cu totul. Cine ți-a făcut asta?

— Flynn, a spus el. A venit la mine acasă după ce ai plecat. M-a drogat cu eter, mai mult ca sigur.

— Da.

Din spatele trunchiului copacului s-a auzit o voce misterioasă, apoi Lana Flynn şi-a făcut apariția, rămânând pe jumătate învăluită în întuneric. Avea un zâmbet diabolic pe chip, iar dinții îi străluceau în lumina palidă a lunii.

— Iar acum ai stricat surpriza, Calla. Nu ştii că poartă ghinion ca mireasa să-şi vadă prada înainte de vânătoare? De fapt, nu, stai, mirele nu trebuie să vadă rochia înainte de nuntă, nu-i aşa? Greşeala mea.

Jertfa. Jertfa noastră.

— Nu, m-am cutremurat eu, împingându-1 pe Shay în spatele meu şi apărându-1. Nu poate să fie el. N-ar face aşa ceva.

Buzele i s-au arcuit ca un iatagan.

— Ia te uită. Cred că între voi se întâmplă mai multe decât mi-am închipuit la început. Ce deliciu!

Ochii lui Flynn au strălucit de plăcere când şi-a dat seama că sunt îngrozită.

— Te-am avertizat, Calla, să nu te abați de la calea ta. Poate că acum o să înțelegi cum stau, de fapt, lucrurile. Renier te doreşte, e limpede. Dacă eşti dispusă să faci acest sacrificiu cu el, poate că o să-ți ierte greşelile.

— Tu faci jertfa? A spus Shay, târându-se de-a buşilea şi uitându-se îngrozit când la mine, când la Flynn. Tu şi Ren?

— Bineînțeles, a spus Flynn. De ce crezi că facem atâta tam-tam cu uniunea asta? Tu eşti principala distracție.

Când am făcut un pas spre Shay, şi-a dezvelit caninii.

— Stai pe loc.

— Îşi jur că nu ştiam, am murmurat eu, în timp ce pădurea îmi şoptea acele secrete întunecate, făcându-mă să amețesc.

Îmi aminteam de conversația părinților mei, de dorința mamei de a păstra secretul în legătură cu prada şi de felul în care pălise când îi spusesem că îl cunoşteam pe Shay.

— Nu am ştiut, am repetat eu, prăbuşindu-mă în genunchi şi simțind că totul se învârte în jurul meu.

E Shay. Jertfa o să aibă loc în timpul uniunii. Ritualul face parte din uniune. El e prada noastră.

— Curaj, micuțo, a murmurat Flynn. În curând o să se sfârşească totul. Fii fată bună şi întoarce-te în crâng. Te aşteaptă. O să-l aduc în curând şi pe Shay acolo. Imediat după ce Ren îşi sărută mireasa.

Ca la porunca ei, urletele lupilor ce-şi chemau stăpâna au străpuns aerul. Mama avusese dreptate – nu aveam cum să interpretez greşit strigătele haitei. Dar chemarea haitei parcă nu ajungea la mine; mi se părea pur şi simplu înspăimântătoare, de parcă ar fi prevestit moartea. Nu mai sunt cu voi. Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Nu! Am şuierat, ridicându-mă în picioare. Noi plecăm. Acum.

Shay s-a îndepărtat de mine şi s-a ghemuit lângă un pin. I-am simțit mirosul de lup şi mi-am dat sema că se străduia să nu se transforme, că era măcinat de frică şi de furie.

— Nu ți-aş face niciodată rău, i-am spus. Trebuie să ai încredere în mine. Te rog, crede-mă, Shay. Ştii cât țin la tine.

A aruncat priviri disperate în jur, prin pădure, căutând o cale de salvare.

— Shay, te rog, am şoptit eu, întinzând mâna spre el. Te iubesc.

A împietrit pe loc. Nu ştiam ce mă înfricoşa mai tare – ceea ce spusesem, ceea ce avea el să răspundă sau ceea ce ni se întâmpla. A trecut aproape un minut în care am simțit că mă sufoc.

— Ştiu, a spus el în cele din urmă, întinzându-se spre mine. Să plecăm de aici.

Sora Flynn a scos un sunet gutural, ceva între un țipăt şi un şuierat, ca oasele sfărâmându-se.

— Nu plecați nicăieri.

Umbrele din spatele ei au început să se mişte, iar sângele mi-a înghețat în vine. Dacă avea strigoi după ea, n-aveam nici o şansă. Dar în timp ce o priveam, mi-am dat seama că acele umbre negre se mişcau odată cu ea, de parcă ar fi fost legate de brațele ei. Umerii i s-au lățit când a intrat în câmpul nostru vizual, iar în jurul ei se întindeau două apendice mari ca de piele. Aripi.

Shay a făcut ochii mari.

— Ce naiba.

M-am aruncat la pământ. Un lup alb şi furios dădea târcoale sucubului. Ea a izbucnit în râs şi a pocnit din încheietură. Un bici lung a apărut ca din neant şi a început să i se încolăcească în jurul mâinii, unduindu-se de parcă ar fi fost făcut din umbre, şi nu din piele.

Am sărit într-o parte, însă biciul s-a lipit de mine cu un şfichiuit. Mă lovise în coaste şi am scâncit. Însă lovitura de bici nu a fost nimic în comparație cu valul de disperare pe care l-am simțit când biciul mi-a atins spatele.

Am rămas ca paralizată când am avut o viziune în care Ren îl ataca pe Shay. Mi-am auzit propriile țipete şi râsul lui Efron. Nişte sentimente încâlcite, ca o smoală, au prins rădăcini în mintea mea şi totul din cauza spintecăturii adânci a biciului. Flynn a râs din nou, a mijit ochii şi s-a uitat la Shay.

— N-am voie să te ucid, Scion, dar tot ne putem juca.

Şi-a dat capul pe spate, iar eu am lătrat amenințător. Shay s-a rostogolit, evitând râul de foc ce se scurgea în şuvoaie din gura ei, pârjolind copacul lângă care stătuse.

Aveam privirea ațintită asupra biciului şi a aurei lui întunecate. M-am ghemuit la pământ şi m-am năpustit asupra ei. A țipat disperată în momentul în care i-am prins încheietura între dinți şi am sfărâmat osul. Am sărit într-o parte şi i-am smuls brațul cu totul. Sângele şiroia pe pământ. M-am îndepărtat de ea simțind mirosul de blană pârlită, căci flăcările pe care le scuipa mă urmăreau. Flynn țipa într-o limbă pe care nu o mai auzisem şi le eram recunoscătoare lupilor ale căror urlete acopereau strigătele luptei noastre, care altfel ar fi ajuns fără probleme la urechile Gardienilor şi Păzitorilor.

Am lătrat din nou la Shay, dorindu-mi să pot urla la el. De ce nu te transformi în lup? Aveam nevoie să mă ajute.

Shay privea fix mâna ruptă pe care am lăsat-o să cadă la pământ. S-a repezit spre ea şi a apucat biciul de umbre. S-a învârtit pe călcâie, a rotit în aer coarda lungă, după care a plesnit-o pe Flynn peste piept cu ea. A țipat din nou. A făcut ochii mari şi s-a întors spre agresorul la care nu se aştepta.

Privirea lui calmă şi fermă părea să o neliniştească mai mult decât talentul cu care mânuia arma şterpelită. A mai rotit o dată biciul prin aer, după care l-a azvârlit din nou spre ea, de această dată încolăcindu-l în jurul brațului ei, exact deasupra ciotului care încă sângera. A urlat, înfigându-şi ghearele în umbra încolăcită care se strângea pe bicepsul ei ca o lipitoare.

Shay şi-a încleştat maxilarele şi a tras puternic de bici. Flynn şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit la pământ. M-am năpustit asupra ei, înfigându-mi colții în gâtul ei şi muşcând din carnea moale. S-a auzit un bolborosit uşor, un norişor de fum i s-a ridicat dintre buzele întredeschise, după care a rămas nemişcată. M-am dat la o parte şi mi-am schimbat înfățişarea.

Shay nu scotea o vorbă şi se uita la cadavru. Am venit repede lângă el şi l-am apucat de braț.

— Te simți bine?

El a dat din cap că da.

— Ce era?

— Un sucub, dar unul adevărat, spre deosebire de statuile unchiului tău. E o creatură din lumea spiritelor, care poate fi chemată de Păzitori, ca strigoii. Însă incubii şi sucubii se aseamănă mai mult cu muritorii. Îi putem ucide, am spus, uitându-mă la Flynn. După cum se vede.

M-am cutremurat, dezgustată.

— Se hrănesc cu sentimentele noastre. De-asta îi plăcea întotdeauna să ne neliniştească. Trebuia să-mi fi închipuit.

Shay a descolăcit capătul biciului de pe brațul ei.

— Iar strigoii cu ce se hrănesc?

— Cu durere, am răspuns, uitându-mă la biciul din mâna lui. Indiana Jones, nu?

A zâmbit, încuviințând din cap, în timp ce măsura arma din priviri.

— Bun model de urmat. Ia biciul cu tine, mi-e teamă că o să avem nevoie de el.

L-am atins pe față, uşurată că era nevătămat.

— De ce nu ți-ai schimbat forma?

— Credeam că n-am voie.

— Nu mi-am dat seama că trebuie să-ți spun: dacă suntem atacați de un demon care scuipă flăcări, ar trebui să-ți schimbi forma, am spus, înghiontindu-1 în umăr.

— Am înțeles. Mă transform în lup când văd demoni care scuipă flăcări, a spus el, plesnind din bici spre mine. Oricum mă pricep mai bine să mânuiesc biciul decât să muşc.

— Corect.

Gardienii încă urlau la lună. Oare cât aveau să mai strige înainte să înceapă să mă caute?

— Trebuie să plecăm de aici. Înainte să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

— Dar o să ne ajungă din urmă, nu? Chiar şi dacă ne transformăm în lupi.

Mi-a urmărit privirea ațintită asupra torțelor ce pâlpâiau.

— Trebuie să încercăm, am spus, îndepărtându-mă.

— Aşteaptă.

Shay m-a prins de braț.

— Calla, ştii, nu?

— Ce să ştiu? L-am întrebat, vrăjită de misterul din ochii lui.

— Că şi eu te iubesc.

Cu ochii în lacrimi, m-am preschimbat în lup, i-am lins degetele lui Shay, după care am luat-o la fugă spre pădure.

Înaintam prin labirintul de pini. Copacii începuseră să se împuțineze; razele lunii formau fascicule fantomatice de lumină, care răzbeau prin întuneric.

Shay alerga atât de aproape de mine, încât blana ni se atingea.

Ce facem?

Unde e Haldis? Şi cartea? Îmi ciuleam urechile. Urletele lupilor nu se mai auzeau şi o tăcere înspăimântătoare se pogorâse peste pădure.

La mine acasă. Simțeam teama din răspunsul lui. Trebuie să mergem să le luăm, nu?

Sunt singurele indicii pe care le avem. Îmi doream ca pădurea să-şi revină la viață să mă liniştească, să aud sunetele pe care le auzeam de obicei. Dar era tăcută şi pustie. În plus, şi Păzitorii vor să pună mâna pe ele, ceea ce înseamnă că trebuie să le ducem cât mai departe posibil.

Unde mai exact? Unde o să mergem?

Nu ştiu. Lumea mea se întorsese pe dos; nu mai aveam răspunsuri. Oriunde, departe de locul ăsta.

Cred că o să mă descurc. Nici mie nu mi-a mers tocmai bine aici.

L-am muşcat în joacă, recunoscătoare că încerca să facă haz de necaz. Chiar şi după întâmplările înfricoşătoare din acea seară, tot încerca să mă binedispună.

Crezi că i-am pierdut? Nu mai aud urletele. Shay a sărit peste un buştean prăbuşit.

Dar orice urmă de bună dispoziție mi-a pierit odată ce mi-am amintit că pădurea era pustie; am simțit un fior strecurându-mi-se pe sub blană.

Aleargă în continuare.

Preț de o clipă, am văzut cu coada ochiului o umbră mișcându-se în întuneric. Nefiind sigură de ceea ce văzusem, am început să alerg şi mai repede. Zăpada se ridica în jurul meu în timp ce goneam spre luminişul din fața mea.

Calla! Strigătul alarmat al lui Shay mi-a răsunat în minte exact în momentul în care o umbră masivă s-a ivit din pădure şi s-a năpustit asupra mea.

Mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce mă tăvăleam prin zăpada afânată. Agresorul meu şi cu mine ne-am rostogolit la nesfârşit, până când m-a țintuit cu spatele la pământ. Apoi am zărit chipul uman al lui Ren planând deasupra mea.

Uimită şi tulburată la vederea conducătorului haitei, îmbrăcat la costum, cu cravata desfăcută şi cămaşa şifonată, m-am transformat şi eu şi m-am uitat lung la el.

Îşi înfigea degetele în umerii mei, continuând să mă țină lipită de pământ. A început să vorbească, cu glas şovăielnic şi temător:

— Am fost trimis să te ucid, Calla. Să te omor şi să-l aduc pe Shay înapoi. De ce am fost trimis să te ucid?

— Ren. Lasă-mă să-ți explic. Pot să te fac să înțelegi, am spus eu, cu o voce tremurândă.

Înainte să apuc să vorbesc din nou, am auzit un mârâit prelung în apropiere. Lupul Shay se apropia încet de noi, cu ochii săi de un verde-deschis ațintiți asupra lui Ren, dezvelindu-şi caninii ascuțiți ca nişte lame. Ren s-a uitat nedumerit la lup. Apoi a făcut ochii mari şi a pălit. M-am încordat, căci mă aşteptam să se transforme imediat şi să-l atace pe Shay. Dar nu a făcut-o. În schimb, s-a ridicat brusc în picioare şi s-a îndepărtat de mine. Se uita când la mine, când la lupul cel nou.

— L-ai transformat, a şoptit Ren.

A făcut câțiva paşi în spate şi s-a împiedicat de parcă ar fi fost orbit, căzând pe trunchiul gros al unui pin şi smulgând cu degetele coaja copacului.

Shay s-a ghemuit la pământ, gata de atac. M-am ridicat în picioare şi am sărit în fața lui, împiedicându-1 să ajungă la Ren.

— Nu, Shay! Nu face asta. Trebuie să vorbesc cu Ren între patru ochi. Te rog.

Apoi în fața mea s-a arătat din nou un băiat.

— În nici un caz, a spus Shay, privind prin mine, cu ochii ațintiți asupra lui Ren.

Colții lui reflectau lumina pală a lunii, în timp ce-1 străfulgera pe masculul alfa cu privirea.

— O să fie bine. Doar câteva minute, îți promit, am spus, arătându-i în ce direcție să se îndrepte. Acum du-te.

— Ai înnebunit? S-a răstit el. E unul de-al lor, Calla.

— Nu, nu este, am spus. N-o să-mi facă rău.

Şi ştiam că era adevărat.

— Fugi. Te ajung din urmă. Du-te acum, Shay. Ceilalţi nu pot fi prea departe.

A şovăit, după care a luat-o la goană prin pădurea deasă.

Mi-am croit drum prin zăpada adâncă spre Ren. Avea ochii închişi. Mâinile îi sângerau, căci se rănise smulgând coaja aspră a copacului.

— Ren, uită-te la mine, te rog.

Avea în continuare ochii închişi.

— Ştiam eu. Asta îţi doreşti. Îl vrei pe el.

A deschis încet ochii. Văzând durerea din ochii lui negri, am simţit cum mi se rupe inima.

— Mirosul ăsta. A fost cu tine în peşteră. El e lupul singuratic.

— Ren, voiau să ne ceară să-l ucidem! Am izbucnit eu. Păzitorii voiau să-l sacrifice pe Shay în seara asta. El e prada noastră.

A rămas tăcut preţ de o clipă, dar ştiam că, în adâncul sufletului, Ren îşi dorea să-l ucidă pe Shay. Toate instinctele lui de mascul alfa îi cereau să facă asta, să mă posede pe mine şi să-l distrugă pe uzurpator, mai ales că acum Shay era unul de-al nostru. Dar o altă parte din el, speram eu cea mai puternică, trebuia să ştie că era o greşeală să-l omoare pe Shay.

— E imposibil, a spus Ren în cele din urmă, clătinând din cap. Nu se poate, după ce ne-au cerut să facem. Am avut grijă de el. E prea sadic.

— Este adevărat, am spus, răsuflând uşurată. Shay a intrat cu mine în peşteră şi a ucis păianjenul. Dar păianjenul m-a muşcat şi a trebuit să-l transform. Aş fi murit dacă nu aş fi băut sângele haitei. N-am avut de ales.

Nu voiam să mă gândesc cât de tare îl răneam pe Ren acum când ştia de cât timp ţineam ascunse acele lucruri. L-ar fi rănit să afle cât de mult îmi plăcea că Shay era acum Gardian şi putea alerga cu mine. L-ar fi rănit toate acele secrete şi minciuni ce se ridicau din întuneric, planând deasupra noastră ca nişte vulturi.

— Calla, despre ce naiba vorbeşti? De ce ai vrut să intri cu el în peşteră? S-a răstit Ren. N-are sens nimic din ceea ce spui. De ce ne-ar cere nouă Păzitorii să-l ucidem?

— Shay nu e un simplu muritor. E special.

Ren a tresărit la auzul acelui cuvânt, dar eu am continuat.

— El este Scion, ceva ce pentru Păzitori reprezintă o ameninţare. El va îndeplini o profeţie de care ei se tem.

— Ce profeţie, Calla? Dacă stăpânii noştri îl consideră o ameninţare, atunci de ce îl ajuţi? A izbucnit el. Noi ascultăm ordinele Păzitorilor. Protejăm locurile sacre.

— Nu, nu facem asta. Sau cel puţin n-ar trebui. Am fost minţiţi, am spus, apucându-l şi mai strâns de braţe. Am citit Războiul tuturor împotriva tuturor, Ren. Shay a găsit cartea în biblioteca unchiului său şi a citit-o şi el.

Ren a făcut ochii mari, deopotrivă înspăimântat şi fascinat.

— Ai citit textul Păzitorilor?

— Ne-au minţit, ne-au minţit pe toţi. Nu sunt cine susţin că sunt, iar noi nu suntem soldaţii lor loiali. Suntem sclavi. Gardienii au mai ripostat în trecut,

s-au revoltat. Strămoşii noştri au încercat să îmbrățişeze o altă cale, dar Păzitorii i-au ucis pentru că s-au revoltat. Toate sunt scrise acolo, în cartea pe care nu avem voie să o citim. Nu mai pot trăi aşa, am spus, izbucnind în plâns. Detest ceea ce ne fac. Ceea ce îi face Efron Sabinei. Ceea ce i s-ar putea întâmpla lui Mason, lui Ansei, lui Bryn. Oricărui lup din haita noastră. Nu vreau să mă supun, Ren. Sunt o alfa.

Apoi m-am agățat de Ren, plângând în continuare şi lovindu-l cu pumnii în piept.

— Calla, a şoptit Ren, cu o voce răguşită. Dacă e vorba despre ceea ce s-a întâmplat pe munte, să ştii că îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc. Nu vreau să te domin. Eşti partenera mea şi îți respect puterea. Am făcut asta întotdeauna.

A făcut o pauză şi a tras adânc aer în piept.

— Nu sunt ca tatăl meu.

Nu încă. Nu puteam să-mi ascund temerile legate de Emile şi nu puteam să uit ceea ce spusese mama despre liderul haitei Năpastă. Cât de diferit poate fi Ren?

— Asta nu mai contează acum, am spus. Nimic nu mai contează. Plec. Trebuie să-l ajut pe Shay să scape din asta. N-o să-l las să moară.

— De ce? A şuierat Ren printre dinți. De ce merită să-ți rişti viața pentru el?

— Este Scion, am şoptit. El este probabil singurul care ne poate salva pe toți. Cum ar fi dacă viețile noastre ne-ar aparține, într-adevăr? Dacă nu i-am sluji pe Păzitori?

Ren m-a luat în brațe, lipindu-şi corpul de al meu.

— Nu ştiu cum aş putea să te cred. Cum să cred toate astea. Ce ar mai fi de spus? Ăştia suntem şi asta este datoria noastră.

— Asta nu înseamnă că e corect. Ştii că nu mi-aş părăsi haita decât dacă ar fi neapărată nevoie să o fac, am şoptit. Decât dacă asta ar fi singura modalitate de a-i ajuta.

S-a uitat la mine, cu un aer încordat şi ezitant.

— N-avem mult timp, am spus. Cum ai ajuns aici înaintea celorlalți?

S-a uitat înapoi în direcția din care venise.

— A urmat un haos general după ce au găsit trupul lui Flynn, dar eu ți-am simțit mirosul şi am alergat după tine. Restul încă strângeau rândurile. Haita tatei. Lupii Năpastă mai vârstnici.

Ren era atât de încordat, încât am simțit cum îmi îngheață sângele în vine.

— Dar lupii Umbra Nopții?

— Au fost reținuți şi li se pun întrebări.

M-a prins exact în momentul în care am simțit că mi se înmoaie picioarele şi aproape că m-am prăbuşit la pământ. Imagini îngrozitoare îmi treceau prin minte. Haita mea. Fratele meu. Strigoi. Stomacul mi se întorcea pe dos şi am avut impresia că o să vomit.

Ren mă sprijinea cu brațele lui puternice, în timp ce încercam să-mi recapăt puterile.

— Ce ştiu, Calla? A şoptit el.

— Nimic, am spus. Niciunul dintre ei nu ştie ce este Shay sau ce am aflat eu. N-am vrut să-i pun în pericol.

Am încercat să nu mă gândesc la acele lucruri îngrozitoare.

— Dacă li se întâmplă ceva, e numai vina mea. Trebuie să-i ajuți. Eşti singurul care poate s-o facă.

— Nu, dacă ai probleme, o să te ajut. Vin cu tine, a spus el, arătându-şi dinții. Chiar dacă asta înseamnă să-l protejez pe Shay.

— Nu poți veni cu mine, am protestat eu. Trebuie să te întorci. Fă o diversiune ca să câştigăm un pic de timp. Te rog, Ren.

A tras adânc aer în piept şi s-a uitat lung la mine. I-am susținut privirea, încercând să-mi adun puterile pentru a continua să vorbesc.

— Trebuie să faci asta pentru mine. Spune-le că ne-am luptat şi că m-ai rănit destul de rău, că eu am fugit, dar că Shay nu era cu mine, că te ademeneam pe o pistă falsă. Pe el îl caută. O să te urmeze dacă îi duci în altă direcție.

Îmi era la fel de greu să pronunț acele cuvinte pe cât îi era lui Ren să le audă.

Avea o privire tristă, dar resemnată.

— Şi unde o să te duci?

— Nu ştiu, am spus, fără să reuşesc să-mi ascund teama din voce.

— Te rog, nu face asta, a şoptit el. Vino înapoi cu mine. O să vorbim cu Logan; trebuie să găsim o explicație. Păzitorii au nevoie de noi; suntem şefi de haită. O s-o scoatem noi la capăt. N-o să-ți facă rău. N-o să le permit.

— N-o să mai conteze că sunt o alfa, am spus, trăgând aer în piept. Ren, te rog, ascultă-mă. Aici nu e vorba numai despre Shay, sunt mai multe la mijloc. Trebuie să ştii adevărul. Nu Căutătorii au ucis-o pe mama ta, ci Păzitorii.

S-a uitat lung la mine.

— Am găsit registrele la conacul Rowan. Istoria haitelor din Vail, am continuat eu. Mama ta s-a aliat cu Căutătorii şi a condus o revoltă a Gardienilor când tu erai foarte mic. A fost executată din cauza asta.

— Imposibil, a şoptit el.

— E adevărat, am spus. Am citit asta cu ochii mei. Păzitorii au ucis-o pe mama ta. Îmi pare atât de rău.

— Nu, nu-i adevărat. N-are cum, a spus el, închizând ochii şi clătinând din cap.

— Te rog, ajută-mă.

Undeva în depărtare s-a auzit un urlet de lup, urmat de un altul. M-am înfiorat.

— Nu mai am timp, am spus. Ce o să faci?

A deschis încet ochii. A ridicat mâna şi mi-a atins obrazul.

— O să fac ce vrei tu.

— Îți sunt datoare cu viața mea, am spus, dându-mi capul într-o parte şi sărutându-i palma. Spune-le că ne-am luptat, dar că Shay nu era aici. Acum nu mai are miros de om, deci nu au cum să-i dea de urmă.

— Promite-mi că o să te întorci pentru haită. Pentru mine, a spus el, cu ochii plini de lacrimi. Nu vreau să te pierd.

Nu puteam vorbi. Ochii mi se umpluseră de lacrimi şi m-am îndepărtat de el. Dar Ren m-a prins în braţe.

— Îl iubeşti? Se uita fix în ochii mei.

— Nu mă întreba asta, am spus, iar buzele încă îmi ardeau din pricina mărturisirii pe care i-o făcusem mai devreme lui Shay, dar şi din pricina trădării de acum. Aici nu e vorba despre iubire, ci despre supravieţuire.

— Nu, Calla, a spus el, în şoaptă. E vorba numai despre iubire.

Apoi m-a sărutat. Buzele lui le atingeau cu blândeţe pe ale mele, iar mâinile i se plimbau pe corpul meu, implorându-mă cu fiecare atingere să rămân. Era sigur că nu avea să mă mai sărute niciodată. O parte din mine îşi dorea să zăbovească, să se agaţe de el, ştiind că într-un fel eram destinaţi unul altuia, că ne potriveam atât de bine. Dar altă parte mă îndemna să plec, gonea deja prin pădure după o soartă necunoscută. Mi-am înăbuşit un geamăt, când Ren mi-a dat drumul şi am plecat.

Lupul cu blana cenuşie s-a oprit şi s-a uitat încă o dată în urmă, înainte să se facă nevăzut printre copaci. I-am luat urma lui Shay şi am început să gonesc prin zăpadă. În spate am auzit urletul singuratic al unui lup, răsunând prin pădure, înălţându-se spre lună, agonizant, ca şi cum ar fi pierdut ceva pentru totdeauna.

Shay alerga prin grădinile conacului Rowan, când l-am ajuns din urmă.

L-am muşcat uşor de călcâi.

Eşti rapid. Sunt impresionată.

A ridicat în aer un nor de zăpadă strălucitoare când a pus frână derapând pe gheaţă şi întorcându-se spre mine. Eşti bine?

Da. Am luat-o la goană pe lângă el. Nu te opri, trebuie să ne grăbim.

Ce s-a întâmplat cu Ren? Reuşea să ţină pasul cu mine.

O să ne ajute să câştigăm un pic de timp.

Am zburat pe lângă tufele frumos tăiate şi fântânile tăcute de marmură din grădinile conacului.

Eşti sigură că poţi avea încredere în el? Îi simţeam supărarea.

Da. Nu-ţi face probleme în legătură cu Ren, gândeşte-te mai bine cum să ieşim de aici. Nu suntem în siguranţă.

Ne-am transformat amândoi în muritori în momentul în care am ajuns pe treptele conacului. Shay a descuiat uşa şi m-a luat de mână. Am alergat pe scări. Paşii noştri răsunau pe coridoarele pustii, în timp ce goneam prin aripa de est a conacului către camera lui. Razele lunii pătrundeau prin ferestrele înalte; nişte umbre lungi, fusiforme, se prelungeau şi se alungeau pe pereţi, unindu-se pe lespezile de marmură, ca nişte băltoace de cerneală. Deşi aveam nervii încordaţi la maximum, am încercat să nu urlu când am trecut pe lângă statuia incubului.

Shay a dat uşa dormitorului lui de perete.

— OK, hai să luăm lucrurile pentru care ne-am întors.

A înşfăcat un rucsac din dulap, în timp ce eu băteam pasul pe loc în dreptul uşii. Cu mâinile pline de haine, s-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Vrei să-ți împrumut nişte jeanşi şi un pulover? Sunt cam mari, dar cred că ți-ar prinde mai bine decât rochia, a spus el, măsurându-mă din cap până-n picioare. Însă n-am cum să te ajut cu pantofii. Rămâi cu ce ai în picioare. Sorry.

M-am îmbujorat când m-am uitat la rochie şi am văzut că marginile erau ude din cauza zăpezii topite, iar pe material se zăreau pete de noroi.

— E OK. Sunt balerini, deci sunt comozi la purtare. Dar îmi convine să mă schimb în hainele tale.

M-a privit lung. Căldura din obraji a început să-mi cuprindă şi restul corpului şi am simțit cum mă înfierbânt.

În cele din urmă, şi-a dres glasul şi, aruncându-mi o pereche de jeanşi şi un pulover negru de lână, mi-a zis:

— Astea sunt mai mici. O să. Ăăă, mă întorc cu spatele cât te schimbi.

— OK, am murmurat eu, încercând să-mi întind mâinile ca să-mi desfac nasturii rochiei.

După trei încercări nereuşite, am înjurat, întrebându-mă cum avea Bryn impresia că aş fi putut vreodată să dau jos rochia aceea de pe mine. Apoi m-am gândit la Ren şi am roşit, simțindu-mă vinovată şi căzând pradă unor dorințe contradictorii.

— Eşti bine? A întrebat Shay, stând cu spatele la mine.

Inima a început să-mi bată mai repede.

— Trebuie să mă ajuți să desfac nasturii.

— Ce?

Deşi nu-1 vedeam, îmi închipuiam expresia de consternare de pe chipul lui.

— Mama mea a croit rochia, iar Bryn m-a ajutat s-o îmbrac. Are o mulțime de nasturi micuți şi nu pot să ajung la ei. Te rog, desfă-i, ca să putem pleca de aici.

— Ah, bine, a spus el.

S-a apropiat de mine, iar eu m-am întors imediat cu spatele la el.

Desfăcuse jumătate dintre nasturi, când s-a oprit şi l-am auzit cum trage adânc aer în piept, uimit.

— Ce e? Am întrebat, întorcându-mă un pic spre el, fără să pot însă să mă răsucesc suficient de mult încât să-i văd fața.

— Nu porți sutien, a spus el, pe nerăsuflate.

— E un corset special croit, sutienul e în rochie, am spus. Haide, Shay, scoate rochia de pe mine!

A tăcut preț de o clipă, după care am simțit cum începe să desfacă şi restul nasturilor. A pufnit în râs.

— Ce mai e acum? M-am răstit eu.

— Mi-am închipuit că o să-mi ceri altfel să te dezbrac, a spus el cu blândețe.

— Ce ți-ai închipuit?

Mi-am pierdut suflarea şi am încercat să mă distanțez de el, dar Shay mă ținea acum strâns de partea din spate a rochiei.

A dat drumul rochiei şi şi-a strecurat o mână în jurul taliei mele, atingându-mă cu cealaltă între umeri, coborând uşor pe şira spinării spre mijloc. M-am înfiorat şi am închis ochii. Şi-a lipit buzele de linia arcuită dintre gâtul şi umerii mei. M-a cuprins un val de căldură când m-a sărutat cu blândeţe. Fiorii calzi se răspândeau, cuprinzându-mi mâinile şi picioarele. De fiecare dată când mă atingea, aveam senzaţia că nu mai exista nimic pe lume în afară de noi.

Şi-a strecurat mâna pe sub rochia care acum stătea să cadă de pe mine şi mi-a atins uşor pântecul, trăgându-mă mai aproape de el. Simţeam fiecare părticică a corpului său lipindu-se de spatele meu, iar pasiunea lui era la fel de puternică precum a mea. Mâna lui a coborât mai jos şi am tresărit. Am aruncat o privire spre patul lui. Era atât de aproape. Ar fi putut să mă ia în braţe şi.

Nu, nu se poate. Nu aşa, cu tot ce se întâmplă în jurul nostru.

— Nu face asta, am murmurat, în timp ce în sufletul meu se dădea o luptă. Te rog, nu.

M-am smuls din îmbrăţişarea lui, luptându-mă cu acel aflux de sentimente provocate de atingerea lui blândă, având nevoie să alin durerea pe care mâinile mi-o lăsaseră undeva în adâncul sufletului. Am închis ochii şi am văzut chipurile lupilor mei.

Chipuri pe care mă temeam că nu aveam să le mai văd vreodată. Chipul lui Ren. Am înghiţit în sec şi m-am acoperit cu rochia, strângând-o la piept.

— Da, ţin minte. Un singur sărut şi cineva îşi va pierde o mână. Eu, adică. Scuze, m-a luat valul.

Shay a reînceput să-mi desfacă nasturii într-un mod mult mai decent.

Mi-am dres glasul, vrând să par mai încrezătoare în mine însămi decât mă simţeam.

— E OK. Trebuie să ne grăbim. Nu putem lăsa nimic să ne distragă.

A lăsat să-i cadă din mâini bucata de pânză.

— Acum ar trebui să reuşeşti s-o dai jos. Te aştept în hol.

— Aşa e cel mai bine.

M-am dezbrăcat. Uşurată, am tras pe mine jeanşii şi puloverul lui Shay, după care mi-am împletit părul, legându-l cu o panglică din rochie.

Am auzit ceva scârţâind şi sfărâmându-se, un sunet ascuţit ca şi cum ceva ar fi apăsat pe o pojghiţă de gheaţă mult prea subţire. Am început să gâfâi.

— Calla, a strigat Shay din hol. Acum că te-ai îmbrăcat şi nu mă mai distrage faptul că te văd goală, mi-am amintit că avem probleme grave. Poţi să te grăbeşti, te rog?

— Sunt gata, am spus, luând volumul Păzitorilor de pe noptiera lui Shay şi am ieşit din cameră, aruncându-l peste hainele lui, împachetate în grabă. Haldisul?

— L-am luat deja, a spus el, bătătorind rucsacul. Era ascuns în fundul şifonierului.

— Hai să ieşim de aici, am spus luându-l de mână şi gonind pe holuri.

Când am ajuns pe coridorul principal, am îngheţat. El s-a oprit lângă mine.

— Ce s-a întâmplat?

M-am rotit pe călcâie, privind bucățile subțiri de marmură de pe podea.

— Unde e statuia? Am murmurat eu. Incubul?

— Poftim?

Vocea lui era răguşită.

Am auzit deasupra noastră un foşnet blând asemănător unui vârtej ce ridică de la pământ un morman de frunze moarte. M-am uitat în sus.

Incubul rânjea, întinzându-şi aripile şi desprinzându-şi unghiile ca nişte gheare de pe tavan.

— Fugi!

L-am împins pe Shay în fața mea şi m-am transformat în lup. În următorul moment, un lup de un maro-auriu alerga lângă mine.

Zgâriam cu ghearele podeaua de marmură, în timp ce goneam pe hol. Ceva a şuierat pe lângă umărul meu, iar sabia incubului a căzut zgomotos pe lespezile aflate la câțiva metri în față. Pe lângă ureche mi-a trecut un fâlfâit de aripi. Shay a aruncat o privire peste umăr.

Ne urmăresc mai mulți.

Câți?

O altă suliță a zburat pe lângă noi.

Nu sunt sigur.

Când am ajuns în dreptul scării, am scheunat. O himeră şedea ghemuită pe trepte. Coada de şarpe îi şuiera şi se rotea de parcă ar fi vrut să ne hipnotizeze, avea limba despicată şi un cap de leu care răgea, iar şerpii din coamă zburătăceau prin aer şi sute de dinți ascuțiți ca nişte lame străluceau în lumină. Doi sucubi planau pe deasupra himerei. Au țipat când ne-au văzut. Unul dintre ei şi-a scos tolba cu săgeți. Am luat-o la goană de-a lungul balconului, cu Shay pe urmele mele, în momentul în care am auzit zbârnâitul arcului.

Am alergat spre coridorul care dădea în aripa de vest a conacului. Deodată am auzit nişte gemete, de parcă pe hol ar fi răsuflat în acelaşi timp o mie de suflete şi m-am oprit brusc, alunecând, în jurul nostru răsuna ecoul unui geamăt prelung; sunetul devenea din ce în ce mai clar, mai puternic şi se ridica spre tavan, învăluindu-ne într-o ceață deasă de plânsete disperate.

Ce a fost asta? Groaza din vocea lui Shay era la fel de ascuțită ca scârțâitul unei bucăți de cretă pe o tablă.

Oh, Dumnezeule. Am sărit în spate în momentul în care două brațe urmate de un trup putrezit au ieşit dintr-unul dintre portretele înalte care atârnau pe pereți.

Creatura s-a ridicat în picioare şi a început să înainteze clătinându-se spre noi, gemând fără oprire, din ce în ce mai disperată. Holul era plin de trupuri care se iveau şi se rostogoleau din tablouri, iar coridorul s-a umplut de sunetul paşilor care se târşâiau pe podeaua de piatră. Zeci de creaturi veneau gemând spre noi, păşind straniu, ca nişte roboți.

Prima creatură a ieşit din întunericul holului, şi razele lunii i-au luminat chipul. Am schelălăit şi am început să mă clatin. Deşi avea trăsăturile alterate şi o expresie goală în ochi, l-aş fi recunoscut dintr-o mie. Era Căutătorul pe

care îl predasem lui Efron şi lui Lumine. Am început să dârdâi de frică şi am simțit că mă lasă picioarele.

Calla! Strigătul alarmat al lui Shay m-a readus la realitate. Ce naiba se întâmplă? Ce sunt creaturile astea?

Nu ştiu, dar sunt prea multe. Nu-mi puteam ascunde frica. Nu ne putem lupta cu ele.

Shay a venit în dreptul meu şi şi-a schimbat înfățişarea.

— Haide!

S-a aruncat cu toată puterea în uşa bibliotecii, deschizând-o, iar eu am intrat repede după el în încăperea întunecată. Îndată ce am intrat pe uşă, el a închis-o şi a încuiat-o cu cheia. Şi-a lipit fruntea de uşa de lemn şi a tras adânc aer în piept. De cealaltă parte a uşii se auzeau urletele sucubilor.

— La naiba, a şoptit Shay.

Mi-am schimbat înfățişarea.

— Ştiu. Trebuie să găsim o cale să ieşim de aici.

— Dar nu pe aici, a spus el, clătinând din cap.

— Despre ce vorbeşti, Shay?

— Uşa, Calla, a murmurat el. Uşa bibliotecii. Nu era încuiată.

Am rămas fără cuvinte.

— Nu ne urmăreau, a continuat el. Au vrut să intrăm aici.

Am tresărit în momentul în care o lumină portocalie a inundat încăperea. Flăcările au prins viață, dansând şi unduindu-se în şemineu. În fața focului aprins stătea un bărbat a cărui siluetă prindea contur în fața flăcărilor ce pâlpâiau. Am simțit cum îmi îngheață sângele în vine. Umbra Păzitorilor nu avea forma unui om. Nu ştiam ce era.

— Foarte perspicace, Shay, a zâmbit Bosque Mar, aruncând o privire spre portretul de deasupra şemineului. Părinții tăi ar fi mândri de tine.

— Unchiule Bosque, a spus Shay, cu un glas tremurând. Eşti aici.

Bosque zâmbea în continuare. Flăcările şi umbrele focului din şemineu dansau pe chipul lui, luminându-i expresia grotescă. Cruzimea de pe chipul lui îmi înmuia genunchii.

Ce este? L-am prins pe Shay de braț, trăgându-l spre mine.

— Am fost chemat înapoi din călătoria mea de afaceri, a spus el. Se pare că în Vail lucrurile au scăpat un pic de sub control.

Şi-a îndreptat privirea spre mine, făcând ochii mici.

— Spune-mi, Calla. Când l-ai transformat mai exact pe nepotul meu?

Am încercat să-i vorbesc pe un ton cât mai dur cu putință.

— Nu e nepotul tău.

Râsul lui Bosque se asemăna cu sunetul geamurilor sparte.

— Cât de puține înțelegi tu. Eşti o luptătoare. O conducătoare a războinicilor, a spus el, făcând un pas înainte. Nu m-am aşteptat niciodată ca un Gardian alfa să dea dovadă de atâta prostie.

— Nu e prostie, a spus Shay, luându-mă de mână.

— Îi aparține altuia şi şi-a trădat neamul. Este întruparea deciziilor impulsive, a spus Bosque, privindu-ne cum ne ținem de mână şi clătinând din cap. Mă tem că lucrurile nu vor rămâne aşa.

— Cine eşti?

Shay reuşise să-şi păstreze calmul, deşi simțeam că inima îi bătea nebuneşte.

— Singura rudă care ți-a mai rămas, a murmurat Bosque, uitându-se din nou la tablou.

Chipurile lui Tristan şi al lui Sarah păreau şi mai triste decât prima dată când văzusem portretul.

— Eu ştiu ce e cel mai bine pentru tine.

— Vrei să mă ucizi, a şoptit Shay.

Bosque şi-a ridicat capul şi a zâmbit.

— De ce aş vrea să-mi omor propriul nepot?

L-am apucat pe Shay de braț.

— Încetează, nu ne mai spune minciuni. L-au legat! L-au adus la uniune ca să fie sacrificat. Ştim totul despre profeție, despre jertfă. Am citit Războiul tuturor împotriva tuturor!

— Ştiu, a răspuns Bosque calm. De ce crezi că interzicem cartea aceea?

— Ca să te pui la adăpost pe tine însuți şi pe Păzitori, am spus. Ca să ne ascunzi adevărul şi trecutul. Ne-ai făcut sclavi.

— Nu, draga mea. Noi v-am salvat, a spus Bosque, cu o expresie îndurerată pe chip. Păzitorii i-au avut întotdeauna în grijă pe soldații noştri Gardieni. Această carte e o otravă, plină de minciuni răspândite de Căutători. A fost lăsată să circule de duşmanii noştri timp de secole în încercarea lor de a câştiga adepți pentru cauza lor malefică. Ne străduim să o ținem ascunsă pentru că ştim cât rău poate face. Şi uite ce s-a întâmplat din cauza ei. Volumul a adus vărsare de sânge la uşa casei mele.

— Nu cartea ne-a atacat! Am țipat. Nici măcar nu ştiu cum se numesc creaturile astea care au ieşit din tablouri. Şi nici nu ştiu ce eşti tu. Ce eşti? Am întrebat, arătând cu degetul spre umbra lui stranie.

Chipul lui Bosque s-a întunecat, dar, o secundă mai târziu, pe buzele lui a apărut un zâmbet cald.

— Îmi pare rău că v-am speriat, dar în aceste împrejurări excepționale era necesar să discut cu voi ca în captivitate. Trebuie să reacționați rațional.

— Rațional? A izbucnit Shay. Vreau să ştiu adevărul.

— Bineînțeles că vrei, Shay, a spus Bosque, încuviințând repede din cap. Dacă mi-aş fi dat seama că ai devenit o persoană atât de independentă, nu ți-aş fi interzis niciodată să intri în bibliotecă. Ce altceva ar fi făcut un tânăr inteligent ca tine decât să caute o modalitate să ajungă aici? Setea ta de cunoaştere este admirabilă.

Avea un zâmbet tăios.

— Eu sunt de vină. Încă te consider un copil. Am vrut să te protejez de duşmanii tăi, dar nu mi-am dat seama cât de mult ai crescut. Te-am neglijat şi regret asta.

Shay m-a strâns atât de tare de mână încât mă durea.

— Spune-mi cine eşti cu adevărat.

— Sunt unchiul tău, a spus Bosque calm, apropiindu-se de noi. Sânge din sângele tău.

— Cine sunt Păzitorii? A întrebat Shay.

— Alții ca mine, care nu-şi doresc decât să te protejeze, să te ajute, a răspuns Bosque. Shay, tu nu te asemeni celorlalți tineri. Ai abilități pe care nu le-ai folosit niciodată şi pe care nici măcar nu ți le închipui. Îți pot arăta cine eşti cu adevărat. Te pot învăța să foloseşti puterea pe care o ai.

— Dacă eşti atât de preocupat să-l ajuți pe Shay, de ce era să fie sacrificat la uniune? L-am întrebat, împingându-1 pe Shay în spatele meu ca să-l protejez de Bosque.

Bosque a clătinat din cap.

— O altă neînțelegere tragică. A fost un test, Calla, al loialității tale față de nobila noastră cauză. Am crezut că ți-am oferit cea mai bună educație, dar poate că nu cunoşti suficient de bine încercarea prin care a trecut Avraam cu fiul său, Isaac? Nu este oare jertfirea celui pe care îl iubeşti singura modalitate de a-ți măsura credința? Chiar crezi că ne doream ca Shay să moară de mâna ta? Ți-am cerut să-l protejezi.

Am început să tremur.

— Minți.

— Oare? Bosque a zâmbit şi, pentru o clipă, am crezut în bunătatea lui.

— După toate lucrurile prin care ai trecut, nu ai încredere în stăpânii tăi? N-ai fi putut niciodată să-i faci rău lui Shay. El ar fi fost înlocuit în ultimul moment cu o altă pradă. Înțeleg că un asemenea test ți s-ar părea prea groaznic pentru a fi corect, că ți s-ar cere prea mult, şi ție, şi lui Renier. Poate că sunteți prea tineri pentru a face față unei asemenea încercări.

Nu puteam să-i răspund. Deodată, puneam sub semnul îndoielii tot ceea ce făcusem până atunci, întrebându-mă dacă nu cumva pasiunea mea mă abătuse de la calea pe care trebuia să o urmez şi mă orbise în fața adevărului. Nu ştiam ce să mai cred.

— Am avut grijă de Shay încă de când era mic. I-am dat tot ce a vrut şi tot ce a avut nevoie. Bineînțeles că asta dovedeşte că am fost interesat să-i fie bine.

Bosque s-a oprit la câțiva metri de noi, întinzându-şi brațele către nepotul lui.

— Te rog, ai încredere în mine.

Vitraliile din spatele lui Bosque s-au făcut țăndări, explodând într-o mare de cioburi multicolore. L-am tras pe Shay la pământ şi m-am trântit peste el, apărându-1 de ploaia de sticlă. Mi-am acoperit fața cu brațul în timp ce cioburile îmi pătrundeau prin haine şi îmi străpungeau pielea.

Am auzit țipete, iar încăperea s-a umplut de lume. Am ridicat capul şi am văzut cel puțin douăzeci de Căutători strecurându-se prin ferestrele sparte, fluturând în aer arme strălucitoare de oțel şi trăgând cu arcul spre Păzitor. Aerul din jurul lui Bosque a fremătat, iar ploaia de proiectile pe care le aruncau în el ricoşau în stânga şi în dreapta de parcă s-ar fi izbit de un scut. Bosque a ridicat mâinile în aer. Flăcările unduitoare din şemineu s-au stins, iar lumina roşiatică în care se scăldase până atunci încăperea a fost înghițită de un întuneric pătrunzător şi orbitor.

Câțiva Căutători s-au împiedicat şi au căzut; alții s-au oprit brusc, încercând să-şi recapete simțul orientării. Shay m-a împins şi s-a ridicat în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Căutători! Am şuierat eu. Mai mulți decât am văzut vreodată.

Bosque şi-a dat capul pe spate şi a scos un strigăt. Mi-am acoperit urechile, căci sunetul era atât de puternic încât cărțile au început să se clatine pe rafturile bibliotecii. În întunericul care se lăsase asupra încăperii au început să se contureze umbre negre care se ridicau în aer, prinzând treptat formă. Am icnit de spaimă şi l-am strâns pe Shay de braț.

— Ăştia sunt.

Îşi pierduse vocea.

— Strigoi, am murmurat eu. Dar e imposibil.

— De ce?

Făcuse ochii mari văzând cum umbrele încep să-i atace pe invadatori.

De abia dacă puteam să trag aer în piept şi să vorbesc.

— Nimeni nu poate să invoce mai mult de un strigoi o dată. Sunt prea greu de controlat.

— Vin strigoii! A strigat unul dintre Căutători! Ethan! Connor! Luați băiatul şi fugiți! Voi, ceilalți, apărați-i!

Un alt Căutător, o femeie, țipa în timp ce nişte tentacule negre i se înfăşurau în jurul taliei. Altul străpungea în zadar cu sabia strigoiul amenințător care îl înghițea; scotea nişte sunete guturale, de parcă s-ar fi sufocat în timp ce vălul negru îl înghițea.

— Du-te! Du-te! Du-te! Țipa primul Căutător.

Chipul lui Bosque se schimonosise de mânie. Răsfirându-şi degetele ca nişte gheare, a făcut un semn spre uşa bibliotecii, şi-a rotit încheietura şi şi-a tras brațul înapoi. Uşa s-a deschis larg, iar hoarda care aşteptase până atunci pe balcon s-a trezit la viață şi s-a aruncat în luptă. Sucubi şi incubi şuierau şi răcneau zburând prin bibliotecă şi scuipând flăcări, în timp ce arcurile căutătorilor zbârnâiau prin aer. Mai multe creaturi înaripate au urlat şi s-au prăbuşit pe podea, răpuse de înțepături fatale.

Himera a pătruns în cameră şi s-a năpustit asupra unui Căutător care a început să urle în momentul în care ghearele leului i s-au înfipt în umăr. Himera îl lovea întruna cu coada de şarpe peste picioare. Târşâitul paşilor şi gemetele anunțau sosirea morților vii din tablouri, care s-au aruncat în luptă cu fălcile întredeschise şi ochii goi şi înfometați. Câțiva Căutători au scăpat armele din mână, țipând la vederea acelor creaturi desfigurate, ce înaintau cu paşi lenți.

Bosque a început să râdă şi şi-a fluturat mâinile în aer de parcă ar fi dirijat o simfonie. Corul de gemete s-a auzit mai tare.

— Nu vă uitați la Cel Căzut! A țipat primul Căutător. Ținta noastră este tot ce contează!

— Monroe! Băiatul e aici!

Un bărbat a apărut din celălalt colț al camerei şi s-a apropiat de noi. L-am recunoscut pe dată, chiar dacă acum nu-i mai țâşnea sânge pe nas.

Mi-am arătat colții când am văzut că-şi ridică arcul.

— De data asta nu mai avem ce discuta, a spus Ethan.

Mi-am schimbat forma şi m-am năpustit asupra lui. Am şuierat şi mi-am pierdut răsuflarea în momentul în care săgețile arbaletei lui mi-au străpuns pieptul. Îmi luasem atât de mult avânt încât m-am prăbuşit pe podea împreună cu Ethan, rostogolindu-ne. Mă durea spatele. Simțeam cum sângele mi se revărsa din stomac în timp ce mă chinuiam să-mi păstrez cunoştința.

— Calla! A țipat Shay, venind spre noi, schimbându-şi forma în aer.

Ethan a înjurat, încercând să se smulgă din fălcile lui Shay.

— Monroe! Connor! Veniți aici, acum! L-au transformat pe Scion, țipa Ethan, înjurând din nou.

Am văzut ca prin ceață o siluetă gonind prin încăpere, croindu-şi drum prin învălmăşeala de aripi, gheare şi arme. Apoi l-am zărit pe Connor aruncându-se la pământ, ferindu-se de umbra alunecoasă a unui strigoi. S-a ridicat în picioare şi a fugit spre Shay, care a mârâit când Connor şi-a scos sabia din teacă. Lama era îndreptată în jos, iar lupul şi Căutătorul îşi dădeau târcoale uitându-se unul la celălalt.

— Nu vreau să te rănesc, copile, n-avem timp de asta.

I-am privit cum se luptau. Durerea îmi începtoşa privirea. De fiecare dată când trăgeam aer în piept, mă înecam. Am încercat să ignor durerea şi să mă târăsc spre ei.

În timp ce Shay stătea cu ochii pe Connor, Ethan s-a ridicat, clătinându-se. Şi-a îndesat mâna în tolba cu săgeți şi s-a aruncat în spinarea lupului. Shay a scâncit în momentul în care Căutătorul l-a înțepat cu o seringă în gât. Shay s-a întors spre el, mârâind, iar Ethan s-a prăbuşit din nou pe podeaua de piatră. Lupul şi-a încordat muşchii, gata să se năspustească asupra lui Ethan, după care a început să clatine din cap. Labele i s-au înmuiat şi a început să se împleticească, după care a căzut la pământ, neclintit.

Am urlat şi m-am târât pe podea până am ajuns în dreptul lui. Fiecare mişcare pe care o făceam mă durea. Încă aveam în piept săgețile arbaletei. Plămânii mi se umpleau de sânge şi mă înecam.

Când am ajuns în dreptul lui, mi-am schimbat forma, mi-am îngropat mâinile în blana lui şi am început să-l zgâlțâi.

— Shay! Shay!

Mă agățam de el, dar simțeam cum puterile mă părăsesc.

— Săgeți fermecate! Sper că îți plac, a spus Ethan, cu o voce răguşită şi aspră.

Îndrepta din nou arbaleta spre mine.

— Tu l-ai transformat?

Îmi luase foc pieptul, iar vederea mi se începtoşase. Am încuviințat din cap şi m-am prăvălit pe podea, lângă Shay.

Deci, aşa o să mor?

L-am prins de mână.

Ethan a pus degetul pe trăgaci. A auzit un geamăt lung în spatele meu. Căutătorul a icnit de spaimă şi a făcut câțiva paşi înapoi.

— Kyle?

Mi-am întors capul. Orbită de durere, l-am văzut ca prin ceață pe Căutătorul mort care ieşise dintr-unul dintre tablouri, înaintând spre noi, clătinându-se şi pipăind fără direcție aerul din fața lui.

— Nu! Ethan se holba la corpul care înainta spre el. Căutătorul care până atunci dăduse ordine a apărut deasupra mea, postându-se în fața lui Ethan ca să nu vadă creatura care gemea.

— Dă-te la o parte, Monroe, a spus Ethan. Trebuie să-l ajut.

— Nu e fratele tău, Ethan, a spus Monroe, prinzându-1 de brațe. Nu este Kyle. Uită de el.

L-am auzit pe Ethan înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus Monroe. Ține-i spatele lui Connor.

Pe chipul lui Ethan se putea citi durerea, dar a încuviințat din cap.

— Mă ocup acum.

— Acum, Connor, a strigat Monroe. Grăbeşte-te.

Connor s-a ghemuit lângă Shay şi a ridicat lupul în brațe.

Am început să plâng când i-au desprins degetele lui Shay din mâna mea.

— Ia-1, a spus Connor. Să mergem.

— După tine, a răspuns Ethan, ridicându-şi arbaleta.

Connor a luat-o la fugă prin bibliotecă, urmat de Ethan, care trăgea cu arbaleta în timp ce goneau. Monroe s-a îndreptat spre ei.

— Aşteaptă, am şoptit eu, cu o voce răguşită, de-abia vorbind. S-a uitat la mine şi s-a încruntat.

— Cine eşti?

— Încerc să-l ajut pe Shay!

— Tu l-ai făcut ca tine? Gardian.

— N-am avut încotro.

Încăperea a început să se învârtă cu mine.

— Păzitorii ți-au zis să-l transformi?

— Nu, am tresărit eu, strângând ochii de durere. N-au ştiut.

A ridicat din sprâncene.

— I-ai sfidat pe Păzitori?

Am încuviințat din cap. Tremuram din tot corpul şi scuipam sânge.

Am auzit un geamăt prelung şi târşâitul picioarelor pe lespezile de piatră. M-am întrebat cât de aproape de mine putea să fie acea creatură care la un moment dat fusese Kyle. Şi cât de puternic era.

Monroe a aruncat o privire în spatele meu. Apoi s-a uitat la mine cum mă străduiam să mă ridic în picioare.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus el, ridicând sabia deasupra craniului meu.

Am simțit o durere fulgerătoare, după care m-am cufundat în întuneric.

Trăiam într-un spațiu cuprins între conştient şi inconştient. Scurte fulgerări de lumină şi sunet străpungeau vălul care-mi înăbuşea simțurile. Simțeam o mişcare, dar nu una care venea de la mine. Membrele îmi amorțiseră. Îmi simțeam brațele, picioarele şi pieptul foarte grele; nu mă dureau, dar parcă erau îmbibate de apă şi nu aveam nici un control asupra lor.

Fusesem târâtă sau purtată pe sus? Nu eram sigură. Îmi dădeam doar vag seama că trupul îmi fusese ridicat, smuls din locul lui şi trecut dintr-o pereche de braţe în alta. Era oare adevărat ce se întâmpla? Îmi era cald, mă simţeam ameţită. Pleoapele-mi atârnau ca nişte perdele de plumb.

— Am auzit că ai prins o alfa.

Voci. Vorbe aspre care veneau de la străini, de la duşmani. Cuvinte fără sens.

— Fiul lui Corrine? Monroe trebuie să se simtă uşurat.

— Nu. E o femelă.

— Păcat. Atunci nu o mai ţinem pe-aici, nu-i aşa?

— Nu-s sigur. Cred că Monroe ne cântăreşte opţiunile.

Cineva m-a prins brusc de mână şi am auzit vocea unui prieten.

— O să fie bine, Calla. Îţi jur că n-am să-i las să-ţi facă vreun rău.

— Shay, vino aici, se auzi spunând o voce răguşită, dar curios de familiară, ce vorbea pe un ton poruncitor. Te-am rugat să nu vorbeşti cu ea.

— Nu eşti rezonabil.

— Cred că o să constaţi că sunt o persoană foarte rezonabilă, dar încă nu mi-ai câştigat încrederea.

— Asta ar trebui să fac?

— Ai da dovadă de inteligenţă dacă ai face-o.

Lumea căpăta din nou contur, iar imagini şi mirosuri ciudate se învolburau în jurul meu. Stăteam întinsă pe spate şi simţeam o durere surdă în piept. Ochii încercau să mi se obişnuiască cu lumina incertă. Ceva rece, cu muchii ascuţite, îmi strângea încheietura mâinii stângi. Am simţit brusc cum o greutate îmi trage mâna în jos, pe lângă corp, şi ochii mi s-au închis din nou. Am tresărit simţind o presiune în piept.

— Ethan, stai aproape de Connor, în caz că se trezeşte, a spus Monroe.

— De ce faci asta? A întrebat. Nu eşti obligat. Ea nu-ţi e duşman. Vremurile alea s-au dus.

— Sigur, puştiule, a zis Ethan cu un râs glacial. Cum zici tu.

— Dă-mi-1 pe celălalt, Ethan, a spus Connor.

Am simţit aceeaşi strânsoare rece pe încheietura mâinii drepte şi o presiune care îmi apăsa braţul la piept.

— Asta ar trebui să ţină, a spus Connor.

— Ai spus că o să fie OK, a mârâit Shay. Ai promis.

— Şi o să-mi ţin promisiunea, a spus Monroe. Nu a fost rănită.

— Mie îmi pare în regulă, a adăugat Ethan. Tu ce crezi, Connor?

— Cred că e destul de nostimă, a răspuns Connor.

Un mârâit şi hărmălaia unei încăierări mi-au ajuns la urechi.

— Ha! Rezistă, puştiule. Noroc că te-ai ferit, Connor. Cred că ăsta e acelaşi cârlig care mi-a rupt nasul în runda trecută, a spus Ethan. L-ai prins, Monroe?

— Nu pleacă nicăieri, a zis Monroe, cu un mârâit. Nu te mai zbate. Connor nu a vrut să zică nimic cu asta, Shay. Nu trebuie să i te împotriveşti.

— Dă-mi drumul!

— Pricinos, nu-i aşa? A spus Connor. Eşti drăguț cu fata asta, hm? Interesant.

— Dacă o atingi, jur că.

— Liniştește-te, a bolborosit Connor. Glumeam, atâta tot.

Am deschis ochii cât am putut de mult, dar totul părea împăienjenit. Gâtul îmi era uscat şi înghițeam în sec, încercând zadarnic să-mi găsesc vocea.

— Am avut o înțelegere, Shay, a spus Monroe, pe un ton hotărât. Nu mai poți rămâne aici.

— Dar.

— O s-o vezi din nou. Ai cuvântul meu.

— Când?

— Asta depinde de tine.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— O să afli. Acum e timpul să plecăm. Azi începe viața ta adevărată.

Lumina s-a stins şi camera s-a cufundat în întuneric. Scârțâitul prelung al balamalei de metal ruginit a fost urmat de un zăngănit surd. Vocile au început să se stingă.

Printre buzele întredeschise, vocea mi-a răzbătut ca o şoaptă răguşită.

— Shay?

Tăcere. Eram singură în întuneric.

Poate că a fost un vis.

Am simțit cum mă cuprinde furia şi am țipat la tenebrele care învăluiau încăperea, dar nu era nici un duşman cu care să mă răfuiesc, în afară de frica de necunoscut, care nu-mi dădea pace. Am început să tremur.

Eşti o alfa, Calla. Stăpâneşte-te.

Bezna nesfârşită mă învăluia de pretutindeni.

Ce înseamnă să fii o alfa dacă ți-ai abandonat haita?

Când lacrimile m-au podidit în cele din urmă, am fost bucuroasă că eram singură. Cel puțin, nimeni nu avea să fie martor la ruşinea care mă copleşise şi îmi ardea obrajii. Dâre umede mi se prelingeau până la buze şi am simțit gustul pătrunzător, amărui, al lacrimilor care-mi aminteau de alegerile pe care le făcusem. Cum am luat atâtea decizii care m-au adus aici – într-un loc atât de străin, încât ar fi putut fi sfârşitul tuturor lucrurilor.

Unde m-a adus această fugă? Drept în brațele singurului duşman pe care l-am ştiut vreodată? La pieire?

Pentru prima oară în viață, eram cu adevărat singură. Am privit cu luare-aminte camera pustie, în căutarea unui crâmpei de speranță.

Am riscat totul ca să-l salvez pe Shay. Lăsând liniştea să-mi potolească membrele tremurânde, am închis ochii şi i-am văzut chipul, amintindu-mi de libertatea pe care o simțisem în brațele lui, de posibilitatea unei vieți diferite de oricare alta pe care mi-aş fi imaginat-o. M-am întrebat: oare capturarea mea risipise acel vis. Sau n-a existat niciodată şansa de a deveni realitate.

Disperarea amenința să mă sufoce, dar m-am opus din răsputeri, agățându-mă de un singur gând pâlpâitor. Shay mă iubeşte. Ar risca totul ca să mă găsească şi să mă elibereze. Pentru că asta e iubirea, nu-i aşa? Asta trebuie să fie.

SFÂRŞIT

1 Adepți ai religiei neopăgâne wicca (de la witchcraft – „vrăjitorie” şi craft – „meşteşug”), popularizată începând cu anii 1950-1960, inițial în Marea Britanie (N. Red.)